

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

В далечния Пояс правилата са различни и един малък кораб може да промени съдбата на Вселената.

**ДЖЕЙМС
С. А. КОРИ**

**ЛЕВИАТАН
— СЕ —
ПРОБУЖДА**

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

ДЖЕЙМС С. А. КОРИ
ЛЕВИАТАН СЕ ПРОБУЖДА

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

В далечния Пояс правилата са различни и един малък кораб може да промени съдбата на вселената.

Човечеството е колонизирало Слънчевата система — Марс, Луната, астероидния Пояс и отвъд тях, но далечните звезди все още са извън обсега му.

Джим Холдън е старши офицер на леден влекач, кръстосващ между пръстените на Сатурн и миньорските станции на Пояса. Когато той и екипажът му се натъкват на изоставения кораб „Скопули“, те се докосват до тайна, за чието съществуване никога не са подозирали. Тайна, за която други са готови да убиват — при това да убиват в мащаби, които Джим и екипажът му не биха могли да си представят. Слънчевата система е на път да пламне във война, ако Джим и хората му не открият своевременно кой и защо е изоставил кораба.

Детектив Милър търси едно момиче. Едно-единствено момиче в система, обитавана от милиарди, но родителите ѝ имат пари, а парите са сила. И когато следите го отвеждат при „Скопули“ и симпатизиращия на бунтовниците Холдън, той осъзнава, че това момиче може да се окаже ключът към всичко.

Холдън и Милър трябва да прекосят опасната гранична ивица между земното правителство, революционерите от външните планети и тайните корпорации, и изглежда, че шансовете не са на тяхна страна. Но в далечния Пояс правилата са различни и един малък кораб може да промени съдбата на вселената.

*На Джейн и Кет,
които ме окуражаваха да мечтая за космически
кораби*

ПРОЛОГ

ДЖУЛИ

Изминаха осем дни от превземането на „Скопули“ и Джули Мао бе готова да се остави да я застрелят.

Осем дни, прекарани в тясното шкафче, се оказаха достатъчни, за да вземе това решение. През първите два се стараяше да не мърда, изпълнена с увереност, че заплахите на въоръжените мъже, които я бяха затворили вътре, са напълно сериозни. В началото, след превземането, корабът беше с изключена тяга и тя се полюшваше в шкафчето с леки тласъци, за да се предпази от сблъсък със стената или с атмосферния скафандър, с който делеше пространството. Когато корабът най-сетне потегли и теглото ѝ се възвърна, тя се изправи безшумно и остана така, докато мускулите на краката ѝ започнаха да се свиват конвулсивно, а след това се сви на кравай на пода. Беше облечена с комбинезон, но отдавна престана да обръща внимание на топлата, дразнеща влага под мишниците и на миризмата, страхуваше се единствено да не се подхлъзне на мокрото петно, което бе оставила на пода. Не биваше да вдига шум. Бяха ѝ казали, че ще я застрелят.

На третия ден обаче жаждата я подтикна към действие. Шумът на кораба я заобикаляше отвсякъде. Тихото, почти неуловимо, под прага на слуха бумтене на реактора и двигателя. Несекващото свистене на хидравликата и стоманените брави при отварянето и затварянето на хидравличните врати между отсеците. Тропотът на тежки обувки по металния под. Тя почака, докато стъпките се отдалечиха, сетне смъкна скафандъра от закачалката и го пусна на пода. Като се заслушваше за приближаващи се звуци, Джули разкопча предпазливо скафандъра и извади контейнера с вода. Водата беше стара и застояла, скафандърът очевидно не бе използван, нито подменян от години. Но жаждата я измъчваше вече няколко дена и вмирисаната вода в контейнера ѝ се стори най-вкусното питие, което бе опитвала някога. Трябваше да си наложи с усилие на волята да не я изпие цялата, защото се опасяваше, че ще я повърне.

Когато пикочният ѝ мехур се напълни, тя извади уринаторната торбичка от скафандъра и се облекчи. Остана да седи на пода, върху меката подложка на скафандъра, замислена над това кои ли са похитителите ѝ — Коалиционният флот, пирати или нещо по-лошо. От време на време се унасяше в сън.

* * *

На четвъртия ден изолацията, гладът, отежчението и липсата на място, където да излива урината, я подтикнаха да потърси контакт с тях. На няколко пъти дочу приглушени викове от болка. Някъде съвсем наблизко биеха или измъчваха хора от екипажа. Ако успееше да привлече вниманието на похитителите, може би те щяха да я отведат при другите. Нищо страшно не би трябвало да има в това. Беше тренирана да понася удари. А и боят ѝ се струваше твърде малка цена срещу възможността отново да вижда хора.

Шкафчето се намираще непосредствено до вътрешния люк на шлюза. По време на полет тук рядко се навъртаха хора, макар че тя не познаваше особено добре разположението на кораба. Зачуди се какво да им каже, как да се представи. Когато най-сетне дочу някой да се приближава, опита да извика, че иска да я пуснат навън. Сухият хрип, който се изтръгна от гърлото ѝ, я изненада. Джули преглътна, мъчително изтика с език полузасъхналата слюнка и извика отново. Още един слаб хрип в гърлото.

Някой бе спрял зад вратата на шкафчето. Чуваше се слаб, тих глас. Джули вдигна ръка, за да удари с юмрук по вратата, когато най-сетне различи думите.

— Не! Моля ви, недейте. Не го правете.

Дейв. Корабният механик. Дейв, който събираше стари комикси и знаеше милион вицове, се молеше с тих, изплашен гласец.

— Моля ви, недейте, моля ви — повтаряше той.

Изсвистя хидравличната инсталация, сетне вътрешният люк на шлюза се отвори с грохот. Меко тупване от тяло, изхвърлено навън. Затръшване на люка и отново свистене от изпуснатия въздух.

Когато помпите на шлюза възстановиха налягането, хората отвън си тръгнаха. Тя не посмя да почука, за да им привлече вниманието.

* * *

Бяха изчистили кораба. Да попаднеш в ръцете на флотски сили от вътрешните планети бе лош сценарий и всички бяха обучени как да действат в подобен случай. Всички ключови данни, засягащи СВП, бяха изтрети или презаписани с невинна на вид информация и с фалшифицирана дата на въвеждане. Лично капитанът бе унищожил всички сведения, които не можеха да бъдат поверени на компютъра. Когато нападателите най-сетне се озоваха на борда, хората там можеха да се преструват на напълно невинни.

Но се оказа, че това няма значение.

Никой не зададе въпроси за товара или разрешителните. Нападателите се държаха така, сякаш притежават кораба, и капитан Дарен бе принуден да изпълнява всяко тяхно хрумване. Всички останали — Майк, Дейв, Уан Ли — просто вдигнаха ръце и правеха каквото им се нареждаше. Пиратите, или роботърговци, или каквито бяха там, ги отведоха от малкия товарен кораб, който бе и неин дом, като ги накараха да преминат през съединителния тунел без скафандри. Тънката, покрита със слой милар стена на тунела бе единствената преграда между тях и абсолютния вакуум отвън. Скъса ли се — сбогом, бели дробове.

Джули също тръгна, но после мръсниците ѝ се нахвърлиха, опитаха се да разкъсат дрехите ѝ.

Пет години тренировки по жиужицу в условия на ниска гравитация, а сега — затворена в тясното пространство, с негодниците наоколо. Успя да причини доста щети. За миг дори си помисли, че ще ги надвие, когато една изникнала изневиделица тежка ръкавица се стовари в лицето ѝ. Мътна пелена скри света пред очите ѝ. После шкафчето и „Ако вдига шум, я застреляйте“. Четири дни, през които се стараеше да стои безшумно, докато те биеха приятелите ѝ на долната палуба и изхвърлиха един от тях през шлюза.

След шест дена на кораба се възцари тишина.

Шест дена, през които тя дремеше и се пробуждаше, измъчвана от объркани видения, дочуваше в просъница звуците от стъпки, откъслечни разговори, свистенето на хидравличните врати и далечния, равномерен тътен на двигателя и реактора. Когато двигателят замлъкна

и гравитацията изчезна, Джули се пробуди от поредния сън, в който се надпреварваше със стария си скутер, за да открие, че се полюшва в шкафчето, а мускулите ѝ се свиват в болезнени спазми.

Тя се оттласна леко към вратата и долепи ухо до хладния метал. В началото я завладя паника, но сетне долови слабия шум на пречистващата инсталация. Корабът все още функционираше и рециклираше въздуха, ала двигателите мълчаха и никой не отваряше врати, нито вървеше или говореше. Може би екипажът се бе събрал на обсъждане. Или имаше забава на другата палуба. Или пък всички се бяха заели да отстраняват някоя сериозна повреда.

Прекара целия ден в ослушване и чакане.

На седмия ден ѝ свърши водата. От двайсет и четири часа не бе долавяла шум или движение. Тя облиза пресъхналите си устни и започна да вика. Крещя, докато пресипна.

Никой не дойде.

А на осмия ден бе готова да я застрелят. От два дена нямаше вода, уринаторната торбичка бе напълнена до пръсване. Опря гръб в задната стена на шкафчето и се заклеци с ръце в страничните. Спазмите в краката ѝ след първия ритник едва не я накараха да изгуби съзнание. Вместо това изкрещя.

„Глупачка“ — рече си ядосано. Очевидно страдаше от дехидратация. Осем дена без никакво движение бяха достатъчни, за да започне атрофия. Е, ако не друго, поне се беше протегнала.

Тя се зае да масажира вкочанените си мускули, докато се отпуснаха, протегна се отново и се опита да настрои ума си, както правеше, когато беше в доджо^[1]. Когато възстанови контрола над тялото си, изрита отново вратата. И отново. И отново, докато през цепнатините започна да се процежда светлина. И отново, докато вратата се изкриви толкова силно, че трите панти и бравата бяха единствените опори, на които се държеше.

И още веднъж, за последен път, след което бравата се строши и вратата отлетя настрани.

Джули изхвърча от шкафчето, вдигнала ръце и готова да изглежда заплашителна или изплашена, в зависимост от това кое от двете можеше да се окаже по-полезно.

Нямаше никого на палубата — в шлюза, в гардеробния отсек с шкафчетата, в едно от които бе прекарала цели осем дена, и в

останалите помещения. Всички бяха празни. Тя измъкна една намагнетизирана щанга от кутията с инструменти за РОК^[2] и се спусна на пасажерската палуба на долния етаж.

А след това на по-долната палуба и на тази под нея. В каютите на екипажа цареше изрядна чистота и почти военен ред. Надникна в склада, там откри следи от борба. В празния лазарет. В торпедния отсек. Никой. Комуникационната станция бе изключена и затворена. На екраните за външно наблюдение нямаше и следа от „Скопули“. Сърцето ѝ се сви. Палуба след палуба, каюта след каюта без никакви признаци на живот. Какво ли бе станало? Радиационно замърсяване? Отравяне на въздуха? Каквото и да бе, вероятно бе принудило екипажа да се евакуира. Зачуди се дали би могла сама да управлява кораба.

Но ако се бяха евакуирали, щеше да ги чуе, когато излизат през шлюза, нали?

Тя стигна последната палуба, тази, на която бе машинният отсек, и спря, когато люкът не се отвори автоматично. Червената светлина на индикатора сочеше, че вратата е заключена отвътре. Отново си помисли за радиация или сериозна повреда. Но дори да беше така, щяха ли да заключат вратата отвътре? На нито един от индикаторите на предишните люкове не светеше червено. Нито пък сензорите показваха наличие на радиация. Значи беше нещо друго.

Там отново цареше бъркотия. Кръв. Навсякъде бяха разхвърляни инструменти и контейнери. Каквото и да се бе случило, бе станало тук. Не, беше започнало тук. И бе приключило зад затворения люк.

Трябваша ѝ два часа да среже люка с горелка и щанга от ремонтното. Хидравличната система не работеше и трябваше да изтика люка на ръка. Отвътре я лъхна топъл въздух с болнична миризма, но без антисептик. Мирис на кръв и повръщано. Значи тук са ги измъчвали. Очакваше да открие приятелите си, смазани от бой или накъсани на парченца. Джули стисна здраво щангата и се приготви да строши поне една глава, преди да я убият. След това се тласна навътре.

Машинният отсек бе просторен и мрачен като катедрала. Термоядреният двигател заемаше централно място. Но нещо не беше наред с него. Там, където би трябвало да блещукат датчици, да лъщят защитни панели и да сияят монитори, някаква тъмна маса сякаш покриваше кожата му. Джули я доближи бавно във въздуха, уловила с една ръка близкия парапет. Странна миризма изпълни ноздрите ѝ.

Подобната на глина кора, обвиваща реактора, не приличаше на нищо, което бе виждала. През нея — сякаш вени или бронхи — преминаваха тръбички. В някои части пулсираше. Значи не беше глина.

Плът.

Една издатина върху образуванието се протегна към нея. Сравнена с всичко останало, изглеждаше не по-голяма от палец на крак, от кутре.

Беше главата на капитан Дарен.

— Помогни ми — рече главата.

[1] Доджо — (яп.) — тренировъчна зала по бойни изкуства. — Б.пр. ↑

[2] РОК — работа в открития космос. — Б.пр. ↑

1. ХОЛДЪН

Преди сто и петдесет години, когато локалните противоречия между Земята и Марс заплашвали да предизвикат война, Поясът бил все още далечен хоризонт от неоченени минерални залежи без всякаква икономическа изгода, а външните планети не фигурирали в нито една, дори най-нереалистична, корпоративна мечта. Сетне Соломон Ъпстейн конструирал своя малък, усъвършенстван термоядрен двигател, монтирал го на кърмата на семейната си космическа яхта и го включил. С добър телескоп все още може да се различи корабът му, носещ се със скорост, близка до тази на светлината, към неизследвания космос. Най-величественото и най-дългото погребение в човешката история. За късмет бил оставил плановете на двигателя на домашния си компютър. Ъпстейновият двигател не подари на човечеството звездите, но му поднесе планетите.

„Кентърбъри“ бе преустроен колониален лайнер с многобройни и предимно пустеещи помещения, дълъг три четвърти километър и широк четвърт, а формата му наподобяваше противопожарен кран.

На времето бил натъпкан до пръсване с хора, припаси, плановете, машини, надуваеми жилищни сфери и надежди. Днес над двайсет милиона души обитаваха луните на Сатурн. „Кентърбъри“ бе транспортирал до там почти милион техни предци. Четирийсет и пет милиона имаше на луните на Юпитер. Дори последната луна на Уран, най-далечният пост на човечеството, бе приютила пет хиляди души — преди, разбира се, мормоните да подхванат строежа на своя заселнически кораб, за да се отправят към звездите и далеч от забраните за свободно кръвосмешение.

А зад всичко това започваше Поясът.

Ако попитате вербовчиците на СВП, когато са пийнали и с развързани езици, вероятно ще ви кажат, че в Пояса живеят стотици милиони. Задайте същия въпрос на някой преброител от вътрешните

планети и отговорът ще е петдесет милиона. Но откъдето и да го погледнете, това е огромно население, което се нуждае от страшно много вода.

Ето защо в наши дни „Кентърбъри“ и десетина негови събрата от водоснабителната компания „Чиста и свежа“ кръжаха между щедрите пръстени на Сатурн и Пояса, прикачили зад себе си цели ледени глетчери, и щяха да го правят, докато корабите остаряят и се превърнат в прогнили отломки.

Джим Холдън намираше това за особено поетично.

— Холдън?

Той обърна гръб на хангара. Пред него се извисяваше главен инженер Наоми Нагата. Беше висока почти два метра, пристегнала къдравата си черна коса в плитка, а на лицето ѝ се четеше смесица от любопитство и раздражение. Имаше навика на поясните да свива ръце, вместо рамене.

— Холдън, слушаш ли ме, или просто зяпаш през люка?

— Имало е проблем — рече Холдън. — И тъй като ти си много, много добра, успяла си да се справиш с него, макар че не разполагаш с нужните средства, нито с пари.

Наоми се разсмя.

— Значи не си ме слушал — отчете тя.

— Всъщност, не.

— Е, поне си схванал основното. Колесникът на „Рицар“ е извън строя, поне докато не заменя изолацията. Това ще бъде ли проблем?

— Ще попитам стареца — отвърна Холдън. — Но кога за последен път сме използвали совалката в атмосфера?

— Никога, но според правилника трябва да имаме поне една совалка, оборудвана да лети в атмосфера.

— Ей, шефе! — провикна се от другия край на помещението Еймъс Бъртън, роденият на земята помощник на Наоми. Всъщност викаше нея. Капитан на кораба беше, разбира се, Макдоуъл, Холдън беше старши офицер, но в малкия свят на Еймъс само Наоми беше началник.

— Какво има? — извика в отговор тя.

— Прекъснат кабел. Ще можеш ли да го подържиш, докато донеса резервен?

Наоми погледна през рамо към Холдън с изражение, което питаше: „Приключихме ли с теб?“ Той козирува шеговито, тя изпръхтя, поклати глава и се отдалечи в омазнения си комбинезон.

Седем години в земния флот, пет — в космоса на цивилна работа, и въпреки това не можеше да привикне с издължените, привидно крехки скелети на поясните. Детството, прекарано в гравитация, променяше неумолимо начина, по който виждаше света.

Холдън стигна централния асансьор, задържа за миг пръст над бутона за навигационната палуба, изкушен от идеята да види Ади Тукунбо — да зърне усмивката ѝ, да чуе гласа ѝ, да вдъхне миризмата на пачули и ванилия, с която парфюмираше косата си, — но вместо това натисна копчето за лазарета. Дългът преди удоволствието.

Когато влезе, Шед Гарви, фелдшерът, се бе привел над лабораторната си маса и ровичкаше в останките от смазаната ръка на Камерън Падж. Преди месец ръката на Падж се бе заклешила под един трийсеттонен леден блок, движещ се със скорост от пет милиметра в секунда. Често срещано нараняване сред хора, упражняващи опасната професия да режат и местят айсберги в условия на безтегловност, и Падж приемаше случилото се с фатализма на професионалист. Холдън се наведе над рамото на Шед, за да гледа как фелдшерът вади един медицински червей от мъртвата тъкан.

— Какво ново? — попита той.

— Положението е доста добро, шефе — отвърна Падж. — Остават още няколко нерва. Шед ми обясни как точно се прихваща протезата.

— Стига да овладеем некрозата — обади се фелдшерът — и да не позволим на чуканчето да се затвори, преди да сме стигнали Церера. Проверих застрахователната полица, Падж има право на протеза с обратна връзка, сензори за натиск и температура и специален софтуер за сервоусилвателите. На вътрешните планети имат нов биогел, с който крайникът израства наново, но застраховката не го покрива.

— Майната им на вътрешните, с техния вълшебен гел — заяви Падж. — Предпочитам някой изпитан поясен фалшификат пред измишльотините на онези копелдаци. — Той се сепна: — А, без да се обиждате, старши.

— Не съм и помислял. Радвам се, че ще можем да те оправим — рече Холдън.

— Кажи му и другото — подхвърли Падж с немирна усмивка. Шед се смути.

— Ами, хм, тъй де, чух момчетата да говорят. Тези, които имат такива протези — Шед избягваше погледа на Холдън, — разправят, че докато все още привикваш с протезата, усещаш леки почуквания все едно си правиш чекия.

Холдън остави думите без коментар, докато Шед бавно се изчервяваше.

— Добре, че ми каза — рече той накрая. — Та как е некрозата?

— Има известна инфекция — отвърна Шед. — Ларвите я държат под контрол и в определен смисъл възпалението даже е от полза, така че няма да се борим с него, стига да не се разпространява.

— Ще бъде ли готов за следващия тур? — попита Холдън.

Падж се намръщи за пръв път.

— Разбира се, че ще съм готов. Аз винаги съм готов. Това ми е работата, сър.

— Едва ли — възрази Шед. — Зависи как ще го понесат костите. Но ако не за следващия, за по-следващия ще е във форма.

— Стига бе — ядоса се Падж. — Мога да режа лед с една ръка по-добре от половината некадърници на борда.

— Радвам се да го чуя — кимна Холдън, като прикри усмивката си. — Продължавай в същия дух.

Падж изсумтя с досада. Шед извади още една ларва. Холдън се върна при асансьора и този път не се подвоуми.

Навигационната станция на „Кентърбъри“ не беше оборудвана с цел да впечатли посетителя. Огромните, скриващи стените монитори, които Холдън си бе представял, когато постъпваше във флота, останаха само рожба на въображението му. Ади седеше пред два екрана, малко по-големи от ръчен терминал, по които течаха данни за работата на реактора и мощността на двигателя в единия край и колонки от цифри за състоянието на различни системи в другия. Беше нахлузила големи слушалки, които покриваха ушите ѝ и приглушаваха ритмичния тътен на басовете. Ако „Кентърбъри“ засечеше някаква аномалия, щеше незабавно да я извести. Щеше да го направи и в случай, че някоя от системите излезе от строя. Ако капитан Макдоуъл напусне мостика —

тогава тя трябваше да спре музиката и да поеме командването. Да поважнички, докато той се върне. Подмамващият ѝ хедонизъм бе едно от хилядите малки неща, които привличаха Холдън. Той застана зад нея, свали внимателно слушалките и каза: „Здрасти“.

Ади се усмихна, чукна с пръст екрана и остави слушалките да се полюшват на гърдите ѝ, сякаш бяха някакво техническо украшение.

— Старши офицер Джеймс Холдън — изрече тя с подчертано официален тон, който само подсилваше плътния ѝ нигерийски акцент. — Какво мога да направя за вас?

— Странно е да ме питаш точно това — каза той. — Защото тъкмо си мислех колко ще е приятно да ми дойдеш на гости в каютата, когато ти свърши смяната. Една приятна романтична вечеря със същата помия, която поднасят в кубрика. Под звуците на тиха музика.

— Да пийнем вино — предложи тя. — Да нарушим някои правила. Хубава мисъл, но тази вечер не ми се прави секс.

— Не говорех за секс. Хапване и приказки.

— Аз пък говорех за секс — изтъкна тя.

Холдън коленичи до креслото. При една трета *g*, колкото осигуряваше сегашната тяга, той се чувстваше напълно удобно в тази поза. Лицето на Ади омекна. Екранът изпусна мелодичен звън, тя го погледна, изключи сигнала и се обърна към него.

— Ади, аз те харесвам. Искам да кажа, наистина ми е приятно с теб. Не разбирам защо да не прекараме малко време заедно, без да се събличаме.

— Холдън, миличък, престани, моля те.

— Какво да престана?

— Престани да се опитваш да ме направиш своя приятелка. Ти си свестен тип. Имаш сладък задник и ми е забавно с теб в леглото. Но това не значи, че сме сгодени.

Холдън се надигна бавно, смръщил леко вежди.

— Ади, за да излезе нещо от тази връзка, искам малко повече.

— Нищо няма да излезе — подчерта тя. — И така си е добре. Ти си старши офицер на кораба, аз съм на временна служба. Най-много още полет-два и си тръгвам.

— Аз също не съм прикован за този кораб.

В смеха ѝ се долавяха топлина и недоверие.

— От колко време си на „Кент“?

— От пет години.

— Никъде няма да идеш — заяви тя. — Свикнал си тук.

— Да съм свикнал? „Кент“ е стогодишен влекач. Може би съществува и по-тъпа работа, но трябва доста време, за да я откриеш. На борда има само хора с крайно недостатъчна подготовка или такива със сериозни проблеми в миналото.

— Което не значи, че не си привикнал. — Сега вече погледът ѝ бе по-твърд. Тя прехапа устни и извърна очи към екрана.

— Не го заслужавах — рече той.

— Така е — съгласи се тя. — Виж, казах ти, че тази вечер не съм в настроение. Искам да се наспя. Утре ще съм по-мила.

— Обещаваш ли?

— Дори ще ти сготвя вечеря. Приемаш ли извинението?

Той се наведе и я целуна по устните. Тя отвърна на целувката му, в началото от любезност, после с повече топлота. Пръстите ѝ за миг притиснаха тила му, сетне се дръпнаха.

— Твърде те бива в това. По-добре си върви. Все пак съм на работа.

— Добре де — каза той, но не си тръгна.

— Джим — погледна го тя, но в този момент се включиха високоговорителите.

— Холдън на мостика — отекна в помещението гласът на капитан Макдоуъл. Холдън промърмори една ругатня. Ади се засмя. Той се наведе отново, целуна я по шията и се отправи бързо към асансьора, молейки се капитан Макдоуъл да бъде споходен от внезапно стомашно разстройство заради лошо подбрания момент.

Мостикът не беше кой знае колко по-просторен от каютата на Холдън, горе-долу колкото половината от кубрика. Ако се изключеше двойно по-големият монитор, инсталиран заради отслабващото зрение на капитан Макдоуъл, изпитващ хронично недоверие към хирургичните методи за телесно усъвършенстване, не се различаваше по нищо от канцеларията на някоя малка счетоводна фирма. Из въздуха витаеше смесица от миризма на дезинфектант и чай йерба мате. Макдоуъл се завъртя леко с креслото. После се наведе напред и посочи комуникационната станция.

— Бека! — провикна се. — Кажу му!

Ребека Байър, дежурният комуникационен офицер, изглеждаше като кръстоска между акула и професионален убиец. Черни очи, остри черти, устни, прекалено тънки, за да ги забележиш в началото. На борда разправяха, че приела работата, за да избегне съдебно дирене във връзка с убийството на бившия ѝ съпруг. Холдън я харесваше.

— Получихме аварияен сигнал — докладва тя. — Прехванахме го преди около два часа. Ехото току-що се върна от Калисто. Истински е.

— Хм — изсумтя Холдън. И после изригна: — По дяволите! Ние ли сме най-близо?

— Единственият кораб в радиус от няколко милиона километра.

— Както и предполагам — сви устни Холдън.

Бека погледна капитана. Макдоуъл изщрака с кокалчета, загледан в екрана. Лицето му бе обагрено в зеленикавото сияние на монитора.

— Съвсем близо е до един астероид, но не от Пояса — рече той.

— Наистина? — попита невярващо Холдън. — Да не са се сблъскали с него? Защото на милиони километри наоколо няма нищичко.

— Може да са се отбили, защото някой е имал нужда. Знаем само, че там клечи някакъв кретен и излъчва аварияен сигнал за помощ, а ние сме най-близо. Вероятно...

Законът при подобни случаи не подлежеше на тълкуване. В среда, крайно враждебна към всякаква форма на живот, каквато бе космосът, помощта към изпаднал в беда събрат по раса не беше израз на добра воля. Със самото си съществуване аварияният сигнал задължаваше най-близкия кораб да спре и да окаже помощ — което не означаваше, разбира се, че законът винаги се спазва.

„Кентърбъри“ имаше пълен товар. Над милион тона лед, ускорявани внимателно и постепенно през последния месец. Също като огромния глетчер, смазал ръката на Падж, тази маса щеше да е много трудна за маневриране. Всеки би се изкушил да имитира проблеми с комуникацията, да изтрие записа в дневника и да остави на чичко Дарвин да напише епилога.

Но ако Макдоуъл бе решил да постъпи така, не би повикал Холдън. Нито пък щеше да проведе разговора по открита линия, в присъствието на целия екипаж. Капитанът би могъл сам да се справи с проблема. И с това щеше да спечели уважението на всички на борда. Заради спестените разходи, заради дързостта да се опълчи на

правилата. Ако пък реши да се придържа към закона, да изпълни човешкия си дълг, щеше да се превърне в епицентър на стаено недоволство и омраза. Затова му бе потребен Холдън, който да предложи решението.

— Трябва да спрем — заяви Холдън. Сетне добави примирително: — Нека да не забравяме и възнаграждението.

Макдоуъл чукна с пръст екрана.

— Капитане? — разнесе се топлият, мек глас на Ади.

— Направи изчисления за промяна на курса — нареди той.

— Сър?

— Провери какво ще ни струва да се изравним с СА-2216862.

— Спираме до астероид?

— Просто изпълнявай заповедта, навигатор Тукунбо.

— Да, сър — отвърна тя. Холдън чу серия от почуквания. — Ако сменим посоката незабавно и разпалим двигателя като котелното на ада през следващите два дена, можем да се приближим на петдесет хиляди километра.

— Би ли пояснила какво точно означава „като котелното на ада“? — попита Макдоуъл.

— Че всички ще трябва да легнем в противоускорителните кресла.

— Разбира се, че ще трябва — въздъхна Макдоуъл и се почеса по прошарената брада. — И ако извадим късмет, леденият блок няма да смачка много корпуса. Вече съм твърде стар за тези неща, Холдън. Наистина.

— Така е, сър. Стар сте. А и аз винаги съм харесвал креслото ви. — Макдоуъл се намръщи и направи неприличен жест. Ребека се разсмя и той я изгледа.

— Прати съобщение до подателя на сигнала, че се насочваме натам. И предай на Церера, че ще закъснеем. Холдън, какво е положението с „Рицар“?

— Не може да лети в атмосфера, преди да сме сменили някои части, но ще се справи без проблем с петдесет хиляди километра във вакуум.

— Сигурен ли си?

— Наоми го казва. Което значи, че е вярно.

Макдоуъл се изправи. Беше висок над два метра и по-мършав от тийнейджър на Земята. Предвид възрастта му и непригодността на тялото му към гравитация два дена постоянна тяга щяха да му се отразят ужасно. Холдън изпита съчувствие към стареца.

— Ето какво ще направим, Джим — заговори Макдоуъл с тих глас, така че само Холдън да го чува. — От нас се иска да спрем и да се опитаме да помогнем, но не е необходимо да променяме напълно курса си, ако разбираш какво казвам.

— Ама ние вече спяхме — напомни Холдън и в отговор Макдоуъл разтвори въздългите си ръце. Един от многото поясни жестове, появили се покрай необходимостта често да се носят скафандри.

— Не можем да го избегнем — съгласи се той. — Но ако там се натъкнеш на нещо, което не ти харесва, не се прави на герой. Събирай си играчките и се прибирай у дома.

— И да го оставя на следващия кораб, който мине насам?

— По-важното е вие да сте в безопасност — погледна го Макдоуъл. — Това е заповед. Разбра ли ме?

— Разбрах — отвърна Холдън.

Докато Макдоуъл обясняваше ситуацията по интеркома, Холдън имаше чувството, че чува недоволните стонове на хората от екипажа. Той се приближи до Ребека.

— Е, добре — рече. — Какво можеш да ми намериш за повредения кораб?

— Лекотоварен съд. Марсианска регистрация. Пребивава на Ерос. Името му е „Скопули“...

2. МИЛЪР

Детектив Милър се изтягаше в креслото от пластопяна и се усмихваше окуражаващо, докато се опитваше да схване поне нещо от разказа на момичето.

— И после стана пуф. Вътре влетяха хлапаци с ножове, врякаха с цяло гърло и взеха да ни блъскат. — Момичето махна с ръка. — Приличаше на танц, само дето Буми се озърташе тъй, сякаш са му източили мозъка. Чаткаш ли, готин?

Изправеният до вратата Хейвлок премигна два пъти. На лицето на едрият мъж бе изписано раздразнение. Една от причините, поради които Хейвлок никога нямаше да стане старши детектив. И поради която вечно го обираха на покер.

Милър беше много добър на покер.

— Аз разбирам — рече той. Говореше с акцента на жител на вътрешните планети. Махна с ръка, повтаряйки жеста на момичето. — Значи Буми нищо не е видял. Забравена ръка.

— Те това разправям и аз де, забравена ръка — потвърди момичето, сякаш Милър бе прочел цитат от Евангелието. Милър кимна и отстрани двамата изглеждаха като двойка птички, подхванали брачен ритуал.

Миниатюрният апартамент под наем се състоеше от три боядисани в кремаво стаички — кухня, всекидневна и баня. Подпорите на разгъваемото легло бяха чупени и поправяни толкова много пъти, че вече не се прибираха в стената. Толкова близо до центъра на Церера това вероятно се дължеше по-скоро на движеща се маса, отколкото на гравитация. Въздухът миришеше на протеинова мая и парникови гъби. Местна храна, която подсказваше, че който и да бе чукал момичето толкова здраво, та да строши леглото, не й бе плащал достатъчно дори за сваятна вечеря. А може би е плащал, а малката е предпочитала да използва спечеленото за хероин, малта или МСК.

Както и да е, това си е нейна работа.

— И после? — подкани я Милър.

— Буми се изпари като въздух във вакуум — изкиска се момичето. — Тряс по тиквата и да го няма. Следиш ли ме?

— Следя — рече Милър.

— А пък аз, с тез диваци вътре, изчезнах. Духнах.

— А Буми?

Момичето го изгледа бавно от обувките до главата. Милър се засмя. Отгласна се леко от креслото и се изправи без усилие в леката гравитация.

— Ако се покаже, питай го как е — заръча той.

— *Комо но?* — сви рамене момичето. *Защо не?*

Тунелът отвън бе бял на местата, където не беше изцапан. Широк десет метра, издигащ се бавно в двете посоки. Белезникавите фосфоресциращи светлини дори не правеха опит да имитират слънчево осветление. На половин километър по-надолу някой се бе блъснал в стената толкова силно, че отдолу се показваше нацърбена скала и никой не си бе направил труда да поправи пораженията. А може би си беше така. На такава дълбочина, почти до епицентъра на въртене, туристи почти не слизаха.

Хейвлок приближи малката електрическа кола, подскачайки високо при всяка стъпка. Рядко слизаше на нивата с ниска гравитация и се чувстваше доста непохватен тук. Милър бе прекарал целия си живот на Церера, но дори той понякога се чувстваше нестабилен заради Кориолисовия ефект^[1].

— Е — погледна го Хейвлок. — Позабавлява ли се?

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Милър.

Електрическият двигател замърка равномерно и колата се стрелна през тунела, като свиреше на завоите с пенопластовите си гуми.

— Ами да разговаряш на странния си местен диалект пред един глупак от Земята — поясни Хейвлок. — Не разбрах и половината от това, което си казахте.

— Това не беше сценка между двама поясни и землянин — каза Милър. — А по-скоро между двама полуграмотни местни жители и един образован. Но щом питаш, ще ти призная, че доста се забавлявах.

Хейвлок се разсмя. Беше от хората, които носеха на шега. Вероятно затова го биваше в отборните занимания — футбол,

баскетбол, политика.

Милър не беше особено добър в тях.

Церера, главният космопорт на Пояса и външните планети, имаше диаметър двеста и петдесет километра и десет хиляди километра тунели, виещи се из множеството подлежащи слоеве. Завъртането му до ускорение от една трета g бе отнело на най-добрите мозъци от „Тихо манифакторинг“ почти половината от живота им и те все още бяха ужасно доволни от постигнатото. Сега Церера имаше близо шест милиона постоянни жители и поне хиляда кораба на док всеки ден, което означаваше, че общото население надхвърля седем милиона.

Платина, желязо и титан от Пояса. Вода от Сатурн, зеленчуци и месо от огледалните парници на Ганимед и Европа, органика от Земята и Марс. Енергийни колектори от Йо, хелий-3 от рафинериите на Рея и Япет. Огромна река от богатства и власт, несравнима с нищо в цялата човешка история, течеше през Церера. А където има търговия в подобни мащаби, има и престъпност. Където има престъпност, има и полицейски сили, които да се опитват да я обуздаят. Хора като Милър и Хейвлок, чиято работа бе да обикалят с електрическата си кола из нискогравитационните тунели и да разпитват зле платени курви какво е станало предната нощ и защо Буми Чатърджи е престанал да събира рекет за закрилата, осигурявана от дружество „Златен клон“.

Централният участък на „Звездна спирала“, седалището на полицейската организация и военен гарнизон на станция Церера, се намираше на трето ниво под повърхността на астероида, издълбан на два квадратни километра и достигащ толкова близо до обвивката, че Милър можеше да обикаля из етажите без дори да напуска участъка. Хейвлок отиде да остави колата, а Милър се прибра в миниатюрния си кабинет, прехвърли записа на разпита в компютъра и отново го прегледа. Беше някъде към средата, когато партньорът му се надвеси над него.

— Научи ли нещо? — попита той.

— Не много — призна Милър. — Буми е бил нападател от непознати местни бандюги. Понякога типове като него наемат разни отрепки да им се нахвърлят, за да си лъснат имиджа, след като героично ги прогонят. Това имаше предвид малката, като спомена, че

можело да е „танц“. Момчетата, които са му скочили, изглеждат от същия тип, само че вместо да им се изрепчи, Буми е хукнал да бяга.

— И сега?

— И сега нищо. Тъкмо тази част не разбирам. Някой е ступал дребен бирник на „Златен клон“ и няма и следа от разплата. Вярно е, че Буми е от утайката, но все пак...

— Да де, но подгонят ли типове като него, скоро ще секнат парите за онези над тях — подхвърли Хейвлок. — Защо тогава „Златен клон“ не е раздал гангстерско правосъдие?

— Тази работа не ми харесва — рече замислено Милър.

Хейвлок се засмя.

— Поясни — въздъхна той. — Достатъчно е да се обърка едно нещо и цялата ви екосистема заплашва да рухне. Какво лошо има в това, че „Златен клон“ е заслабнал и вече не може да поддържа авторитета си? Нали тъкмо те са лошите?

— Да, така е — кимна Милър. — Говори каквото щеш за организираната престъпност, но тя поне е организирана.

Хейвлок се тръшна на малкия пластмасов стол до бюрото на Милър и се загледа в екрана.

— Добре де — заговори той. — Какво, по дяволите, е „забравена ръка“?

— Термин от бокса — обясни Милър. — Ударът, който не виждаш.

Компютърът изписука и в стаята прокънтя гласът на капитан Шаид:

— Милър? Там ли си?

— Хм — изсумтя Хейвлок. — Лошо предзнаменование.

— Какво? — попита капитанът с рязък глас. Шаид така и не бе успяла да преодолее предразсъдъците си спрямо Хейвлок, най-вече заради произхода му от вътрешните планети.

— Тук съм, капитане. Какво мога да направя за вас?

— Ела в кабинета ми, ако обичаш.

— Веднага — рече той.

Милър стана и Хейвлок побърза да се намести в креслото му. Нищо не си казаха. И двамата знаеха, че капитан Шаид щеше да повика и Хейвлок, ако искаше той да присъства. Още една причина, поради която Хейвлок никога нямаше да стане старши детектив.

Милър го остави да прегледа наново записа и да измъкне каквото може от него. Работа, която би могла да му отнеме цял живот.

В кабинета на капитан Шаидид преобладаваха меки женствени тонове. По стените висяха истински платнени гоблени, от въздушния филтър се носеше ухание на кафе и канела. Шаидид носеше косата си спусната в разрез с правилника и униформата ѝ бе разкопчана. Ако трябваше да я опише с минимум думи, Милър вероятно би прибягнал до термина „камуфлаж“. Тя кимна към креслото и той седна.

— Какво откри? — попита, втренчила поглед в стената зад него. Не проявяваше интерес, очевидно това бе само встъпление към разговора.

— Че със „Златен клон“ става същото, каквото с бандата на Сохиро и Лока Грейга. Все още са на линия, но... някак са се отдръпнали. Пропускат малки, но важни неща. По-малко бойци в своя район, отслабен натиск. Поне половин дузина от хората им са изчезнали.

Това привлече вниманието ѝ.

— Убити? — попита тя. — Настъпление на СВП?

Настъплението на Съюза на външните планети бе нещо като дамоклев меч, висящ постоянно над главата на церерската полиция. В традицията на Ал Капоне и „Хамас“, на ИРА и „Червените бригади“, СВП бе обичан от обикновените хора и вдъхваше страх на онези, които му се изпречваха на пътя.

Странна смесица от социално движение, терористична организация и новооформяща се нация, Съюзът бе лишен напълно от институционална съвест. Капитан Шаидид може и да не харесваше Хейвлок, защото идваше от гравитационния кладенец, но бе готова да работи с него. СВП щеше да го изхвърли през шлюза. Хора като Милър пък щяха да получат куршум в главата, при това пластичен. За да не попадат осколки в прахосъбирателя.

— Не мисля — отвърна той. — Не ми прилича на война. По-скоро... Да си призная честно, капитане, не зная какво е. Размахът е твърде голям. Вече никой никого не охранява, незаконните залагания също намаляват. Горے на шесто ниво Купър и Харири затвориха публичния си дом, който е там откак се помня, и изглежда, няма никакви признаци да го отворят другаде. Независимите като че са

малко по-активни, но ако оставим това настрана, всичко си е както обикновено. Само дето е някак странно.

Тя кимна, но не сваляше поглед от стената. Беше изгубил интереса ѝ също така бързо, както го бе предизвикал.

— Да оставим тази тема — заговори тя, — имам нещо за теб. Нов договор. Само ти. Без Хейвлок.

Милър скръсти ръце.

— Нов договор — повтори той. — Какво значи това?

— Значи, че „Звездна спирала“ е приела договор за служба извън обичайните полицейски пълномощия на Церера и в ролята си на мениджър на компанията аз ти възлагам тази задача.

— Уволнен ли съм?

Капитан Шаидид смръщи ядосано вежди.

— Това е допълнителна задача — обясни тя. — Оставаш на щат към церерската служба. Но ще имаш... и странични занимания. Виж, Милър, на мен също не ми се нрави тази история. Не те гоня от участъка. Не прекратявам основния ти договор. Става въпрос за услуга, която някой на Земята прави на важен акционер.

— Нима вече правим услуги на акционерите? — учуди се Милър.

— *Ти* правиш — изгледа го строго тя. Гласът ѝ вече бе твърд и непоколебим. Очите ѝ лъщяха като мокра гранитна стена.

— Добре, тогава — въздъхна Милър. — Щом казвате.

Капитан Шаидид извади ръчния си терминал. Милър протегна ръка към колана си и откачи своя, за да приеме краткия кодиран сигнал. Каквото и да съдържаше той, Шаидид го държеше извън полицейската мрежа. На екрана му се появи нов файл с название „Дж. Мао“.

— Става дума за нечия изгубена дъщеря — обясни капитан Шаидид. — По-точно за дъщерята на Ариадне и Жул Пиер Мао.

Името му се стори познато. Милър докосна с пръст екранчето на терминала.

— Търговската компания „Мао-Квиковски“?

— Същата.

Милър подсвирна тихо.

„Маоквик“ може и да не беше сред десетте най-могъщи компании в Пояса, но със сигурност бе доста нагоре сред петдесетте.

Доколкото си спомняше, компанията бе взела дейно участие при епичното падане на венерианските облачни градове. Бяха използвали парите, спечелени от последвалия процес, за да развият и разширят дейността си, най-вече в сферата на междупланетния транспорт. Сега корпоративната им станция бе напълно независима и се носеше между Пояса и вътрешните планети с царственото величие на древен презокеански лайнер. За компанията дребни риби като Милър бяха като стоката, която купуват и продават на пазара.

Току-що го бяха купили.

— Главната им база е на Луната — продължи капитан Шаид. — Притежават всички права и привилегии на земните граждани. Но имат сериозно участие и тук.

— И са си изгубили дъщеричката?

— Черна овца — намръщи се капитанът. — Напуснала колеж, забъркала се с някаква група на име „Далечни хоризонти“. Студентски активисти.

— Прикритие на СВП — отбеляза Милър.

— Под тяхно крило са — поправи го Шаид. Милър не реагира на забележката, но за миг у него се пробуди любопитство. Зачуди се на чия страна ще застане капитан Шаид, ако ги нападне СВП. — Семейството се е опитвало да прояви търпение. Имат още две деца, за чиито интереси в живота се грижат внимателно, и са решили, че в желанието на Джули да се разхожда по широкия свят и да се определя като боец за свободата няма нищо лошо.

— А сега искат да я намерим — подметна Милър.

— Именно.

— Какво се е променило?

— Изглежда, не са готови да споделят с нас тази информация.

— Ясно.

— Според последните данни, работила е на Тихо, но имала апартамент тук. Открих адреса в мрежата и поставих код на вратата. Паролата е в терминала ти.

— Добре — рече Милър. — За какво е договорът?

— Да намериш Джули, да я задържиш, ако трябва със сила, и да я пратиш у дома.

— На това му казват отвличане.

— Така е.

Милър се загледа в терминала си, прелистваше файловете, без всъщност да ги чете. Усещаше странна тежест в стомаха си. От трийсет години бе на служба на Церера и когато постъпи, не хранеше кой знае какви илюзии. Имаше една шега, че на Церера няма закони, а полиция. Ръцете му не бяха по-чисти от тези на капитан Шаидид. Понякога се случваше хора да изпаднат от въздушния шлюз. Случваше се от бюрата им да изчезнат вещественни доказателства. Въпросът не беше дали е правилно или не, а само дали е оправдано. Когато прекараш целия си живот в каменна сфера и храната, водата и въздухът ти пристигат от толкова далечни места, че не можеш да ги откриеш дори с телескоп, налага се да развиеш известна морална гъвкавост. Но досега не се бе занимавал с отвличане.

— Има ли проблем, детектив? — попита капитан Шаидид.

— Не, капитане. Ще се погрижа за това.

— И не губи много време — предупреди го тя.

— Да, капитане. Нещо друго?

Погледът на капитан Шаидид омекна, сякаш си беше сложила маска. Тя се усмихна.

— Разбирате си се с твоя партньор?

— Хейвлок е мъж на място — отвърна Милър. — А и край него хората започнаха да ме харесват повече. Което е чудесно.

Усмивката ѝ се промени с още половин градус в посока към непресторената искреност. Нищо не те сближава повече с началника от споделения расизъм. Милър кимна с уважение и излезе.

* * *

Квартирата му беше на осмо ниво в един жилищен тунел, широк сто метра, с малък култивиран парк в центъра. Таванът на главния коридор бе осветен от приглушена светлина и боядисан в синьо, което, по думите на Хейвлок, било като синьото на земното небе. Да живееш на откритата повърхност на планета, под постоянния натиск на гравитацията и нищо, освен същата тази гравитация, да задържа въздуха, му се струваше най-малкото налудничаво. Но синият цвят бе наистина приятен.

Някои хора, по примера на капитан Шаид, предпочитаха да парфюмират въздуха. Не винаги с миризмата на кафе и канела, разбира се. Квартирата на Хейвлок ухаеше на прясно изпечен хляб. Други си поръчваха ухание на цветя или феромони. Кандис, бившата съпруга на Милър, предпочиташе аромат, който се наричаше земна лилия, но кой знае защо той неизменно му навяваше мисли за отпадъците в нивото за рециклиране. Той самият нямаше нищо против обичайната миризма на станцията. Рециклиран въздух, преминал през милиони бели дробове. Водата от чешмата бе толкова чиста, че можеше да се използва за лабораторна работа, ала всъщност се състоеше от пикня, лайна, сълзи и кръв, многократно пречистени. На Церера кръговратът на живота бе толкова малък, че можеше да му видиш завоя. И това му харесваше.

Той си наля чаша уиски от плесен, домашна церерска продукция от биогенна мая, изу обувките и се изтегна върху пенопластовото легло. Почти можеше да си представи недоволния поглед на Кандис и да чуе изпълнената ѝ с досада въздишка. Сви извинително рамене към спомена и се замисли за работата.

Джулиет Андромеда Мао. Беше прегледал внимателно работното ѝ досие и данните от колежа. Талантлив пилот на състезателни скутери. Имаше и нейна снимка — красива девойка в ушит по поръчка скафандър със свален шлем, с фини черти на лунна жителка и дълга черна коса. Усмивваше се, сякаш целият университет ѝ пращаше целувки. Според текста отдолу току-що бе спечелила първа награда на нещо, наречено „Петстотинте километра на Париш/Дорн“. Той направи проучване. Надпревара, в която могат да участват само богататаши. Скутерът ѝ — „Рейзърбек“ — бе чупил предишния рекорд две поредни години.

Милър сръбна от уискито, замислен над това какво ли би могло да накара едно момиче с достатъчно пари и власт, че да притежава собствен кораб, да се засели тук. Толкова далече от лъскави надбягвания с яхти за богоизбрани. А може би не беше?

— Бедното малко богато момиче — промърмори той, загледан в екрана. — Май животът ти не е бил чак такава песен.

Той затвори файловете и продължи да пие кротко и равномерно, загледан в тавана. Фотьойлът, в който Кандис имаше обичая да седи и да пита как е минал денят му, пустееше, но въпреки това му се струваше, че я вижда там. Сега, когато не го караше да говорят, беше

по-лесно да ѝ съчувства. Тя бе самотна душа. Трябваше да мине време, за да го разбере. В представата му Кандис завъртя очи с досада.

Час по-късно, подгрят кръвта с алкохол, той си стопли купа с истински ориз и фалшиви кълнове — маята и гъбите можеха да имитират всичко, ако се подквасиш с достатъчно уиски преди това, — отвори вратата на апартамента и изяде вечерята, загледан в движението отвън. Втора работна смяна напусна с трополена станцията на метрото и се отправи към жилищата си. Две хлапета, които живееха през няколко квартири от неговата — момче и момиче, — изтичаха да посрещнат баща си с прегръдки, целувки и сълзи. Синият таван грееше с отразена светлина, неизменен, неподвижен, успокояващ. Едно врабче се стрелна в тунела, летейки по начин, който — според Хейвлок — само доказвал, че не са на Земята. Милър му подхвърли фалшив кълн.

Опита се да върне мислите си към Мао, но истината беше, че не му пукаше. Нещо ставаше с организираната престъпност на Церера. Ето кое го безпокоеше.

А историята с Джули Мао? Странично занимание.

[1] Видимо отклонение на обект от зададен път поради въртяща се инерционна система. Причинява объркване на възприятията и дезориентация на тялото. Често срещан при пилотите. — Б.пр. ↑

3.

ХОЛДЪН

След почти два дена при пълна гравитация коленете и гърбът на Холдън започнаха да го болят. И главата. Краката също. Той влезе в каюткомпанията на „Рицар“ тъкмо когато Наоми се качваше по стълбичката откъм товарния отсек.

— Спасителният мях е изведен отвън — докладва тя. — Реакторът се затопля. Готови сме за полет.

— Добре.

— Имаме ли пилот?

— Днес Алекс Камал е на смяна. Ще ми се да беше Валка. Не е толкова добър, колкото Алекс, но е по-спокоен, а главата не спира да ме боли.

— Аз пък харесвам Алекс. Той е по-темпераментен — заяви Наоми.

— Не зная какво означава *темпераментен*, но ако с тази дума определяш Алекс, темпераментността ме дразни.

Холдън погледна нагоре към пилотската кабина. Отражението на Наоми се подсмихна в черния панел пред него. Не можеше да си обясни как мършавите като моливи поясни можеха да подскачат толкова чевръсто при високо g . Вероятно се дължеше на десетилетия практика и селективно кръстосване.

Той се прехвърли в командния център и се пристегна с колан за противоускорителното кресло. Мекият материал притисна успокояващо тялото му. При половин g , колкото поддържаше Ади по време на финалното сближаване, пенопластът вършеше чудесна работа. Той изпъшка тихо. Релетата — метални и пластмасови, — изработени да издържат на високи натоварвания и продължителна експлоатация, прецтракваша отчетливо. „Рицар“ реагираше с потоци от информация, подавана от диагностичните индикатори, и едва доловимо бръмчене.

След няколко минути Алекс Камал шмугна черната си глава през отвора на люка и го дари с широка усмивка. Израсъл на Марс, Алекс имаше по-масивно тяло от поясните. Беше по-слаб от Холдън, но въпреки това скафандъра очертаваше изпъкналото му коремче. Алекс бе летял в Марсианския флот, но очевидно след уволнението си бе занемарил налаганата във флота физическа подготовка.

— Здравсти, старши — поздрави го той, провлачвайки думите по тексаски. Израслият в долината Маринър Алекс си падаше по старите земни уестърни и това допълнително дразнеше Холдън. На Земята нямаше каубои от стотици години, на Марс пък не съществуваше и стръкче трева извън куполите, а конете обитаваха зоопарковете. Долината Маринър бе заселена от индийци, китайци и малка групичка тексасци. Изглежда, акцентът беше заразителен. Сега там всички говореха така. — Как е старият кон днес?

— Добре засега. Трябва ни план на полета. Ади ще ни осигури относително спиране след около — той погледна часовника — четирийсет минути, така че най-добре се захващай за работа. Искам да се разкачим, да свършим каквото трябва и да се върнем на „Кент“, преди от Церера да започнат да мърморят.

— Разбрано — кимна Алекс и се изкатери в пилотската кабина.

Слушалките на Холдън изпукаха и той чу гласа на Наоми:

— Еймъс и Шед на борда. Готови сме за полет.

— Благодаря. Ще изчакам данните от Алекс и ние също ще сме готови.

Екипажът бе сведен до абсолютния минимум: Холдън командир, Алекс, за да ги откара и върне от там, Шед, в случай че има оцелели, Наоми и Еймъс, ако няма оцелели и трябва да се прибере каквото си заслужава.

Не мина много време и Алекс се обади:

— Готово, шефе. Очаква ни четиричасов полет „ала чайник“. Ще използваме максимум трийсет процента от масата, но резервоарът ни е пълен. Общо време за мисията: единайсет часа.

— Прието. Благодаря, Алекс — отвърна Холдън.

Полет „ала чайник“ бе флотски жаргон за летене само на маневрени двигатели, които използват за инерционна маса свръхнагорещена пара. Щеше да е твърде опасно да прибъгват до термоядрения двигател на „Рицар“ в близост до „Кентърбъри“, а и

щяха да загубят прекалено много ценно гориво за един толкова кратък курс. Термоядрените двигатели, наричани „факли“, бяха от предъпстейновата епоха и далеч по-малко ефикасни.

— Искам разрешение за напускане на хамбара — обади се Холдън по интеркомната връзка с „Кентърбъри“. — Говори Холдън. „Рицар“ е готов за полет.

— Добре, Джим, действайте — отвърна Макдоуъл. — Ади, снижи скоростта до минимум. Слушайте, деца, искам да внимавате там. Тази совалка е доста скъпа и винаги съм си падал по Наоми.

— Разбрано, капитане — каза Холдън. По вътрешната връзка той повика Алекс. — Хайде, изведи ни навън.

Холдън се облегна назад, заслушан в шума от последните маневри на „Кентърбъри“ — поскърцване на стомана и керамика, сякаш бяха на дървен платноход. Или на земен шлеп при високо *g*. За един кратък миг Холдън изпита симпатия към кораба.

Разбира се, не можеше и да става въпрос за „спиране“ до астероида. Нищо в космоса не можеше да спре напълно, само излизаше на синхронизирана орбита с друг предмет. В момента следваха СА-2216862 на неговото развлекателно хилядолетно пътешествие около Слънцето.

Ади им прати зелена светлина и Холдън изпразни хангара от въздух, преди да отвори преградите. Сетне напуснаха дока върху белите конуси на свръхнагрятата пара.

И се отправиха да търсят „Скопули“.

* * *

СА-2216862 беше скала с диаметър половин километър, напуснала Пояса, за да бъде прихваната от мощната гравитация на Юпитер. Астероидът постепенно бе намерил своя собствена бавна орбита около Слънцето в гигантските простори между Юпитер и Пояса, район, прекалено празен дори за космос.

Холдън неволно потрепери при вида на „Скопули“, увиснал край астероида в примката на слабата му гравитация. Дори ако корабът бе напълно сляп, с нефункциониращи инструменти, шансовете му да се сблъска с подобен обект бяха невероятно малки. Все едно да уцелиш

половинкилометрова бариера на път с ширина милиони километри. Корабът несъмнено не се бе озовал тук случайно. Холдън се почеса замислено по врата.

— Алекс, задръж совалката на два километра — нареди той. — Наоми, какво можеш да ми кажеш за тази метална кутия?

— Формата на корпуса съвпада с регистрационните данни. Това със сигурност е „Скопули“. Липсва всякаква електромагнитна или инфрачервена активност. Вероятно е на ръчно управление, но не засичам радиоактивно изтичане.

Холдън погледна към картината, която получаваха от телескопа на „Рицар“. А също и от лазерния радар, чийто лъч отскачаше от корпуса на „Скопули“, за да се върне при сензорите им.

— А какво ще кажеш за онова нещо, което прилича на дупка в корпуса?

— Хм — изсумтя Наоми. — Ладарът казва, че е дупка в корпуса. Холдън се намръщи.

— Добре. Ще се задържим тук минутка, за да огледаме околността. Наоми, нещо интересно от датчиците?

— Нищичко. Големият телескоп на „Кент“ е достатъчно мощен да улови хлапе, мятало камъчета на Луната. Бека твърди, че няма никой в радиус от двайсет милиона километра.

Холдън затропа нервно по облегалката на креслото. Стана му горещо и той се пресегна, за да обърне най-близкия вентилатор към лицето си. Едри капки пот засъхваха върху голото му теме.

„Ако там се натъкнеш на нещо, което не ти харесва, не се прави на герой. Събирай си играчките и се прибирай у дома...“ Такива бяха заповедите. Той погледна към изображението на „Скопули“ и зеещата дупка в корпуса.

— Добре де — въздъхна. — Алекс, приближи се на половин километър и задръж на орбита там. Ще доближим кораба с меха. А, и дръж факела разпален и готов. Ако на кораба се спотайва нещо опасно, искам да изчезнем колкото се може по-бързо и да разтопим всичко зад нас. Разбрано?

— Разбрано, шефе. Ще държа „Рицар“ в режим „бягай като зайче“, докато не отмениш заповедта — отвърна Алекс.

Холдън огледа за последен път командния пулт, надяваше се да върне някоя тревожно мигаща светлинка, която да му даде нужното

извинение да се върнат обратно на „Кент“. Но всичко блещукаше в успокояващо зелено. Той разкопча презрамките и се освободи от креслото. Оттласна се с крак от стената и се отправи към стълбичката, сетне се спусна с главата напред през тунела.

В малката каюткомпания Наоми, Еймъс и Шед все още бяха привързани към креслата. Холдън се улови за стълбичката и се преобърна, за да не ги гледа с главата надолу. Те вече се разкопчаваха.

— И тъй, ето каква е обстановката. В корпуса на „Скопули“ зее дупка и някой го е зарязал в близост до тази скала. Радарите не засичат чуждо присъствие, което означава, че пробивът е станал преди време и хората са се махнали. Наоми, ти ще управляваш спасителния мях, а ние тримата ще се прикачим към него, за да ни откараш до кораба. Шед, ти оставаш на борда, освен ако не открием пострадали, макар че не ми се вярва. Ние с Еймъс ще влезем в кораба през дупката и ще огледаме. Ако се натъкнем на нещо, което ни се стори опасно, връщаме се на меха, Наоми ни откарва на совалката и изчезваме. Някакви въпроси?

Еймъс вдигна пухкавата си ръка.

— Не е ли по-добре да носим оръжие, старши? В случай че някакви пирати се навъртат наоколо.

Холдън се засмя.

— Ако са тук, значи корабът им е тръгнал без тях. Но ако ще се чувстваш по-спокоен, вземи си оръжие.

Истината бе, че той също щеше да е по-спокоен, ако едрият грубоват механик е въоръжен, но предпочиташе да не го признава. Нека си мислят, че командирът им е достатъчно уверен.

Холдън използва офицерския си ключ, за да отвори шкафчето с оръжие и Еймъс взе едрокалибрен автомат, който стреляше с ракетни куршуми, безоткатен и предназначен за употреба в безтегловност. Старите огнестрелни пушки бяха по-надеждни, но в нулева гравитация те действаха и като реактивни устройства. Най-обикновен револвер можеше да създаде достатъчно ускорение, за да изведе астероид с размерите на СА-2216862 от орбитата му.

Екипажът се спусна в товарния отсек, където ги очакваше паякообразният мях на Наоми. Всеки от четирите крака разполагаше с манипулаторни челюсти в единия край и богат набор от режещи и монтажни инструменти в другия. Задният чифт крака можеше да се

прихваща за корпуса или за някоя друга пристройка, докато предните два крака извършват ремонт или демонтират нужните части.

— Слагай каските — нареди Холдън и хората си поставиха шлемовете. Всеки провери своя скафандър и този на съседа си. Когато вратите на товарния отсек се разтворят, щеше да е твърде късно да проверяват дали са се облекли правилно.

Докато Наоми се катереше към яйцевидния корпус на меха, Еймъс, Холдън и Шед прикачиха въжетата си към металната клетка под пилотската кабина. Наоми направи последна проверка на всички системи и задейства помпите на хангара. Вратите се плъзнаха встрани. Звучите в скафандъра на Холдън се сведоха до тънко свистене на въздух и пращането на радиото. Въздухът имаше лек мирис на лекарства.

Наоми излезе първа и насочи меха към астероидната повърхност със слаби тласъци на сгъстен азот, а останалите я последваха, завързани с триметрови въжета. Докато се носеха, Холдън погледна назад към „Рицар“ — тъмна, почти черна маса с ярък пламтящ конус в единия край. Подобно на всичко останало, което хората строяха за използване в космоса, конструкцията на совалката целеше ефикасност, а не елегантност. Това винаги натъжаваше Холдън. Дори тук, в космоса, би трябвало да има място за естетика.

„Рицар“ се отдалечаваше от тях, ставаше все по-малък и по-малък, макар че всъщност не помръдваше. Илюзията изчезна, когато се обърна и погледна към астероида и почувства с каква скорост се носят към него. Той отвори канал към Наоми, но тя си тананикаше тихичко, което означаваше поне, че не е разтревожена. Холдън не каза нищо, но остави канала отворен.

Отблизо „Скопули“ не изглеждаше толкова зле. Освен зейналата в корпуса яма не се забелязваха други повреди. Със сигурност не се бе сблъскал с астероида, просто бе оставен близо до него, за да го задържа микрогравитацията. Докато се приближаваха, Холдън направи снимка с вградената в шлема камера и я изпрати на „Кентърбъри“.

Наоми спря на около три метра от отвора. Еймъс подсвирна по общия канал.

— Това не е от торпедо, старши. Поставили са пробивни експлозивни. Виждаш ли как е огънат металът по края? Там са били прикрепени зарядите.

Освен че беше отличен механик, Еймъс поставяше експлозиви, за да разшири пукнатините в ледовете, които обикаляха около Сатурн, за да ги превърне в по-удобни за транспортиране блокове. Още една причина да го вземат на „Рицар“.

— Излиза, че нашият приятел от „Скопули“ е позволил на някого да се прикачи за корпуса и да постави заряди, а след това да пробие корпуса и да изпусне въздуха навън — каза Холдън. — Някой намира ли каквото и да било смисъл в това?

— Не — обади се Наоми. — Никакъв. Все още ли държиш да влезеш вътре?

„Но ако там се натъкнеш на нещо, което не ти харесва, не се прави на герой. Събирай си играчките и се прибирай у дома.“

Само че какво да очакват? Разбира се, „Скопули“ нямаше да запали двигателите и да избяга. Нито нещо щеше да се обърка. Каквото и да е то.

— Еймъс — нареди Холдън. — Дръж оръжието готово, за всеки случай. Наоми, можеш ли да разшириш отвора? И бъди внимателна. Ако нещо не ти се стори както трябва, включвай на задна.

Наоми приближи меха, чиито азотни пламъци бяха като бяло дихание наред студената нощ. Плазмената резачка блесна с ярка светлина, отначало бяла, сетне синкава. Машината разтвори безшумно ръце — движение като на насекомо, и Наоми започна да реже. Холдън и Еймъс се спуснаха на повърхността на кораба и се прикачиха към него с магнитните си обувки. Холдън усещаше вибрациите през подметките, докато Наоми разширяваше пробойната. Малко по-късно резачката угасна и Наоми напръска нацърбените краища на отвора с пожарогасителя на меха, за да ги охлади. Холдън вдигна палец към Еймъс и се спусна много бавно в „Скопули“.

Зарядите бяха поставени почти в средата на кораба и бяха пробили широк отвор към камбуза. Когато Холдън се приземи с металните си обувки на пода, под подметките му изхрущя замръзнала храна. Не се виждаха вкочанени тела.

— Влизай, Еймъс. Няма следи от екипажа — обади се той по интеркома.

Холдън се дръпна встрани, за да стори място на механика, който се появи след миг с мощен прожектор в ръка. Белият лъч затрептя по стените на разрушения камбуз.

— Първо накъде, старши? — попита Еймъс.

Холдън се замисли.

— Към машинното. Искам да се уверя, че реакторът е изключен.

Те се спуснаха по стълбата към кърмата на кораба. Всички хидравлични врати между отсеците бяха отворени, това беше лош знак. Според разпоредбите би трябвало да са затворени, особено ако започне изтичане на въздух. Фактът, че зоят, означаваше, че на кораба няма запаси от въздух. Че няма оцелели. Нищо изненадващо, но все пак беше неприятно. Прекосиха доста бързо малкия кораб и спряха пред машинното. Скъпи части от двигателя и инструменти си стояха непокътнати по местата.

— Май не е обир — подметна Еймъс.

Холдън не отговори. „Тогава какво може да е?“ Но въпросът остана да виси във въздуха.

Машинното бе подредено като войнишка спалня, студено и мъртво. Холдън почака Еймъс да огледа и после двамата приближиха реактора.

— Спазена е цялата процедура по изключването — обяви Еймъс. — Реакторът не е пострадал от взрив, бил е изключен след това. Не виждам никакви повреди. Какъв е бил смисълът? Ако всички са загинали при атаката, кой го е изключил? И ако са били пирати, защо не са взели кораба? Той все още може да лети.

— А преди да изключат мощността, са отворили всички вътрешни хидравлични врати. Изпуснали са въздуха навън. Предполагам, искали са да се уверят, че никой не се спотайва на борда. — Холдън се огледа. — Добре, да се върнем в командния център и да видим ще успеем ли да измъкнем нещо полезно от компютъра. Може пък да ни разкаже какво е станало.

Те се върнаха при носа и влязоха в командния център. Той също бе пуст и непокътнат. Липсата на трупове започваше да безпокои Холдън повече, отколкото ако се бяха натъкнали на тях. Той приближи главния компютърен пулт и натисна няколко копчета с надеждата, че все още може да функционира от резервни източници. Но нямаше реакция.

— Еймъс, изрежи ядрото. Ще го вземем с нас. Аз ще надзърна в комуникационната да потърся предавателя.

Еймъс се приближи до компютъра и започна да вади инструменти и да ги прикрепва наблизко. Докато работеше, Холдън го чу да си мърмори несвързано ругатни. Не беше толкова приятно, колкото тананикането на Наоми, и Холдън изключи връзката.

Комуникационният пулт бе също толкова мъртъв, колкото и главния компютър. Но пък откри корабния предавател.

Никой не го бе включвал. Нещо друго ги бе повикало тук. Холдън се отдръпна назад озадачен.

Огледа помещението, търсейки нещо, което да не изглежда на мястото си. И там, върху капака зад комуникационния пулт, го забеляза. Малка черна кутия, която не беше свързана с нищо.

Сърцето му направи дълга пауза между две тупкания. Той повика Еймъс.

— Това не ти ли прилича на бомба?

Еймъс не отговори. Холдън се сети, че е изключил връзката, и я включи отново.

— Еймъс, това да ти прилича на бомба? — той посочи кутията.

Еймъс заряза компютъра и се доближи, сетне протегна нехайно ръка и за ужас на Холдън сграбчи кутията и я вдигна.

— Не. Предавател е. Виждаш ли? — Завъртя го пред лицевото стъкло на Холдън. — Отдолу е прикрепена батерия. Какво прави тук?

— Това е радиофарът, който следвахме. Господи! Никой не е включвал предавателя на кораба. Някой е направил друг от подръчни материали и му е поставил батерия. — Холдън се опитваше да овладее надигащата се паника.

— Защо му е на когото и да е да го прави, старши? Не виждам никакъв смисъл.

— Освен ако в този предавател има нещо различно от другия — допусна Холдън.

— Като например?

— Ами например, ако е настроен да излъчи втори сигнал, когато някой го намери — завърши мисълта си Холдън и премина на общия канал. — Е, добре, момчета и момичета, намерихме нещо странно, така че всички изчезваме оттук. Искам да се приберем незабавно на „Рицар“ и внимавайте, когато...

Радиото изпука и се включи на външна връзка. Гласът на Макдоуъл изпълни шлема му:

— Джим? Май че имаме проблем тук.

4. МИЛЪР

Милър бе преполовил вечерята, когато го потърсиха. Той погледна адреса на изпращача. „Синята жаба“. Пристанищен бар, предназначен предимно за посетители отвън, чиито собственици твърдяха, че е почти точно копие на прочутия земен бар в Бомбай, само че предлага лицензирани проститутки и легални наркотици. Милър си бодна още веднъж от гъбените кълнове, поръсени с парников ориз, докато обмисляше дали да отговори на повикването.

„Би трябвало да се досетя, че ще стане така“ — помисли си той.

— Какво има? — попита рязко.

Екранът се включи. Хасини, помощник-управителят на бара, беше тъмнокож мъж с очи в цвета на лед. Застиналата на лицето му усмивка бе резултат от нервно увреждане. Милър веднъж му бе направил услуга, когато Хасини бе допуснал грешката да се смили и да приеме една нелицензирана проститутка. Оттогава детективът и барманът от космопорта си разменяха любезности. Неофициалната сива икономика на цивилизацията.

— Партньорът ти пак е тук — съобщи Хасини, надвиквайки ритмичния бас и глъчката в бара. — Мисля, че има лоша нощ. Да продължавам ли... да го обслужвам?

— Да — отвърна Милър. — Постарай се да го ощастливиш. И ми дай дващсет минути.

— Той не иска да е щастлив. По-скоро си търси причина да бъде нещастен.

— Попречи му да я намери. След малко ще съм там.

Хасини кимна, отправи още една парализирана усмивка и прекъсна връзката. Милър погледна полуизядената вечеря, въздъхна и пъхна остатъците в рециклатора. Облече чиста риза, после се поколеба. В „Синята жаба“ винаги бе по-топло, отколкото му харесваше, а не обичаше да носи сако. Затова пристегна малък

пластичен пистолет в кобур на глезена. Искаше време за вадене, но ако се стигне дотам, значи е оцапал достатъчно нещата.

Нощната Церера не се различаваше по нищо от дневната. На времето, при отварянето на станцията, имаше идея да се приглушават светлините, за да се имитира традиционният двайсет и четири часов земен цикъл. Представлението продължи само четири месеца, след което съветът го отмени.

Ако беше на служба, Милър щеше да вземе електромобила и да се спусне през широките тунели към космопорта. Изкуши се да го направи и сега, но го спря дълбоко залегналото в съзнанието му суеверие. Ако вземе колата, значи отива там като полицейски служител, а метрото не бе по-лош избор. Милър се отправи към най-близката станция, провери кога е следващата композиция и седна на каменната пейка. След около минута дойдоха мъж на неговата възраст и малко момиче и се настаниха на пейката отсреща. Момиченцето говореше бързо и неразбрано като пробита изолация, баща ѝ отвърщаше със сумтене и кимане в по-важните моменти.

Милър и другият мъж си кимнаха. Момичето задърпа баща си за ръкава, настоявайки да ѝ обърне внимание. Милър я погледна — черни очи, светла коса, гладка кожа. Вече беше прекалено висока, за да бъде сбъркана със земно момиче, костите ѝ се бяха издължили и изтънели. Кожата имаше розовия оттенък на поясните бебета, дължащ се на лекарствения коктейл, целящ да подсигури здравината на мускулите и костите. Бащата забеляза, че Милър я разглежда. Милър се засмя и кимна към детето:

— На колко е?

— На две и половина.

— Хубава възраст.

Бащата повдигна рамене, но не се усмихна.

— И вие ли имате деца? — попита той.

— Не — отвърна Милър. — Но имам развод на същата възраст.

Двамата се разсмяха, сякаш разводът бе нещо смешно. Кандис скръсти ръце и извърна поглед. Откъм тунела полъхна топъл вятър с мирис на озон, възвестяващ пристигането на метрото. Милър пропусна бащата и момичето отпред, той самият се качи в друг вагон.

Вагоните бяха овални, за да пасват точно на профила на тунела. Нямаха прозорци. И без това единствената гледка можеше да е

скалната стена. Вместо тях бяха монтирани големи екрани за реклами на казина, където можеш да спечелиш цяло състояние и да заживееш друг живот, или за текущи новини. Милър плъзна поглед по ярките цветове на образите, без да обръща внимание на съдържанието. Мислено обсъждаше проблема, опитваше се да го погледне от различни страни, без дори да търси решение.

Най-обикновено умствено упражнение. Преглеждаш фактите, без да ги подлагаш на преценка: Хейвлок е землянин. Хейвлок отново е заседнал в бара на космопорта и търси да се сбие с някого. Хейвлок е негов партньор. Сурови, лишени от емоционалност факти. Не се опитваше да ги подреди, да потърси естествения им завършек. Това ще дойде по-късно. Сега по-важното бе да забрави умората от деня и да се подготви за конкретния проблем. Когато композицията наближи неговата станция, той вече бе достатъчно съсредоточен.

„Синята жаба“ пращеше по шевовете, топлината на човешки тела се добавяше към „бомбайската“ жегата и изкуственото замърсяване на въздуха. Светлините трептяха налудничаво, сякаш екраните получаваха конвулсии. Озарените отдолу овални маси изглеждаха тъмни, почти черни. Музиката раздвижваше въздуха, сякаш бе съвсем материална, всеки удар бе едно малко мозъчно сътресение. Хасини, заобиколен от групичка подхранвани със стероиди танцьорки и полуразгопени сервитьорки, улови погледа на Милър и кимна към дъното. Детективът не отвърна на поздрава, завъртя се и си проправи път през тълпата.

Пристанищните барове по правило бяха опасни места. Милър внимаваше да не се сблъска с никого, освен ако нямаше как да го избегне. Когато му се налагаше да бутне някого, предпочиташе поясни вместо хора от вътрешните планети и мъже вместо жени. На лицето му бе изписано постоянно умерено извинение.

Хейвлок седеше сам, обхванал с едрата си ръка полупразна чаша. Когато Милър седна до него, той се извърна рязко, готов да се скара, с облепени очи и пърхащи ноздри. Първо на лицето му се изписа изненада, а след малко — нещо като срам.

— Милър — рече той с неприязън. В тунелите отвън щеше да се чуе като вик. Тук Милър едва долови гласа му. — Защо си дошъл?

— Доскуча ми в квартирата — отвърна Милър. — Реших да намина насам и да се спречкам с някого.

— Хубава нощ за такива занимания — кимна Хейвлок.

Така беше. Дори в барове, предназначени за посетители от вътрешните планети, съотношението рядко беше повече от един землянин на десет марсианци. Докато оглеждаше с присвити очи тълпата, Милър установи, че почти една трета са ниски, набити мъже и жени.

— Нов кораб ли е дошъл? — попита той.

— Аха.

— ЗМКФ? — Земно-Марсианският коалиционен флот често навестяваше Церера на път за Сатурн, Юпитер и станциите на Пояса, но Милър не познаваше достатъчно добре относителното разположение на планетите и техните орбити. Хейвлок поклати глава.

— Смяна на корпоративните служители на Ерос — обясни той. — Мисля, че са от „Протоген“. — До Милър застана сервитьорка с блещукащи татуировки и сияещи в мрака зъбки. Милър взе напитката, която му предложи, макар че не беше поръчвал. Газирана вода.

— Знаеш ли — рече той, навеждайки се към Хейвлок, за да не разговарят с викове, — няма никакво значение колко задници си сритал. Шаидид никога няма да те хареса.

Хейвлок го стрелна с гневен поглед, но на лицето му отново се изписа срам.

— Така е — кимна Милър.

Хейвлок се изправи рязко и неуверено и се насочи към изхода. Опитваше се да настъпва посетителите, но заради слабата церерска гравитация не се получаваше добре. Изглеждаше, сякаш подскача. Милър го последва с чаша в ръка, сипейки извинения и успокоителни усмивки към ядосаните хора, които партньорът му оставяше след себе си.

Обществените тунели в тази част на космопорта бяха покрити с плътен слой мръсотия, който никакви почистващи вещества не бяха в състояние да отмият. Хейвлок крачеше в мрака, обърнал едното си рамо напред и излъчващ почти видим гняв. Но веднага щом вратите на „Синята жаба“ се затвориха зад него, музиката утихна, сякаш някой бе изключил звука на уредбата. Най-опасната част бе преминала.

— Не съм пиян — заяви той, все още на висок глас.

— Не съм твърдял противното.

— А ти — Хейвлок забодде обвинителен пръст в гърдите му — не си ми гледачка.

— Също вярно.

Двамата вървяха заедно около четвърт километър. Ярките рекламни табели мигаха подканящо. Бордеи и стрелбища, обществени пушални, казина и демонстрационни двубои. Миришеше на пикня и застояла храна. Хейвлок започна да забавя ход и отпусна рамене.

— На Теритаун работех в отдела за убийства — заговори той. — Три години бях заместник-началник на Л-5. Имаш ли представа какво значи това? Караха малки дечица там и аз бях един от тримата, които спряха това. Аз съм добро ченге.

— Да, така е.

— Ужасно добро.

— Съгласен.

Подминаха малко ресторантче за юфка. Хотел-ковчег. Обществен терминал, на чиито екрани течаха последните новини: ЗАТРУДНЕНА ВРЪЗКА С НАУЧНА СТАНЦИЯ ФЕБА. НОВАТА ИГРА „АНДРЕАС К“ СЪБРА ШЕСТ МИЛИАРДА ДОЛАРА В МРЕЖАТА ЗА ЧЕТИРИ ЧАСА. НЯМА ДА ИМА СДЕЛКА С МАРС ЗА ТИТАНА ОТ ПОЯСА. Екранът озаряваше лицето на Хейвлок, но той гледаше в друга посока.

— Аз съм ужасно добро ченге — повтори отново. След малко добави: — Но какво значение?

— Не е заради теб — успокои го Милър. — Когато хората те поглеждат, те не виждат доброто ченге Димитри Хейвлок. Виждат Земята.

— Това са глупости. Бях осем години на орбиталните станции и на Марс, преди да дойда тук. Работил съм на Земята само шест месеца.

— Земята. Марс. Те не са различни.

— Опитай се да го кажеш на някой марсианец — отвърна с горчив смях Хейвлок. — Ще ти скрита задника за това.

— Не исках да излезе... Виж, сигурен съм, че има много различия. Земята мрази Марс, че има по-добър флот. Марс мрази Земята, че флотът ѝ е по-голям. Може би футбол се играе по-добре в безтегловност, а може би по-зле. Не зная. Но ние тук сме толкова далече от Слънцето, че не ни е грижа за тези неща. От такова разстояние можеш да покриеш Земята или Марс с палец. Просто...

— Просто не ми е тук мястото — прекъсна го Хейвлок.

Вратата на ресторантчето зад тях се разтвори и навън излязоха четирима поясни с масленозелени униформи. Един от тях носеше на ръкава си разцепения кръг на СВП. Милър се напрегна, но поясните не ги доближиха и Хейвлок не ги забеляза. Размина им се.

— Зная — продължи Хейвлок. — Когато приех договора на „Звездна спирала“, си давах сметка, че ще ми е нужно време, за да се адаптирам. Но вярвах, че навсякъде има общи неща. Излизаш на улицата и ловиш лошите. А после, когато видят, че те бива, започват да се държат с теб както с останалите от екипа. Но тук не е така.

— Не е — потвърди Милър.

Хейвлок поклати глава, плю и едва сега забеляза чашата в ръката си.

— Мисля, че току-що откраднахме чаши от „Синята жаба“ — заяви той.

— Освен това прием алкохол на обществено място — допълни Милър. — Поне ти. В моята чаша има газирана вода.

Хейвлок се изкиска, но в смеха се долавяше отчаяние. Когато заговори отново, изглеждаше обезсърчен.

— Сигурно си мислиш, че идвам тук и търся да се сбия с някого, за да спечеля уважението на Шаидид и Рамачандра?

— Хрумвало ми е.

— Грещиш — заяви Хейвлок.

— Добре — склони Милър. Но не беше убеден.

Хейвлок вдигна чаша.

— Ще ги връщаме ли? — попита.

— Какво ще кажеш за „Изящният зюмбюл“? Аз черпя.

Барът „Изящният зюмбюл“ бе на три нива по-горе, достатъчно далече, за да намалееят гостите от космопорта. Освен това беше бар за ченгета. Най-вече за служещи от „Звездна спирала“, но имаше и от други корпоративни агенции — „Протоген“, „Розова вода“, „Ал Абик“. Милър бе почти сигурен, че приятелят му е овладял нервния си срыв, но въпреки това предпочиташе да плават в свои води.

Декорът бе типично поясен — сгъваеми масички в старомоден корабен стил, вградени в стените седалки, таван, който създаваше впечатление, че всеки момент гравитацията може да изчезне. Змиевидни растения и дяволски бръшлян — спомени от въздушните рециклатори на първото поколение заселници — украсяваха стените и

колоните. Музиката бе достатъчно тиха, за да разговарят спокойно. Първият съдържател, Джавир Лиу, беше структурален инженер от Тихо, пристигнал тук по време на голямото завъртане и харесал Церера достатъчно, за да остане. Сега заведението му се държеше от неговите внуци. Джавир Трети стоеше зад бара и разговаряше с посетителите. Милър избра една маса отзад, като кимаше пътем на мъжете и жените, с които се разминаваха. Докато в „Синята жаба“ се държеше предпазливо и любезно, тук се стараяше да излъчва мъжественост. Поза, също като онази.

— Та значи — поде Хейвлок, след като дъщерята на Джавир, Кейт — четвърто поколение в същия бар, — си тръгна от масичката с чашите от „Синята жаба“ върху подноса, — какво е това свръхсекретно разследване, което Шаидид ти възложи? Или нисшият землянин не бива да знае?

— Това ли те мъчеше? — учуди се Милър. — Нищо работа. Дъщеричката на някакви акционери се изгубила и те искат да я намеря и да я върна у дома. Глупава история.

— Това не е ли по тяхната част? — Той кимна към хората от отдела за престъпления с малолетни.

— Детето е доста голямо — уточни Милър. — По-скоро е отвличане.

— Бива ли те в това?

Милър се облегна. Бръшлянът над главата му се разклати. Хейвлок чакаше. Милър изпита неприятно усещане, сякаш някой бе прекатурил масата.

— Това ми е работата — отвърна той.

— Да, но говорим за пълнолетен, нали? Ако не иска да се прибере у дома, това си е нейна работа. Не е необходимо родителите ѝ да пращат полицаи, за да им я доведе. Вече нямат законови правомощия над нея. Не става въпрос за принципи, а за богаташко семейство, налагащо свои правила.

Милър си припомни снимката на девойката и скоростния скутер. Широката ѝ усмивка.

— Казах ти, че е глупава история — рече той.

Кейт Лиу се върна с местно уиски и бира. Милър се зарадва на прекъсването на разговора. Бирата беше за него. Слаба и ароматна, съвсем леко горчива. От тукашна мая и биопродукти.

Хейвлок стискаше чашата с уиски. Милър го прие като знак, че ще се предаде. Едва ли би си позволил да си изпусне нервите пред сегашните си колеги.

— Ей, Милър! Хейвлок! — повика ги познат глас. Йевгени Коб от отдела за убийства. Милър му махна да дойде и разговорът се насочи към разследването на един особено неприятен случай. Ставаше въпрос за мистериозна смърт на съпруг, починал от отравяне, и съмненията, паднали върху жена му заради голямата застраховка, която очакваше да получи.

Малко по-късно Хейвлок вече се смееше гръмогласно и разменяше шеги с останалите. И ако го стрелнеше нечий втренчен поглед или се подхвърлеше хаплива забележка, той не им обръщаше внимание.

Милър тъкмо се отправяше към бара за нови порции, когато терминалът му изписука. И тогава, досущ като връхлитаща лавина, в бара записукаха и други терминали. Милър усети, че стомахът му се свива — всички посетители бяха втренчили погледи в своите терминали.

На екранчето се появи капитан Шаид. Очите ѝ бяха подпухнали и пламтяха от гняв, тя бе живото олицетворение на жена, пробудена посред нощ от спокоен сън.

— Дами и господа — поде Шаид. — Каквото и да правите, зарежете го и се отправете към участъците си за нови нареждания. Случи се нещо извънредно. Преди десет минути откъм Сатурн пристигна некодирано открито съобщение. Все още не сме потвърдили верността му, но подписът съвпада с кодовете от записа. Задържах разпространението му, но съм сигурна, че някой глупак вече го е презаписал и до няколко минути ще се появи по всички мрежи. Ако се намирате в близост до цивилно лице, изключете терминала си. Останалите — ето за какво става въпрос...

Шаид се дръпна настрана и чукна с пръст системния интерфейс. Екранът потъмня. Миг по-късно на него се появи друг човек. Носеше оранжев вакуумен скафандър, но си бе свалил шлема. Землянин, около трийсетгодишен. Бледа кожа, сини очи, черна, късо подстригана коса. Още преди да отвори уста, Милър забеляза, че лицето му е изкривено от гняв и шок. Беше привел глава напред.

— Името ми — обяви той — е Джеймс Холдън.

5. ХОЛДЪН

След десет минути при две *g* Холдън усещаше нетърпима болка в главата. Но Макдоуъл им бе наредил да бързат. „Кентърбъри“ вече подгръваше мощния си двигател. Холдън не искаше да пропусне обратния рейс.

* * *

— Джим? Изглежда, имаме проблем тук.

— Слушам те.

— Бека откри нещо, което е достатъчно странно, за да ти се свият топките. Трябва да изчезваме.

* * *

— Колко още, Алекс? — попита Холдън за трети път през последните десет минути.

— Остава ни близо час. Искаш ли да преминем на сокче?

„Да преминем на сок“ бе пилотски жаргон за максимална тяга, при която човек би загубил незабавно съзнание. „Сокът“ бе коктейл от лекарства, които пилотското кресло щеше да инжектира, за да му позволи да запази съзнание, да бъде готов да реагира и да не пострада, когато тялото му внезапно натези до петстотин килограма. Холдън бе използвал неведнъж „сок“ във флотата и възстановяването след това не беше от приятните.

— Не, освен ако не се налага — заяви той.

* * *

— *Какво значи странно?*

— *Бека, свържи го. Искам да види това, което виждаме ние.*

* * *

Холдън глътна една обезболяваща таблетка от запасите в скафандъра и прегледа за пети път данните от сензорите, които му бе пратила Бека. Петното в космоса се намираше на около двеста хиляди километра от „Кентърбъри“. Докато скенерите преминаваха през него, то показваше слаби флукуации и черно-бялото му оцветяване притрепваше с по-топли оттенъци. Температурното колебание бе съвсем леко, не повече от две десети. Холдън бе изненадан, че Бека го е засякла. Помисли си, че трябва да го отбележи в препоръката ѝ, когато ѝ дойде време за повишение.

* * *

— *Откъде се взе това?* — *попита Холдън.*

— *Нямам представа* — *отвърна Бека.* — *Просто някакво петно, съвсем леко по-топло от фона зад него. Бих казала, че е газов облак, защото не получаваме радарно ехо от него, но тук няма откъде да се вземат газови облаци.*

— *Джим, възможно ли е „Скопули“ да е унищожил кораба, който го е повредил? И това да са изпарения от разрушения кораб?* — *попита Макдоуъл.*

— *Не мисля, че е възможно, капитане. „Скопули“ е почти невредим. Отворът в корпуса е пробит с насочени заряди, а не от торпедно попадение и не смятам, че са отвръщали на огъня. Не е изключено „Скопули“ да е бил на това място по-рано, но...*

— *Малко вероятно. Връщай се по-бързо у дома, Джим. Колкото се може по-бързо.*

* * *

— Наоми, какво може да е това, което постепенно повишава температурата си, но не може да се засече от радар или ладар, когато го сканираш? Дай някаква идея — помоли Холдън.

— Хъммм... — Наоми го погледна замислено. — Всеки предмет, който абсорбира енергия от сензорните системи, би имал подобна картина. И ще се нагорещява, докато я поглъща.

Инфрачервеният монитор на сензорния пулт до креслото на Холдън засия като слънце. Алекс изруга силно в интеркома.

— Видяхте ли това? — извика той.

Холдън не му обърна внимание и повика на връзка Макдоуъл.

— Капитане, току-що засякохме силно инфрачервено изригване — докладва.

В продължение на няколко секунди нямаше отговор. Когато Макдоуъл се появи отново на екрана, лицето му беше изопнато. Холдън никога досега не го бе виждал толкова изплашен.

— Джим, от горещото петно току-що се появи кораб. Излъчва топлина като побъркан — съобщи Макдоуъл. — Откъде, по дяволите, се е взел?

Холдън понечи да отговори, но Бека го изпревари.

— Нямам представа, сър. Но е по-малък от топлинния си еквивалент. Радарът показва кораб от клас фрегата.

— И с какво е оборудван? — попита Макдоуъл. — С невидимост? С вълшебна машина за телепортация?

— Сър — обади се Холдън. — Наоми изказа предположението, че топлината, която засичаме, може да произхожда от поглъщащи енергия материали. Като стелтова обшивка. Което означава, че този кораб се е спотайвал нарочно. И че намеренията му едва ли са добри.

Сякаш в отговор на това допускане на радара се появиха шест обекта, сияещи жълтеникави иконки, които незабавно се оцветиха в оранжево, след като системата отбеляза ускорението им. На „Кентърбъри“ Бека извика: „Шест нови обекта на курс за пресичане!“

— Исусе Христе на пилон, този кораб да не би да изстреля по нас торпеда? — извика Макдоуъл. — Да не са решили да ни цапнат?

— Да, сър — потвърди Бека.

— Време до сблъсъка?

— По-малко от осем минути, сър — докладва тя.

Макдоуъл изруга под нос.

— Джим, това са пирати.

— С какво можем да ви помогнем? — попита Холдън, опитвайки се да говори хладнокръвно и професионално.

— Първо, освободи радиоефира и остави хората ми да действат. Имаш поне час полет до тук. Торпедата ще пристигнат след осем минути. Край на връзката. — Чу се щракване, оповестяващо, че капитанът е прекратил разговора.

Интеркомът забуча от гласове. Алекс настояваше да преминат на „сок“ и да изпреварят торпедата до „Кент“, Наоми приказваше нещо за заглушаване на ракетното насочване, Еймъс ругаеше стелт-кораба и попържаше близките роднини на екипажа му. Шед единствен запази самообладание.

— Млъквайте всички! — изрева Холдън в микрофона. На кораба се възцари шокирана тишина. — Алекс, изчисли най-бързия курс до „Кент“, който няма да ни утрепе. Съобщи ми, когато си готов. Наоми, осигури триканална връзка с Бека — аз, ти и тя. Ще помогнем с каквото можем. Еймъс, ако ще псуваш, изключи звука.

Той зачака. Часовникът отброяваше неумолимо секундите до сблъсъка.

— Връзката осигурена — докладва Наоми. Холдън чуваше ясно два различни фонове шума.

— Бека, говори Джим. Наоми също е на този канал. Кажете ни с какво можем да ви помогнем. Наоми предлагаше нещо за заглушаване на сигналите.

— Правя всичко, което зная — отвърна Бека с изумително спокоен глас. — Осветяват ни с целеуказателен лазер. Изстрелвам всякакви боклуци, за да ги объркам, но са страшно добри. Ако бяхме по-близо, този лазер щеше да пробие дупка в корпуса.

— А какво ще кажеш за отражатели? — намеси се Наоми. — Сняг, например?

Докато Наоми и Бека разговаряха, Джим отвори двустранна връзка с Ади.

— Здравсти, тук е Джим. Накарах Алекс да изчисли най-краткия курс и ще сме при вас преди...

— Преди ракетите да ни превърнат в летящи тухли? — довърши Ади. — Добра идея. Виждам, че бързаш, за да не изпуснеш шоуто. — Дочуваше леко подигравателни нотки в гласа ѝ.

— Ади, моля те, исках да ти кажа нещо...

— Джим, какво мислиш? — попита Наоми на другия канал.

Холдън изруга. За да се прикрие, попита:

— За кое?

— Да използваме „Рицар“, за да отвлечем ракетите встрани — повтори Наоми.

— Можем ли да го направим?

— Не е изключено. Ти изобщо слушаше ли ни?

— Аа, тук стана нещо, което ме отвлече за малко. Я повтори.

— Опитваме се да имитираме честотата на светлинно разпръскване, която идва от „Кент“, и да я излъчим като своя. Може би торпедата ще се обърнат към нас. — Наоми говореше бавно, сякаш обясняваше на дете.

— Така че нас да взривят?

— Мисля, че бихме могли да им избягаме, докато ги подмамваме след нас. А после, когато се отдалечим достатъчно от „Кент“, ще изключим фалшивия сигнал и ще се скрием зад астероида — рече Наоми.

— Няма да стане — въздъхна Холдън. — Те използват светлинното разсейване само за общо насочване, но освен това разполагат с телескопични снимки на избраната цел. Достатъчно е да ни зърнат и ще знаят, че не сме „Кент“.

— Не си ли заслужава да опитаме?

— Дори да успеем, тези торпеда са в състояние да видят сметката на голям кораб като „Кент“. Представи си какво ще сторят с нас.

— Е, добре — предаде се Наоми. — Какво друго можем да опитаме?

— Нищо. Много умни момчета във флотските лаборатории вече са измислили всичко, което бихме могли да предприемем през следващите минути — отвърна Холдън.

— Тогава какво ще правим там, Джим? — попита Наоми.

— Седем минути — обяви Бека със зловещо спокоен глас.

— Първо да стигнем. Може би ще успеем да приберем част от оцелелите след удара. Алекс, готов ли си с новия курс?

— Тъй вярно, старши. Убийствено *g* при пълна тяга и ослепителен пламък — вече е заложено в компютъра. Сближаване под остър ъгъл, за да не пробием дупка в корпуса на „Кент“ с факела. Да започваме ли шоуто?

— Почвай. Наоми, нека всички се приготвят за максимално ускорение. — Холдън включи връзката с капитан Макдоуъл. — Капитане, пристигаме на максимална. Опитайте се да оцелеете, докато дойдем да ви приберем или да помогнем за отстраняване на щетите.

— Прието — каза Макдоуъл и изключи връзката.

Холдън отново се свърза с Ади.

— Ади, преминаваме на максимална и няма да мога да разговарям с теб, но остави канала отворен, разбрано? Искам да ми казваш какво става. Достатъчно е и само да си тананикаш. Просто държа да те чувам и да знам, че си добре.

— Разбрано, Джим — отвърна Ади. Не си тананикаше, но остави канала включен. Чуваше я как диша.

Алекс започна обратно отброяване по интеркома. Холдън провери презрамките на креслото и постави длан на бутона, който изстрелваше „сока“. Дузина игли се забиха в гърба му през мембраните на скафандъра. Сърцето му потрепери, химични менгемета стегнаха мозъка му. Гръбнакът му внезапно изстина, а лицето му засия като след радиационно облъчване. Той блъсна с юмрук подлакътника. Мразеше тази част, но следващата беше още по-лоша. Алекс изцвили като пришпорен кон, когато химикалите го удариха. На долната палуба останалите получаваха друга смес — лекарства, които да ги успокоят и запазят живи през най-лошата част.

— Едно — обяви Алекс и Холдън изведнъж натежа до петстотин кила. Нервите в дъното на очниците му изпищяха под нарасналата тежест на ябълките. Тестисите му притискаха бедрата. Той се съсредоточи върху усилието да не си глътне езика. Около него корабът скърцаше и стенеше. От долната палуба се чу обезпокоителен тропот, но нищо на пулта не блещукаше в червено. Двигателят на „Рицар“ можеше да осигури огромно ускорение, но при убийствен разход на гориво. Нямаше значение, стига да успеят да спасят „Кент“.

През пулсиращата в слепоочията му кръв Холдън чуваше спокойното дишане на Ади и потракването на клавиатурата ѝ. Щеше му се да заспи под тези звуци, но химикалите пееха и бушуваха в кръвта му. Чувстваше се по-буден от когато и да било.

— Да, сър — рече Ади в интеркома.

Трябваше да изминат няколко секунди, преди Холдън да осъзнае, че разговаря с Макдоуъл. Той увеличи звука, за да чуе какво ще каже капитанът.

— ... главния двигател на пълна мощност.

— Натоварени сме догоре, сър — отвърна Ади. — Ако се опитаме да преминем на главния, може да го откъснем от стойките.

Макдоуъл вероятно бе поискал да запали ъпстейновия двигател.

— Навигатор Тукунбо — тросна се Макдоуъл, — остават ни... четири минути. Дори да го строшите, няма да ви се сърдя.

— Да, сър. Стартирам главния двигател. Програмирам за максимално ускорение. — Докато Ади говореше, Холдън дочу зад нея тревожен сигнал. Нови щраквания оповестиха, че Ади си слага коланите.

— Главният ще бъде включен след три... две... старт — обяви Ади.

„Кентърбъри“ изстена толкова силно, че Холдън трябваше да намали звука в слушалките. Той виеше и крещеше като зъл дух в продължение на няколко секунди, сетне последва силен трясък. Холдън включи външна картина, бореше се с чернилката, която ускорението изтикваше в периферното му зрение. „Кентърбъри“ все още бе цял.

— Ади, какво по дяволите, беше това? — попита завалено Макдоуъл.

— Една от подпорите на двигателя. Главният се изключи, сър — добави тя, без да се налага да казва: „Не че не ви предупреждавах“.

— И какво спечелихме? — поинтересува се Макдоуъл.

— Не много. Торпедата достигнаха четирийсет километра в секунда и продължават да ускоряват. Ние разполагаме само с маневрени двигатели.

— Мамка му — изруга Макдоуъл.

— Ще ни ударят, сър — добави Ади.

— Джим — повика го Макдоуъл, като внезапно повиши глас. — Изглежда, няма да ни се размине ударът. Чукни два пъти, че си приел.

Джим чукна два пъти по микрофона.

— Добре, а сега трябва да помислим за оцеляването след удара. Ако са решили да ни лишат от възможност за маневриране, преди да се качат на борда, ще се целят в двигателя и предавателната система. Бека излъчва SOS, откакто бяха изстреляни торпедата, но искам да продължиш да викаш, в случай че ние замлъкнем. Ако знаят, че сте наблизко, шансът да ни изхвърлят през въздушния шлюз е по-малък. Очевидци и прочее — добави Макдоуъл.

Джим отново чукна два пъти.

— Смени посоката, Джим. Скрий се зад онзи астероид. Повикай помощ. Това е заповед.

Джим чукна два пъти, после нареди на Алекс да спре двигателите. Миг по-късно невидимият гигант, седнал върху гърдите му, изчезна, заменен от безтегловност. Внезапният преход навярно щеше да го накара да си изповръща червата, ако не бяха лекарствата против гадене, с които беше натъпкан.

— Какво става? — попита Алекс.

— Нова задача — каза Холдън с тракаци от химикалите зъби. — Ще повикаме помощ и ще преговаряме за освобождаването на пленниците, когато лошите се качат на „Кент“. Обръщай назад към астероида, той е най-близкото прикритие.

— Разбрано, шефе — отвърна Алекс. После добави с по-нисък глас: — Точно сега бих убил човек за неколкоцевно зенитно оръдие.

— Чух те.

— Да събудя ли децата долу?

— Нека спят.

— Прието — Алекс изключи.

Преди ускорението да го притисне отново в креслото, Холдън задейства SOS-сигнала на „Рицар“. Каналът с Ади все още бе отворен и сега, когато Макдоуъл не беше на линия, той отново чуваше дишането ѝ. Холдън увеличи звука докрай и се облегна назад, в очакване тежестта отново да го смаже. Алекс не го разочарова.

— Една минута — обяви Ади и гласът ѝ бе достатъчно силен, за да изкриви звука в слушалките. Холдън не намали силата. Гласът ѝ

оставаше възхитително спокоен, макар да отброяваше последните минути преди попадението.

— Трийсет секунди.

Холдън отчаяно жадуваше да я заговори, да ѝ каже нещо утешително, да я увери отново в любовта си. Седналият на гърдите му гигант се разсмя с дълбокия тътнеж на термоядрения факел.

— Десет секунди.

— Пригответе се да изключим реактора и да се престорим на мъртви след удара на торпедата. Ако престанем да бъдем заплаха, няма да ни обстрелват отново — обади се Макдоуъл.

— Пет — рече Ади.

— Четири.

— Три.

— Две.

— Едно.

„Кентърбъри“ се разтресе и мониторът се изпълни с бяла пелена. Ади си пое рязко дъх и в този миг връзката беше прекъсната. Статичният пукот едва не проби тъпанчетата на Холдън. Той намали силата на звука и повика Алекс.

Ускорението внезапно се снизи до поносимите две g и всички датчици на кораба замигаха тревожно, претоварени с информация. Ослепително ярка светлина нахлу през малкия люк на носа.

— Алекс, докладвай! Какво се случи? — извика Холдън.

— Божичко. Те го взривиха. Те взривиха „Кентърбъри“!

Гласът на Алекс трепереше.

— Какво става там? При мен връзката е прекъсната. Всички датчици показват бяла картина!

Последва дълга пауза, после Алекс каза:

— При мен също няма нищо, шефе. Но мога да ти кажа какво става с „Кент“. Защото го виждам.

— Виждаш го? Оттук?

— Да. Той е облак от пари с размерите на планината Олимп. Няма го, шефе. Няма вече „Кентърбъри“.

„Това не може да бъде“ — помисли си Холдън. Такива неща не се случваха. Пиратите не взривяват влекачи за лед. Никой няма да спечели от това. Никой няма да получи пари. А ако просто искаш да

убиеш петдесет души, по-лесно е да влезеш в някой ресторант и да го сториш.

Искаше да кресне, да се скара на Алекс, че греши. Но трябваше да се овладее. „Стар съм вече.“

— Добре. Нова задача, Алекс. Вече сме свидетели на убийство. Върни ни при онзи астероид. Аз ще подготвя съобщение. Събуди всички. Трябва да знаят. — Холдън въздъхна. — Рестартирам сензорната програма.

Той изключи методично всички сензори и програмите им, почака две минути, сетне започна да ги включва бавно. Ръцете му трепереха. Гадеше му се. Имаше усещането, че някой друг командва тялото му.

Сензорите оживяха. Както всички кораби, летящи във вакуум, „Рицар“ бе подсилен срещу радиация. Ако не беше, едва ли би могъл да доближи Юпитер. Но Холдън се съмняваше, че конструкторите на кораба са имали предвид половин дузина термоядрени бомби, избухнали наблизко. Все пак имаха късмет. Вакуумът можеше да ги защити от електромагнитните импулси, но радиационният взрив бе достатъчно мощен, за да изпече всички датчици на борда.

Веднага щом радарът се пробуди, той огледа района, където се намираше „Кентърбъри“. Сега обаче там нямаше нищо по-едро от снежна топка. Той потърси кораба убиец и откри, че се носи в посока към Слънцето с ленивото ускорение от едно g . Стана му непоносимо горещо.

Не се страхуваше. Гневът го блъскаше в челото с ритмичните удари на сърцето, мускулите го боляха от силата, с която стискаше юмруци. Той включи комуникационната система и насочи концентриран лъч към отдалечаващия се кораб.

— Това съобщение е за този, който разпореди унищожаването на „Кентърбъри“, цивилен влекач за лед, превърнат от вас в газов облак. Няма да се измъкнеш така, негоднико. Не ме интересува какви са мотивите ти, кучи сине, но ти току-що уби петдесет мои приятели. Искам да знаеш кои са. Изпращам ти имената и снимките на всеки един от загиналите на кораба. Погледни ги хубаво. И помисли върху това, докато открива кой си.

Той затвори канала, изтегли файла с личните данни на екипажа на „Кентърбъри“ и започна да изпраща досиетата към другия кораб.

— Какво правиш? — попита Наоми зад гърба му. Не говореше в микрофона.

Стоеше зад него, свалила шлема. Черната ѝ коса бе слепена от пот. Лицето ѝ бе непроницаемо. Холдън също си свали шлема.

— Показвам им, че „Кентърбъри“ бе истинско място, където живееха истински хора. Хора с имена и семейства. — Химикалите караха гласа му да трепери повече, отколкото му се искаше. — Ако този, който е издал заповедта, поне малко наподобява човешко същество, надявам се лицата им да не му дават покой, докато е жив. Или докато го натикат в рециклатора за убийство.

— Не мисля, че го одобри — и Наоми посочи пулта зад него.

Сега вражеският кораб осветяваше тях с целеуказващия лазер. Холдън задържа дъх. Но корабът не изстреля торпеда и след няколко минути изключи лазера и се стрелна встрани с рязко ускорение. Той чу Наоми да въздъхва тихо.

— Значи „Кентърбъри“ го няма? — попита тя.

Холдън кимна.

— Мамка му — изруга тихо Еймъс.

Механикът и Шед стояха при стълбичката. Лицето на Еймъс бе на червени и бели петна, той свиваше и разпускаше големите си юмруци. Шед падна на колене, притиснат от ускорението. Не плачеше — просто погледна към Холдън и каза:

— Май Камерън никога няма да получи мечтаната протеза. — Сетне зарови лицето си в ръце.

— Алекс, забави малко. Няма от какво да бягаме вече — наведе се Холдън към микрофона. Корабът забави до едно *g*.

— Какво ще правим сега, капитане? — попита Наоми, втренчила поглед в него. „Вече ти командваш. Дръж се подобаващо.“

— Ако имах възможност, щях да ги превърна в газов облак, но тъй като нямаме оръжия... ще ги преследваме. Ще ги държим под око, докато узнаем къде отиват. А после ще ги разкрием на всички.

— Маmicата им — повтори Еймъс на висок глас.

— Еймъс — помоли го Наоми, — отведи Шед долу и го сложи да легне. Ако трябва, дай му нещо да заспи.

— Разбрано, шефе. — Еймъс прегърна Шед през кръста и го поведе надолу.

Когато излязоха, Наоми се обърна към Холдън.

— Не, сър. Ние няма да преследваме този кораб. Ще повикаме помощ и ще изчакаме, докато дойдат, а после ще изпълняваме каквото ни наредят.

— Аз... — Холдън млъкна.

— Да, ти командваш. Което означава, че сега аз съм старши офицер, а тъкмо старши офицерът е длъжен да каже на капитана, когато той се прави на глупак. Вие сте глупак, сър. Веднъж вече се опитахте да ги подмамите да ни убият с онова невъздържано излъчване. А сега искате да ги преследваме? И какво ще направите, ако ги застигнем? Ще им пратите поредния емоционален апел? — Наоми се приближи до него. — Трябва да откараме останалите четирима членове на екипажа на безопасно място. И това е всичко. А когато го свършим, можете да продължите с кръстоносния си поход. Сър.

Холдън разкопча ремъците на креслото и се изправи. Лекарствата вече изчерпваха въздействието си и имаше чувството, че тялото му е раздирано от безброй болести. Наоми вдигна войнствено брадичка и не отстъпи назад.

— Радвам се, че си с мен, Наоми — рече той. — А сега иди при екипажа. Макдоуъл ми даде една последна заповед.

Наоми го изгледа строго и по лицето ѝ личеше, че не му вярва. Не се опита да я убеди, просто изчака, докато тя изпълни нареждането. Наоми кимна, обърна се и се спусна по стълбичката.

След като си тръгна, той се зае да събере в един общ пакет цялата информация от сензорите на „Кентърбъри“ и „Рицар“. Алекс се спусна от пилотската кабина и се тръшна в креслото до него.

— Капитане, знаеш ли какво си мислех — поде той. Гласът му трепереше също като на Холдън.

Холдън овладя раздражението си от прекъсването и го попита:

— За кое?

— За онзи стелт-кораб.

Холдън вдигна глава.

— Кажи ми.

— Ами, че не съм чувал пирати да имат такива неща.

— Продължавай.

— Всъщност единственият път, когато съм се сблъсквал с подобни технологии, беше, докато служех във флота — поде отново Алекс. — Служехме на кораби с поглъщаща енергия обшивка и

вътрешни топлоуловители. Оръжие, по-скоро стратегическо, отколкото тактическо. Не можеш да скриеш активен двигател, но ако заемеш позиция и го изключиш, а сетне съхраняваш вътре в кораба всичката отделена топлина, би могъл да се притаиш доста добре. Добави енергопоглъщаща обшивка и тогава нито радар и ладар, нито пасивни сензори ще те засекат. А и не знам някой извън флота да разполага с термоядрени торпеда.

— Значи смяташ, че го е направил Марсианският флот?

Алекс изпусна една дълга въздишка.

— Щом ние го имаме, значи земляните също го имат — рече той.

Двамата се спогледаха в тясната каюта. Холдън извади предавателя и батерията, които бе взел от „Скопули“. Отново ги разглови, като търсеше надпис или щампа на производителя. Алекс го наблюдаваше мълчаливо. Предавателят бе с широко приложение, каквито вероятно се срещаха на борда на всеки кораб в Слънчевата система. Батерията пък бе най-обикновена черна кутия. Алекс протегна ръка и Холдън му я подаде. Алекс отлепи сивкавото ѝ покритие и я завъртя между пръстите си. Без да каже нито дума, той я обърна с долната част нагоре. Върху лъскавия метал с черни букви бе изписано МКРФ.

Марсиански конгресно-републикански флот.

* * *

Радиопредавателят бе настроен да излъчва на максимална мощност. Инфопакетът бе готов за изпращане. Холдън застана пред обектива на камерата и се наведе леко напред.

— Името ми е Джеймс Холдън — заговори той — и моят кораб „Кентърбъри“ току-що бе унищожен от военен кораб със стелт-технология, използващ части, върху които има марсиански серийни номера. Следва подробна информация.

6. МИЛЪР

Електромобилът се носеше през тунелите с надута сирена, заглушаваща тихото бръмчене на двигателите. Зад тях оставаха любопитни минувачи и миризмата на свръхнагрети колела. Милър се наведе напред на седалката, сякаш се опитваше да накара малката кола да лети още по-бързо. Бяха на три нива и около четири километра от участъка.

— Чакай малко — заговори Хейвлок. — Съжалявам, но явно пропускам нещо.

— Какво? — попита Милър. Искаше да попита: „Какво говориш, не те чувам“, но Хейвлок, изглежда, разбра, че го подканя да продължи.

— Влекач, прекарващ ледени блокове, е бил взривен на милиони километри от тук. Защо вдигнаха всички ни под тревога? В резервоарите ни има достатъчно вода за месеци напред. Ще пристигнат и други шлепове. Защо се приема като криза?

Милър се обърна и го изгледа втренчено. Едър, набит, със скулесто лице и масивни кости на дете, израсло в пълна гравитация. Също като онзи задник от радиопредаването. Те не разбираха. Ако Хейвлок беше на мястото на този Джеймс Холдън, вероятно щеше да направи същата глупава, безотговорна, идиотска изцепка. За не повече от миг те всички бяха изгубили своята сигурност. Вече не бяха партньори. Сега се разделяха на поясни и земляни. Милър отмести поглед, преди Хейвлок да забележи промяната в очите му.

— За този тъпанар Холдън ли питаш? Който излъчи съобщението? Той току-що обяви война между нас и Марс.

Колата се люшна и подскочи, компютърът ѝ очевидно правеше корекции във връзка с някакво задръстване на половин километър пред тях. Хейвлок се заклати и протегна ръка към дръжката над вратата. Изхвърчаха на платформата на следващото ниво и пешеходците се дръпнаха изплашено.

— Ти си израсъл на един свят, където водата може и да е мръсна, но пада от небето — продължи Милър. — Въздухът също е мръсен, но не си отива, ако уплътненията на вратата поддадат. Тук не е така.

— Но ние не сме на онзи влекач. Не ни трябва лед. Никой не ни заплашва — упорстваше Хейвлок.

Милър въздъхна и потърка слепоочия с кокалчетата на юмука си.

— Когато работех в отдел убийства — поде той, — имаше един тип. Специалист по жилищен мениджмънт, пристигнал с договор от Луната. Някой му изгори половината кожа и го изхвърли през шлюза. Оказа се, че отговарял за поддръжката на шейсет квартири на трийсетото ниво. Доста лош район. Правил икономии. Не подменял въздушните филтри на три месеца. В няколко от апартаментите се завъдила плесен. И знаеш ли какво открихме след това?

— Какво? — попита Хейвлок.

— Нищичко, защото спряхме да търсим. Някои хора просто трябва да умрат и той беше един от тях. Този, който зае мястото му, чистеше шахтите и сменяше филтрите на часа. Такъв е животът в Пояса. Всеки, който дойде да живее тук и не поставя животоподдържащите системи над всичко останало, умира млад. Оцелелите сме хора, които мислим за себе си.

— Селективен ефект? — изгледа го втренчено Хейвлок. — Сериозно ли го защитаваш? Не съм си помислял, че ще чуя подобни глупости от теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е расистка пропаганда и нищо повече — заяви Хейвлок. — Същата, която твърди, че изменената околна среда е променила и поясните до такава степен, та вместо да са дългурести и мършави маниакалнодепресивни нещастници, те вече дори не са хора.

— Не съм твърдял подобно нещо — възрази Милър, макар да подозираше, че бе казал точно това. — Просто поясните не обичат да гледат в далечна перспектива, когато някой не обръща внимание на всекидневни, но важни неща. Никога не се шегуваме с подобни работи.

Колата изскочи върху платформа с метална решетка. Пред тях се простираше следващото ниво. Хейвлок млъкна.

— Този Холдън не е твърдял, че виновниците са от Марс. А само, че са открили марсианска батерия. Нима смяташ, че заради подобно нещо хората могат да обявят война? — Хейвлок го погледна. — Само защото някакъв тип е показал на екрана батерия?

— Точно сега не това ни е проблемът.

„Поне не и тази нощ — помисли си той. — Когато разберем цялата истина, тогава ще решаваме.“

Участъкът бе пълнен. Полицаяте стояха край стените на групички и си кимаха с присвити очи и стиснати челюсти. Един от детективите от отдела за борба с порока се разсмя на висок глас, но в смеха му се долавяше стаен страх. Докато пресичаха фоайето, Милър забеляза промяната в Хейвлок. Досега явно бе смятал, че партньорът му просто проявява прекалена чувствителност. Но когато цяло едно помещение е пълно с разтревожени полицаи? Целият участък. Докато стигнат до техните места, Хейвлок вече се озърташе с изцъклен поглед.

Появи се капитан Шаид. Лицето ѝ вече не беше подпухнало. Беше пригладила косата си назад, униформата ѝ бе стегната и изгладена, гласът ѝ — хладен, като на хирург в полева болница. Тя дръпна едно бюро и се покатери отгоре.

— Дами и господа — поде. — Видяхте излъченото. Някакви въпроси?

— Кой е пуснал шибания землянин до радиото? — провикна се някой. Милър видя, че Хейвлок се засмя заедно с останалите, но очите му не бяха весели. Шаид се намръщи и тълпата притихна.

— Ето какво е положението — каза тя. — Няма начин да контролираме тази информация. Има пет сайта на вътрешната мрежа, които са я засекли, и до няколко минути ще стане достояние на обществото. Задачата ни сега е да овладеем размириците и да опазим реда на станцията и в района на порта. Ще ни помагат петдесети и тринайсети участък. Пристанищните власти са отпратили всички кораби с вътрешнопланетна регистрация. Това не значи, че портът е празен. Има много кораби, които все още чакат прибирането на екипажите си.

— Учрежденията? — надвика Милър общия шум.

— Не са наш проблем, слава на Бога — отвърна Шаид. — Те са достатъчно обезопасени. Имат хидравлични врати и прочее.

Изолирани са от главната поддържаща система, така че вече не дишаме и един и същи въздух с тях.

— Какво облекчение — засмя се Йевгени.

— А сега лошите новини — продължи Шаид. Присъстващите се умълчаха с неспокойни въздишки. — Известно ни е за осемдесет агенти на СВП на станцията. Всички работят тук и са с легален статут, но знаете, че отдавна чакат нещо такова. Губернаторът изрично нареди да не предприемаме провокиращи действия. Не можем да ги арестуваме, докато не престъпят закона.

Гневни гласове в залата.

— Този за какъв се мисли? — извика някой отзад. Шаид извърна глава нататък като надушила плячка акула.

— Губернаторът е човекът, който сключва договор с нас за поддържането на реда на станцията — обясни тя. — Ще следваме заповедите му.

Милър забеляза с периферното си зрение, че Хейвлок кима одобрително. Зачуди се какво ли е мнението на губернатора по въпроса за независимостта на Пояса. Може би СВП не беше единственият, който чакаше да се случи нещо подобно. Шаид продължаваше да говори, уточняваше границите, в които им е разрешено да действат. Милър слушаше с половин ухо, погълнат до такава степен от размишленията си за политическата обстановка на станцията, че за малко да не чуе, когато Шаид извика името му.

— Милър ще поеме втори отряд на нивото на космопорта и ще покрива сектори от тринайсети до двайсет и четвърти. Касагава, трети отряд, двайсет и пети до трийсет и шести. Имате по двайсет души, освен Милър.

— Аз мога да се справя и с деветнайсет — заяви Милър, сетне каза тихо на Хейвлок: — Ти ще си седиш вкъщи, партньоре. Само земянин с пистолет ми липсва там.

— Аха — закима Хейвлок. — Досетих се, че ще стане така.

— Е, добре — рече Шаид. — Знаете как да действате. Да започваме.

Милър събра своя малък отряд за борба с безредици. Всички лица бяха познати, все мъже и жени, с които бе работил в полицията през годините. Вече ги организираше мислено с почти автоматизирана ефективност. Браун и Гелбфиш имаха опит от специалния отряд, така

че щеше да ги постави на фланговете, в случай че се наложи да овладеят тълпата. Абърфорт бе наказвана три пъти за прекомерна употреба на сила, откакто арестуваха сина ѝ за контрабанда на наркотици от Ганимед, така че тя щеше да е втора цигулка. Друг път ще се учи да овладява гнева си.

— Хайде, момчета — подвикна той на хората си. — Да вземаме костюмите.

Те напуснаха залата и се отправиха към хангара със снаряжение. Милър забави крачка. Хейвлок бе останал подпрян на стола си, втренчил невиждащи очи в тълпата. Милър се разкъсваше между симпатията към този човек и нетърпението. Трудно беше хем да си с хората, хем да не си с тях. Но от друга страна, какво по дяволите, е очаквал, когато е сключвал договор на Пояса? Хейвлок вдигна глава и срещна погледа му. Дватама си кимнаха. Милър пръв извърна очи.

Хангарът бе ниско приземно помещение, конструирано от някой маниак на тема пестене на пространство. Светлините — бледи фосфоресциращи лампи — едва озаряваха сивкавите стени. Гласовете и стъпките ехтяха глухо в каменните арки. От двете им страни зад дълги решетки имаше сандъци с муниции, рафтове с веществени доказателства, резервни части и униформи. Защитното облекло беше в една странична стаичка, подредено в сиви стоманени шкафчета. Стандартният комплект се състоеше от подсилена пластична броня, електрически палки, наколенници, противокуршумни нагръдници и набедреници и шлемове с подсилени лицеви стъкла — всичко това изработено така, че да внушава страх у нарушителите на реда.

Милър въведе кода за достъп. Бравата изщрака, вратата се отмести.

— Хм — изруга той. — Проклет да съм.

Шкафчетата бяха празни, сиви ковчези без трупове в тях. В другия край на помещението се разнесоха още изненадани викове. Милър се зае систематично да отваря сандък след сандък, но резултатът навсякъде бе един и същ. Скоро се появи Шаид с бледо от гняв лице.

— Какъв е резервният план? — попита той.

Шаид плю на пода и затвори очи. Мърдаха зад клепачите ѝ сякаш сънуваше. Тя си пое бавно дъх, сетне ги отвори.

— Проверете шкафовете на специалния отряд. Там трябва да има достатъчно, за да облечете по двама души в отряд.

— Снайперисти? — попита Милър.

— Имаш ли по-добра идея, детектив? — отвърна с въпрос тя, подчертавайки последната дума.

Милър вдигна ръце в знак, че се предава. Снаряжението срещу безредици целеше да сплашва и контролира. Това на специалния отряд — предимно да убива. Изглежда, задачата им току-що се бе променила.

* * *

Всеки ден на станция Церера имаше хиляди кораби и активността там рядко намаляваше и никога не замираще. Всеки сектор можеше да обслужва до двама кораба, поток от хора и стоки, транспортни камиони, мезокранове и индустриални подемници. Отрядът на Милър трябваше да покрие двама сектора.

Въздухът миришеше на масло и освежител. Гравитацията бе малко над една трета *g*, въртеливото движение на станцията осигуряваше усещането за притискане и опасност. Милър не обичаше космопорта. Близостта на вакуума под краката му го караше да изпитва безпокойство. Докато се разминаваше с докери и транспортни работници, не знаеше дали да се мръщи, или усмихва. Той беше тук, за да плаши хората и същевременно да им внуши, че всичко е под контрол. След първите три сектора се спря на усмивката. Лъжа, в която бе по-добър.

Тъкмо стигнаха границата между сектори деветнайсет и двама, когато чува викове. Милър извади ръчния си терминал, свърза се с централната мрежа за наблюдение и потърси образ от охранителната камера. Отне му няколко секунди да открие причината: тълпа от петдесет-шестьсет цивилни, запречили почти целия тунел и блокирали напълно движението. Над главите си някои размахваха оръжия. Ножове, тръби. Най-малко два пистолета. Стиснати юмруци. И в центъра на тълпата гол до кръста мъж убиваше някого с юмруци.

— Да откриваме представлението — извика Милър на хората си и се затича.

Беше на стотина метра от завоя, зад който щяха да видят тълпата, когато на екрана полуголият мъж събори жертвата си и започна да скача по врата ѝ. Главата на нещастната жена се изви настрани под ъгъл, който не оставяше съмнение за състоянието ѝ. Милър даде знак на хората си да забавят до ускорен вървеж. Арестуването на убиец, заобиколен от тълпа негови приятели, нямаше да е лесно и не виждаше смисъл да пристигнат там задъхани.

Кръвта вече бе пролята. Милър знаеше какво означава това. Тълпата щеше да се разбеснее. На станцията, на корабите. Ако и други се присъединят към хаоса... какви ще са последиците? На около половин километър по-нататък в тунела имаше бордей, където често се отбиваха хора от вътрешните планети. Тарифният инспектор на онзи сектор бе женен за момиче от Луната и вероятно прекалено често се бе хвалил с това.

Твърде много мишени, помисли си Милър, докато даваше сигнал на снайперистите да заемат позиции. По-добре да избягват стрелбата. Да ги спре още сега и никой да не пострада.

В съзнанието му Кандис скръсти ръце и попита: „И какъв ти е резервният план?“

Близкият край на тълпата вдигна тревога веднага щом Милър и хората му ги доближиха. Множеството се люшна назад. Милър намести шлема на темето си. Мъже и жени. Тъмна кожа, бледа, златистокафява и всичките с издължените мършави тела на поясни и зинали усти като разгневени шимпанзета.

— Сър, позволете ми да сваля неколцина от тях — обади се по терминала Гелбфиш. — Ще им върна боязънта от Господа Бога.

— Ще стигнем и дотам — отвърна Милър и се усмихна на разпенената тълпа. — И дотам ще стигнем.

Лицето, което търсеше, изплува отпред. Голият до кръста. Едър мъж с опръскани с кръв юмруци и бузи. Зрънцето на бунта.

— Този ли е? — попита Гелбфиш и Милър знаеше, че мъничкото инфрачервено петънце вече трепти по челото на полуголия, докато той се зъбеше на полицаите.

— Не — заяви Милър. — Това само ще ги подтикне към действие.

— И какво ще правим? — обади се Браун.

Труден въпрос.

— Сър — съобщи Гелбфиш. — Този едрият има татуировка на СВП на рамото си.

— Какво пък — подхвърли спокойно Милър. — Ако се наложи да го гърмиш, цели се там.

Той пристъпи напред и свърза терминала си с локалната оповестителна система, изключвайки сирената. Когато заговори, гласът му ехтеше от високоговорителите.

— Говори детектив Милър. Ако не искате да бъдете арестувани за съучастие в убийство, разпръснете се незабавно. — Той закри микрофона и рече на полуголия: — Не и ти, едрият. Мръднеш ли, ще те гръмнем.

Някой в тълпата хвърли щанга и сребърната метална пръчка профуча във въздуха към главата на Милър. Той понечи да отстъпи назад, но щангата го уцели по ухото. В главата му отека дълбок метален звън, по шията му се стече топла струйка кръв.

— Не стреляйте! — извика Милър. — Не стреляйте!

Тълпата избухна в смях, сякаш говореше на тях. Глупаци. Окуражен, полуголият пристъпи напред. Стероидите бяха раздули мускулите на краката му до такава степен, че почти се клатеше. Милър включи отново микрофона на терминала.

— А ти, приятелю. Само беззащитни хорица ли риташ, или и други могат да участват? — попита Милър със спокоен глас, който обаче тътнеше от говорителите, сякаш е Божие проявление.

— Какви ги бръщолевииш, земно куче? — изрева полуголият.

— Земно? — подсмихна се Милър. — На човек, израсъл в гравитация, ли ти приличам? Роден съм на този камък.

— Вътрешните са те купили, псе — продължи да нарежда полуголият. — Ти си тяхна маша.

— Така ли мислиш?

— Мамцату — изпсува полуголият. Мамицата ти. Той размърда мускулите си. Милър едва сподави смеха си.

— Значи уби онази женица за доброто на станцията? — попита той. — За доброто на Пояса? Не бъди глупак. Те си играят с теб. Искат всички да се държите така, за да имат повод да затворят станцията.

— *Schrauben sie sie weibchen* — произнесе полуголият на гърлест поясен немски и се наведе напред.

„Хубава работа, за втори път ме наричат куче“ — помисли си Милър.

— Стреляй в капачките — нареди той. Краката на полуголия избухнаха в алени облаци и мъжът падна възник с болезнен вик. Милър подмина гърчещото се тяло и пристъпи към тълпата.

— От този *pendejo*^[1] ли получавате заповеди? — попита. — Чуйте ме, всички си даваме сметка какво се задава. Започне ли танцът, няма връщане, ясно? Те прецакаха *tu aqua*^[2] и знаем какъв е отговорът. Навън през шлюза, нали?

Вече го виждаше по лицата им: внезапния страх от снайперистите, сетне объркването. Продължи да ги притиска, без да им оставя време да мислят. Върна се обратно към езика от долните нива, говора на образованите, на властта:

— Знаете ли какво иска Марс? Искат вие да правите точно това. Искат размирици, за да може всички да обърнат погледи насам и да си мислят, че поясните са тълпа психопати, готови да разрушат собствената си станция. Искат да се уверят, че сме същите като тях. Но не сме. Ние сме поясни и се грижим за своите.

Той избра един мъж от близкия край на тълпата. Не с такива хипертрофирани мускули като полуголия, но доста едър. На рамото му бе изрисуван разцепеният кръг на СВП.

— Ти — повика го Милър. — Искаш ли да се биеш за Пояса?

— Да — отвърна мъжът.

— Така и предполагам. Той също — Милър посочи с палец през рамо. — Но сега е инвалид и ще го съдят за убийство. Така че вече изгубихме един. Виждате ли? Те ни настройват едни срещу други. Не бива да им го позволяваме. Всеки от вас, когото арестуваме или нараним, ще е един по-малко, когато дойде денят. А той идва. Но има още време. Разбирате ли ме?

Мъжът със знака на СВП се намръщи. Тълпата се отдръпна от него и той остана сам. Милър го усещаше като насрещно течение. Но то менеше посоката си.

— Ще дойде и този ден, *омбре* — заяви мъжът със знака на СВП. — Знаеш ли на коя страна си?

В тона му прозвуча заплаха, но тя не бе подплатена със сила.

— Винаги на страната на ангелите — отвърна Милър. — Защо сега всички не се върнете на работа? Купонът свърши, а има да се

вършат още много неотложни неща.

Изгубила инерцията си, тълпата взе да се разпада. По един и по двама хората започнаха да се разотиват и после целият възел сякаш се развърза в миг. Пет минути след идването на Милър единствените признаци, че нещо се е случило, бяха лежащият в локва кръв полугол мъж, раната на ухото на Милър и трупът на жената, която бе издъхнала пред погледите на петдесетина добропорядъчни граждани. Беше ниска на ръст, с костюм на служител от марсиански транспортен кораб.

„Само една жертва. Изглежда, имаме късмет тази нощ“ — помисли си мрачно Милър.

Отиде до поваления мъж. Знакът на СВП бе изцапан с кръв. Милър коленичи.

— Приятелю — заговори той. — Арестуван си за убийството на онази дама там, която и да е тя. Можеш да откажеш да отговаряш на въпроси, докато не ти бъде осигурен адвокат или представител на профсъюза, но дори само да ме погледнеш лошо, ще отърва света от теб. Разбрахме ли се?

От погледа на непознатия Милър се убеди, че са постигнали съгласие.

[1] [Страхливец](#) — (исп.). — Б.пр. ↑

[2] [Вашата вода](#) — (исп.). — Б.пр. ↑

7. ХОЛДЪН

Холдън можеше да пие кафе при половин *g*. И сега седеше и държеше чашата до носа си, за да се наслади на аромата. И сръбваше по малко, за да не си изгори езика. Пиенето на кафе бе една от дейностите, които не понасяха добре липсата на гравитация, но при половин *g* всичко беше наред.

В малката каюткомпания на „Рицар“ цареше тишина. Дори обичайно приказливият Алекс бе замлъкнал. Еймъс бе поставил тежкия си пистолет на масата и го гледаше втренчено. Шед спеше. Наоми седеше от другата страна, пиеше чай и поглеждаше към пулта до нея. Беше организирала смени за дежурства.

Докато държеше ума си съсредоточен върху кафето, не му се налагаше да мисли за Ади и за последната ѝ изплашена въздишка, преди да се превърне в сияещ газ.

Алекс развали усамотението му, като заговори.

— Все в някой момент трябва да решим накъде да се отправим — подхвърли той.

Холдън кимна, отпи от кафето и затвори очи. Мускулите му се тресяха като дръпнати струни, периферното му зрение бе изпълнено със святкащи точки. Първите симптоми на възстановяването след „сока“, което сигурно щеше да е от тежките. Искаше му се да се наслади на тези последни моменти, преди да го смаже болката.

— Той е прав, Джим — подкрепи пилота Наоми. — Не може вечно да се носим в кръг при половин *g*.

Холдън отвори очи. Мракът зад клепачите му бе ярък и подвижен и от това му се гадеше повече.

— Няма да чакаме вечно — заговори той. — Ще чакаме петдесет минути, докато станция Сатурн се свърже отново с нас и ни каже какво да правим с техния кораб. „Рицар“ все още е собственост на „Чиста и свежа“ и ние сме техни служители. Искахте да повикам помощ — повиках. Сега чакаме да видим под каква форма ще дойде.

— Не трябваше ли да се отправим към станция Сатурн, шефе? — попита Еймъс, но въпросът му бе отправен към Наоми.

Алекс изсумтя.

— Не и с двигатели като тези на „Рицар“. Дори ако имахме гориво за подобно пътуване — а всъщност нямаме — щеше да ни отнеме поне три месеца. Ако ще ходим някъде, трябва да избираме между Пояса и Юпитер. Еднакво близо сме и до двете места.

— Аз предлагам да продължим към Церера — обади се Наоми. — „Чиста и свежа“ имат офиси там. На станцията на Юпитер не познаваме никого.

Холдън поклати глава, без да отваря очи.

— Не, ще чакаме да се свържат с нас.

Наоми изпъшка страдалчески. Странно, помисли си той, каква информация можеш да извлечеш дори от обикновени човешки звуци. Покашляне или въздишка. Или последен дъх преди смъртта. Той постави внимателно чашата с кафе на масата. Ръцете му вече започваха да се обезсилват.

— Не искам да летя към Церера, защото натам се насочи онзи торпедоносец и Наоми беше права, като ме разубеждаваше да ги преследвам. Не искам да летим и до Юпитер, защото горивото ни е само за един курс и поемем ли нататък, няма връщане. Седим тук и прием кафе, защото трябва да взема решение, а „Чиста и свежа“ ще определят какво да е то. Така че първо чакаме отговора им, а после ще решавам.

Холдън се изправи бавно и предпазливо и се насочи към стълбичката.

— Ще полегна за малко, докато отmine първият пристъп. Ако „Чиста и свежа“ се обадят, повикайте ме.

* * *

Холдън погълна две успокоителни таблетки — малки, горчиви, с вкус на хлебна мая, — но не заспа. Отново и отново Макдоуъл слагаше ръка на рамото му и го наричаше Джим. Бека се смееше и псуваше като стар моряк. Камерън го убеждаваше колко го бива да се оправя с ледени блокове.

А Ади въздишаше.

Девет пъти бе летял с „Кентърбъри“ от Церера до Сатурн и обратно. По два курса на година, вече близо пет години. Повечето членове на екипажа бяха също от тогава. Да летиш с „Кентърбъри“ може би наистина означаваше, че си паднал на дъното, но от дъното няма накъде повече да идеш. Хората оставаха и превръщаха кораба в свой дом. След почти постоянните преназначения във флота тук му допаднаше спокойствието. Той също намери своя дом.

Макдоуъл каза нещо, което не можа да разбере. „Кент“ стенеше, сякаш бе на пълна тяга. Ади се усмихна и му намигна.

Изведнъж тялото му се сгърчи от болезнени конвулсии, каквито не бе изпитвал досега. Холдън стисна със зъби гумения предпазител и застана. Болката предизвика забрава, която бе почти като облекчение. Умът му се изключи, изстискан от нуждите на тялото. За щастие или не, лекарствата започнаха да действат. Мускулите му се отпуснаха. Нервите му престанаха да подават безумни сигнали и съзнанието се завърна като избягал, но уловен ученик. Той разхлаби челюсти и извади предпазителя. Върху гумата имаше следи от зъбите му.

Под синкавата светлина в каютата Холдън се замисли за човека, който бе унищожил цял един цивилен кораб.

Във флота бе вършил неща, споменът за които често го държеше буден нощем. Беше изпълнявал заповеди, срещу които бе изпитвал яростна съпротива. Но да се прицелиш в цивилен кораб с петдесет души на борда и да натиснеш копчето за изстрелване на шест термоядрени торпеда? Това би отказал. И ако капитанът продължава да настоява, щеше да обяви заповедта му за незаконна и да поиска старшият офицер да поеме кораба и да арестува капитана. Вероятно щеше да се наложи да го застрелят, преди да го откъснат от поста до оръдието.

Ала познаваше и хора, които бяха способни да изпълнят подобна заповед. Наричаше ги социопат и животни, не по-добри от пиратите, които завземаха кораба ти, демонтираха двигателя и ти отнемаха въздуха. Те не бяха хора.

Но макар в него да кипеше омраза, дълбоко в себе си Холдън съзнаваше, че тези хора не са глупаци. И затова не спираше да си задава въпроси. „Защо? Какво биха спечелили от унищожаването на един влекач за лед? Кой ще плати за това? Някой винаги плаща. Ще ви

открива. Ще ви открива и ще ви унищожи. Но преди това ще ви накарам да ми обясните.“

Втора вълна от химикали се разтвори с експлозивна бързина в кръвта му. Сякаш някой преливаше във вените му сироп. Миг преди хапчетата да го повалят напълно, Ади му се усмихна и намигна.

И изчезна като духнат от вятъра пращен облак.

* * *

Събуди го сигналът на компютъра. Гласът на Наоми:

— Джим, „Чиста и свежа“ най-сетне се обадиха. Да ги прехвърля ли при теб?

Холдън се мъчеше да схване значението на чутото. Премигна. Нещо не беше наред с тази койка. С кораба. Бавно взе да си припомня.

— Джим?

— Не — рече. — Искам да разговарям с тях от командния център. Колко дълго съм спал?

— Три часа.

— Боже! Доста са се забавили, а?

Холдън се изтърколи от койката и изтри гурелите, които бяха слепили клепачите му. Беше плакал насън. Опита се да се оправдае, че е било следствие от химикалите. Дълбоката болка в гърдите трябва да е от разтегнати сухожилия.

„Какво правихте цели три часа, преди да отговорите?“ — зачуди се той.

Наоми го очакваше в комуникационната, на екрана бе застинало непознато мъжко лице.

— Това не е завеждащият оперативния отдел.

— Не. Консултът на „Чиста и свежа“ на станция Сатурн. Същият, който се изказа, след като разкриха кражбите на доставки. „Да крадете от нас е все едно да крадете от себе си“. — Наоми го погледна. — Помниш, нали?

— Адвокат — процеди Холдън и се навъси. — Лоши новини ни чакат.

Наоми рестартира съобщението. Адвокатът внезапно се раздвижи.

— Джеймс Холдън, с вас разговаря Уолъс Фиц от станция Сатурн. Получихме молбата ви за помощ и доклада за инцидента. Освен това приехме и съобщението, в което обвинявате Марс за унищожаването на „Кентърбъри“. Последното, меко казано, е недопустимо. Пет минути след пристигането на вашето съобщение в офиса ми се появи марсианският представител на станция Сатурн и заяви, че марсианското правителство е крайно обезпокоено от обвиненията в пиратство. За да разследва по-обстойно инцидента, МКРФ праща един от корабите си в системата Юпитер, който ще ви приеме на борда си. Заповедите ви от „Чиста и свежа“ са както следва: Да се отправите незабавно към системата Юпитер. Да изпълнявате всички инструкции, които ще получите от „Донагър“, кораба на МКРФ, или от всеки офицер от марсианския флот. Да оказвате необходимата помощ на МКРФ при тяхното разследване за унищожаването на „Кентърбъри“. Да се *въздържате* от всякакви нови радиопредавания, освен към нас или „Донагър“. В случай че не изпълнявате инструкциите на компанията и разпорежданията на марсианските власти, договорът ви ще бъде прекратен и ще се смята, че задържате незаконно летателно средство на компанията. Тогава ще бъдете преследвани с цялата строгост на закона. Уолъс Фиц приключи.

Холдън остана загледан в монитора, поклащайки намръщено глава.

— Никога не съм твърдял, че Марс го е направил.

— Всъщност донякъде каза точно това — опроверга го Наоми.

— Съобщих само фактите, с които разполагам, не съм си позволил да ги тълкувам.

— Както и да е — въздъхна Наоми. — Какво ще правим?

* * *

— Няма да стане — заяви Еймъс. — Само през трупа ми!

Каюткомпанията бе доста тясна. Петимата се чувстваха неудобно. По сивкавите стени имаше петна на местата, където бе прорасла плесен и по-късно изстъргана с микровълни и стоманени четки. Шед беше опрял гръб на стената, Наоми седеше срещу него. Алекс стоеше при вратата. Еймъс се опитваше да кръстосва из малкото

коридорче — две крачки напред, завъртане, две назад. Скочи още преди последните думи на адвокатата.

— На мен също не ми харесва — каза Холдън, загледан в екрана. — Но такива са разпорежданията на началството. Не исках да ви забърквам в тази каша.

— Няма проблем, Холдън. Все още смятам, че постъпи правилно. — Шед прокара ръка през русата си коса. — Какво мислите, че ще направят с нас марсианците?

— Ще ни изтръгват ноктите един по един — изгледа го злоещо Еймъс, — докато Холдън се съгласи да се покаже отново на екрана и да съобщи, че не са били те. Каква каша, за Бога! Нападناха ни, а сега трябва да им сътрудничим! Те убиха капитана!

— Еймъс — прекъсна го Холдън.

— Извинявай, Холдън. Капитане — поправи се Еймъс. — Но Исусе Христе! Та те ще ни разкажат игрицата, разбирате ли? Не бива да го позволяваме.

— Аз също не бих искал да изчезна безследно в някой марсиански затвор — заяви Холдън. — Но както виждам нещата, имаме само две възможности. Или да изпълняваме каквото ни е наредено, което означава да се оставим на тяхната милост, или да избягаме, да се опитаме да стигнем Пояса и да се скрием там.

— Аз гласувам за Пояса — обади се Наоми, скръстила ръце. Еймъс вдигна ръка да я подкрепи. Шед бавно вдигна своята.

Алекс поклати глава.

— Познавам „Донагър“ — рече той. — Не става дума за вътресистемен катер. Това е флагманът на Юпитеровия флот на МКРФ. Кръстосвач. Половин милион тона дебнеща заплаха. Някога служил ли си на кораб с подобни размери?

— Не. Не съм бил на нищо по-голямо от разрушител — отвърна Холдън.

— Аз служих на „Бандън“. Няма къде да се скрием от подобен кораб. Има четири главни двигателя, всеки от тях е по-голям от нашата черупка. Конструиран е да издържа продължително време при високо *g*, като всеки моряк на борда се надрусва до козирката със „сок“. Не можем да бягаме, сър, а дори и да опитаме, датчиците му могат да засекат и топка за голф в другия край на Слънчевата система и да я ударят с торпедо.

— О, за Бога, сър — намеси се Еймъс и се надигна. — Тези марсиански негодници взривиха „Кент“! Предлагам да бягаме. Нека ги затрудним малко поне.

Наоми сложи ръка на рамото му и едрият механик се сепна, поклати глава и седна. В каюткомпанията се възцари тишина. Холдън се зачуди как ли би постъпил Макдоуъл на негово място.

— Джим, ти трябва да вземеш решение — припомни му Наоми.

Холдън кимна и започна да почуква с пръсти устните си. Можеше да прочете по очите ѝ какво мисли.

„Каквото и да направиш, не забравяй, че отговаряш за безопасността на още четирима. И това е най-важното.“

— Какво пък, „Чиста и свежа“ очевидно са вдигнали ръце от нас. Вероятно няма да можем да се измъкнем, но и не ми се ще да опитваме. Ще идем там, но няма да е съвсем покорно. Защо да не възроптаем срещу смисъла на една неправилна заповед?

* * *

Наоми приключи с работата на комуникационния пулт. В нулева гравитация косата ѝ се полюшваше като черен облак.

— Готово, Джим, прехвърлям цялата енергия към предавателя. Ще го получат, ясно и силно, чак отвъд Титан — рече тя.

Холдън вдигна ръка и я прокара през полепналата си от пот коса. Закопча пилотския си комбинезон и натисна копчето за връзка.

— Говори Джеймс Холдън, бивш старши офицер на „Кентърбъри“, сега капитан на совалката „Рицар“. Беше ни наредено да съдействаме при разследването относно кой е разрушил „Кентърбъри“ и като част от това съдействие ние се съгласихме да бъдем взети на борда на вашия кораб „Донагър“. Надяваме се, че споменатото съдействие не означава арест или други неблагоприятни действия. Всяка подобна постъпка само би подсилила съмненията, че „Кентърбъри“ е бил разрушен от марсиански кораб. Край на връзката.

Холдън се наведе напред.

— Наоми, прати го по открита линия.

— Това е доста мръсен номер, шефе — изхили се Алекс. — Вече няма да могат да ни „изчезнат“.

— Вярвам в идеалите на прозрачното общество, господин Камал — изтъкна Холдън. Алекс се усмихна, отгласна се от стената и се спусна към отворения люк. Наоми затрака с пръсти по клавиатурата.

— Наоми — повика я Холдън. Тя се обърна и косата ѝ лениво последва движението, сякаш беше във вода. — Ако нещата се влошат прекомерно, искам ти... искам ти да...

— Да те хвърля на вълците — довърши тя. — Да стоваря цялата вина върху теб и да върна останалите на станция Сатурн.

— Да — потвърди Холдън и въздъхна. — И не се прави на герой. Тя остави думите му да увиснат във въздуха, докато и последната капчица ирония изтече от тях.

— Не ми е и минавало през ума, сър — рече.

* * *

— „Рицар“, говори капитан Тереза Яо от военен кораб на МКРФ „Донагър“ — произнесе жената със строго изражение от екрана. — Получихме съобщението. Моля за в бъдеще да се въздържате от предавания по открита линия. Моят навигатор ще ви прати скоро новите координати. Следвайте точно зададения курс. Край на връзката.

Алекс се разсмя.

— Май си я ядосал — рече той. — Получих координатите и курса. Ще ни вземат на борд след тринайсет дни. Тъкмо ще има време да поизстине.

— Тринайсет дни преди да ме оковат във вериги и да ми напъхат клечки под ноктите — въздъхна Холдън и се излегна на кушетката. — Какво пък, да се отправяме на това пътуване към затворничеството и изтезанията. Господин Камал, въведете новия курс.

— Прието, капитане... — рече Алекс. — Хм...

— Проблем ли има?

— Ами, „Рицар“ току-що направи предстартово сканиране за избягване на сблъсък с обекти в космоса — обясни Алекс. — Откъм Пояса на пресечен курс приближават шест нови обекта.

— Поясни?

— Зная само, че летят доста бързо и не излъчват опознавателни сигнали — отвърна Алекс. — Кораби са, но пазят радиомълчание. Ще

ни застигнат два дена преди срещата с „Донагър“.

Холдън нагласи пред себе си дисплея. Шест малки точки, жълто-оранжеви, с тенденция да станат червени. На максимална тяга.

— Уф — изпъшка той, загледан в екрана. — Вие пък кои сте, дявол ви взел?

8. МИЛЪР

— Агресията срещу Пояса е основният фактор за оцеляването на Земята и Марс. Нашата слабост е тяхната сила — говореше маскираната жена от терминала на Милър. Зад нея бе разпънато знаме със знака на СВП. — Не се страхувайте от тях. Силата им се корени само във вашия страх.

— Както и в стотина бойни кораба — промърмори Хейвлок.

— От това, което чух — подметна Милър, — ако запляскаш с ръце и кажеш, че вярваш, не могат да те застрелят.

— Ще взема да опитам някой път.

— Всички трябва да се вдигнем! — продължаваше жената с почти писклив глас. — Да вземем съдбата си в ръце, преди те да са ни я отнели! Спомнете си „Кентърбъри“!

Милър изключи екрана и се облегна назад. В участъка течеше обичайната суматоха при смяната на дежурните — полицаите си подвикваха или подканваха пристигащите да побързат. Миризмата на прясно кафе се смесваше с цигарен дим.

— Сигурно има десетина като нея — рече Хейвлок и кимна към угасения екран. — Но тази ми е любимката. Понякога съм готов да се закълна, че бълва пяна от устата.

— Още колко файла? — попита Милър и партньорът му сви рамене.

— Двеста, може би триста — рече Хейвлок и дръпна от цигарата. Отново беше пропушил. — На всеки няколко часа цъфва по един нов. Не идват от едно място. Понякога ги излъчват по радиото. Друг път файловете се появяват сред обществените програми. Орлан пипнала някакви типове в един от баровете на космопорта да ги разпространяват като политически памфлети.

— Арестувала ли ги е?

— Не — отвърна Хейвлок като че ли това нямаше значение.

Беше изминала седмица, откакто самопровъзгласилият се за мъченик Джеймс Холдън бе обявил гордо, че той и екипажът му ще разговарят с някого от марсианския флот, вместо да продължават да създават проблеми. Сцената със смъртта на „Кентърбъри“ се въртеше отново и отново по всички канали, разбунвайки дебатите и общественото мнение. Файловете със записите бяха напълно легални, макар че вероятно някои от кадрите бяха цензурирани. Торпедата, ударили шлепа, бяха или с термоядрени заряди, или конвенционални пиратски оръжия, но попаднали право в двигателя.

Бунтовете продължиха още три дена, разгаряха се наново като пожар при полъх на свеж вятър. Учрежденията работеха под подсилена охрана. Обичайната активност на космопорта също се възстановяваше, макар и по-бавно. Полуголият копелдак, когото Милър бе наредил да прострелят, лежеше в лазарета на „Звезден лабиринт“ в очакване на нови коленни протези и пишеше оплаквания срещу детектива, докато чакаше да започне процесът за убийство. Шестстотин кубически метра азот бяха изчезнали от склад в петнайсети сектор. Някой бе пребил и затворил в хангар нелицензирана проститутка, която сега даваше показания срещу нападателите си. Заловиха хлапетата, чупили охранителните камери на шестнайсетото ниво. На пръв поглед всичко изглеждаше както обикновено.

Само на пръв поглед.

Когато започна работа в отдела за убийства, едно от нещата, които потресоха Милър, бе свръхестественото спокойствие на семействата на жертвите. Хора, току-що изгубили съпруги и съпрузи, деца и любими. Хора, чийто живот бе променен от насилието. Те често предлагаша освежителни напитки на полицаите и отговаряха на въпросите, като се стараеха да осигурят комфорт на разследващите. Човек, дошъл отвън, не би могъл да допусне, че страдат. Едва при внимателно вглеждане можеше да се забележи мудността, с която фокусираха поглед или намираха точен отговор.

Същото можеше да се каже сега и за станция Церера. Трябваше й малко повече време, за да фокусира. Хората от средната класа — акционери, работници по поддръжката, компютърни техници — го избягваха в метрото като че бяха дребни престъпници. Разговорите затихваха там, където се появяваше Милър. На станцията усещането,

че са под обсада, продължаваше да укрепва. Месец по-рано Милър и Хейвлок, Коб и Рихтер, както и всички останали, бяха стабилната ръка на закона. Сега в тях виждаха само наемници на организация, чийто щаб е на Земята.

Неуловима, но дълбока разлика. Това го караше да ходи поизправен, в стремеж да подчертава поясния си произход. Да покаже, че е един от тях. Като че се опитваше отново да спечели хората на своя страна. Да се възпротиви на онези, неизвестните, които разпространяваха пропаганда във виртуалната реалност.

Не особено далновидна тактика, дължен бе да признае.

— Какво имаме днес? — попита Милър.

— Два грабежа с общ почерк — докладва Хейвлок. — Трябва да се напише докладът за семейния скандал от миналата седмица. Имаше и доста добре организирано нападение срещу Нананешкия консорциум за внос, но Шаид го обсъждаше с Дисън и Пател, та предполагам, че те ще го поемат.

— А ти искаш...

Хейвлок вдигна глава, за да скрие факта, че гледа встрани. Нещо, което напоследък бе започнал да прави доста често.

— Наистина трябва да приключим с тези доклади — рече той. — Особено с този за скандала. Иначе се трупа материал.

— Аха — кимна замислено Милър.

След избухването на бунтовете бе забелязал, че в бара обслужват Хейвлок последен. Някои от колегите им идваха да уверят Милър, че той е един от тях, сякаш негласно му съчувстваха, че му се налага да работи с човек от Земята. И той знаеше, че Хейвлок също го забелязва.

Всички това пробуждаше у него желание да закриля партньора си, да го остави да стои по цял ден в участъка, където щеше да е в безопасност.

Още един недалновиден импулс.

— Какво става с онази история? — попита го Хейвлок.

— Коя?

Хейвлок вдигна папката. Случаят с Джули Мао. Или по-точно с евентуалното ѝ отвличане. Страничното занимание. Милър потърка очи. Някой в другия край на залата се прозя шумно. Друг се разсмя.

— Ами, да ти призная, не съм имал време да работя по нея.

Хейвлок се ухили и му подаде папката. Милър я пое и я разлисти. Осемнайсетгодишното момиче му се усмихна от снимката с перфектните си зъби.

— Не бих искал да ти струпвам цялата настолна работа — рече Милър.

— Ей, не ти си човекът, който ме държи настрана от този случай. Идеята е на Шаид. Пък и няма да загина от някаква си документация. Бумацината никого не е убила. Зная, че си гузен, задето я поех само аз, но пък след работа можеш да ме почерпиш една бира.

Милър хвърли ядно папката върху бюрото и нагоре се вдигна облак прах.

— Добре де, ще взема да се поразровя из това. Ще се върна следобед и ще напиша някой доклад, за да успокоя началството.

— Аз ще съм тук — увери го Хейвлок. После, докато Милър се надигаше, добави: — Слушай... виж. Не исках да говоря за това, докато не съм напълно сигурен, но пък и не ми се ще да го чуеш от друго място.

— Решил си да напускаш?

— Аха. Разговарях с хората от „Протоген“, когато наминаха насам. Казват, че службата на Ганимед търси нов шеф на отдела за разследване. И си помислих... — Хейвлок сви рамене.

— Добра идея — кимна Милър.

— Просто се нуждая от място, където има небе, пък дори и да го виждам през купол — обясни Хейвлок и в гласа му се долови нега, която не можеше да скрие дори полицейската мъжественост.

— Много добра идея — повтори Милър.

* * *

Квартирата на Джулиет Андромеда Мао беше на девето ниво, четиринайсети тунел, близо до космопорта. Голямото обърнато V бе почти половин километър широко на върха и не повече от една стандартна ширина на тунел на дъното, помещаваше се в една от десетината кухни за инерционна маса от времето, преди астероидът да се снабди с изкуствена гравитация. Сега в стените бяха издълбани кухни за хиляди евтини квартири, стотици на всяко ниво,

проникващи навътре в скалата като отвърстия от огнестрелни попадения. На терасираните улици играеха деца, крещяха и се смееха, без на пръв поглед да има причина. Някой на дъното бе вдигнал хвърчило, което се рееше на постоянния лек ветрец. Милър провери в терминала си дали това е търсеният номер. 5151-I. Малкият уютен дом на бедното малко богато момиче.

Той въведе полицейския код за достъп и изцапаната с мръсотия зелена врата изщрака и го пропусна.

Квартирата бе съвсем миниатюрна — три малки стаи, в началото всекидневна, после спалня, която едва побираше койката, и накрая баня с тоалетна и душ. Стандартно разположение. Беше виждал хиляди такива.

Постоя около минута, без да разглежда нещо конкретно, заслушан в успокояващото свистене на подавания от шахтата на рециклатора въздух. Стоеше така, в очакване в главата му постепенно да се оформи някакво, макар и първоначално, впечатление за това място и за момичето, което бе живяло тук.

Спартанска не беше най-точната дума. Вярно, обстановката бе семпла. Единствената украса бяха малки акварели на абстрактно женско лице над масата в предната стая и шарени плочки с размери на карти за игра над койката. Той се наведе към тях, за да прочете надписите. Грамота на името на Джули Мао — а не Джулиет — във връзка с връчването на пурпурен колан от церерския център по жиужицу. Една крачка по-близо до кафявия колан. Между тях имаше поне две години тренировки. Момичето бе преминало сериозна школа. Имаше и празно място на стената, което чакаше грамотата за черния. Грамотите не се отличаваха с нищо особено — по тях нямаше стилизирани метателни звезди, нито имитация на мечове. Само дребен надпис за постигнатото от Джули Мао. Не можеше да ѝ се отрече заслугата.

В шкафовете намери два ката дрехи, едните по-плътни, от дънков плат, другите ленени, с копринен шал. Едни за работа и други за забавление. По-малко дори от неговия гардероб, а той съвсем не беше конте.

Сред чорапите и бельото се натъкна на широка лента за глава със знака на СВП. Нищо чудно едно момиче, обърнало гръб на богатствата

и привилегиите, да живее в подобна дупка. В хладилника откри две кутии с готова, вече развалена храна и бутилка местна бира.

Милър се поколеба, сетне взе бирата. Седна на масата и включи вградения терминал. Преодоля без проблеми защитата с паролата, която му бе дала Шаид.

Фонът, естествено, бе от някакво състезание със скутери. Интерфейсът бе лесен за достъп с малки удобни икони. Връзки, забавления, работа, лични. *Еlegantно*. Това бе най-точната дума. Не спартанско, а елегантно.

Милър прелисти набързо личните й файлове, оставяйки на подсъзнанието си да регистрира интересните неща. Винаги вярваше повече на първите впечатления. В компютъра имаше обучаващи програми за управление на няколко различни видове леки летателни съдове. Статии на политически теми, но нищо, което да предизвика тревога. Сканиран файл с поезия от един от първите заселници на Пояса.

Прехвърли се на личната й кореспонденция. И тук цареше същият ред. Всички входящи съобщения бяха подредени в поддиректории. „Работа“, „Лични“, „Новини“, „Пазаруване“. Той отвори „Новини“. Двеста или триста политически всекидневника, дискуссионни групи, бюлетини и обяви. Някои от тях бяха маркирани, но нищо не привлече вниманието му. Джули може и да беше жена, готова да се жертва за каузата, но едва ли изпитваше удоволствие от четенето на пропагандна литература. Поне такава впечатление доби Милър.

В „Пазаруване“ имаше обяви за стоки и рецепти. Нещо привлече вниманието му — беше покана за сбирка на хора, търсещи спътник в живота. Милър прегледа отново кореспонденцията. Джули се беше записала за участие в „среща при ниска гравитация и напрежение“ през февруари миналата година, но бе прекратила членството си, без да използва тази възможност през юни.

В раздела „Лични“ имаше далеч повече поддиректории. Някои бяха посветени на хора — Сасча Лойд-Наваро, Ерън Майкълс. Други бяха свързани със занимания и интереси: спаринг-партньори, СВП.

Все задънени улици.

— Ха, това може да се окаже интересно — произнесе той на глас.

Петдесетина съобщения, датиращи отпреди пет години, всичките с щампата на поясните търговски станции „Мао-Квиковски“ на Пояса и Луната. За разлика от политическите брошури тези без една бяха отваряни.

Милър сръбна от бирата и прочете последните две съобщения. Най-новото и все още непочетено беше от ЖПМ. Жул Пиер Мао, предположи той. Към предното имаше три прикачени отговора, но нито един от тях не беше изпратен. То пък бе от Ариадне. Майка й.

Разследването винаги включваше известна доза воайорство. Беше напълно законно да е тук и да наднича в личния живот на жената, която дори не познаваше. Все пак това бе неизменна част от разследването, което водеше — естествено бе да знае, че е самотна и че тоалетните принадлежности в банята са нейните. Че е гордо момиче. Никой не би могъл да се оплаче или да атакува служебното му положение, ако четете личната й кореспонденция. Може би от всичко това най-неетично си оставаше, че пие нейната бира.

И все пак той се поколеба няколко секунди, преди да отвори предпоследното съобщение.

Най-сетне то блесна на екрана. На по-добър монитор щеше да е неотлично от мастило и хартия, но евтината система на Джули не можеше да се справи с тънките линии и пропускаше бледо сияние по краищата. Почеркът бе изящен и четлив, дело или на доста сериозна калиграфска програма, или на някой с опит в ръкописа.

Миличка,

Надявам се, че всичко е наред при теб. Ще ми се и ти понякога да ми пишеш. Чувствам се, сякаш трябва да подавам многократно официална молба само за да разбера какво прави собствената ми дъщеря. Зная, че приключението, което избра, има за цел да докажеш свободата си и способността да се оправяш сама в живота, но въпреки това винаги трябва да оставяш малко място и за предпазливостта.

Исках да се свържа с теб най-вече защото баща ти отново преминава през един от неговите консолидиращи етапи и обмисляме да продадем „Рейзърбек“. Зная, че на

времето беше важен за теб, но предполагам, че вече си се отказала от надпреварите. Сега само събира прах в хангара и няма никакъв смисъл да бъде пазен от сантиментални подбуди.

Подписът отдолу бе А. М.

Милър се замисли над текста. Кой знае защо бе очаквал разговорите между богатите родители и деца да са по-изтънчени. „Ако не направиш каквото ти казваме, ще ти продадем играчката. Ако не ни пишеш. Ако не се върнеш у дома. Ако не ни обичаш.“

Милър отвори първия незавършен отговор.

Майко, ако така се наричаш.

Благодаря ти, че изцапа деня ми с поредната фъшкия. Не мога да повярвам как може да си толкова егоистична, дребнава и самовлюбена. Не мога да повярвам, че успяваш да спиш нощем, че някога си си мислела, че...

Милър пропусна останалата част. Смяташе, че е схванал същината. Втората чернова бе от два дена по-късно. Той се прехвърли на нея:

Майко,

Съжалявам, че се отчуждихме толкова през последните няколко години. Зная, че ви е било трудно на двамата с татко. Надявам се, разбираш, че решенията, които взех, не целяха да наранят точно вас.

Относно „Рейзърбек“, ще ми се да не избързвате. Това е любимият ми скутер и аз...

Писмото свършваше тук. Милър се облегна назад.

— По-кратко, хлапе — подхвърли той на въображаемата Джули, преди да отвори последната чернова.

Ариадне,
Направи каквото смяташ за необходимо.

Джули

Милър се разсмя и вдигна шишето за тост към екрана. Те знаеха как да я ударят, за да я заболи, и Джули бе приела удара. Ако някога изобщо я открие и я откара обратно, и за двамата ще е тежък период. За всички тях.

Той допи бирата, пусна бутилката в рециклатора и отвори последното писмо. Опасяваше се, че ще е смъртната присъда на обсъждания „Рейзърбек“, но все пак от него се искаше да знае колкото се може повече.

Джули,

Това не е шега. Не е поредният драматичен пристъп на майка ти. Разполагам с достоверна информация, че скоро Поясът няма да е толкова безопасно място. Каквито и различия да имаме, можем да ги решим по-късно.

ЗА ТВОЕ ДОБРО ВЪРНИ СЕ У ДОМА
НЕЗАБАВНО.

Милър се намръщи. Въздушният рециклатор бучеше едва чуто. Навън местните деца крещяха и подсвиркваха. Той чукна по екрана, затваряйки последното писмо, но после го отвори отново.

Беше пратено от Луната, две седмици преди Джеймс Холдън и „Кентърбъри“ да изправят на ръба на войната Марс и Пояса.

Май страничната задача щеше да се окаже по-интересна.

9. ХОЛДЪН

— Корабите все още не отговарят — докладва Наоми, загледана в екрана над комуникационния пулт.

— Не съм и очаквал друго. Но исках да покажа на „Донагър“, че се безпокоим да не ни преследват. Нали разбираш, на този етап най-важното е да си прикрием задниците — добави Холдън.

Наоми се протегна и гърбът ѝ изпука. Холдън извади протеинова пръчка от кутията в скута си и ѝ я хвърли.

— Яж.

Тя свали обвивката, а през това време Алекс се покатери по стълбичката и се просна на кушетката до нея. Комбинезонът му бе толкова мръсен, че лъщеше. Трите дни в тесната совалка не бяха допринесли особено за личната му хигиена. Това важеше и за всички останали. Холдън вдигна ръка и почеса с неудоволствие мазната си коса. „Рицар“ бе твърде малък, за да има душеве, а нула *g* умивалниците не бяха приспособени да си пъхнеш главата в тях. Еймъс реши проблема с миенето на косата, като си обръсна главата. По някакъв начин косата на Наоми оставаше блестяща и относително чиста. Холдън се чудеше как ли го постига.

— Старши, дай и на мен нещо за хапване — обади се Еймъс.

— Капитане — поправи го Наоми.

Холдън хвърли и на него протеинова пръчица. Еймъс я улови във въздуха и я огледа с видимо отвращение.

— По дяволите, шефе, бих дал лявото си орехче за храна, която не прилича на вибратор — озъби се Еймъс, сетне поздрави с пръчката Наоми и отхапа.

— Да чуем за водата — подкани го Холдън.

— Ами, цял ден пълзях покрай корпуса. Затегнах всичко, което може да бъде затегнато, и намазах с епоксидна смола останалото, така че вече отникъде не изпускаме.

— Само че рециклиращата система за нищо не става, Джим — обади се Наоми. — Това малко корабче никога не е било предназначено за петима души, и то в продължение на две седмици.

— Ще се справим някак си. Въпросът е, че ще трябва да свикнем да живеем със собствената си воня.

— Като стана дума за това, ще ида при моята койка да се напръскам с дезодорант — заяви Еймъс. — След като цял ден пълзях из търбуха на совалката, така съм се усмърдял, че дори аз самият няма да мога да заспя.

Той довърши пръчицата, избърса с доволен вид уста и се отправи към стълбичката. Холдън най-сетне отхапа от своята. Имаше вкус на гресиран картон.

— Какво прави Шед? — попита той. — Доста е тих напоследък.

Наоми се намръщи и остави недоядената пръчица на пулта.

— Тъкмо възнамерявах да повдигна въпроса. Не се справя никак добре, Джим. От всички нас за него беше най-тежко. Ти и Алекс сте служили във флота. Там свикваш да губиш другари. Еймъс лети отдавна, това е третият кораб, който губи — ако можеш само да повярваш.

— А ти си излята от желязо и титан — рече Холдън, в несръчен опит да се пошегува.

— Не съвсем. Само осемдесет-деветдесет процента — усмихна се леко Наоми. — Но сериозно. Мисля, че трябва да поговориш с него.

— И какво да му кажа? Аз не съм психиатър. Във флота в такива моменти обикновено ни говореха за дълга, за благородството на саможертвата и че трябва да отмъстим за падналите другари. Не върши работа, когато другарите ти са били убити без обяснима причина и не е имало никаква възможност да им помогнеш.

— Не съм казвала, че трябва да го лекуваш. Само да си поговорите.

Холдън се надигна от кушетката и козирува.

— Да, шефе — рече той. Спря при стълбичката и се обърна: — Наоми, пак искам да ти благодаря. Аз наистина...

— Зная. А сега се захващай с капитанската работа — заръча тя и му обърна гръб. — А аз ще махам на съседите.

* * *

Холдън откри Шед в миниатюрния лазарет на „Рицар“. Помещението бе малко по-голямо от гардероб. Освен тясната койка тук имаше шкаф с медикаменти, монтирани по стените уреди и малко столче. Шед седеше на него.

— Ей, приятел, нещо против да вляза? — попита Холдън. „Наистина ли казах: «Ей, приятел»?“

Шед сви рамене и продължи да рови из чекмеджетата и да сверява съдържанието им със списъка от екрана. Преструваше се, че има работа.

— Виж, Шед. Тази история с „Кентърбъри“ ни повлия зле на всички и ти трябва да... — Холдън млъкна. Шед се обърна, стиснал в ръка бяла тубичка.

— Трипроцентна оцетна киселина. Не знаех, че мехлемът е тук. Трябваше ми на „Кент“, имах няколко души с ГП, а нямаше откъде да го взема. Питам се, защо са го сложили на „Рицар“.

— Какво е ГП? — попита Холдън.

— Генитални пъпки. Мехлемът от оцетна киселина е подходящ за всякакви повърхностни пъпки. Но в медицинския инвентар винаги цари хаос.

Холдън понечи да заговори, но откри, че не знае какво да каже, и се отказа.

— Имаме крем за сърбежи и пъпки — продължи Шед с глас, който издаваше, че е на ръба на истерията, — но нищо за болка. Кое, според теб, може да е по-важно сега? Ако се появи пациент с ГП, проблемът му е решен. Но строшена кост? Лош късмет. Ще трябва да търпи.

— Виж, Шед... — опита се да го прекъсне Холдън.

— Ох, я погледни това. Кръвоспиращо. Какво ще кажеш, за Бога? Какъв е шансът по време на тази мисия някой да започне да кърви? Да се ожули някъде, да, но да прокърви? А на „Кент“ имаме четири случая на сифилис. Една от най-старите болести в учебниците и все още не можем да се отървем от нея. Разправлям на момчетата: „Курвите на станция Сатурн пресрещат всички кораби от ледения пояс,

затова си слагайте ръкавиците“, но дали ме слушат? Не. И ето ти, обзаведохме се и със сифилис, а нямаме никакви антибиотици.

Холдън усети, че неволно е зяпнал. Той се хвана за ръба на вратата и пристъпи в лазарета.

— Хората от „Кент“ са мъртви — произнесе с ясен и суров глас. — Всички до един. На никого вече не са нужни антибиотици. Нито крем за пъпки.

Шед млъкна изведнъж, сякаш му бяха изпуснали въздуха. Затвори чекмеджетата и изключи монитора.

— Зная — прошепна тихо. — Не съм глупак. Просто ми е нужно малко време.

— На всички ни е нужно време. Но сме затворени в тази консервна кутия. Честно казано, слязох долу, защото Наоми се безпокои за теб, но преди малко направо ми изкара акъла. Нищо лошо, след като съм капитан и работата ми е да се грижа за екипажа. Ала не мога да ти позволя да изплашиш Алекс и Еймъс. След десет дена ще ни приберат на марсианския боен кораб и това е достатъчно страшно, за да изпреварваме сами събитията с един пощурял доктор.

— Не съм доктор. Аз съм само фелдшер — смотолеви Шед с треперещ гласец.

— Ти си нашият доктор, ясно? За нас четиримата на този кораб ти си докторът. Ако Алекс получи посттравматичен шок, ще дойде при теб за помощ. Но ако му надрънкаш същите приказки като одеве, когато се прибере горе, няма да става за нищо. Искаш да си поплачеш? Направи го пред мен. Ще поседим тук и ще си поциврим като малки деца, но без да ни видят другите. А после ще престанеш да се криеш долу.

Шед кимна.

— Можем ли да го направим? — попита той.

— Кое да направим?

— Да се напием и да поплачем като малки деца.

— Ами да, по дяволите. Това е официалната ни програма за вечерта. Мистър Гарви, явете се в двацет часа в каюткомпанията. И си носете чаша.

Шед понечи да отвърне нещо, но интеркомът изведнъж изпука.

— Джим, качи се в командния център.

Холдън тупна Шед по рамото, после излезе.

В командния Наоми бе разгънала монитора и разговаряше тихо с Алекс. Пилотът клатеше намръщено глава. На екрана сияеше карта.

— Какво става? — попита Холдън.

— Джим, получихме кодирано съобщение. Преди няколко минути.

— От „Донагър“? — Марсианският кръстосвач бе единственият кораб в обхват за лазерна комуникация.

— Не. От Пояса — отвърна Наоми. — И не от Церера, Ерос или Палада. Не е от нито една от големите станции.

Тя посочи една малка точка на екрана.

— Идва от тук.

— Това е пуст космос — повдигна вежди Холдън.

— Не. Алекс провери. Там се намира строителна площадка за голям конструкторски проект, над който работи „Тихо“. Липсват подробности за него, но радарният сигнал е доста силен.

— Онова нещо там — отбеляза Алекс — има толкова мощни предаватели, че може да изрисува точка върху корпуса ни от три АЕ^[1].

— Хм, звучи впечатляващо. И какво казва нашата точка? — попита Холдън.

— Никога няма да повярваш — рече Наоми, докато включваше записа.

На екрана се появи мургав мъж с масивни скули на землянин. Имаше посивяла коса и възлести мускули на шията. Той се усмихна и произнесе:

— Здравейте, Джеймс Холдън. Името ми е Фред Джонсън.

— Този тип ми изглежда познат. Преровете компютрите и вижте кой е.

Наоми не помръдна, само го гледаше с учудено изражение.

— Какво има? — попита Холдън.

— Това е *Фредерик Джонсън* — натърти тя.

— Добре де.

— Полковник *Фредерик Лусиъс Джонсън*.

Паузата се проточи секунди, но можеше да бъде и цял час.

— Исусе Христе! — ахна Холдън, когато най-после включи.

Мъжът от екрана преди време бе сред най-уважаваните офицери във флота на ООН, но приключи кариерата си с един от най-големите

провали. За поясните той бе земният шериф от Нотингам, превърнал се в Робин Худ. За Земята — обезчестеният герой.

Фред Джонсън бе започнал възхода си към славата с поредица залавяния на пирати в Пояса по време на един период на напрежение между Земята и Марс, каквито, изглежда, възникваха на всеки няколко десетилетия, след което утихваха постепенно. Всеки път, когато двете свръхсили в системата размахваха мечове една срещу друга, престъпността в Пояса нарастваше. Полковник Джонсън — капитан Джонсън по това време, — по-точно неговото малко крило от три фрегати ракетоносци, само за две години унищожи десетина пиратски кораба и две големи бази. И по времето, когато Коалицията най-сетне престана да се тресе от противоречия, с пиратството в Пояса на практика бе приключено, а името на Фред Джонсън бе в устата на всички. Повишиха го и го назначиха за главнокомандващ подразделение на Коалиционната космическа пехота, създадено да опазва закона и реда в Пояса, и той продължи да служи безупречно.

Докато дойде денят на станция Андерсън.

Малко корабно депо почти на отсрещната страна на Пояса, далече от големия космопорт Церера и доста трудно за откриване на картата дори от поясните. Единственото му достойнство бе, че е местна разпределителна станция за водата и въздуха в един от най-незаселените райони на Пояса. По-малко от милион поясни получаваха водата си от Андерсън.

Густав Маркони, коалиционен бюрократ от кариерата, работещ на станцията, реши да наложи допълнителна такса от три процента върху всички доставки, преминаващи през депото, с надеждата да го извади от тежкото финансово състояние. По-малко от пет процента от поясните купуваха въздух от Андерсън, но и това щеше да е достатъчно да облекчи издръжката на станцията. И още по-малък процент от тях бяха готови да реагират на подобно решение с употреба на сила.

Което обясняваше защо от милион засегнати само сто и седемдесет въоръжени поясни пристигнаха на станцията, превзеха я и изхвърлиха Маркони през шлюза. А после поискаха правителствени гаранции, че повече никой няма да налага допълнителни такси върху цената на въздуха и водата, преминаващи през станцията.

Коалицията изпрати полковник Джонсън.

По време на клането на станция Андерсън поясните оставиха камерите включени, за да излъчват непрекъснато към цялата Слънчева система. Всички гледаха как коалиционните космопехотинци водят дълга и ожесточена битка за всеки коридор срещу хора, които нямаха нито какво да губят, нито причини да се предават. Коалицията спечели — това бе предизвестен изход, — но през трите дена бе постоянно присъствие в ефира. Незабравима сцена беше не самата битка, а последното изображение от камерите на станцията: как в командния център полковник Джонсън, заобиколен от трупове на поясни, отбранявали се там до смърт, оглежда касапницата с безизразно изражение.

От ООН се опитаха да потулят излизането в оставка на полковник Джонсън, но той бе твърде добре познат на обществото. Картините от битката се въртяха из мрежата в продължение на седмици и бяха изместени едва когато бившият полковник направи публично изявление, с което се извини за клането, но добави, че напрежението между Пояса и вътрешните планети расте неудържимо и скоро може да доведе до нова трагедия.

След това изчезна. Беше почти забравен, малка диря в историята на човешките размирици, и щеше да остане така, ако не избухна бунтът на колонията Палада след четири години. Този път работници от рафинерията бяха изгонили коалиционния губернатор от станцията. Но Палада не беше миниатюрно депо със сто и седемдесет души, а голям поясен астероид с повече от сто и петдесет хиляди жители. И когато Коалицията нареди да се намеси космическата пехота, всички очакваха ново клане.

Тогава на сцената неочаквано се появи полковник Джонсън и успя да усмири разбунтувалите се работници и да уговори коалиционното командване да изчака, докато станцията бъде предадена мирно. Прекара почти година в преговори с коалиционния губернатор за подобряване условията на работа в рафинерията. И изведнъж Касапина от станция Андерсън се превърна в герой на Пояса и пример за подражание.

Герой, който сега изпращаше кодирани съобщения до „Рицар“.

Холдън натисна копчето на записа и *този* Фред Джонсън продължи:

— Господин Холдън, мисля, че са ви изиграли. Нека ви съобща от самото начало, че разговарям с вас като официален представител на Съюза на външните планети. Не зная какво сте чули, но ние не сме банда каубои, които тръпнат от нетърпение да си проправят пътя към свободата с оръжие в ръка. Посветих изминалите десет години, за да направя живота на поясните по-добър, без никой да бъде застрелян. Вярвам в тази идея толкова силно, че когато дойдох тук, се отказах от земното си гражданство. Казвам ви го, за да си дадете сметка колко съм убеден в правотата ѝ. Сигурно няма друг човек в Слънчевата система, който да желае по-малко от мен войната, а гласът ми се чува в СВП. Може би не знаете, но в момента доста информационни мрежи удрят барабана на войната и призовават за мъст срещу Марс заради случилото се с вашия кораб. Разговарях с всички водачи на отделни групи в СВП, които познавам, и никой от тях не пое отговорност. Някой зад кулисите обаче полага големи усилия да раздуха война. Ако е Марс, тогава, след като се качите на борда на техния кораб, няма да можете да кажете и една дума на света, без да мине през цензурата им. Не бих искал да мисля, че Марс е виновникът. Не виждам какво могат да спечелят от тази война. Затова се надявам, че дори след като ви вземат на „Донагър“, ще можете да участвате в събитията, които ще последват. Ето защо ще уговорим парола. Следващия път, когато излезете с открито изявление, използвайте думата „повсеместен“ в първото изречение на предаването, за да потвърдите, че никой не оказва натиск върху вас. Ако не я използвате, ще приема обратното. И в двата случая вече знаете, че имате съюзници в Пояса. Господин Холдън, не зная кой и какъв сте бил преди, но сега гласът ви има тежест в Пояса. Ако искате да го използвате, за да подобрите нещата, ще сторя всичко по силите си, за да ви помагам. Когато се освободите, свържете се с мен на адреса, който ви пращам. Мисля, че двамата с вас имаме много неща, за които да си поговорим. Край на връзката.

* * *

Всички се бяха събрали в каюткомпанията и пиеха фалшива текила, която Еймъс бе измъкнал отнякъде. Шед сръбваше кротичко от малка чашка и се опитваше след всяка глътка да прикрие киселата си

гримаса. Еймъс и Алекс се наливаха като моряци: стискаха чашите с пръсти и ги изливаха в гърлата си. Алекс имаше навика да придружава това с възгласа „Ухааа!“ Еймъс само псуваше. Беше вече на единайсетата чаша и до този момент не беше повторил и една псувня.

Холдън погледна Наоми. Тя разклати текилата в чашата си и отвърна на погледа му. Холдън неволно се зачуди що за странна генетична комбинация бе породила чертите на лицето ѝ. Определено се забелязваха африкански и южноамерикански белези. Фамилията ѝ намекваше за японски произход, което можеше да се забележи и по изпъкналите скули. Макар да не беше красива, погледната от определен ъгъл, впечатляваше с вида си.

„По дяволите, май се напих повечко, отколкото е нужно.“

За да го прикрие, заговори.

— И тъй...

— И тъй, сега с теб се свърза полковник Джонсън — прекъсна го Наоми. — Доста важен човек станяхте, сър.

Еймъс постави с прекомерна предпазливост чашата си на масата.

— Тъкмо щях да ви питам за това, сър. Някакъв шанс да приемем предложението им и да поемем назад към Пояса? Не зная за вас, но с този марсиански кръстосвач отпред и пет-шест тайнствени кораба зад гърба ни тук взе да става доста населено.

Алекс изсумтя подигравателно.

— Шегуваш ли се? Ако обърнем сега, ще спрем горе-долу точно по времето, когато „Донагър“ трябва да ни прибере. А те ще метнат в котела и мебели, ако трябва да ни заловят преди поясните. Тръгнем ли обратно, „Дони“ ще го приеме като знак, че сме минали на другата страна, и ще ни изпържи, без да му мигне окото.

— Съгласен съм с господин Камал — заяви Холдън. — Вече избрахме курса и ще го спазваме до края. Но ще имаме предвид и това, което ни каза Фред. Като стана дума за него, Наоми, изтри ли съобщението му?

— Да, сър. Изчегъртано е от паметта на компютъра със стоманена четка. Марсианците никога няма да узнаят, че е разговарял с нас.

Холдън кимна и разкопча още малко комбинезона си. С петима пийнали в каюткомпанията започваше да става доста горещо. Наоми

повдигна вежди, зърнала захабената фланелка отдолу. Засрамен, той вдигна обратно ципа.

— Шефе, тези кораби зад нас не ми излизат от главата — заговори Алекс. — Половин дузина дребосъци, летящи на самоубийствена мисия с прикрепени за корпусите им термоядрени взривове, могат да пробият дупка дори в як кон като „Дони“. Вярно е, че кръстосвачът има достатъчно огнева мощ, за да се скрие зад завеса от огън и метал на разстояние от хиляди километри. Биха могли отдавна да се отърват от тези торпедоносци, но навярно са объркани също като нас.

— Те знаят, че не могат да ни застигнат, преди „Донагър“ да ни прибере — рече Холдън. — Както и че не могат да се мерят с бойния кораб. И аз се чудя какво са намислили.

Еймъс разля по чашите последната текила и вдигна тост.

— Обзалагам се, че скоро ще разберем.

[1] Астрономични единици; една астрономична единица се равнява на средното разстояние от Земята до Слънцето, приблизително 149,6 млн. км. — Б.пр. ↑

10. МИЛЪР

Всеки път, когато се дразнеше, капитан Шаидид почукваше със среден пръст по палеца. Почти неуловим звук, ала след първия път, когато Милър го забеляза, струваше му се все по-силен. Сякаш кънтеше из целия кабинет.

— Милър — поде тя и се усмихна, като че ли се опитваше да го подлъже, че ѝ е симпатичен. — Последните няколко дни всички сме на ръба. Настъпиха трудни времена.

— Така е, шефе — отвърна Милър и наведе глава като защитник, готвещ се да отблъсне нападението. — Но мисля, че е това е достатъчно важно, за да заслужава по-обстойно...

— Правим услуга на акционер — прекъсна го Шаидид. — Баща ѝ започва да се изнервя. Няма никаква причина да му вярваме, че Марс стои зад взривяването на „Кентърбъри“. Напоследък цените отново тръгнаха нагоре. Една от мините на Червена луна е избухнала. Ерос имат проблеми с фермите си за мая. Ден не минава, без в Пояса да се случи нещо, от което таткото да затрепери още повече за скъпоценното си цвете.

— Да, но моментът...

Пръстите ѝ затропаха в стакато. Милър прехапа устни. Каузата беше изгубена.

— Не се хвърляй да преследваш конспирации — каза строго Шаидид. — И без това сме затрупани с престъпления, за които знаем, че са съвсем реални. Политика, война, заговори на вътрешните планети — това не ти влиза в работата. Искам да чуя доклад, от който да разбера, че наистина я търсиш. Ще го пратя на таткото и ще се върнем към другите си задължения.

— Да, шефе.

— Нещо друго?

— Не, шефе.

Шадид кимна и се наведе над компютъра. Милър взе шапката си от бюрото и излезе. През уикенда един от филтрите в участъка се бе развалил и новият изпускате миризма на пластмаса и озон. Милър се тръшна на стола зад бюрото си, сключил пръсти зад тила. Възелът в стомаха му отказваше да се отпусне. Това не беше никак добре.

— Лоша работа, а? — попита Хейвлок.

— Можеше да е и по-добре.

— Да не ти отне задачата?

Милър поклати глава.

— Не, все още е моя. Просто иска да я свърша като кон с капади.

— Разминало ти се е. Поне ще разбереш какво е станало. А пък в свободното време ще подушиш и за другото.

— Аха — промърмори замислено Милър.

Бюрата им бяха неестествено чисти. Купчината от документи, с които Хейвлок се бе обградил, бе изчезнала и Милър виждаше по очите на своя партньор, че той няма търпение да се върне в тунелите. Не знаеше дали иска да се докаже преди напускането, или просто да излезе от този кабинет и да строши няколко глави. А може би това бяха два различни начина да изрази едно и също нещо.

„Само не позволявай да те убият, преди да се измъкнеш оттук“ — помисли си Милър. А на глас каза:

— Какво имаме?

— Магазин за електроника. Осми сектор, трето ниво — докладва Хейвлок. — Изнудване.

Милър завъртя глава в опит да се пребори с неохотата да се върне към всекидневието. Въздъхна, смъкна крака от бюрото и се изправи.

— Ами добре — рече. — Да идем и да премахнем още една заплаха за търговията на станцията.

— Думи, които ме вдъхновяват — подсмихна се Хейвлок и си провери пистолета. Напоследък като че ли го правеше по-често.

Магазинът бе за всякакви джаджи за забавление. По чистите бели рафтове бяха подредени приспособления за интерактивни игри: бойни симулации, приключения, секс. От говорителите напевен женски глас, напомнящ мюсюлманска проповед или тих оргазъм, редеше реклами. Половината от заглавията бяха на хинди с китайски или испански преводи. Другата половина бяха на английски с хинди

като втори език. Продавачът бе почти невръстно момче. Шестнайсет-седемнайсетгодишен, с рехава брадица, която носеше като значка.

— С какво мога да ви помогна? — попита той, оглеждайки с едва прикрито презрение Хейвлок. Едрият мъж извади удостоверението си и го направи така, че момчето да разгледа добре пистолета в кобура.

— Искаме да разговаряме с... — Милър погледна формуляра с оплакването на екрана на терминала — Ашер Камамацу. Той тук ли е?

Управителят беше доста пълен за поясен. По-висок от Хейвлок, с изпъкнало шкембе и яки ръчища. Милър го огледа с присвити очи и му се стори, че вижда момчето, но след години, с дебел слой сланина и мускули върху телцето си. Канцеларията бе твърде малка за тримата и претъпкана с документи и кашони порнографски софтуер.

— Заловихте ли го? — попита управителят.

— Не — отвърна Милър. — Все още се опитваме да разберем кои са рекетъорите.

— По дяволите, нали ви казах? Заснет е от камерите в магазина. Дори име ви дадох.

Милър погледна към своя терминал. Заподозреният се казваше Матео Джъд, докер с доста скромно криминално досие.

— Значи смятате, че е само той — подхвърли Милър. — Е, добре. Ще идем да го приберем и ще го тикнем в дранголника. Какъв смисъл да се бъхтим, за да открием за кого работи? От опит знам, че когато прибереш дребната риба, едрата скоро праща някой друг да свърши същата работа. Но щом вие смятате, че точно този тип е *целият* ви проблем...

Киселата физиономия на управителя му подсказа, че е улучил в целта. Хейвлок, облегнат на кашон с надпис на руски „самотни момичета“, се усмихваше.

— Защо всъщност не ни кажете какво искаше той? — попита Милър.

— Вече го казах на последното ченге — тросна се управителят.

— Кажете на мен.

— Дойде под предлог, че ще ни продава персонален застрахователен план. Сто на месец, също като при предишния тип.

— При предишния? — повтори Хейвлок. — Значи се е случвало и друг път?

— Ами да — кимна управителят. — Нали знаете, всеки трябва да плаща някому. Това е цената да въртиш бизнес.

Милър затвори терминала и се намръщи.

— Звучи като философско заключение. Но тогава какво търсим ние тук?

— Ами, нали ви казах... смятах, че вече сте овладели нещата. Откакто спрях да плащам на Лока, дори натрупах сваятна печалба. А ето че сега пак се почва.

— Чакайте малко — спря го Милър. — Да не искате да кажете, че Лока Грейга е спрял да се занимава с протекция?

— Разбира се. И не само тук. Половината от момчетата, които познавам от „Златен клон“, вече не се вясват насам. Помислих си, че полицията най-сетне е започнала да си върши работата. А сега се появили тези копелдаци и всичко започва отново.

По гърба на Милър пробягаха тръпки. Той погледна Хейвлок, който поклати глава. Не беше чувал нищо. Дружеството „Златен клон“, банда на Сохиро, Лока Грейга. Цялата организирана престъпност на Церера като че страдаше от един и същи екологичен срив, а ето че сега някой нов заемаше образувалата се ниша. Може да беше опортюнизм. Но не беше изключено да е нещо друго. Почти не му се щеше да задава следващия въпрос. Хейвлок щеше да го сметне за параноик.

— И кога изчезнаха старите „застрахователи“? — попита той.

— Не зная. Доста отдавна.

— Преди или след като Марс унищожи онзи влекач на лед?

Управителят скръсти яките си ръце и присви очи.

— Преди — отвърна. — Може би месец или два има оттогава. Но какво общо има това с всичко останало?

— Просто се опитвам да подредя нещата във времето — каза Милър. — Този новият — Матео — каза ли ви кой стои зад застрахователния му план?

— Нали това е ваша работа, да разберете?

Лицето на управителя се измени толкова рязко, та на Милър му се стори, че чува изцракване. Да, Ашер Камамацу знаеше кой го изтръсква за пари. Имаше достатъчно кураж да изпищи, но не и да посочи с пръст.

Интересно.

— Какво пък, благодарим ви за информацията — каза Милър и се надигна. — Ще ви съобщим, когато научим нещо повече.

— Радвам се, че се заехте с моя случай — отвърна управителят и в гласа му се долавяше сарказъм.

Милър спря във външния тунел. Районът бе на границата между уважаван и не дотам спокоен квартал. Покрай тях минаваха хора на велосипеди, чиито пенопластови гуми скърцаха върху шлифования камък. Милър гледаше към тавана и монтираните на него охранителни камери. Извади терминала, откри програмата, която отговаряше за записите, и въведе датата и часа, когато се бе разиграла случката в магазина. Поигра си малко да мести кадрите напред и назад, ускоряваше преминаването на минувачите. И ето го Матео, излизащ от магазина. На лицето му сияе доволна усмивка. Милър спря картината и я увеличи. Загледан над рамото му, Хейвлок тихо подсвирна.

На ръката на мъжа се виждаше съвсем ясно разцепеният кръг на СВП — същият като на лентата в апартамента на Джули Мао.

„Странни хора си избрала за приятели, хлапе — помисли си Милър. — Ти си по-добра от тях. Трябва да знаеш, че си над нивото им.“

— Ей, партньоре — произнесе той на глас. — Ще напишеш ли доклада за разпита? Искам да свърша една друга работа. Не те вземам, защото няма да е много далновидно да се появяваш там. Без да се обиждаш, разбира се.

Веждите на Хейвлок се повдигнаха към перчема.

— Да не си решил да ходиш при някого от СВП?

— Ами да, време е да разклатим дървото.

* * *

Милър смяташе, че е достатъчно да си застрахователен агент в известен с благоразположението си към СВП бар, за да бъдеш забелязан. В този случай половината от лицата, които разпозна в мъждивата светлина на клуба за джентълмени „Джон Рок“, бяха на обикновени граждани. Повечето от тях работеха в „Звездна спирала“ — когато бяха на служба. Музиката бе типично поясна: тихи камбани, с акомпанимент на цитра и китара, и текстове на няколко езика. Беше

на четвъртата си бира, два часа след края на смяната, и вече се канеше да се откаже от плана, когато висок и слаб мъж седна до него на бара. Бузите му бяха така гъсто покрити с младежки пъпки, че сякаш щяха да се разпаднат при първия опит да се засмее. Това не беше първата превръзка за ръка със знака на СВП, която виждаше тази вечер, но изглеждаше достатъчно износена, за да намеква за по-издигнато положение. Милър кимна.

— Чух, че си разпитвал наоколо за СВП? Интересуваш ли се да се присъединиш?

Милър се усмихна и вдигна чаша в неясен жест на съгласие.

— И с кого трябва да разговарям, ако искам? — попита леко завалено той.

— Може пък аз да ти помогна.

— Ами що не ми кажеш тогаз туй-онуй? — изломоти Милър, извади терминала си и го хлопна леко върху бара. На екрана сияеше снимката на Матео Джъд. Мъжът от СВП се намръщи и завъртя екрана, за да я огледа по-добре. — Аз съм реалист — продължи той. — Когато Чъки Охлюва се занимаваше със застраховане, не се гнусях да разговарям с хората му. Когато Ръката пое, а сетне и „Златен клон“, ходих и при тях. Работата ми не е да преча на хората да нарушават правилата, а само да опазвам спокойствието на станция Церера. Разбираш ли за какво говоря?

— Мисля, че да — отвърна пъпчивият. Говорът му издаваше, че е по-образован, отколкото Милър бе предположил в началото. — Кой е този човек?

— Казва се Матео Джъд. Подхванал е застрахователен бизнес в осми сектор. Разправя, че представлява СВП.

— Хората говорят какво ли не, детектив. Такъв сте, нали? Но нали искахте да обсъждаме реализма.

— Ако СВП има идеи да се захване с черната икономика на Церера, добре ще е да разговаряме помежду си. Да си общуваме.

Мъжът се засмя и побутна назад терминала. Покрай тях мина барманът и погледна въпросително непознатия. Сякаш питаше дали имат нужда от него. Но не питаше Милър.

— Чувал съм, че в „Звездна спирала“ също има известно ниво на корупция — рече мъжът. — Признавам, че съм малко изненадан от прямия ви подход. Нека да уточня — СВП не е престъпна организация.

— Наистина ли? Моя грешка. Смятах друго, заради начина, по който избиха толкова хора...

— Предизвиквате ме. Ние се защитаваме от хора, извършващи икономически тероризъм срещу Пояса. Марсианци. Така че, може да се каже, ние сме в бизнеса за защита на поясните. Където сте и вие, детектив.

— Икономически тероризъм? — повтори Милър. — Не е ли малко пресилено?

— Така ли смятате? Вътрешните планети гледат на нас като на работна сила. Те ни облагат с данъци. Наставляват ни какво да правим. Налагат със сила своите закони и отхвърлят нашите в името на стабилността. През последната година удвоиха тарифите на Титан. Пет хиляди души на една ледена топка, кръжаща около Нептун, и на месеци път от всичко останало. За тях Слънцето е само ярка звезда. Мислите ли, че са в положение да намерят някакви възможности за компенсация? Те пречат на всички поясни товарни кораби да получават договори за доставка на Европа. Взимат ни два пъти повече за спиране на Ганимед. Научната станция на Феба? Не ни позволяват дори да излизаме *на орбита* около нея. Не допускат нито един поясен там. Каквото и да разработват, няма начин да го узнаем, докато не започнат да ни продават готовата технология — след десет години.

Милър сръбна от бирата и кимна към терминала.

— Значи този не е от вашите?

— Не. Не е.

Милър поклати глава и прибра машинката. Странно, но вярваше на този човек. Той дори не се държеше като изнудвач. Липсваше прераздутата храброст. Желанието да направи впечатление на света. Не, този човек изглеждаше ужасно изморен. Милър познаваше войници, които приличаха на него — но не и престъпници.

— И още нещо — рече той. — Търся едно момиче.

— Друго разследване?

— Не съвсем. Джулиет Андромеда Мао. Викат ѝ Джули.

— Трябва ли да знам това име?

— Тя е симпатизантка на СВП — поясни Милър и сви рамене.

— Вие познавате ли всички в „Звезден лабиринт“? — попита мъжът и когато Милър не отговори, добави: — А ние сме далеч повече от вас.

— Добре казано — кимна Милър. — Но ако научите нещо и ми съобщите, ще ви бъда благодарен.

— Не зная дали сте в позиция да очаквате от нас услуги.

— Не боли да попиташ, нали?

Пъпчивият се засмя и постави ръка на рамото на Милър.

— Не идвайте повече тук, детектив — рече той и се смеси с тълпата.

Милър сръбна от бирата и се навъси. Имаше странното усещане, че е направил погрешна стъпка. Беше сигурен, че СВП е подхванал нещо на Церера, в опит да се възползва от случката с унищожения влекач и омразата към вътрешните планети. Но какво общо можеше да има това с бащата на Джули Мао и неговата съвсем навременна тревога? Или с изчезването на част от престъпния свят на Церера? Всичко това му се струваше като видеокартинка без фокус. Съдържанието е там, но не виждаш ясно какво се показва.

— Твърде много точки — промърмори Милър. — И недостатъчно черти.

— Моля? — погледна го въпросително барманът.

— Нищо — отвърна Милър и побутна към него полупразната бутилка. — Благодаря.

Когато се прибра в квартирата, си пусна музика. Лирични мелодии от времето, когато с него живееше Кандис. Намали светлината с надеждата, че ако се отпусне поне за няколко минути, ще успее да пребори потискащото го усещане, че е пропуснал нещо изключително важно и че липсващото парче ще се изтърколи само.

Почти очакваше Кандис отново да изплува във въображението му, да въздъхне и да поклати глава, както правеше често, докато живееха заедно. Но вместо това откри, че неусетно е подхванал разговор с Джули Мао. В полудрямката между алкохола и умората си я представи да седи на бюрото на Хейвлок. Дори възрастта ѝ беше сбъркана, изглеждаше далеч по-млада от действителната си възраст. Точно като момичето, спечелило състезанието със своя „Рейзърбек“. Имаше чувството, че ѝ задава въпроси и че отговорите ѝ му помагат да прозре нещата. Че всичко си застава на мястото. Не само промените със „Златен клон“ и нейното изчезване, но и преместването на Хейвлок, разрушеният влекач на лед и собственият му живот и работа.

После тя се разсмя, а когато малко след това Милър се събуди, имаше главоболие.

Хейвлок го чакаше в кабинета. Широкото му земно лице изглеждаше странно чуждо и Милър побърза да се отърси от това впечатление.

— Изглеждаш ужасно — подхвърли Хейвлок. — Тежка нощ, а?

— Просто остарявам и пия твърде много долнопробна бира — отвърна Милър.

На близкото бюро възникна някаква служебна разпра за изгубени файлове. Хейвлок се наведе с мрачно изражение.

— Милър, бъди сериозен — рече той. — Ние сме партньори и честно казано, смятам те за единствения си приятел на този къс скала. Можеш да ми се довериш. Ако има нещо, което искаш да ми кажеш, готов съм.

— Това е страхотно — усмихна се криво Милър. — Само че не разбирам за какво говориш. Снощи беше пълен провал.

— Не се ли видя с някого от СВП?

— Точно така, видях се. На тази станция мъртва котка да завъртиш и ще праснеш поне един, който да симпатизира на СВП. Просто информацията не струва.

Хейвлок се изправи, стиснал безкръвните си устни. Милър го погледна въпросително и партньорът му кимна към дъската. Най-отгоре в списъка имаше ново убийство. В три сутринта, докато Милър бе водил полупиянски разговори, някой бе отключил квартирата на Матео Джъд и бе изстрелял цял пълнител с балистичен гел в лявото му око.

— Хм — промърмори Милър, — изглежда съм сгрешил.

— С кое? — попита Хейвлок.

— СВП не се захващат с престъпниците — обясни Милър. — Вдигнали са мерник на ченгетата.

11. ХОЛДЪН

„Донагър“ беше грозен.

Холдън бе виждал снимки на старите океански флотилии на Земята и дори в ерата на стоманата винаги бе имало и по нещо красиво. Продълговати и лъскави, стоманените кораби изглеждаха като изваяни от вятъра, като откъснато от клонка листо. В „Донагър“ нямаше и помен от това. Подобно на всички кораби, предназначени за продължителни полети, той имаше формата на „небостъргач“ — всяка палуба съответстваше на един етаж от сградата, в центъра бяха стълбите и асансьорите. Постоянната тяга заместваше гравитацията.

Масивен и четвъртит, с малки изпъкнали прозорци на случайни места, „Донагър“ допълваше тази представа. С дължина от петстотин метра, той надхвърляше височината на сто и трийсет етажна сграда. Алекс твърдеше, че теглото му е двеста и петдесет хиляди тона, и изглеждаше дори по-тежък. Не за пръв път Холдън си помисли, че човешките представи за естетика са се оформяли във времето, когато летящите предмети е трябвало да отговарят на определени аеродинамични изисквания. Но на „Донагър“ никога нямаше да му се наложи да се придвижва през нещо, по-плътно от междузвезден газ, затова извивките и загладените ъгли щяха да са само загуба на пространство. Резултатът беше грозен.

Но също така и сплашващ. Холдън и Алекс гледаха от местата си в пилотската кабина как огромният боен кораб изравнява курса си с техния, приближава се и после сякаш замира неподвижно. Вратата на един от хангарите се плъзна встрани и върху плоския черен търбух на „Донагър“ се появи светец квадрат. „Рицар“ изписука тревожно, напомняше им, че по корпуса шарят целеуказващи лазери. Холдън потърси с поглед отбранителните оръдия, насочени към тях. Не можа да ги открие.

Алекс заговори и той подскочи стреснато.

— Прието, „Донагър“ — рече пилотът. — Получихме навигационния сигнал. Спирам тяга.

Изчезнаха и последните остатъци от усещането за тежест. Двата кораба продължаваха да летят със стотици километри в минута, но вдвоената им орбита създаваше впечатлението, че са спрели неподвижно.

— Капитане, давате ли разрешение за влизане в хангара?

— Изглежда, е твърде късно да им бягаме, господин Камал — отвърна Холдън. Представяше си как Алекс допуска грешка, която „Донагър“ интерпретира като заплаха, и насочените към тях късообхватни оръдия ги засипват с неколкостотин хиляди тона от обвити в тефлон стоманени проектили.

— Внимателно, Алекс — рече той.

— Казват, че кораб с такъв размер можел да разруши планета — подхвърли в интеркома Наоми. Намираше се в командния център на долната палуба.

— Всеки може да разруши планета от орбита — изтъкна Холдън. — Дори не ти трябва бомби. Достатъчно е да изтикаш през шлюза наковалните. А това нещо там може да унищожи... По дяволите. Сигурно всичко.

Те усещаха слаби сътресения от включването на маневрените двигатели. Холдън знаеше, че Алекс ги води, но не можеше да се отърве от чувството, че всъщност „Донагър“ ги поглъща в себе си.

Прехвърлянето отне около час. След като „Рицар“ се озова в хангара, той бе прихванат от огромна механична ръка и поставен в една пуста секция на палубата. Сетне бе пристегнат с масивни скоби, допирът с които накара целия корпус да се разтърси.

Марсианците разгънаха скачващ тунел от едната стена и го свързаха с шлюза на „Рицар“. Холдън събра екипажа зад вътрешния люк.

— Никакви пистолети, нито ножове — нищо, което да прилича на оръжие — предупреди ги той. — Вероятно ще разрешат ръчните терминали, но за всеки случай ги изключете. Ако питат за тях, предайте ги, без да протестираме. Оцеляването ни тук може би зависи от готовността ни да изпълняваме нарежданията им.

— Да бе — завъртя глава Еймъс. — Тези мръсници убиха Макдоуъл, а сега ние трябва да се преструваме на добри...

Алекс изсумтя, готов да се намеси, но Холдън го прекъсна.

— Алекс, летял си поне двайсет пъти с МКРФ. Какво друго трябва да знаем?

— Същото, което каза и ти, шефе — каза Алекс. — Да, сър, не, сър, и се изопвайте, когато ви нареждат. С наборниците няма проблеми, но на офицерите, изглежда, им изрязват чувството за хумор.

Холдън огледа малобройния си екипаж, надяваше се, че с докарването им тук не бе подписал смъртната им присъда. Той задейства въздушния шлюз и всички бавно се промушиха през късата скачваща тръба в нула *g*. Когато стигнаха шлюза в другия край — безупречно чист, от сив композитен метал, — те се завъртяха едновременно с крака към пода. Магнитните им обувки се задействаха. Шлюзът се затвори, чу се тихо свистене и след няколко секунди отсрещният люк се отвори. Зад него имаше по-голямо помещение, в което ги очакваха десетина души. Холдън позна капитан Тереза Яо. Имаше няколко офицери във флотски униформи, вероятно членове на екипажа, и шестима космически пехотинци с тежко бойно снаряжение, въоръжени с едрокалибрени автомати. Оръжията бяха насочени към него и Холдън вдигна ръце.

— Не сме въоръжени — съобщи той, като се усмихваше и се стараеше да изглежда безобиден.

Автоматите не се отместиха, но капитан Яо се приближи.

— Добре дошли на борда на „Донагър“ — каза тя. — Сержант, обискирай ги.

Един от мъжете пристъпи напред и ги обискира с бързи професионални движения. Той даде знак, че всичко е наред. Оръжията се насочиха към пода и Холдън трябваше да положи усилие да скрие въздишката си.

— Какво сега, капитане? — попита Холдън, като се стараеше да говори с небрежен тон.

Яо го огледа с критичен поглед в продължение на няколко секунди, преди да отговори. Косата ѝ бе изпъната назад, редките сиви косми образуваха прави линии. Бръчиците покрай клепачите и в ъгълчетата на устните ѝ също издаваха възрастта. Каменното ѝ изражение бе застинало в познатата мълчалива арогантност, характерна за всички флотски офицери. Холдън се зачуди какво ли

вижда, когато го разглежда. Сдържа се да не приглади с длан мазната си коса.

— Сержант Гундерсон ще ви отведе долу в отредената ви каюта, за да се настаните — съобщи тя. — После ще ви разпитаме.

Сержант Гундерсон се размърда, за да изпълни нареждането, но гласът на Яо го спря.

— Господин Холдън, ако знаете нещо за шестте кораба, които ви следват, говорете още сега — нареди тя. — Преди час им дадохме двучасов срок да променят курса си. Засега не са го сторили. След един час ще наредя да бъдат обстреляни с торпеда. Ако са ваши приятели, можете да им спестите смъртна опасност.

Холдън поклати глава.

— Капитане, знам само, че се появили откъм Пояса, след като получихме нареждането да се срещнем с вас — отвърна той. — Не са се свързвали с нас. Предполагаме, че са загрижени жители на Пояса, които са се отпавили насам, за да видят какво ще стане.

Яо кимна. Ако в изявлението му имаше нещо, което да я обезпокои, не го показва.

— Води ги долу, сержант — рече тя и се обърна.

Сержант Гундерсон подсвирна и една от вратите се отмести. Холдън и екипажът му го последваха, а след тях се строиха космопехотинците. Докато вървяха по коридорите на „Донагър“, Холдън си помисли, че това е първата му възможност да огледа толкова голям марсиански кръстосвач отблизо. Никога не бе служил на големи бойни кораби на ООН и бе стъпвал на подобни съдове само три пъти през последните седем години, при това в хангара. Но тук на всяка крачка се виждаха далеч по-модерни технологии. „Марс наистина строи по-добре от нас“ — помисли си той със завист.

— Дявол го взел, старши, тия типове сигурно лъскат и лайната си — промърмори Еймъс зад него.

— Няма кой знае какво да се прави на дълъг курс, Еймъс — каза му Алекс. — Освен да лъскаш.

— Ето защо отидох да работя на влекач — закима Еймъс.

Все още крачеха по дългите коридори, когато по пода премина лека вибрация и гравитацията бавно се възстанови. Намираха се под тяга. Холдън се наведе и изключи магнитите в подметките.

Не срещнаха почти никого, а малцината, с които се разминаха, не им обърнаха внимание. Вероятно повечето войници бяха по бойните постове заради приближаващите се шест кораба. Когато капитан Йо говореше, че след час ще изстреля по тях торпеда, в гласа и нямаше и следа от заплахата. Тя просто съобщаваше фактите. За повечето млади моряци на кораба това може би щеше да е първата битка — ако се стигнеше до битка. Холдън не вярваше да се стигне.

Зачуди се какво да мисли за това, че Йо е готова да унищожи шест поясни кораба само защото се приближават, без да установят връзка. Ако марсианците разсъждават по този начин, тогава нищо чудно да са унищожили и „Кент“.

Гундерсон спря пред една врата с обозначение „ОК 117“. Той пъкна карта в бравата и им даде знак да влизат.

— По-добре е, отколкото очаквах — бе коментарът на видимо впечатлени Шед.

Помещението наистина бе доста голямо за корабните стандарти. Имаше шест противоускорителни кресла и малка масичка с четири стола, закрепени за пода с магнитни крачета. Зад страничната отворена врата се виждаше тоалетно помещение. Гундерсон и един лейтенант от пехотата последваха екипажа вътре.

— Тук ще бъдете настанени на първо време — заяви сержантът. — На стената има комуникационен пулт. Двама от хората на лейтенант Кели остават на пост отвън. Позвънете им и ще ви пратят всичко, което ви е нужно.

— Храна? — попита Еймъс.

— Скоро ще получите. Ще останете тук, докато ви повикат. Лейтенант Кели, имате ли нещо да добавите, сър?

Лейтенантът ги изгледа втренчено един по един.

— Хората са отвън за ваша защита, но ако нарушите правилата, едва ли ще ви се понрави начинът, по който ще реагират — каза той. — Разбрано ли е?

— Тъй вярно, лейтенант — отвърна Холдън. — Не се тревожете. Моите хора ще са най-послушните гости, които сте имали.

Кели кимна с искрена благодарност. Той беше професионалист, натоварен с неприятна задача. Холдън му съчувстваше. Пък и бе имал достатъчно работа с космическата пехота, за да е наясно какво може да ги сполети.

— Лейтенант, ще бъдете ли така добър да отведете господин Холдън за разпит? — попита Гундерсон. — Аз ще настаня останалите.

Кели кимна и улови Холдън за лакътя.

— Елате с мен, сър — рече той.

— Къде отивам, лейтенант?

— Лейтенант Лопес поиска да се срещне с вас веднага щом се качите на борда.

Шед местеше неспокоен поглед между лейтенанта и Холдън. Наоми кимна. Скоро сигурно пак ще са заедно, помисли си Холдън. Надяваше се, че не греши.

Кели поведе Холдън с бърза крачка по коридорите. Беше окачил автомата на рамо. Вероятно смяташе, че Холдън не представлява опасност или че лесно може да се справи с него.

— Мога ли да попитам кой е лейтенант Лопес?

— Човекът, който поиска да се срещне с вас.

Кели спря пред поредната сива врата, почука веднъж, сетне въведе Холдън в малка каюта с маса и два неудобни на вид стола. Тъмнокож мъж тъкмо нагласяваше микрофона. Той махна нехайно с ръка към стола отсреща. Холдън седна. Столът се оказа дори по-неудобен, отколкото изглеждаше.

— Можете да си вървите, лейтенант Кели — рече мъжът, за който Холдън предположи, че е Лопес. Кели излезе и затвори вратата.

Лопес приключи с работата си и протегна ръка през масата. Холдън я стисна.

— Аз съм лейтенант Лопес. Кели вероятно вече ви го е съобщил. Работя за флотското разузнаване, което със сигурност не ви е казал. Работата ми не е секретна, но трябва да накараме квадратните глави да не плямпат излишно.

Лопес бръкна в джоба си и извади пакетче с бонбони. Той метна едно бонбонче в устата си, но не предложи на Холдън. Докато го смучеше, зениците му се свиха в точки. Лекарство за концентрация. Оттук нататък нямаше да пропусне и трепване на мускулче по лицето на Холдън. Както и всеки опит за лъжа.

— Първи лейтенант Джеймс Р. Холдън от Монтана — произнесе той. Не беше въпрос.

— Да, сър — отвърна въпреки това Холдън.

— Седем години във флота на ООН, последна служба на разрушител „Жанг Фей“.

— Съвсем правилно.

— В досието ви е написано, че сте изгонен за нападение срещу старши офицер — продължи Лопес. — Хубаво клише, Холдън. Какво стана? Праснахте стареца по ченето? Сериозно?

— Не. Пропуснах. Строших си ръката в стената.

— И как се случи това?

— Той беше по-бърз, отколкото очаквах.

— Защо изобщо опитахте?

— Стоварих върху този човек цялото си негодувание. В интерес на истината той наистина си го заслужаваше.

— Явно доста сте мислили по въпроса оттогава — зениците на Лопес шареха по лицето му. — Ходихте на терапия?

— Имах доста време да мисля на „Кентърбъри“ — отвърна Холдън.

Лопес пренебрегна очевадния опит да бъде сменена темата.

— И до какъв извод стигнахте след толкова много мислене?

— Коалицията мачка хората от периферията вече повече от сто години. Не обичам да ме подритват.

— Значи сте симпатизант на СВП? — попита Лопес все така безизразно.

— Не. Не съм от хората, които лесно сменят отборите. Просто спрях да играя. Не съм се отказвал от гражданството си. Монтана ми харесва. Пристигнах тук, защото обичам да летя, а само стара консервна кутия като „Кентърбъри“ бе склонна да ме наеме.

Лопес се усмихна за първи път.

— Вие сте невероятно откровен човек, господин Холдън.

— Да.

— Защо твърдите, че корабът ви е бил разрушен от марсиански боен кораб?

— Не съм твърдял подобно нещо. Обясних го съвсем ясно в онова съобщение. Намерихме технология, каквато се среща само на вътрешните планети, една батерия с обозначения на МКРФ.

— Бихме искали да я видим.

— Ще бъда щастлив да ви помогна.

— В досието ви пише, че сте единствено дете на кооперативно семейство — смени темата Лопес.

— Да, пет бащи и три майки.

— Толкова много родители и само едно дете! — Лопес отново се зае да развива пакетчето. Марсианците разполагаха с предостатъчно място, за да поддържат традиционната форма за семейство.

— Данъчната ставка за осем възрастни, които имат само едно дете, позволява да притежават двайсет и два акра ферма. На Земята има над трийсет милиарда души. Двайсет и два акра си е почти национален парк — обясни Холдън. — Освен това смесването на ДНК е напълно законно. Така че те не са ми родители само по име.

— И как решиха коя от майките да ви износи?

— Мама Елиса имаше най-широк таз.

Лопес метна второ бонбонче в устата си и го засмука замислено. Преди да заговори отново, подът се разтресе. Микрофонът се заклати.

— Запуск на торпеда? — попита Холдън. — Май онези кораби от Пояса не са променили курса.

— Да знаете нещо по този въпрос, господин Холдън?

— Просто ми се струва, че доста охотно се нахвърляте да стреляте по кораби от Пояса.

— Поставихте ни в позиция, в която не можем да си позволим да изглеждаме слаби. След вашите обвинения много хора ще променят мнението си за нас.

Холдън повдигна рамене. Ако човекът отсреща очакваше да види вина или съжаление, не беше познал. Онези кораби от Пояса знаеха с какво се захващат. И не се бяха отказали. И все пак нещо го безпокоеше.

— Може да ви мразят и в червата — рече Холдън. — Но е доста трудно да намериш достатъчно хора, склонни към самоубийство, за да попълниш екипажите на шест кораба. Вероятно са смятали, че могат да се измъкнат от торпедата.

Лопес не помръдна, тялото му изглеждаше напрегнато, но сигурно беше от лекарствата.

— Ние... — поде той и в този момент в коридора зави аларма. В тясното помещение звукът ѝ бе оглушителен.

— Боже мили, да не би да са отвърнали на огъня? — попита Холдън.

Лопес разтърси глава като човек, пробуждащ се от тежък сън. Надигна се и натисна копчето до вратата. След миг на прага застана космопехотинец.

— Отведете господин Холдън в каютата му — нареди Лопес и напусна тичешком помещението.

Войникът посочи коридора с дулото на автомата. Лицето му беше безизразно.

„Винаги е така, нещата изглеждат забавни, докато някой не отвърне на огъня“ — помисли си Холдън.

* * *

Наоми постави празната чашка до себе си и се усмихна.

— Е, пъгнаха ли ти клечки под ноктите? — попита тя.

— Нищо подобно, разговарях с един изненадващо човечен флотски разузнавач — отвърна Холдън. — Разбира се, той само загряваше. Момчета, да сте чули нещо за онези кораби?

— Нищичко — каза Алекс. — Но тази аларма показва, че изведнъж са ги приели на сериозно.

— Това е безумие — промърмори тихо Шед. — Да се носиш из космоса в метална черупка и да се опитваш да стреляш по други в подобни черупки. Имате ли представа какъв е ефектът от внезапната декомпресия и космическия студ? Пукат се всички капиляри в очите и кожата. Тъканните увреждания на белите дробове предизвикват тежка пневмония и оставят емфизематозни участъци. Това не е обикновена кротка смърт.

— Ама и ти ни разведри, докторе. Много ти благодарим — рече Еймъс.

Корабът се разтресе отново, този път в далеч по-ускорено темпо. Алекс погледна ококорено Холдън.

— Това трябва да е близката защита. Което означава, че към нас приближават торпеда — обясни той. — Най-добре да се завържем, деца. Корабът може да подхване някои доста резки маневри.

Всички освен Холдън вече лежаха в противоускорителните кресла. Той побърза да заеме своето и пристегна ремъците.

— Ама че работа. Само на хиляда километра от нас навярно се води истински бой, а ние нямаме никакви инструменти, за да гледаме — оплака се Алекс. — Няма да разберем, ако нещо се прокрадне и пробие дупка в корпуса.

— Божичко, вие всички сте се побъркали — извика високо Еймъс.

Шед се озърташе с изцъклен поглед, беше пребледнял. Холдън поклати глава.

— Нищо няма да се случи — успокой ги той. — Това нещо е непробиваемо. Които и да са тези кораби, само се фукат, нищо повече.

— Капитане — възрази Наоми. — При цялото ми уважение, но които и да са тези кораби, трябваше вече да са унищожени, а не са.

* * *

Далечният шум от битката се усилваше. Периодичният тътен на изстреляни торпеда. Почти постоянните вибрации от високоскоростните отбранителни оръдия. Холдън не осъзна, че се е унесъл в дрямка, докато не се сепна от оглушителен грохот. Еймъс и Алекс крещяха. Шед ревеше с цяло гърло.

— Какво стана? — извика Холдън, опитвайки се да надвие шумотевицата.

— Удариха ни, капитане! — отвърна Алекс. — Това беше торпедо!

Гравитацията внезапно изчезна. „Донагър“ бе спрял двигателите. Или бяха разрушени.

Еймъс не спираше да повтаря: „По дяволите... по дяволите... по дяволите“. Но поне Шед бе престанал да крещи. Озърташе се с изцъклени очи и бяло като платно лице. Холдън разкопча ремъците и се оттласна към комуникационния пулт.

— Джим! — извика Наоми. — Какво правиш?

— Трябва да разберем какво е станало — отвърна Холдън през рамо.

Той стигна вратата и натисна копчето за повикване. Никакъв отговор. Натисна го отново, сетне започна да блъска по вратата. Никой не се появи.

— Къде са проклетите войници? — попита той.

Светлините намаляха, но пак засияха ярко. После отново и отново, в бавен танц.

— Това са газовите оръдия на стрелковите кули. По дяволите! СБД.

В историята на коалицията нито един кораб не бе попадал в сражение от близка дистанция. Но ето че и това се бе случило, кръстосвачът бе прибягнал до отбранителните оръдия, което означаваше, че противникът е твърде близо, за да се използват насочващи се ракети. Стотици или дори десетки километри вместо хиляди. По някакъв начин онези кораби от Пояса бяха оцелели при торпедната канонада на „Донагър“.

— Някой друг ще се съгласи ли с мен, че всичко това е ужасно странно? — попита Еймъс и в гласа му се долавяше паника.

„Донагър“ бе започнал да звъни като гонг, по който блъскат отново и отново с масивен чук. Отвърщаха на огъня.

Микроснарядът, който уби Шед, дори не произведе звук. Като по магия две идеално кръгли отвърстия цъфнаха в двата срещуположни края на помещението на линията, пресичаща кушетката на Шед. В един миг фелдшерът седеше там, в следващия главата му бе изчезнала от адамовата ябълка нагоре. Артериална кръв бликна в червеникав облак и бързо се насочи към двете отвърстия в стените, през които излизаше въздухът.

12. МИЛЪР

Милър работеше в полицията вече четирийсет години. Насилието и смъртта му бяха постоянни спътници. Мъже и жени. Животни. Деца. Веднъж бе държал ръката на жена, която умираше от кръвозагуба. Беше убил двама души и можеше да си припомни всеки миг с подробности, стига да затвори очи. Ако някой го беше попитал, щеше да отговори, че малко неща на този свят биха го разтърсили.

Но никога досега не бе виждал как започва война.

Беше в „Изящният зюмбюл“ в часа между смените. Мъже и жени в полицейски униформи — повечето от „Звезден лабиринт“, но имаше и от по-малки компании — се наливаха с алкохол или прескачаха до бюфета, за да си вземат нещо за хапване. Милър дъвчеше наденичка, загледан в екрана на стената. Началникът на „Звезден лабиринт“ изглеждаше невероятно спокоен и самоуверен, докато обясняваше как всичко отива по дяволите.

— Предварителните проучвания показват, че експлозията е станала в резултат на провален опит да се свърже термоядрено устройство с един от пристаните на станцията. Официални представители на марсианското правителство определят инцидента като „непростим терористичен акт“ и отказват коментари във връзка с по-нататъшни разследвания.

— Още един — подхвърли Хейвлок зад него. — Знаеш ли, накрая някой от тези негодници ще успее.

Милър се завъртя на стола и кимна към свободното място до себе си. Хейвлок седна.

— Очаква ни интересен ден — каза Милър. — Тъкмо щях да ти звъня.

— Да, извинявай — отвърна партньорът му. — Май се успях.

— Нещо ново във връзка с прехвърлянето?

— Не — поклати глава Хейвлок. — Предполагам, че документите ми стоят на някое бюро. А при теб? Как вървят нещата с

онова момиче?

— И там нищо. Виж... исках да се срещнем, преди да идем на работа, за да ти кажа, че ще ми трябват един-два дена. Опитвам се да намеря следа, която да ме отведе при Джули. Но с цялата тази бъркотия Шаидид не иска и да чуе да се посвещавам изцяло на случая. Упорства, че мога да се справям и като събирам информация по телефона.

— Е, не й се връзвай чак толкова.

— Има нещо в този случай, което не ми дава покой.

— С какво мога да ти помогна?

— Трябва да ме прикриеш.

— Как по-точно? — попита Хейвлок. — Не мога да кажа, че си болен. Имат достъп до здравното ти досие.

— Ами тогава кажи, че съм прекалил с пиенето — рече Милър. — Че Кандис се е появила. Бившата ми жена.

Хейвлок сдъвка своята наденичка, свъсил вежди. Поклати бавно глава — не отказваше, това бе само прелюдия към нов въпрос. Милър чакаше.

— Искаш да кажеш, че предпочиташ шефът да мисли, че отсъстваш от работа, защото си махмурлия и сантиментален ревльо, а не защото си се захванал тъкмо с работата, която ти е възложена? Не те разбирам.

Милър облиза устни и се наведе напред, опрял лакти на гладката бяла маса. Някой бе надраскал рисунки върху пластмасовото й покритие. Разцепен кръг. И при това в полицейски бар.

— Не зная какво да мисля за това, което открих досега — призна той. — Има цял куп неща, които не мога да свържа по никакъв начин. Докато не науча повече, бих искал да поработя сам. Върнала се е жена ми, гушнал съм бутилката и прочее. Това едва ли ще направи впечатление някому.

Хейвлок отново поклати глава, този път очевидно объркан. Ако беше поясен, вероятно щеше да вдигне ръце. На екрана се появи жена с руса коса. Шефката на отдела за външни връзки говореше за отговора на марсианския флот и се питаше дали СВП стои зад случаите на насилие и вандалщина по улиците. Ето как наричаха опита да се взриви термоядрен реактор в един от доковете — вандалщина.

— Не виждам никаква логика във всичко това — рече Хейвлок и в първия миг Милър не разбра дали говори за партизанските действия

в Пояса, за отговора на марсианците или за услугата, която му бе поискал. — Сериозно. Къде е Земята? Виж какви неща стават, а няма никаква реакция от Земята.

— Защо трябва да има? — учуди се Милър. — Това е проблем между Марс и Пояса.

— Кога за последен път Земята е позволила да се случи нещо важно, без да се намесва? — попита Хейвлок и въздъхна. — Добре де. Бил си твърде пиян, за да дойдеш на работа. Личният ти живот отново е объркан. Ще се опитам да те покроя.

— Само за ден-два.

— Постарай се да се прибереш, преди някой да реши, че моментът е подходящ да гръмне едно земно ченге.

— Обещавам. — Милър се надигна. — А ти си пази гърба.

— Излишно е да ми го напомняш.

* * *

Церерският център по жиужицу беше на едно от долните нива, близо до космопорта, където гравитацията бе сравнително най-силна. Преди преустройството помещението вероятно е било голям склад. Покрай стените имаше рафтове с различни принадлежности — пръчки, бамбукови мечове и тъпи пластмасови ножове за тренировка. Шлифованите каменни стени ечаха от пъшкането на трениращите и от приглушените удари в дъното, където няколко жени налагаха провесени чували. Трима обучаващи се стояха на централния тепих и разговаряха с тихи гласове.

Над вратата бяха окачени множество снимки. Войници в униформи. Полицаи от няколко поясни организации. Виждаха се и физиономии от вътрешните планети, но не бяха много. Табелки от състезания. Истинска малка колекция, олицетворяваща историята на клуба. Един от трениращите извика, тупна на пода и повлече другия след себе си. Третият заръкопляска, после се наведе и им подаде ръка. Милър разглеждаше снимките на стената с надежда да открие там Джули.

— Мога ли да ви помогна?

Мъжът бе с една глава по-нисък от него и поне два пъти по-широк. Би трябвало да е землянин, но всичко у него говореше за Пояса. Беше облякъл светлобежов анцуг, от който кожата му изглеждаше по-тъмна. Усмивката му бе като на любопитен и доброжелателен хищник. Милър кимна.

— Детектив Милър — представи се той. — От полицейското управление. Дойдох да разпитам за една ваша ученичка.

— Това официално разследване ли е? — попита мъжът.

— Да — отвърна Милър. — Боя се, че е такава.

— В такъв случай сигурно имате заповед?

Милър се усмихна. Мъжът също.

— Не даваме информация за нашите ученици, без да видим заповед — обясни той. — Политика на клуба.

— Уважавам решението ви — рече Милър. — Да, говоря сериозно. Въпросът е, че тази част от разследването не е толкова официална. Момичето не е сторило нищо. Просто нейното семейство на Луната иска да я открие.

— Аха, отвличане значи — досети се мъжът и скръсти ръце. Лицето му изглеждаше хладно и неотстъпчиво.

— Както вече казах, официално разследване — упорстваше Милър. — Бих могъл да получа заповед и да прекараме цялата тази процедура по официалния ред. Но тогава ще трябва да докладвам на моя началник. А колкото повече знае тя, толкова по-малко възможности за маневриране ще ни останат.

Мъжът не реагира. Спокойствието му беше изнервящо. Милър се опита да запази самообладание. Жената, която млатеше чувала в дъното, започна бърза серия от удари, крещейки при всеки от тях.

— Кой ви интересува? — попита мъжът.

— Джули Мао — отвърна Милър. Сигурно щеше да получи същата реакция, ако бе казал, че търси майката на Буда. — Мисля, че е загазила.

— И какво ви е грижа, ако е така?

— Не зная как да ви отговоря — призна Милър. — Но щом не желаете да ми помогнете, ваша работа.

— И тогава ще отидете да поискате заповед. Да прекарате всичко по официалния ред.

Милър си свали шапката и се почеса по главата.

— Вероятно не — смотолеви той.

— Покажете ми някакъв документ — рече мъжът. Милър извади терминала си и остави на мъжа да се увери кой е. Треньорът му върна машинката и кимна към една малка врата в дъното. Милър го последва.

Кабинетът беше претрупан. Миниатюрно бюро и столче зад него. Две други столчета, тесни и високи като в бар. Печатарска машина, на която вероятно се отпечатваха грамотите и табелките.

— Защо семейството ѝ иска да я прибере? — попита мъжът и се отпусна на столчето.

— Защото смятат, че е в опасност. Поне така ми казаха и няма причини да не им вярвам.

— Каква опасност?

— Не зная — вдигна рамене Милър. — Зная само, че е била на станцията. И че е заминала за Тихо. После следите ѝ се губят.

— А семейството ѝ иска да я върне на тяхната станция?

Мъжът явно знаеше кои са родителите на Джули. Милър си го отбеляза мислено.

— Не мисля — рече той. — Последното съобщение, което е получила, е пренасочено през Луната.

— Надолу в гравитационния кладенец — промърмори мъжът, сякаш говореше за опасна болест.

— Търся човек, който би могъл да ми каже с кой кораб е заминала и накъде. И дали е в обхвата за връзка.

— Не зная отговорите на тези въпроси.

— А да знаете кого бих могъл да попитам?

Последва пауза.

— Може би. Ще се опитам да ви събера информация.

— Нещо друго, което да ми кажете за нея?

— Постъпи в клуба преди пет години. В началото имаше проблеми... с гнева. И с дисциплината.

— Но после е напреднала — кимна Милър. — Кафяв колан, нали?

Мъжът вдигна вежди.

— Аз съм ченге — обясни Милър. — Работата ми е да зная повече.

— Вярно е, че показва развитие — отвърна мъжът. — Била е нападната. Малко след като пристигнала на Пояса. Искаше да се погрижи да не ѝ се случва отново.

— Нападната — повтори Милър, преценявайки тона на мъжа. — Изнасилена?

— Не съм питал. Тренираше упорито, дори когато не беше на станцията. Има хора, които след такива неща се огъват. Не и тя.

— Силно момиче — отсъди Милър. — Браво на нея. Имаше ли приятели? Хора, с които тренира постоянно?

— Няколко. Не зная да е била близка с някого от тях, ако това ще е следващият въпрос.

— Странно. Такова момиче.

— Какво момиче, детектив?

— Хубаво — отвърна Милър. — Компетентно. Умно. Силно. Кой не би искал да бъде с такава като нея?

— Може би не е срещнала подходящия човек.

Милър повдигна рамене.

— Какво работеше?

— На лекотоварен кораб. Не зная какво точно са прекарвали. Имам чувството, че летеше натам, накъдето я пратят, без да подбира.

— Значи не е била на редовен курс?

— Такова ми е впечатлението.

— На какви кораби работеше? На някой конкретен или както дойде? Имаше ли предпочитана компания?

— Ще се опитам да разбера — обеща мъжът.

— Куриер на СВП?

— Ще поразпитам. Доколкото мога.

* * *

Следобедните новини бяха за Феба. Научната станция там — същата, на която не бе позволено на поясите да стъпват — бе нападната. Според официалните сведения половината от личния състав на станцията загина, другата половина изчезнала. Все още никой не бе поел отговорност за нападението, но се говореше, че сигурно е извършено от някоя поясна група — може би СВП или

друга, — която най-сетне бе успяла да осъществи „акт на вандализъм“ с достатъчен брой жертви. Милър остана в квартирата, загледан в екрана, докато закусваше.

Всичко се сригваше. Пиратските нападения на СВП бяха призив за война. Предизвикателни партизански действия. Идваше време, когато Марс нямаше повече да търпи подобни неща. А ако Марс премине към действие, нямаше значение дали Земята ще се намеси. Това щеше да е първата истинска война в Пояса. Назряваше катастрофа и сякаш никой не разбираше колко са уязвими. Нямаше нищо — съвсем нищичко, — което да направят, за да ги спрат. Не можеха дори да ги забавят.

Джули Мао му се усмихваше от снимката на фона на състезателния скутер. Треньорът твърдеше, че била нападната. Не беше срещал подобни сведения в досието ѝ. Може да е било само обир. А може и нещо по-лошо. Милър се бе срещал с доста жертви и по правило ги разделяше на три категории. Първата включваше тези, които се преструваха, че нищо не се е случило или случилото се няма значение. Такива бяха близо половината от хората, с които бе разговарял. След това идваха професионалистите, хора, които приемаха случилото се с тях като разрешение да действат както намерят за добре. Това бяха почти всички останали. Но имаше около пет процента, дори по-малко, които криеха всичко в себе си, извличаха си поука и продължаваха. Такива като Джули. Добрите.

Три часа след края на неговата смяна на вратата се позвъни. Той преброи бутилките на масата. Оказаха се повече, отколкото си бе мислил. Поколеба се за миг дали да ги прибере, преди да отвори вратата. Ново звънене. Отиде да отвори. Ако е някой от участъка, ще очаква да е пиян. Няма опасност да го разочарова.

Лицето беше познато. Покрито с пъпки, спокойно. Мъжът от бара с превръзката на СВП. Този, който се бе погрижил да премахнат Матео Джъд.

Ченгето.

— Добър вечер — поздрави Милър.

— Детектив Милър — поде пъпчивият. — Мисля, че допуснах грешка с вас и реших да опитам отново.

— Има нещо такова.

— Може ли да вляза?

— Предпочитам да не каня непознати вкъщи — рече Милър. — Дори не ви знам името.

— Андерсън Доус — представи се пъпчивият. — Аз съм церерската връзка със Съюза на външните планети. Струва ми се, че можем да си помагаме взаимно. Та ще разрешите ли да вляза?

Милър се отдръпна и пъпчивият — Доус — прекрачи прага. Огледа за миг хола, после се настани, сякаш не бе забелязал празните шишета на масата. Милър се прокле мислено, че не е напълно трезвен, и седна отсреща.

— Искам от вас една услуга — каза Доус. — Готов съм да платя за нея. Не с пари, разбира се. С информация.

— Какво ви трябва? — попита Милър.

— Да спрете да търсите Джули Мао.

— Няма да стане.

— Опитвам се да запазя мира, детектив. Би трябвало да се вслушате в съвета ми.

Милър се наклони напред и опря лакти на масата. Изглежда, господин откровеният инструктор по жиужицу работеше за СВП. Съвпадението с посещението на Доус го доказваше. Милър обмисли тази възможност, но не каза нищо.

— Мао работеше за нас — призна Доус. — Но вие сигурно вече сте се досетили.

— Горедолу. Знаете ли къде е?

— Ние я търсим и рано или късно ще я намерим. Но вие не бива да се месите.

Милър поклати глава. Само ако не беше толкова замаян...

— Детектив, вие сте един от тях. Може да сте прекарвали целия си живот тук, но вътрешните планети ви плащат заплатата. Не, почакайте. Аз не ви обвинявам. Разбирам ви. Те наемат хора, а вие се нуждате от работа. Но... точно сега се изправяме пред един сапунен мехур. „Кентърбъри“. Има хора в Пояса, които призовават към открити военни действия.

— Станция Феба.

— Да, те се опитват да стоварят вината за случилото се там върху нас. И избягалата дъщеря на лунната корпорация...

— Мислите, че нещо ѝ се е случило?

— Тя беше на „Скопули“ — отвърна Доус и като видя, че Милър не реагира, добави: — Това е корабът, който Марс използва като примамка, когато унищожиха „Кентърбъри“.

Детективът обмисли чутото и подсвирна тихо.

— Не знаем какво е станало — продължи Доус. — И докато не научим, не бива да мътим водата. И без това е достатъчно мътна.

— И каква информация ми предлагате? — попита Милър. — Нали ставаше дума за размяна?

— Ще ви кажа какво сме открили. Но след като я издирим — допълни Доус. Милър се изсмя, но мъжът от СВП продължи: — Това е щедро предложение, като се има предвид кой сте и какво работите. Наемник на Земята. Партньор на землянин. За някои това е напълно достатъчно, за да ви обявят за враг.

— Но не и за вас.

— Мисля, че ние с вас имаме една обща цел. Стабилност. Безопасност. Странен съюз в странно време.

— Два въпроса.

Доус разпери ръце, за да покаже, че са добре дошли.

— Кой открадна снаряжението в участъка? — зададе първия Милър.

— Снаряжението?

— Преди „Кентърбъри“ да бъде разрушен, някой е изнесъл от участъка екипировката за борба с безредици. Може би са искали да въоръжат войници, които да контролират тълпата. Или пък не са искали тълпата да бъде контролирана. Кой го е взел? И защо?

— Не сме ние — отвърна Доус.

— Това не е отговор. Да опитаме нещо друго. Какво е станало със „Златен клон“?

Доус го погледна неразбиращо.

— Лока Грейга? — продължи Милър. — Сохиро?

Доус отвори уста, сетне я затвори. Милър хвърли бирата си в отвора на рециклатора.

— Нищо лично, приятелю — заяви той. — Но възможностите ви за разследване никак не ми вдъхват доверие. Какво ви кара да мислите, че ще я откриете?

— Това не беше честно — тросна се Доус. — Дайте ми пет дена и ще ви намеря отговорите.

— Тогава ще говорим. Няма да започна всеобща война, докато ви няма, но и няма да изоставя издирването на Джули. Можете да си вървите.

Доус стана. Имаше сърдит вид.

— Допускате грешка — подчерта той.

— Не ми е първата, нито последната.

След като пъпчивият излезе, Милър седна на масата. Беше постъпил глупаво. Нещо повече — самонадеяно. Да се напие до такава степен, вместо да се захване за работа. Да потърси Джули. Но поне бе научил нещо. „Скопули“. „Кентърбъри“. Още линии между точките.

Той разчисти празните шишета, изкъпа се, взе терминала си и потърси информация за кораба на Джули. След около час му хрумна нова мисъл, която пробуди нарастващи опасения. Към полунощ позвъни на Хейвлок.

Трябваше да чака около две минути, преди партньорът му да се обади. Когато се показа на екрана, беше с разчорлена коса и подпухнали очи.

— Милър?

— Здравей, Хейвлок. Имаш ли някой и друг ден отпуска?

— Съвсем малко.

— По болест?

— Става — кимна Хейвлок.

— Вземи я — рече Милър. — Още сега. Напусни станцията. Потърси някое безопасно място. Някъде, където няма опасност да застрелват земляни само защото изглеждат така.

— Не разбирам. За какво говориш?

— Тази вечер имах среща с един агент от СВП. Опитваше се да ме убеди да изоставя случая с Джули. Мисля... че нещо го плашеше. Доста сериозно.

Хейвлок помълча за миг, докато думите проникваха в съзнанието му.

— Исусе — сепна се той. — Какво може да изплаши СВП?

13. ХОЛДЪН

Холдън замръзна, втренчил очи в бликащата от шията на Шед кръв, която се разпръскваше като дим от лениво въртящ перките си вентилатор. Звукът от битката започна да отслабва с намаляване на въздушното налягане в помещението. Тъпанчетата му изпукаха и ги прониза остра болка, сякаш някой забиваше в тях ледени игли. Докато се бореше с ремька на креслото, той погледна към Алекс. Пилотът крещеше нещо, но разределеният въздух почти не провеждаше звука. Наоми и Еймъс вече се бяха измъкнали от креслата и летяха през стаята към двете отвори. Еймъс държеше в ръката си пластмасова чиния, Наоми — някаква папка. Холдън ги изгледа за миг озадачено, докато осъзнае какво правят. Светът продължаваше да се свива, в периферното му зрение вече имаше само звезди и мрак.

Когато най-сетне се освободи напълно, Еймъс и Наоми вече бяха покрили отворите с импровизираните тапи. Стаята се изпълни с пронизително свистене, докато въздухът се опитваше да излезе през незапълнените цепнатини. Зрението на Холдън постепенно започна да се възвръща към нормалното. Едва сега усети, че диша тежко и мъчително. Сякаш някой постепенно усилваше звука в помещението и виковете на Наоми достигнаха до него.

— Джим, отвори аварийното шкафче! — повтаряше тя.

Сочеше малкия жълто-червен капак на стената зад неговото кресло. Годишното обучение на различни кораби си казаха своето и той постепенно надви недостига на кислород и последствията от разгерметизирането и завъртя дръжката на шкафчето. Вътре имаше малък комплект за първа помощ, обозначен със старинния символ на червения кръст, шест кислородни маски и запечатана торбичка с пластмасови дискове, прикрепени към залепващ пистолет. Комплектът за аварийно затваряне на пробойни. Него дръпна.

— Само пистолета — извика му Наоми. Холдън не можа да прецени дали гласът ѝ наистина е изтънял, или налягането все още е

твърде ниско.

Той измъкна пистолета от кутията и ѝ го хвърли. Тя прокара тънка линия от бързозасхващо лепило по края на чинията. Свистенето утихна, заменено от бумтежа на атмосферната система, опитваща се да възстанови нормалното налягане. Петнайсет секунди.

Всички гледаха към Шед. С изчезването на вакуума кръвта му започна да се стича надолу по шията.

— Исусе Христе, шефе — изломоти Еймъс и извърна поглед от Шед към Наоми. Зъбите му изтракаха и той завъртя глава. — Какво беше...

— Проектил от гаусово оръдие. Онези кораби разполагат с електромагнитни оръжия.

— Поясни кораби с ЕМ оръдия? — повдигна вежди Еймъс. — Да не би да са си организирали флот, без никой да ми е казал?

— Джим, коридорът отвън и каютата от другата страна са във вакуум — намеси се Наоми. — Корабът е разхерметизиран.

Холдън понечи да отвърне, но погледът му се спря върху папката, с която Наоми бе запречила отвърстието. Върху бялата корица чернееше едър надпис: „МКРФ — Ръководство за действие в аварийни ситуации“. Едва съдържа надигация се налудничав смях.

— Джим! — Наоми го гледаше разтревожено.

— Добре съм, миличка — успокои я той и си пое дъх. — Колко ще издържат тапите?

Наоми вдигна ръце, после със същия жест се зае да пригладва косата си назад, за да я пристегне.

— По-дълго, отколкото ще ни стигне въздухът. Ако около нас е само вакуум, това означава, че каютата се охранява от аварийните бутилки. Без рециклиране. Не зная колко се съдържа в каютата, но няма да е за повече от няколко часа.

— Жалко, че не си взехме скафандрите, а? — подхвърли Еймъс.

— Едва ли щяха да помогнат — изтъкна Алекс. — Ако бяхме слезли от совалката със скафандри, щяха да ни ги вземат.

— Можехме поне да опитаме — упорстваше Еймъс.

— Защо не се върнеш назад във времето и не пробваш, друже?

— Я млъквайте! — скастри ги Наоми, но не добави нищо повече.

Никой не говореше за Шед. Стараеха се да не поглеждат към трупа. Холдън се покашля, за да им привлече вниманието, и се отправи

към креслото на Шед. Другите го проследиха с поглед. Изчака, докато всички разгледат обезглавеното тяло, сетне извади едно одеяло и го зави, като го пристегна с ремъците на креслото.

— Шед е мъртъв. Ние сме в голяма опасност. Споровете няма да удължат живота ни — каза той, като ги оглеждаше един по един. — Или не смятате така?

Никой не отговори. Холдън се обърна към Наоми.

— Наоми, какво трябва да направим най-напред, ако искаме да оцелеем?

— Ще потърся още запаси от въздух. Тази каюта е за шестима, а вече сме... само четирима. Бих могла да намаля притока, за да удължа времето за използване.

— Добре. Алекс?

— Ако има други освен нас, ще търсят оцелели. Ще започна да чукам върху стената. Няма да ме чуят във вакуум, но ако има каюти с въздух, звукът ще ги достигне по метала.

— Добър план. Не мога да повярвам, че ние сме единствените оцелели на кораба — каза Холдън и се обърна към Еймъс. — А ти?

— Аз ще прегледам комуникационния пулт. Може да успее да се свърже с мостика или... по дяволите, с когото и да било.

— Благодаря. Ще се радвам, ако може да съобщим на някого, че сме тук.

Хората се раздвижиха, а Холдън остана да се поклаща във въздуха до трупа на Шед. Наоми сваляше един след друг капациите на стената. Алекс, опрял се в кушетката, за да остане неподвижен, се просна на пода и започна да рита стената с крака. Помещението се разтърсваше едва забележимо при всеки удар. Еймъс извади от джоба си миниатюрен прибор и се захвана с комуникационния пулт.

След като се увери, че всички са погълнати от заниманията си, Холдън постави ръка на рамото на Шед, точно под разширяващото се кърваво петно на одеялото.

— Съжалявам — прошепна той. Очите му смъдяха и той ги обърса с палец.

Комуникационният пулт бе увиснал на жиците си от стената, когато издаде единичен, вибриращ звук. Еймъс извика и се оттласна достатъчно силно, за да прекоси каютата. Холдън го улови и едва не си изкълчи рамото в опита си да укроти инерцията на сто и двайсет

килограмовия земен механик. Пултът избръмча отново. Холдън пусна Еймъс и се втурна натам. Жълтият индикатор непосредствено до белия бутон премигваше. Холдън натисна бутона. Пултът оживя с гласа на лейтенант Кели:

— Отдръпнете се от вратата, влизаме — предупреди той.

— Уловете се за нещо! — извика Холдън на хората си, хвана един ремък и го усуква около китката си.

Когато вратата се отвори, Холдън очакваше всичкият въздух в помещението да излезе навън. Вместо това се чу силен пукот и за около секунда налягането леко се понижи. По стените на коридора бяха залепени плътни найлонови прегради, създаващи импровизиран шлюз. Стените на новата камера се издуха заплашително от въздушното налягане, но издържаха. В новосъздадения шлюз стояха лейтенант Кели и трима от пехотинците, облечени в тежки бронирани скафандри и въоръжени с достатъчно оръжия, за да водят няколко малки войни.

Пехотинците се шмугнаха чевръсто в каютата с готови за стрелба оръжия и затвориха вратата зад себе си. Един от тях подхвърли голяма торба на Холдън.

— Пет скафандъра. Обличайте се — нареди Кели. Той извърна поглед към покрития с одеяло Шед, погледна и двете импровизирани запушалки. — Жертви?

— Нашият фелдшер, Шед Гарви — отвърна Холдън.

— Ей, какво става, мамка му? — извика Еймъс. — Кои са тези отвън, дето направиха на решето хубавото ви корабче?

Наоми и Алекс се заеха мълчаливо да навличат скафандрите.

— Не зная — отвърна Кели. — Но напускаме незабавно. Имам заповед да ви отведа от кораба с един от спасителните катери. Разполагаме с по-малко от десет минути, за да стигнем до хангара, да се прехвърлим на борда и да се евакуираме от района на сражението. Обличайте се бързо.

Холдън се пъкна в скафандъра, все още обмисляйки чутото.

— Лейтенант, има ли опасност този кораб да се разпадне? — попита той.

— Не засега. Но противникът се прехвърли на борда.

— Тогава защо го напускаме?

— Защото губим битката.

Кели не потропваше нетърпеливо с крака, докато ги чакаше да херметизират скафандрите си, но Холдън предположи, че е така само защото е с магнитни обувки. Веднага щом всички дадоха знак, че са готови, Кели изпробва радиовръзката с всеки от тях, после ги поведе обратно по коридора. С осем души, четирима от които в бронирани енергийни скафандри, малкият шлюз изглеждаше сякаш се пръска по шеговете. Кели извади тежък нож от калъфа на гърдите си и срязва найлоновата бариера с едно бързо движение. Вратата зад тях се затвори и въздухът излетя с бързо разклащане на скъсания найлон. Кели се понесе по коридора, следван от останалите.

— Трябва колкото се може по-бързо да стигнем шахтата на асансьора — осведоми ги по радиото Кели. — Клетките са свалени на долния етаж заради общия сигнал за тревога, но мога да отворя вратите и ще се спуснем през шахтата. Трябва да бързаме. Ако видите непознати, не спирайте. Движете се през цялото време. Ние ще се оправяме с противника. Разбрано?

— Разбрано, лейтенант — потвърди Холдън. — Защо са нападнали точно вас?

— Заради командно-информационния център — обади се Алекс. — Това е Светият Граал. Кодове, дислокация, компютърни ядра, всичко. Да превземеш флагмана на флота е мечтата на всеки стратег.

— Това означава ли, че ще взривят центъра, за да не попадне в ръцете на противника?

— Аха — потвърди Алекс. — Стандартна процедура при превземане на кораб. Космическата пехота удържа мостика, командния център и машинното. Ако някое от трите бъде превзето, от другите две действат експлозивите. След секунди корабът вече е свръхнова.

— Стандартна процедура — изръмжа Кели. — Говориш за мои другари.

— Съжалявам, лейтенант — рече Алекс. — Служил съм на „Брандън“. Не исках да обиждам никого.

Свиха зад ъгъла и в далечината се показа шахтата на асансьора. И осемте врати се бяха затворили веднага след разхерметизирането на кораба.

— Гомес, заеми се с пулта — нареди Кели. — Моли, Доки, наблюдавайте тези коридори.

Двамата пехотинци се отдалечиха, вдигнали към коридорите мерниците на оръжията си. Третият доближи вратата и се зае да човърка пулта. Холдън нареди на хората си да се прилепят към стената, за да не бъдат изложени на огън. От време на време подът под краката им се разтърсваше осезаемо. Вражеските кораби сигурно бяха прекратили стрелбата, след като техните войници се бяха прехвърлили на борда на кръстосвача. Така че вибрациите вероятно бяха последица от престрелки и леки експлозии. Но докато се намираха във вакуум, сякаш всичко това се случваше някъде далече, в друг свят. Холдън си даде сметка, че мозъкът му не функционира така, както би трябвало. Посттравматична реакция. Разрушаването на „Кентърбъри“, смъртта на Ади и Макдоуъл. А сега някой бе убил Шед на койката му. Струпа му се твърде много и не успяваше да се справи с него. Сякаш между съзнанието му и околния свят се спускаше пелена.

Той се обърна и потърси с поглед Наоми, Алекс и Еймъс. Неговият екипаж. Те го гледаха с преbledнели лица зад прозрачните стъкла на скафандрите. Гомес удари триумфално пестник в дланта си, когато вратата се плъзна встрани. Кели даде сигнал на хората си.

Този, когото бе нарекъл Моли, се обърна и закрачи към асансьорната шахта. Изведнъж лицето му се пръсна във фонтан от късчета бронирано стъкло и кръв. Върху подсилената плоча на гърдите му и околните стени разцъфнаха стотици малки детонации и бели облачета. Тялото му се разтресе и залюля, прихванато за пода с магнитните обувки.

Мощен изблик на адреналин прокуди за миг усещането за нереалност, което бе завладяло Холдън. Огънят, обсипващ стената и тялото на Моли, бе от експлозивни куршуми, пуснати на картечни откоси. Радиоканалът се изпълни с крясъците на другите войници и хората от екипажа на Холдън. Вляво от него Гомес разтвори вратата, използвайки добавъчната сила на енергоскафандъра, и отзад се показа пустата шахта.

— Влизай! — извика Кели. — Всички вътре!

Холдън се дръпна назад, тласна Наоми, после и Алекс. Последният пехотинец — този, когото Кели нарече Доки — откри огън на автоматична стрелба по някаква цел зад ъгъла. Когато пълнителят му се изпразни, пехотинецът се подпря на коляно и едновременно го извади навън. С бързина, която Холдън едва успяваше да следи, той

измъкна нов пълнител от патрондаша си и го затыкна в оръжието. Възобнови стрелбата по-малко от две секунди след като бе привършил с първия пълнител.

Наоми извика на Холдън да влиза в шахтата и в този миг нечия ръка го сграбчи, изтръгна го от магнитната прегръдка на пода и го запокити през отворените врати на асансьора.

— Ако искаш да мреш, не го прави, докато отговарям за теб — излая лейтенант Кели.

Те се оттласнаха от стените на шахтата и започнаха да се спускат надолу по дългия коридор към кърмата на кораба. Холдън непрестанно поглеждаше през рамо към отворената врата, която се отдалечаваше над тях.

— Доки го няма — съобщи той.

— Той прикрива отстъплението — обясни Кели.

— Така че по-добре да побързаме — добави Гомес. — За да не се жертва напразно.

Кели, който водеше групата, се пресегна внезапно и се улови за една скоба, забавяйки движението си. Всички останали последваха примера му.

— Тук има изход. Гомес, иди да провериш — нареди лейтенантът. — Холдън, ето какъв е планът. Ще вземем една от корветите в хангара.

В това имаше здрав разум. Корветите бяха от клас леки фрегати. Кораби за ескорт на флота, най-малките, оборудвани с ъпстейнов двигател. Достатъчно бързи, за да пътуват навсякъде в системата и да избягат от опасността. Тъй като второто им предназначение бе торпедна атака, със сигурност имаха и зъби. Холдън кимна одобрително и даде знак на Кели да продължава. Лейтенантът изчака Гомес да отвори вратата и да се отправи към хангара.

— Слушайте всички, имам карта и активиращ код, за да влезем в кораба и да запалим двигателите. Тръгваме право нататък и искам всички да ме следвате плътно. Изключете магнитните подметки. Ще се оттласкваме от стените и ще летим по коридора, така че насочвайте се внимателно. Разбрахте ли ме?

Всички отвърнаха, че са готови.

— Чудесно. Гомес, как е положението навън?

— Зле, лейтенант. Шестима неприятели оглеждат хангара. Бронирани скафандри, маневрени раници за нулева гравитация и тежки оръжия. Готови са за най-лошото — прошепна Гомес. Хората винаги шепнеха, когато се криеха. Затворен в скафандъра и обгърнат от вакуум, Гомес би могъл да гърми с фойерверки вътре и пак никой нямаше да го чуе. А той шепнеше.

— Тогава ще хукнем право към кораба и ако трябва, ще си пробием път с огън — реши Кели. — Гомес, след десет секунди ще доведеа цивилните. Ти ще ни прикриваш. Стреляй и сменяй местоположението си. Опитай се да ги накараш да си помислят, че сме малък взвод.

— Малък ли ме нарекохте, сър? — попита Гомес. — Ето ги, идват шестима мъртви негодници.

Холдън, Еймъс, Алекс и Наоми последваха Кели през вратата на асансьора и се озоваха в хангара, зад купчина масленозелени сандъци. Холдън надзърна над тях и веднага забеляза неприятелите. Бяха две групички от по трима души, съвсем близо до „Рицар“. Едната се бе покатерила върху него, а втората оглеждаше палубата. Скафандрите им бяха непроницаемо черни. Холдън не бе виждал досега подобен модел.

Кели махна с ръка към тях и го погледна. Холдън кимна. Лейтенантът посочи към една черна фрегата на около двацет и пет метра от тях, на половината разстояние от „Рицар“. Вдигна лявата си ръка и започна да отброява с пръсти от пет. На две помещения се разтреса като дискотека — Гомес бе открил стрелба от позиция на десетина метра от тях. Първият откос повали двама от противниците върху „Рицар“ и те полетяха назад. Миг по-късно последва втори откос на пет метра от мястото, където стоеше Холдън. Той почти бе готов да се закълне, че стрелят двама различни хора.

Кели разгъна последния пръст, опря крака в стената и се отгласна към корветата. Холдън почака Алекс, Еймъс и Наоми да го последват и се отблъсна последен. Докато излети, Гомес вече стреляше от нова позиция. Един от противниците на пода насочи към Гомес оръжие с масивна цев и от дулото бликна огън. Гомес и сандъкът, зад който се прикриваше, изчезнаха в пламъци и шрапнели.

Намираха се по средата на пътя към кораба и Холдън вече започваше да се надява, че ще успеят, когато една димна черта прекоси

помещението и пресрещна Кели. Лейтенантът изчезна в блясъка на ярка светлина.

14. МИЛЪР

„Ксинглонг“ загина глупаво. По-късно всички научиха, че е само един от хилядите незабележими междуастероидни минотърсачи. Поясът гъмжеше от тях — обикновено бяха притежание на пет до шест семейства, спестили достатъчно, за да платят лиценза и наема. Когато се случи това, собствениците бяха изостанали с три вноски и банката им — Банка за инвестиране и развитие — бе поставила кораба под запор. Кое то и бе причината — вслушвайки се в здравия разум — да изключат своя идентификатор. Скромни, отрудени хорица, които се опитваха да оцелеят.

Ако някой реши да нарисува плакат, олицетворяващ поясната мечта, трябва да изобрази на него „Ксинглонг“.

„Сципион Африкански“, патрулен разрушител, бе на път да се прибере обратно на Марс в края на своята двегодишна обиколка из Пояса. И двата кораба се бяха насочили към едно пленено от гравитацията кометно тяло на неколкостотин хиляди километра от Хирон, за да попълнят водните си запаси.

Когато минотърсачът се появи за пръв път в обхвата на „Сципион“, той изглеждаше като носещо се с висока скорост тяло без опознавателни сигнали, летящо приблизително в тяхна посока. Официалната марсианска преса подчертаваше, че „Сципион“ се опитвал многократно да установи връзка. Нелегалните емисии на СВП твърдяха, че това е лъжа и че нито една релейна станция из Пояса не е засичала подобни сигнали. Всички обаче бяха съгласни в едно — „Сципион“ бе открил стрелба с отбранителните си късообхватни оръдия и бе превърнал минотърсача в сияещ облак.

Реакцията бе предсказуема като елементарна физика. Марсианците изпратиха още няколко десетки кораби, за да помогнат за „поддържането на реда“. Пропагандистите на СВП призоваваха към започването на военни действия и малко от независимите станции не

бяха склонни да се съгласят с тях. Големият неумолим часовник на войната бе отброил още една минута към кръвопролитие.

А някой на Церера бе измъчвал осем или девет часа марсиански гражданин на име Енрике Дос Сантос, преди да закове останките му на стената на водния резервоар в девети сектор. Идентифицираха го по терминала, оставен на пода заедно с годежната халка и тънък кожен портфейл с кредитни карти и трийсет хиляди нови йени, използвани на Европа. Мъртвият марсианец бе забоден на стената с пневматично шило. Пет часа след това въздушните рециклатори все още не можеха да премахнат миризмата. Наложиха се да остържат нещастника от стената.

Милър не спираше да се учудва колко умиротворени изглеждат мъртвите хора. Колкото и ужасни да бяха обстоятелствата, те винаги приличаха на заспали. Чудеше се, когато дойде неговият ред, дали ще го споходи подобно спокойствие.

— Камерите за наблюдение? — попита той.

— Изключени от три дни — докладва новият му партньор. — Изпотрошени са от хлапета.

Октавия Мус бе работила в отдела за престъпления против личността, преди „Звезден лабиринт“ да бъде разтърсен от увеличаващата се вълна от насилие. Оттам я бяха прехвърлили в групата по изнасилванията. После, няколко месеца по-късно, в отдела за детска престъпност. Ако тази жена все още имаше душа, вероятно бе смачкана и натикана някъде твърде навътре, за да може да се прояви. В очите ѝ никога не се виждаше нещо повече от лека изненада.

— Знаем ли кои хлапета?

— Някакви отрепки от горните етажи — отвърна тя. — Задържани, глобени и освободени отново в дивия свят.

— Би трябвало пак да ги приберем — рече Милър. — Ще бъде интересно да узнаем дали някой им е платил да счупят точно определени камери.

— Готова съм да се обзаложа, че няма да открием връзка.

— В такъв случай откъде този, който го е извършил, е знаел, че камерите не работят?

— От някого в поддръжката.

— Или е ченге.

Мус облиза устни и сви рамене. Семейството ѝ живееше от три поколения на Пояса. Имаше роднини на кораби като този, който „Сципион“ бе разрушил. Кожата и костите, висящи на стената пред тях, не я учудваха. Когато изпуснеш чук при тяга, той пада на пода. А когато собственото ти правителство убие шест етнически китайски минотърсачи, логично е в отговор някой да те прикове към живата скала на Церера с еднометрово титаниево шило. Око за око.

— Сигурно ще има последствия — заключи Милър, имайки предвид „Това не е труп, а плакат, който призовава към война“.

— Няма да има — възрази Мус. „Войната и без това дойде, със или без плакат.“

— Може и да си права — въздъхна Милър. — Всъщност, права си със сигурност. Но не и те.

— Ако искаш, иди потърси роднините. А аз ще прегледам записите. Не са изгорили пръстите му тук, в коридора, значи са го домъкнали отнякъде.

— Аха — кимна Милър. — Имам готов образец на съчувствено писмо. Съпруга?

— Не зная — сви рамене тя. — Не сме търсили.

Милър се върна в участъка и се тръшна на стола си. Мус вече си имаше свое бюро, през две сепарета от неговото, устроено по вкуса ѝ. Бюрото на Хейвлок бе празно и старателно почистено, сякаш чистачите бяха искали да премахнат дори миризмата на земния натрапник от тяхното добропорядъчно поясно кресло. Милър отвори досието на убития и потърси роднини. Джун Йи Дос Сантос, работи на Ганимед. Женени от шест години. Нямаат деца. Е, това поне е добре.

Той потърси готовия формуляр на писмото и попълни празните места. „Скъпа госпожо Дос Сантос, с прискърбие трябва да Ви съобщя и така нататък. Вашият (той прелисти менюто) съпруг беше уважаван и ценен член на церерското общество и Ви уверявам, че ще бъде направено всичко възможно да открием убиеца или убийците и те да получат заслуженото наказание. Ваш...“

Нехуманно послание. Безлично, студено и пусто като вакуум. Онези остатъци от плът върху стената бяха принадлежали на истински човек, със страсти и страхове — човек като всеки друг. Въпреки това не му оставаше нищо друго, освен да прати писмото с ясното съзнание за болката, която причинява.

Дъската за текущи разследвания бе плътно изписана. Престъпленията продължаваха да бележат трайна тенденция към нарастване. „Така значи ще изглежда“ — помисли си той. Без размирици. Без престрелки в коридорите и ожесточени схватки за всяка позиция. Само увеличаващ се брой неразкрити убийства.

Той се поправи: Така ще изглежда отгук нататък.

Което не правеше по-лесна следващата му задача.

Шаидид беше в кабинета си.

— Какво мога да направя за теб? — попита тя.

— Необходимо ми е разрешение за достъп до протоколи от разпити — рече той. — Не е съвсем по правилата. Та си мислех, че ще е най-добре да се обърна към теб.

Шаидид се облегна назад.

— Подай молба, ще я прегледам. Какво се опитваш да откриеш?

Милър отговори веднага, сякаш бе очаквал точно този въпрос.

— Джим Холдън. Земянинът от „Кентърбъри“. Марс вероятно трябва вече да го е прибрал и искам да ни бъде осигурен достъп до разпитите на екипажа му.

— Работиш ли по случай, който има връзка с „Кентърбъри“?

— Ами да — смънка той. — Нещо подобно.

— Я да чуем — погледна го тя. — Разкажи ми.

— Става дума за онази странична задача. Джули Мао. Докато тършувах около нея...

— Прочетох доклада ти.

— Значи си наясно, че е била свързана със СВП. Доколкото разбрах, работила е на транспортен кораб, който извършвал куриерски услуги за СВП.

— Имаш ли доказателства за това?

— Не — каза Милър. — Всичко е неофициално.

— И е свързано с марсианския флот и унищожаването на „Кентърбъри“?

— Тя е била на „Скопули“ — обясни Милър. — Използвали са го като примамка, за да спрат „Кентърбъри“. Въпросът е, че в прословутото си съобщение Холдън твърди, че е заварил „Скопули“ без екипаж на борда и със задействан радиофар, произведен на Марс.

— И ти смяташ, че в цялата тази история има нещо, което може да ти помогне?

— Няма как да разбере, докато не се уверя — рече Милър. — Но ако Джули не е била на кораба, значи някой я е отвел.

Усмивката на Шаид не стигна до очите ѝ.

— Какво очакваш — че марсианският флот любезно ще ти предостави всичко, което е измъкнал от Холдън с мъчения?

— Ако Холдън е видял нещо на онзи кораб, нещо, което да ни даде някаква идея какво може да се е случило с Джули и другите...

— Мисля, че не си наясно с цялостната картинка — прекъсна го тя. — Марсианският флот не е целял само унищожаването на „Кентърбъри“. Направили са го, за да провокират реакция от страна на Пояса — за да имат извинение да ни нападнат и превземат. Единствената причина, поради която „разпитват“ оцелелите, е, за да не може никой друг да се добере преди тях до онези нещастници, Холдън и хората му или вече са мъртви, или им промиват мозъците с най-нови марсиански технологии.

— Не можем да знаем със сигурност...

— А дори и да получим подробен доклад от разпитите, той няма да ти послужи за нищо, Милър. Марсианските военни няма да го разпитват за „Скопули“. Защото „Скопули“ е тяхна примамка.

— Това ли е официалната позиция на „Звезден лабиринт“? — попита Милър. Думите едва излетяха от устата му и той осъзна, че е допуснал грешка. Лицето на Шаид се изопна и помрачня. Милър чак сега си даде сметка за заплахата, която се съдържаше в изказването му.

— Само подлагам на съмнение достоверността на източника на информация — подчерта Шаид. — Не можеш да отидеш при заподозрян и да го питаш накъде да продължиш с разследването. А и спасяването на Джулиет Мао сега не е най-важната ти задача.

— Не съм казал, че е — възрази Милър, но гласът му звучеше отстъпчиво.

— Дъската отвън е пълна с престъпления и продължава да се тъпче. Сега най-важната задача е безопасността на обществото. Ако задачата ти няма пряка връзка с това, по-добре се заеми с нещо друго.

— Но войната...

— Не е твоя работа — отново го прекъсна Шаид. — Церера е нашият дом. Искам от теб окончателен доклад за Джулиет Мао. Ще го пратя по съответните канали. Направихме каквото ни е по силите.

— Но аз не мисля...

— Аз пък мисля — изгледа го строго Шаид. — Свършихме каквото можахме. Престани да хленчиш като девойка, разкарай си задника от кабинета ми и отивай да ловиш престъпници. Детектив.

— Да, капитане — надигна се Милър.

Когато се върна, Мус седеше на бюрото му с чаша силен чай или кафе в ръка. Тя кимна към монитора. На него трима поясни — двама мъже и жена — излизаха от вратата на склада, понесли оранжев пластмасов контейнер, Милър повдигна вежди.

— Наети са от независима газодоставяща компания. Азот, кислород. Основни атмосферни продукти. Нищо екзотично. Изглежда, тези типове са се разправили с нещастния копелдак в един от складовете на компанията. Изпратих съдебномедицински експерти да огледат мястото и да потърсят биологични материали.

— Добра работа — кимна Милър.

Мус сви рамене. „Просто добре свършена работа.“

— Къде са заподозрените? — попита Милър.

— Отлетели са вчера. Според корабното досие летят към Йо.

— Йо?

— Централата на Земно-Марсианската коалиция — обясни Мус.

— Искаш ли да се обзаложим дали изобщо ще се появят там?

— Готово — прие Милър. — Залагам петдесетачка, че няма.

Мус се разсмя.

— Включих ги в списъка на издирваните лица — продължи тя.

— Където и да се покажат, местните власти ще получат известие и ще знаят, че се издирват във връзка със случая „Дос Сантос“.

— Което означава, че случаят е приключен — довърши Милър.

— Още една победа за добрите — съгласи се Мус.

Останалата част от деня премина трескаво. Три нападения, две от тях политически и едно — домашно. Мус и Милър очистиха и трите от дъската преди края на смяната. Утре щяха да ги чакат нови.

След като напусна участъка, Милър спря при будка за бърза храна близо до станцията на метрото и си поръча купичка парников ориз и щампован протеин, който носеше гръмкото название „пиле терияки“. Около него в тунела обикновените граждани четяха новини или слушаха музика. Млада двойка в другия край си шепнеше и се кикотеше. Навярно бяха на не повече от шестнайсет. Или седемнайсет. Той видя ръката на момчето да се плъзга под ризата на момичето. Тя не

възрази. Възрастна жена, седнала на отсрещната пейка, извърна с недоволно сумтене глава.

Всичко е заради тези хора, помисли си Милър. Обикновени хора, живеещи своя малък живот в една каменна топка, заобиколена от враждебен вакуум. Ако позволят станцията да се превърне в бойно поле, да бъде нарушен редът, всички тези хора ще станат месо за скотобойна. Да не се случи това зависеше от служители като него, Мус и Шаид.

„Ако е тъй — заговори един тих глас в него, — защо да не е твоя работа да попречиш на Марс да пусне върху нас бомбата и да разцепи Церера като яйце? Коя е по-голямата заплаха за онзи тип там — няколко нелицензирани проститутки или война между Пояса и Марс?“

Какво лошо може да стане, ако разбере какво се е случило на „Скопули“?

Разбира се, той знаеше отговора на тези въпроси. Не можеше да прецени колко е опасна истината, докато не я узнае — което само по себе си бе достатъчно добра причина да продължава да я търси.

Андерсън Доус, човекът от СВП, седеше на сгъваемо столче срещу квартирата на Милър и четеше книга. Истинска книга — пожълтели страници, подвързани в кожени корици. Милър бе виждал такива неща само на снимки, мисълта за толкова тежък предмет, който да съдържа едва някой и друг мегабайт, му се струваше безкрайно архаична.

— Добър ден, детектив.

— Господин Доус.

— Надявах се да поговорим.

Милър беше доволен — когато влязоха вътре, — че беше оправил по-рано. Всички бирени бутилки бяха изхвърлени в рециклатора. Масите и шкафовете бяха почистени. Възглавниците на кушетката и креслата бяха подредени. Докато Доус се настаняваше, Милър си помисли, че е свършил всичко това, защото подсъзнателно е очаквал тази среща.

Доус постави книгата на масата, бръкна в джоба на якето си и му подаде тънък черен филмодиск. Милър го взе.

— Какво ще видя на него? — попита той.

— Нищо, което да не можете да потвърдите от записите — отвърна Доус.

— Записът бил ли е коригиран?

— Да — призна Доус. Усмивката му с нищо не подобряваше външния му вид. — Но не от нас. Питайте за полицейското снаряжение за борба с безредиците. С разрешението на сержант Паулайн Триколоски е било прехвърлено на специален отряд двайсет и три.

— Специален отряд двайсет и три?

— Да — натърти Доус. — Такъв отряд не съществува. Нито Триколоски. Снаряжението е било прибрано в сандъци, запечатано и доставено в космопорта. Товарният кораб, който го е взел, е регистриран на корпорация „Гато Прето“.

— „Черната котка“?

— Познавате ли ги?

— Внос-износ, същото като всички останали — повдигна рамене Милър. — Разследвахме ги като вероятна подставена служба на Лока Грейга. Но така и не успяхме да открием връзка.

— Били сте на прав път.

— Можете ли да го докажете?

— Това не е моя работа — заяви Джоус. — Но информацията може да ви заинтересува. Ето данните от товарителниците на кораба при напускането на космопорта и пристигането на Ганимед. Там е с три тона по-лек, без да се брой инерционната маса. И времето на полета е по-дълго от орбиталните проекции.

— Някой ги е пресрещнал — досети се Милър. — Прехвърлили са снаряжението на друг кораб.

— Ето ви отговорите — кимна Доус. — И на двата въпроса. Снаряжението е откарано от станцията от местна престъпна организация. Няма доказателства за това, но смятам, че са откарали и персонал, който да го използва.

— Но къде?

Доус вдигна ръце. Милър кимна. Някъде на друга станция. Случаят е приключен. Още една победа за добрите.

По дяволите.

— Аз изпълних моята част от сделката — продължи Доус. — Поискайте информация. Получихте я. А сега — ще изпълните ли и вие своята?

— Да се откажа от разследването на случая „Мао“ — произнесе Милър с равен глас. Не беше въпрос и Доус не реагира сякаш го е взел

за такъв. Милър се облегна в креслото.

Джулиет Андромеда Мао. Богата наследница от вътрешната система, станала куриер на СВП. Състезателка със скутери. Кафяв колан по жиужицу, с перспективи да получи и черен.

— Разбира се, какво толкова? — подхвърли той. — И без това не смятах да я пращам у дома, ако я открия.

— Така ли?

Милър разпери ръце в жест, който означаваше „разбира се, че не“.

— Тя е добро хлапе — добави той. — Как бихте се почувствали, ако сте зрял човек и майка ви все още може да ви прибере у дома за ухото? Глупава работа от самото начало.

Доус се усмихна отново.

— Радвам се, че казвате това, детектив. И няма да забравя останалата част от нашата уговорка. Когато я намеря, ще ви съобщя. Имате думата ми.

— Благодарен съм за това — кимна Милър.

Настъпи мълчание. Милър не можеше да прецени дали е неловко, или изразява взаимно разбиране. Може би имаше по малко и от двете. Доус се изправи и протегна ръка. Милър се здрависа с него. Доус си тръгна. Две ченгета, служещи на различни каузи. Може би наистина имаха нещо общо.

Което не пречеше на Милър да излъже.

Той включи кодиращата програма на терминала, свърза я с камерата в стаята и заговори в обектива.

— Сър, ние с вас не се познаваме, но се надявам да ми отделите няколко минути, за да ми помогнете. Аз съм детектив Милър от полицейска служба „Звезден лабиринт“. Работа по договор на Церера и ми беше възложена задача да открия дъщеря ви. Имам няколко въпроса.

15. ХОЛДЪН

Холдън се пресегна и сграбчи Наоми. Помъчи се да се ориентира, докато двамата се премятаха през хангара без никаква възможност да се оттласнат от нещо или да спрат движението си. Бяха в средата на помещението, лишени от прикритие.

Взривът бе запокитил Кели на пет метра встрани, към един голям сандък, над който се рееше сега с една магнитна подметка, прилепена за сандъка, и втора, опитваща се да се допре до пода. Еймъс бе повален долу и лежеше на пода, а сгънатият под тялото му крак бе извит под неестествен ъгъл. Алекс бе коленичил до него.

Холдън извърна глава и погледна към нападателите. Зърна едрия тип с гранатомета, който бе ударил Кели — тъкмо се прицелваше в тях. „Мъртви сме“ — помисли си. Наоми направи неприличен жест с ръка.

Мъжът с гранатомета потрепери и се разтвори в облак от кървави пръски и дребни парчета.

— Качвайте се на кораба! — изкрещя Гомес по радиото. Гласът му беше дрезгав и изтънял, изкривен от възбудата на боя.

Холдън размота въжето от скафандъра на Наоми.

— Какво правиш?... — поде тя.

— Остави на мен — рече той, опря крака в корема ѝ и тласна силно. Блъсна се в пода, докато тя се въртеше под тавана. Включи магнитите на обувките, опъна въжето и я притегли надолу към себе си.

Помещението се разтресе от нови откоси.

— Не се надигай! — предупреди я Холдън и се затича с бързината, която му позволяваха магнитните обувки, към Алекс и Еймъс. Механикът помръдваше, значи още бе жив. Холдън осъзна, че продължава да стиска края на въжето на Наоми, наведе се и го завърза за скафандъра си. Повече никакво разделяне.

После вдигна Еймъс от палубата и овладя инерцията му. Механикът изпъшка и промърмори някаква ругатня. Холдън прикачи и него към въжето. Както изглежда, щеше да понесе целия си екипаж.

Без да каже нито дума, Алекс завърза и своето въже и му даде знак, че е готов.

— Това беше... искам да кажа... мамка му — мърмореше Алекс.

— Аха — изпъшка уморено Холдън.

— Джим — повика го Наоми. — Виж!

Холдън проследи погледа ѝ. Кели накуцваше към тях. Скафандърът му бе смачкан от лявата страна на гърдите и през едно от отворстията изтичаше хидравлична течност, оставяща едри капки като пътечка в пространството зад него. Но той продължаваше да се придвижва — към корветата.

— Да вървим — рече Холдън.

Петимата се отправиха в групичка към кораба, заобиколени от кръжащи из въздуха отломки от взривени сандъци. Нещо ужили Холдън по рамото и един индикатор на лицевия дисплей го информира, че скафандърът току-що е запушил малка пробойна. Той усети нещо топло да се спуска по ръката му.

Гомес закрепя като побъркан по радиото, втурна се към отсрещната стена и откри огън. Ответната стрелба бе плътна и непрекъсната. Холдън видя как в пехотинеца един след друг попадат куршуми, малки експлозии и разширяващи се облачета, и неволно взе да се пита възможно ли е да е останало нещо живо вътре в скафандъра. Но Гомес продължаваше да примамва вниманието на противника и Холдън и хората му успяха да се доберат до относителното прикритие на външния люк на корветата.

Кели издърпа тънка метална карта от джоба на бронята си. Прекара я през четеца и люкът се плъзна встрани. Холдън влезе и придърпа тялото на Еймъс след себе си. Наоми, Алекс и раненият космопехотинец ги последваха. Всички се оглеждаха объркано, докато вътрешният люк на шлюза започна да се отмества.

— Не мога да повярвам, че ние... — заговори Алекс, но млъкна.

— По-късно ще говорим за това — излая Кели. — Алекс Камал, ти си служил на бойни кораби на Марсианския флот. Ще можеш ли да подкараш този?

— Разбира се, лейтенант — отвърна Алекс и неволно се изпъна.
— Защо аз?

— Нашият пилот е отвън и вероятно ще загине. Вземи това. — Кели му подаде металната карта. — Останалите, пристегнете се в

креслата. Твърде много време изгубихме.

Отблизо повредите по скафандъра на Кели изглеждаха още по-сериозни. Със сигурност имаше тежка контузия на гърдите. И не всичката течност, изтичаща през отворите на скафандъра, бе хидравлична. Част от нея бе примесена с кръв.

— Дайте да ви помогна — рече Холдън и пристъпи към него.

— Не ме докосвай! — срязва го Кели толкова гневно, че Холдън се стресна. — Вържете се и млъквайте всички. Веднага!

Холдън реши да не спори. Развърза въжето от скафандъра си и помогна на Наоми да отнесе Еймъс при едно от противоускорителните кресла, където го закопчаха. Кели остана на горната палуба, но чуваха гласа му по интеркома.

— Господин Камал, готови ли сме за излитане? — попита.

— Тъй вярно, лейтенант. Когато се качихме на борда, реакторът вече беше подгрял.

— „Тахи“ беше оставен в готовност за старт. Затова избрахме него. А сега да потегляме. Веднага щом напуснем хангара — пълна тяга.

— Разбрано — отвърна Алекс.

Гравитацията се възвръщаше на леки тласъци и в различни посоки, докато Алекс издигаше кораба и го извърташе към вратата на хангара. Холдън приключи с ремъците си и се обърна да провери дали Наоми и Еймъс са се обезопасили. Механикът стенеше и се беше вкопчил в мъртва хватка в дръжките на креслото.

— Все още ли си с нас, Еймъс? — попита Холдън.

— Мога ли да пропусна и миг, капитане?

— О, мамка му, виждам Гомес — обади се Алекс по интеркома. — Паднал е. Ах, проклети копелдаци! Продължават да стрелят по него, макар че лежи! Гадове!

Корабът спря да се движи и Алекс добави:

— Яжте това, задници!

Корабът се разтресе за част от секундата, отново се завъртя и пое към вратите.

— Оръдията за близък бой ли включи? — попита Холдън.

— Обикновена улична справедливост — изпръхтя в отговор Алекс.

Холдън се опита да си представи какво могат да сторят на човешкото тяло неколкостотин подсилени с тефлон стоманени проектили, летящи със скорост петстотин метра в секунда, но в същия миг Алекс даде пълна тяга и върху гърдите му сякаш клекна цяло стадо слонове.

* * *

Холдън се пробуди в безтегловност. Боляха го очните ябълки и тестисите, което означаваше, че известно време са летели на пълна тяга. Пултът на стената до него го осведоми, че е изминал половин час. Наоми се размърдваше в креслото си, но Еймъс лежеше в безсъзнание и от отвора в скафандъра му изтичаше кръв с обезпокоителни темпове.

— Наоми, провери как е Еймъс — изхриптя Холдън и гърлото го заболя при опита да говори. — Алекс, докладвай.

— Малко след като излетяхме, „Дони“ избухна, капитане. Предполагам, че онези космически пехотинци не са удържали. Няма го вече — приключи Алекс с потиснат глас.

— Шестте атакуващи кораба?

— Нито следа от тях след експлозията. Вероятно са се опекли.

Холдън кимна. Обикновена улична справедливост, няма що. Превземането на кораб с абордаж бе една от най-рискованите маневри при космическо сражение. По правило се свеждаше до надпревара между нашествениците, които бързат да се доберат до машинното, и колективната воля на защитниците, държащи пръст върху бутона за взривяване. Един поглед към капитан Яо му бе достатъчен, за да знае кой ще спечели подобна надпревара.

И все пак... Някой бе решил, че рискът си заслужава.

Холдън разкопча ремъците и се премести при Еймъс. Наоми бръкна в аптекката и разряза скафандъра на механика с ножица. Крачолът бе щръкнал навън, подпрян от строшената пищялна кост на Еймъс, когато скафандъра се бе опитвал да компенсира натоварване от дванайсет *g*.

Наоми разряза напълно крачола и отдолу се показа окървавеният смазан крак на механика.

— Какво ще правим сега? — попита Холдън.

Наоми го изгледа ококорено, после избухна в невротичен смях.

— Нямам представа — призна тя.

— Но ти... — Холдън се сепна. Тя сякаш не говореше с него.

— Ако бяхме създадени от метал, щях да го поизправа с чука и да върна всичко на място — бърбореше тя сякаш в унес.

— Аз...

— Но той не е сглобен от части за кораб — продължаваше Наоми и гласът ѝ се извиси до крясък. — Така че, защо ме питаш *какво ще правим?*

Холдън протегна ръце в успокояващ жест.

— Добре, разбрах. Да опитаме първо да спрем кървенето.

— Ако убият Алекс, мен ли ще помолиш да управлявам кораба?

Холдън понечи да отвърне нещо, но се отказа. Тя беше права. Винаги когато не знаеше какво да прави, се допитваше до нея. Постъпваше така от години. Тя беше умна, способна, обикновено не позволяваше да я завладее паника. Но сега бе преживяла същото, каквото и всички останали. Ако не внимава, току-виж и тя се прекърши, а не биваше да го позволява.

— Права си. Ще се погрижа за Еймъс — заяви той. — А ти иди да провериш как е Кели. Ще дойда горе след няколко минути.

Наоми продължаваше да го гледа, докато дишането ѝ се забави, после каза „Добре“ и се отправи към стълбичката.

Холдън напръска крака на Еймъс с коагулираща пяна и го превърза с бинт от аптечката. След това се надвеси над близкия монитор и потърси в корабната база данни съвети за лечение на комбинирана фрактура. Все още четеше объркано текста, когато Наоми го повика.

— Кели е мъртъв — съобщи тя с безизразен глас.

Холдън усети, че стомахът му се свива. Пое си бавно въздух, за да укроти надигащата се паника.

— Добре. Ще ми трябва помощта ти, за да наместим костта. Слизай долу. Алекс? Осигури ни половин тяга, докато работим над Еймъс.

— Някаква конкретна посока, капитане? — попита Алекс.

— Не ме интересува, просто ми осигури половин *g* и не ни търси по радиото, докато не ти се обадя.

Наоми се спусна при него тъкмо когато гравитацията се възвръщаше.

— Кели е имал строшени ребра от едната страна на гръдния кош — съобщи тя. — Тягата ги е изместила навътре и са проболи органите.

— Знаел е, че ще се случи — погледна я Холдън.

— Аха.

Беше лесно да се подиграваш на космическите пехотинци, когато те не те слушат. Във флотските дни на Холдън да подмяташ разни неща по адрес на консервните глави бе често забавление. Но сега четирима пехотинци бяха загинали, за да ги измъкнат от „Донагър“, и трима от тях го бяха сторили по свое желание. Холдън си обеща никога вече да не се подиграва с тях.

— Трябва да изправим костта, преди да поставим шина. Дръж го здраво, а аз ще дръпна крака. Каж ми, когато костта се прибере и кракът се изопне.

Наоми понечи да възрази.

— Зная, че не си лекар. Просто ми помагай — прекъсна я той.

Оказа се едно от най-ужасните неща, които Холдън бе правил някога. Еймъс се събуди с писъци по средата на процедурата. Наложихо се да издърпа крака два пъти, защото първия път костите не се изравниха и когато го пусна, назъбеният край на пищялната кост отново щръкна през раната сред фонтан от кръв. За щастие в този момент Еймъс припадна и вторият опит премина без викове. Този път, изглежда, се получи. Холдън напръска отново раната с антисептик и коагулант. Постави и стимулиращ тъканния растеж бинт, накрая завърши с шина и антибиотична лепенка на бедрото на механика.

Когато приключи, рухна на пода и започна да трепери. Наоми се сви в койката си и захлипа. За първи път Холдън я виждаше да плаче.

* * *

Холдън, Алекс и Наоми се поклясаха като триъгълна композиция над противоускорителното кресло с тялото на лейтенант Кели. На долната палуба Еймъс спеше дълбоко упоен. „Тахи“ дрейфуваше из космоса без конкретна посока. За първи път от много време насам никой не ги преследваше.

Холдън знаеше, че другите двама чакат неговото решение. Очакваха да чуят как смята да ги спаси. Гледаха го с надежда. Опита се да си придаде спокоен и замислен вид. Но отвътре го владееше паника. Нямаше никаква представа накъде да се насочат. Нито какво да правят. Откакто се натъкнаха на „Скопули“, всяко място, което смятаха за безопасно, се оказваше смъртоносна клопка. „Кентърбъри“, после „Донагър“. Холдън бе ужасен от мисълта да поемат накъдето и да било от страх това да не е последното му решение.

„Направете нещо — припомни си гласа на един от наставниците в школата за млади офицери. — Не е задължително да е правилно, важното е да действате.“

— Някой ще дойде да разследва какво е станало с „Донагър“ — заговори той. — Сигурен съм, че насам вече летят марсиански кораби. Вероятно знаят, че „Тахи“ се е измъкнал, защото предавателят ни е съобщил на цялата Слънчева система, че очакваме помощ.

— Не, не е — възрази Алекс.

— Обяснете, господин Камал.

— Това е торпедоносец. Да не мислите, че ще му инсталират предавател, който да излъчва непрестанно сигнали, докато се носи към някой вражески кораб? Затова горе в кабината има един доста голям превключвател, на който е написано „изключване на предавателя“. Задействах го точно преди да излетим. Сега сме просто един реец се из космоса предмет, като милион други.

Холдън мълча в продължение на две бавни вдишвания.

— Алекс, това може би е най-великото нещо, което някой е извършвал в историята на вселената — произнесе той.

— Джим, но ние не можем да се приземим — обади се Наоми. — Първо, нито един космопорт няма да допусне към него да се приближи кораб без опознавателни сигнали и второ, осъществим ли визуален контакт, ще познаят, че това е марсиански съд.

— Да, ето ти сериозен недостатък — съгласи се Алекс.

— Фред Джонсън — рече Холдън — ни даде адрес, на който да се свържем с него. Предполагам, че СВП са единствените, които ще ни позволят да приземим откраднат марсиански кораб някъде.

— Не е откраднат — възрази Алекс. — Сега е наше законно притежание.

— Е, можеш да поспориш по въпроса с МКРФ, ако ни заловят. Но по-добре да се постареем това да не става.

— Значи ще чакаме тук, докато полковник Джонсън се свърже с нас? — попита Алекс.

— Не съвсем. Вие двамата подгответе лейтенант Кели за погребение. Алекс, ти си служил в МКРФ. Познаваш техните традиции. Направи го с всички почести и го запиши в дневника. Той загина, за да ни измъкне от кораба, и ние сме длъжни да му засвидетелстваме нашето уважение. Веднага щом се приземим някъде, ще пратим пълен доклад на командването на МКРФ, за да могат да приключат досието му официално.

— Тъй вярно, сър — козирува Алекс.

* * *

Фред Джонсън откликна на повикването му толкова бързо, че Холдън се зачуди дали не е седял до терминала в очакване да го потърсят. Отговорът на Джонсън се състоеше само от координати и думата „кодирана връзка“. Холдън прицели лазерния предавател в указаните координати — беше същото място, откъдето Фред бе пратил първото си съобщение, — включи микрофона и произнесе:

— Фред?

Мястото, уточнено от координатите, бе на повече от единайсет светлинни минути от тях. Холдън се приготви да чака двайсет минути за отговор. За да се занимава с нещо, предаде координатите в пилотската кабина и нареди на Алекс да се отправи в тази посока с тяга едно *g* веднага щом приключат с погребението на лейтенант Кели.

Двайсет минути по-късно тягата се възстанови и Наоми се покатери по стълбата. Беше съблякла вакуумния скафандър и носеше червен марсиански комбинезон, твърде къс на краката и прекалено широк в талията. Косата и лицето ѝ бяха измити.

— Този кораб има баня с душ. Можем ли да го задържим? — попита тя.

— Как мина?

— Погрижихме се за нещастника. Долу, до машинното, има доста просторен хангар. Оставихме го там, докато се появи

възможност да го пратим у дома. Изключих отоплението и въздуха, така че ще може да се съхрани.

Тя протегна ръка и пусна малко черно кубче върху дланта му.

— Това беше в джоба под бронята.

Холдън вдигна предмета. Приличаше на някакво устройство за съхраняване на информация.

— Можеш ли да провериш какво има вътре? — попита той.

— Разбира се. Дай ми няколко минути.

— А Еймъс как е?

— Кръвното налягане е стабилно. Сигурно е добре.

Пултът пред тях изписука и Холдън погледна екрана.

— Джим, новината за „Донагър“ току-що попадна в мрежите. Признавам, че съм изненадан да се свързва с теб — добави Фред. — С какво мога да помогна?

Холдън помисли малко как да формулира отговора. Подозрителността на Фред бе доста явна, но нали сам бе пратил на Холдън парола, която да използва тъкмо в подобен случай.

— Фред, докато нашите врагове станаха *повсеместни*, списъкът с приятелите все повече се скъсява. Честно казано, май само ти остана в него. Аз съм в един откраднат от...

Алекс се покашля многозначително.

— В *спасен* и законно придобит кораб на МКРФ — поправи се Холдън. — Но засега се налага да скрия този факт. Трябва да отида някъде, където няма да ме застрелят веднага щом се появя. Затова ми е нужна помощта ти.

Отговорът пристигна след половин час.

— Прикрепих един файл към подканала — обясни Фред. — Там е въведен вашият нов опознавателен код и упътване как да го инсталирате. Кодът съществува във всички регистри. Той е напълно легален. Има и координати на безопасно за вас пристанище. Където ще ви чакам. Има доста неща, за които да си поговорим.

— Нов опознавателен код? — учуди се Наоми. — Как в СВП са се сдобили с подобно нещо?

— Или са хакнали обезопасителните протоколи на Земно-Марсианската коалиция, или имат свой човек в службата по регистри — предположи Холдън. — Но какъвто и да е случаят, мисля, че ни допуснаха да играем в първа лига.

16. МИЛЪР

Милър гледаше новините от Марс заедно с останалите служители в участъка. Подиумът беше увит в черно, което беше лош знак. Отзад висеше знамето със самотната звезда и трийсетте райета на Марсианската конгресна република. Всъщност не беше едно, а цели осем знамена. Това бе още по-лошо.

— Подобно нещо не може да се случи без старателна подготовка — говореше марсианският президент. — Информацията, която са се опитали да откраднат, би изложила на риск сигурността на Марсианския флот. Те се провалиха, но с цената на живота на две хиляди и осемдесет и шестима доблестни марсиански граждани. Поясът се подготвя от години за подобна агресия.

Поясът, помисли си Милър. Не СВП — Поясът.

— През седмицата след първите новини за атаката ние регистрирахме трийсет опита за нападения срещу марсиански кораби и бази, включително станция Палада. Ако бяхме изгубили тамошните рафинерии, икономиката на Марс щеше да понесе невъзвратима загуба. Пред лицето на една въоръжена и организирана противозаконна сила ние нямаме друг избор, освен да наложим военна блокада на станциите, базите и корабите от Пояса. Конгресът издаде нова разпоредба за всички флотски части, които в момента не са включени в активни коалиционни действия, и ние се надяваме, че нашите братя и сестри от Земята ще одобрят съвместните маневри на Коалицията възможно най-скоро. Новият мандат на Марсианския флот включва задължението да се осигури безопасността на всички честни граждани, да бъдат неутрализирани или унищожени всички инженерни инсталации, осигуряващи прикритие за вражески настроени елементи, и да наложи справедливо наказание на виновниците за атаките. Имам удоволствието да ви съобщя, че първоначалните ни действия доведоха до разрушаването на осемнайсет нелегални военни кораба и...

Милър изключи монитора. Това е то. Тайната война излизаше от килера. С право татко Мао искаше да измъкне Джули, но бе закъснял. Сега неговата скъпа дъщеричка бе изложена на рискове, както всички останали.

В най-добрия случай това означаваше военно положение и постоянно следене на персонала и жителите на цялата станция на Церера. Официално станцията беше неутрална. Нито СВП, нито който и да било друг, я притежаваше. А „Звезден лабиринт“ беше земна компания, без договорни и служебни отношения с Марс. В най-добрия случай Марс и СВП щяха да продължат войната си извън станцията. В най-лошият на Церера щяха да избухнат нови размирици. И още смърт.

Не, това не беше вярно. В най-лошия вариант Марс или СВП можеха да изберат станцията за пример за назидание и да я замерят с термоядрен камък. Или да взривят реактора на някой кораб в доковете. Ако нещата излязат извън контрол, това означаваше шест или седем милиона мъртви и краят на всичко, което Милър бе познавал.

Странно, но тази мисъл му донесе облекчение.

Очакваше нещо подобно от седмици насам. Всички знаеха, че ще се стигне до това. Но докато не се случваше, всяка усмивка, шега или подмятане в службата или метрото беше като опит да се избегне неумолимото. Той не можеше да излекува тумора на войната, не можеше дори да забави разпространението му, но поне би могъл вече да признае, че съществува. Милър се протегна, дояде последните няколко хапки от гъбената извара, допи течността, която не приличаше особено на кафе, и излезе, за да се опита да опазва мира по време на война.

Мус го посрещна с разсеяно кимване. Дъската бе отрупана с нови случаи — престъпления, които предстоеше да разследват, документират и отпишат. Два пъти повече от вчера.

— Лоша нощ — подхвърли Милър.

— Можеше да е и по-лоша — тросна се Мус.

— Така ли?

— Ако „Звезден лабиринт“ беше марсианска компания. Докато Земята поддържа неутралитет, не се налага да се превръщаме в Гестапо.

— И колко, според теб, ще продължи това?

— Кой може да знае? Ето какво ще ти кажа. Ако усетя, че наближи, дано ми остане време да отскоча до вътрешността. Там има един тип... докато работех в отдела по изнасилвания, така и не можахме да го притиснем с факти.

— Защо чакаш? — попита Милър. — Можем да идем още сега, да му теглим куршума и да се приберем за обяд.

— Да, но нали знаеш как е. Опитваме се да останем професионалисти. Пък и без това на дъската няма свободно място.

Милър се отпусна на стола си. Празни приказки. Неща, които дърдориш в онези дни, когато времето ти е запълнено с малолетни проститутки и крадливи тийнейджъри. И все пак на станцията се усещаше напрежение. Долавяше се дори в начина, по който хората се смееха, по който се държаха. Все по-често се мяркаха кобури, сякаш като си показваха оръжията, се чувстваха в безопасност.

— Мислиш ли, че зад всичко това стои СВП? — попита Мус. Говореше тихо.

— Зад унищожаването на „Донагър“? Че кой друг? Само те могат да спечелят от него.

— Някои от тях обаче. Защото, доколкото чух, в наши дни имало повече от един СВП. Ветераните от времето на основаването му не били и чували за нещата, които стават сега. Пълнели гащите от страх.

— И какво ще направят? — изви въпросително вежди Милър. — Не могат да запушат устата на всички вресльовци в Пояса, нито да променят каквото и да било.

— Ако в СВП има разцепление, тогава... — Мус погледна към дъската.

Ако в СВП имаше разцепление, тогава претъпканата им дъска беше едно нищо. Милър бе преживял две големи гангстерски войни. Първо, когато Лока Грейга измести и унищожил „Арийските летци“, и после, когато „Златен клон“ се разцепи. СВП бе по-голям, по-страшен и далеч по-професионален от всеки от тях. Това би означавало гражданска война в Пояса.

— Може пък да ни се размине — промърмори той.

Шаидид излезе от кабинета си и плъзна поглед из участъка. Разговорите притихнаха. Тя улови погледа на Милър и направи рязък жест — „Веднага в кабинета ми“.

— Спипаха те — прошепна му Мус.

В кабинета Милър завари Андерсън Доус. При вида му неволно потръпна и информацията най-сетне попадна на мястото си. Марс и Поясът в открит въоръжен конфликт. Лицето на СВП на станция Церера при капитана на полицейските сили.

Ето как ще бъде отсега нататък, рече си той.

— Ти пое случая с Мао — изръмжа Шадид, докато седеше. На Милър не предложиха да седне и той скръсти ръце зад гърба си.

— Вие ми го възложихте — уточни.

— И ти казах, че не е от първостепенна важност — наблегна тя.

— Но аз изразих несъгласие.

Доус се усмихна. Изненадващо топло изражение, особено сравнено с каменното лице на Шадид.

— Детектив Милър — заговори той. — Изглежда, не разбирате какво става тук. Намираме се в малък и крехък съд с повишено вътрешно налягане, а вие размахвате кирка. Време е да престанете да го правите.

— Отстранен си от случая „Мао“ — излая Шадид. — Разбра ли ме? Официално те отстранявам от разследването — още от този момент. Продължиш ли да работиш над него, ще ти бъде наложено дисциплинарно наказание за неподчинение и неправомерно използване на служебното положение в „Звезден лабиринт“. Искам да ми предоставиш всички събрани материали по случая. Да изтриеш информацията на твоя терминал. И това да бъде свършено преди края на работния ден.

Милър усети, че му прилява, но успя да запази безстрастно изражение. Тя му отнемаше Джули. Той обаче не смяташе да се отказва от нея. Решено и толкова.

— Имах някои недовършени неща... — поде.

— Не, нямаш — прекъсна го Шадид. — Твоето малко писъмце до родителите бе в нарушение на правилата. Всеки контакт с акционерите трябваше да преминава през мен.

— Искате да кажете, че не е стигнало до тях? — попита Милър, но всъщност въпросът означаваше „Искате да кажете, че сте ме следили?“

— Така е, не е стигнало — потвърди Шадид. „Да, следих те. И какво ще направиш сега?“

Нищо не можеше да направи.

— А записите от разпита на Джеймс Холдън? — попита отново той. — Успяхте ли да ги получите преди...

Преди да бъде разрушен „Донагър“, да отнесе със себе си единствените живи свидетели от „Скопули“ и да тласне цялата система към война. Милър знаеше, че въпросът му е прозвучал като хленчене. Шаид стисна зъби. Не би се учудил, ако ги чуе да тракат. Но Доус наруши настъпилото мълчание.

— Мисля, че можем да го направим по по-лесен начин — заговори той. — Детектив, ако съм разбрал правилно, вие смятате, че приключваме това разследване. Но не е така. Ала същевременно не е в интерес на никого отговорите на нашите въпроси да бъдат намерени от „Звезден лабиринт“. Помислете върху думите ми. Може да сте поясен, но работите за земна компания. А в момента Земята е единствената голяма сила, която не е забола гребло във водата. Единствената, която вероятно би могла да преговаря и с двете страни.

— И защо от Земята не искат да се узнае истината? — попита Милър.

— Не това е проблемът — отвърна Доус. — Просто нито „Звезден лабиринт“, нито Земята имат интерес да покажат, че са замесени по един или друг начин. Ръцете им трябва да останат чисти. Пък и разследването е извън вашата юрисдикция. Джули Мао не е от Церера и ако е имало време, когато е било възможно да скочите на някой кораб, да я откриете и отвлечете — наречете го екстрадиция, ако желаете, — то това време отмина. „Звезден лабиринт“ има правомощия да действа на Церера, част от Ганимед и няколко десетки астероиди, използвани за складове. Извън тях е само вражеска територия.

— Но СВП няма подобни ограничения — посочи Милър.

— Разполагаме с необходимите средства да свършим работата както трябва — потвърди Доус. — Мао е от нашите. „Скопули“ също.

— „Скопули“ бе примамката, която унищожи „Кентърбъри“ — подчерта Милър. — „Кентърбъри“ на свой ред бе примамка за „Донагър“. Питам се защо за всички ще е по-добре, ако оставят на вас да разследвате нещо, което може да е точно ваша работа?

— Значи мислите, че ние сме унищожили „Кентърбъри“ — погледна го остро Доус. — Да не би СВП да притежава ултрамодерни марсиански бойни кораби?

— Някой примами „Донагър“ на място, където да може да се справи с него. Ако беше част от флотилия, нападателите никога нямаше да успеят да се качат на борда.

Доус придоби мрачно изражение.

— Теории за конспирации, господин Милър — рече той. — Ако имахме невидими марсиански кораби, нямаше да губим.

— Имате достатъчно, щом се справихте с „Донагър“ само с шест от тях.

— Не. Нападението не беше наша работа. Били са вероятно скитащи минотърсачи, въоръжени с термоядрени бомби и потеглили на самоубийствена мисия. Ние разполагаме с много възможности. Но това, което се случи с „Донагър“, не е част от тях.

Тишината бе нарушена от бръмченето на рециклатора. Милър скръсти ръце.

— Не разбирам — призна той. — Щом СВП не участва, тогава кой?

— Тъкмо това можем да узнаем от Джулиет Мао и екипажа на „Скопули“ — намеси се Шаид. — Такива са залозите, Милър. Кой, защо и поне някаква идея, за Бога, как можем да го спрем.

— Но не искате да го откриете — изтъкна Милър.

— Не искаме *вие* да го откриете — поправи го Доус. — Не и когато някой може да свърши по-добре тази работа.

Милър поклати глава. Доникъде нямаше да стигнат и той го знаеше. От друга страна, понякога, ако стигнеш твърде далеч, можеш да научиш доста неща.

— Не можете да ме купите — заяви той.

— Не е необходимо да те купуваме — изгледа го ледено Шаид. — Това не са преговори. Не сме те викали тук, за да ти искаме услуга. Аз съм твой началник. И ти нареждам. Този глагол знаеш ли го? Нарещавам.

— Холдън е при нас — произнесе Доус.

— Какво? — извика Милър и в същия миг се тросна и Шаид:

— Не трябваше да го казваш.

Доус вдигна ръка към капитана в най-категоричния поясен знак, че трябва да замълчи. За изненада на Милър тя направи точно това.

— Холдън е при нас. Той и екипажът му са оцелели и ще останат на разположение на СВП. Разбирате ли какво ви казвам, детектив? И

какво имам предвид? Мога да проведа това разследване, защото разполагам с необходимите за целта средства. А вие не успяхте да откриете дори какво е станало със снаряжението ви.

Това беше плесница. Милър сведе поглед към пода. Беше нарушил дадената пред Доус дума да изостави случая и другият не бе повдигал въпроса до този момент. Не можеше да не го признае. Пък и ако Доус наистина държеше Джеймс Холдън, нямаше никакъв шанс Милър да получи достъп до записите от разпитите.

Когато Шаид заговори, гласът ѝ бе изненадващо мек.

— Вчера станаха три убийства. Осем грабежа на складове, вероятно от едни и същи хора. Шестима бяха откарани в болница с тежки увреждания заради фалшив псевдохероин. Цялата станция се тресе. Има много работа за теб, Милър. Отивай да ловиш лошите.

— Разбира се, капитане — изпъна се Милър. — Както кажете.

Мус го очакваше зад бюрото. Беше скръстила ръце и погледът ѝ бе изпълнен със същата досада, с която разглеждаше прикованите към стената останки от трупа на Дос Сантос.

— Неприятности?

— Аха.

— Ще ти мине. Дай си време. Взех едно от убийствата. Счетоводител от „Найоби-Шиърс“. Пръснали са му черепа пред бар. Изглежда забавно.

Милър извади ръчния си терминал и прегледа фактите. Не можеше да каже, че случаят му е присърце.

— Ей, Мус — рече той. — Имам въпрос.

— Давай.

— Какво ще направиш, ако имаш случай, който не искаш да бъде решен?

Жената се намръщи, наклони глава и сви рамене.

— Ще нахраня рибите с него — отвърна тя. — Имаше един тип в отдела за детска престъпност. Когато знаехме, че заподозреният е някой от нашите информатори, винаги го давахме на него. Така нямаше опасност да загази някой от нашите.

— Хм — изсумтя Милър.

— Същото е, ако се налага да се отърва от неприятен партньор — продължи тя. — Нали знаеш? Някой, с когото никой не иска да работи. Мирише му устата или е гадняр, но му трябва партньор.

Избирам си такъв, дето го е бивало, но да речем, го е сполетял развод. Взел да набляга на бутилката. А същевременно се мисли за голяма работа. Държи се като такъв. Само дето номерата му не са по-добри, отколкото на всеки друг. И тогава му пробутвам гадняра. Онзи, неприятния.

Милър затвори очи. Стомахът му се бе свил.

— Какво си направила? — попита той.

— За да ме пратят при теб ли? Един от началниците ми пусна ръка и аз го гръмнах.

— Загазила си го.

— Доста. Стига, Милър. Ти не си глупак. Сигурно си знаел.

Трябваше да се досети, че е станал за посмешище пред хората. Човекът, който го е бивало. И който изгубил всичко.

Не, всъщност не го знаеше. Той отвори очи. Мус не изглеждаше нито доволна, нито тъжна. Тя бе наясно, че нещата са такива. Не й пукаше за мъртвите, ранените, депресираните. Не я интересуваше какво ще прави всеки ден.

— Може би не трябваше да му отказваш — подметна той.

— Ах, ти не си бил чак толкова лош — усмихна се леко Мус. — Но той имаше козина на гърба. Мразя косматите.

— Радвам се да го чуя — захили се Милър. — Да идем да раздаваме справедливост.

* * *

— Ти си пиан — заяви задникът.

— Аз съм ченге — изфъфли Милър, пробождайки въздуха с пръст. — Не се ебавай с мен.

— Знаем, че си ченге. Влачиш се в бара ми от три години. Не ме ли помниш? Хасини. Но ти си пиан, приятелю. Тежко, опасно пиан.

Милър се огледа. Наистина беше в „Синята жаба“. Не помнеше кога е дошъл, но ето че беше тук. И задникът се оказа Хасини.

— Аз... — поде Милър, но си изгуби мисълта.

— Ела. — Хасини го прегърна през рамо. — Не е много далече. Ще те заведе у дома.

— Колко е часът? — попита Милър.

— Късно е.

Думата имаше и друго значение. *Късно е*. Беше изпуснал всички шансове да поправи нещата. Системата бе обхваната от война и никой не знаеше със сигурност причината. Самият Милър идния юни щеше да навърши петдесет. Късно е. Късно да започне каквото и да било. Късно е да осъзнае колко много години е тичал в погрешна посока. Хасини го поведе към един електромобил, който барът държеше за подобни случаи. Откъм кухнята полъхваше на гореща мазнина.

— Почакай — спря го Милър.

— Ще драйфаш ли? — попита Хасини.

Милър обмисли идеята. Не, беше късно дори да повръща. Той се люшна напред. Хасини му помогна да седне в колата, запали мотора и се понесе с бръмчене по улицата. Светлините високо над тях бяха приглушени. Колата се друсаше, когато пресичаха кръстовищата. Или може би не колата — тялото му се друсаше.

— Мислех, че съм добър — заговори той. — Разбираш ли, през цялото време мислех, че поне съм добър.

— Ти се справяш отлично — подкрепи го Хасини. — Само че работата ти е скапана.

— Точно в нея бях добър.

— Справяш се отлично — повтори Хасини, сякаш да му внуши, че е така.

Милър се изтегна на седалката. Страничната облегалка се забодде неприятно в ребрата му. Болеше го, но нямаше сили да помръдне. Нямаше сили дори да мисли. Денят бе изнурителен. Работиха с Мус. Той предаде всички материали по случая с Джули. Нищо свястно не го чакаше в квартирата, а и нямаше къде да иде.

Светлините над него трептяха. Замисли се дали така изглеждат звездите. Никога не бе виждал небето. Само от мисълта му се зави свят. Завладя го ужас от безкрайното, който бе почти приятен.

— Има ли кой да се погрижи за теб? — попита Хасини, когато стигнаха квартирата.

— Ще се оправя. Аз... просто имах лош ден.

— Джули — подхвърли Хасини и кимна.

— Откъде знаеш за Джули? — стресна се Милър.

— Ами цяла вечер говори за нея — отвърна Хасини. — Падаш ли си по нея?

Милър се намръщи, стиснал с ръка облегалката. Джули. Значи е говорил за нея. Заради това е всичко. Не заради работата. Не заради репутацията. Те му отнеха Джули. Единственото нещо, което имаше значение.

— Май си хлътнал, а? — подсмихна се Хасини.

— Има нещо такова — призна Милър, борейки се с алкохолното опиянение. — Май че съм.

— Лоша работа.

17. ХОЛДЪН

Каютокмпанията на „Тахи“ разполагаше с напълно оборудвана кухня, маса и места за дванайсет души. Освен това имаше кафемашина, която можеше да приготвя едновременно четирийсет чаши за по-малко от пет минути, независимо дали корабът е в безтегловност или под тяга. Холдън произнесе една благодарствена молитва за раздутия бюджет на военните и натисна копчето. Едва се сдържа да не погали гладкия метален капак, докато машината издаваше приятни мъркащи звуци.

Въздухът се изпълни с аромата на кафе, който си съперничеше с миризмата на печен хляб или каквото приготвяше във фурната Алекс. Еймъс куцукаше около масата с новата си шина, подреждаше пластмасови чинии и истински сребърни прибори. Наоми бъркаше нещо с мирис на чесън и вид на хумус в голяма купа. Докато гледаше как екипажът се занимава с тези домашни задължения, Холдън неусетно се изпълни с чувството за покой и дори му се зави свят.

От седмици бягаха непрестанно, преследвани от един или друг мистериозен кораб. За първи път след разрушаването на „Кентърбъри“ никой не знаеше къде са. Никой не искаше нищо от тях. Доколкото това изобщо интересуваше Слънчевата система, те бяха само неколцина от хилядите жертви на „Донагър“. За миг пред погледа му се мярна обезглавеният Шед, сякаш видението искаше да му напомни, че поне един от неговия екипаж също бе загинал. И въпреки това бе приятно да се чувстваш отново господар на съдбата си.

Таймерът на печката иззвъня и Алекс извади от фурната тава, в която имаше тънък, плосък хляб. Започна да го реже на парчета, върху които Наоми мажеше пастета, който приличаше на хумус. Еймъс ги разпределяше в чиниите. Холдън наля прясно кафе в чаши, на които бе изписано името на кораба. Подаде ги на другите. Имаше един неловък момент, в който всички седяха втренчени в подредената маса, сякаш се страхуваха да развалят симетрията ѝ.

Еймъс го наруши, като каза:

— Гладен съм като вълк. Някой да ми подаде пипера.

През следващите няколко минути никой не говореше и всички ядяха. Холдън отхапа от прясно изпечения хляб с хумус и от омайния вкус главата му отново се завъртя — след седмиците безвкусни протеинови пръчици. После започна да се тъпче толкова бързо, че слюнчените му жлези не успяваха да навакват. Огледа се засрамено, но всички останали също ядяха бързо и той се съсредоточи върху храната. Когато дояде и последните трохи, Холдън се облегна назад с въздишка. Алекс сърбаше със затворени очи кафе. Еймъс привършваше със сандвича и си гребваше от салатата. Наоми го изгледа със сънен поглед, който внезапно му се стори много секси. Холдън смаза тази мисъл и вдигна чашата.

— За пехотинците на Кели. Герои до края, нека почиват в мир.

— За пехотата — повториха всички около масата и се чукнаха.

Алекс вдигна отново своята чаша и каза:

— За Шед.

— Да, за Шед и нека задникът, който го уби, да се пържи в пъкъла — рече с тих глас Еймъс. — Заедно с гадината, която уцели „Кент“.

Настроението около масата помрачня. Холдън усети, че мигът на покой му се изплъзва.

— И така — рече той. — Разкажете ми за нашия нов кораб, Алекс?

— Корветата е истинска красавица, капитане. След като напуснахме „Дони“, държах дванайсет *g* близо половин час и през цялото време тя мъркаше като котенце. Пилотското кресло е страшно удобно.

Холдън кимна.

— Еймъс? Успя ли да огледаш машинното?

— Аха. Чисто е като бял лист. Малко скучно за омаслена маймуна като мен.

— Нека да е скучно — кимна Холдън. — Наоми? Ти какво мислиш?

Тя се усмихна.

— Обожавам я. Има най-прекрасните души, които съм виждала някога на кораб с подобни размери. Плюс изумителен лазарет

с компютризирана експертна система, която знае как се поправят стрoшени пехотинци. Трябваше да я използваме върху Еймъс вместо да се мъчим сами.

Еймъс тропна с шина по пода.

— Добре сте се справили, шефе.

Холдън огледа чистия си екипаж и прокара ръка през косата си. За първи път от седмици насам там нямаше мазнина.

— Мда, душовете и автоматизираната медицинска помощ звучат добре. Нещо друго?

Наоми повдигна глава и притвори очи, сякаш преглеждаше някакъв списък.

— Имаме пълен резервоар с вода, инжекторите разполагат с достатъчно гориво, за да подгръват реактора през следващите трийсет години, и кухнята е заредена. Ако се наложи да я връщаме на флота, ще трябва първо да ме вържете здраво. Обичам я.

— Сладка малка лодка — промърмори усмихнато Холдън. — Някой погледна ли оръжията?

— Две стартови тръби и два̀сет далекобойни торпеда с високоексплозивни плазмени бойни глави — докладва Наоми. — Поне така пише в техническите характеристики. Зареждат се отвън, така че няма как да проверя, без да изляза зад борда.

— Същото е обозначено и на оръжейно-командния пулт, капитане — обади се Алекс. — И напълно заредени оръдия за близък бой. Е, с изключение на...

„На откоса, който изстреля по хората, убили Гомес.“

— Ах, да, капитане, когато сваляхме Кели в хангара, натъкнах се на голям сандък с надпис „ДС“. Според инструкцията това отговаря на „десантно снаряжение“. Сандъкът трябва да е натъпкан с оръжия — добави Наоми.

— Аха — потвърди Алекс. — Това е пълно оборудване за осем пехотинци.

— Чудесно — рече Холдън. — Благодарение на ъпстейновия двигател си имаме яки крачета. А ако сте прави за оръжията, имаме и зъби. Следващият въпрос е какво да правим? Склонен съм да приема предложението на полковник Джонсън. Други идеи?

— Аз съм изцяло за, капитане — обади се Еймъс. — Винаги съм смятал, че поясните са онеправдани. Готов съм да премина на страната

на революционерите.

— А земното наследство, Еймъс? — попита с усмивка Наоми.

— Това пък какво е, мамка му?

— Нищо, само се шегувам — намигна тя. — Зная, че си на наша страна, защото искаш да откраднеш жените ни.

Еймъс също се ухили, одобрил шегата.

— Ами как иначе, след като вие, хубавици такива, имате крака, дето стигат чак догоре — рече той.

— Добре, стига! — Холдън вдигна ръка. — Два гласа за Фред. Някой друг?

Наоми вдигна ръка.

— И аз гласувам за него — заяви тя.

— Алекс? Ти какво мислиш? — попита Холдън.

Марсианският пилот се изтегна назад и се почеса по главата.

— Тъй като няма къде да ида засега, май ще остана с вас, хора — рече той. — Но се надявам да не стигнем до поредното положение, в което да ни нареждат какво да правим.

— Няма — успокои го Холдън. — Сега вече имам кораб с оръдия и следващия път, когато някой ми нареди да правя нещо, смятам да ги използвам.

* * *

След вечеря Холдън направи дълга обиколка на кораба. Отвори всяка врата, погледна във всяко шкафче, включи всяко табло и прочете всички надписи. Остана за малко в машинното до реактора, затворил очи и заслушан в едва доловимите вибрации зад стената. Ако нещо някога се объркаше тук, искаше да го почувства с тялото си, преди да zazvuchi алармата. Отдели внимание на всеки един от инструментите в отлично заредената работилница, качи се на жилищната палуба и огледа каютите, докато намери една, която му се понрави, после разхвърли леглото, за да покаже, че е било използвано. Намери богат запас от комбинезони, които прецени, че ще му бъдат по мярка, и ги отнесе в новата си каюта. Изкъпа се за втори път и остави горещата вода да масажира свитите на възли мускули по гърба му. Докато се връщаше към каютата, плъзна пръсти по стената, за да усети

податливата огнеупорна пяна, с която бяха покрити стоманените конструкции. Забеляза, че Алекс и Еймъс вече се бяха настанили.

— Коя каюта ще вземе Наоми? — попита той.

Еймъс сви рамене.

— Тя още е в командния център и ровичка нещо.

Холдън реши да отложи съня за известно време и се качи на асансьора — имаха асансьор! — до командния център. Наоми седеше на пода, повдигнала един от капаците, и разглеждаше стотиците малки жички и елементи. Гледаше нещо вътре в кухнята.

— Ей, Наоми, наистина трябва да си починеш. Какво правиш всъщност?

Тя махна замислено към преградката.

— Това е идентификаторът — рече.

Холдън се приближи и приседна до нея.

— Кажете ми с какво мога да ти помогна.

Тя му подаде ръчния си терминал, инструкциите на Фред за промяна на опознавателния сигнал бяха изведени на екрана.

— Готов е за използване. Свързах пулта с информационния вход на идентификатора точно както е указано. Пуснах компютърна програма, която да промени настройките според техните инструкции. Новият опознавателен код и данните за корабния регистър вече са въведени. Вкарах и новото име. Фред ли го е избрал?

— Не, аз.

— Ох. Добре, тогава. Но... — Тя млъкна и отново кимна към идентификатора.

— Какъв е проблемът? — повтори Холдън.

— Джим, тези неща са направени така, че да не можеш да ровиш в тях. Цивилната версия на този апарат има устройство, което го разтапя в плътна силиконова маса, ако сметне, че някой е пробил защитата. Кой може да знае какви предпазни средства са заложили военните? Да спуснат магнитната бутилка в реактора? Да ни превърнат в свръхнова?

Наоми се обърна и го погледна.

— Направих всичко, както ми казаха, но не смея да натисна копчето — призна. — Не знаем какви ще са последствията при неуспех.

Холдън се надигна от пода и застана при компютъра. Програмата, която Наоми бе нарекла „Идентификатор 01“, очакваше да бъде стартирана. Той се поколеба за миг, сетне натисна копчето за начало. Корабът не избухна.

— Май Фред държи да ни запази живи — подхвърли той.

Наоми се отпусна в креслото с дълга изнурена въздишка.

— Виждаш ли защо не мога да поема командването — рече тя.

— Защото не обичаш да задействаш програми, когато не разполагаш с пълна информация?

— Може би защото нямам самоубийствени наклонности — уточни тя и започна бавно да сглобява кутията на идентификатора.

Холдън включи интеркома.

— Е, хора, добре дошли на борда на газовия влекач „Росинант“.

— Какво пък значи това име? — попита Наоми, след като пусна бутона.

— Означава, че ще трябва да потърсим вятърните мелници — подхвърли Холдън през рамо и се отправи към асансьора.

* * *

Фабрично-инженерният концерн „Тихо“ бе една от първите големи корпорации, пристигнали на Пояса. В ранните дни на експанзията инженерите от „Тихо“ бяха уловили с помощта на корабна флотилия малка комета и я бяха извели на стабилна орбита като постоянен водоизточник. Това беше десетилетия преди „Кентърбъри“ да се заеме с прекарване на лед от почти безграничните полета на Сатурновите пръстени. Пленяването на кометата бе най-сложното и трудно постижение на човешката инженерна мисъл през цялата досегашна история.

В добавка към този успех „Тихо“ бе вградил огромни реактивни двигатели в обвивката на Церера и Ерос и бе посветил няколко десетилетия на опитите да научи тези астероиди да се въртят. Не толкова успешно бе построяването на мрежа от високоатмосферни летящи градове над Венера, тъй като правата за тяхното съществуване и стопанисване бяха атакувани многократно в различни съдилища и този правен лабиринт навлизаше в осмото си десетилетие.

Междувременно течеше обсъждане за построяването на космически асансьори на Марс и Земята, но все още нямаше окончателно решение. Когато имаш невъзможна инженерна задача, която трябва да бъде осъществена в Пояса, и можеш да си го позволиш, наемаш „Тихо“.

Станция Тихо, поясният щаб на компанията, представляваше масивна пръстеновидна инсталация, построена около сфера с диаметър половин километър, притежаваща повече от шейсет и пет милиона кубически метра производствено и складово пространство. Двата противовъртящи жилищни пръстена, които обикаляха около сферата, можеха да поберат петнайсет хиляди работници и техните семейства. Върхът на производствената сфера бе увенчан с половин дузина масивни монтажни кранове, които наподобяваха разчленен тежкотоварен влекач. Дъното на сферата имаше издатина с радиус петдесетина метра, побираща мощен термоядрен реактор и корабен двигател, превръщащ станция Тихо в най-голямата мобилна монтажна платформа в Слънчевата система. Всяко помещение в пръстените бе монтирано на шарнирно устройство, позволяващо стаите да се извързват в посока към тягата, когато пръстените спираха да се въртят и станцията се отправяше към следващото си местоназначение.

Холдън знаеше всичко това и все пак, когато за пръв път зърна станцията, дъхът му секна. Въпросът не беше само в размерите, а по-скоро в мисълта, че четири поколения от най-умните хора в Слънчевата система живеят и работят тук, докато се опитват да издърпат човечеството към външните планети почти с усилие на волята.

— Прилича на огромно насекомо — обади се Еймъс.

Холдън понечи да възрази, но станцията наистина наподобяваше на гигантски паяк: раздуто туловище и щръкнали от върха крака.

— Оставете станцията, погледнете това чудовище — посочи Алекс.

Корабът, който в момента се строеше, засенчваше станцията. Ладарното ехо от корпуса му уведоми Холдън, че дължината му е над два километра, а ширината половин. Приличаше на огромна цигара, изработена от стомана. През непокрытите места се виждаха вътрешни помещения и машини в различни стадии на монтиране, но двигателите, изглежда, бяха завършени и носът бе напълно облицован. Върху него с големи букви бе изписано „Науву“.

— С това ли чудо ще летят мормоните чак до Тау Сети? — попита Еймъс и подсвирна. — Самонадеяни копелета. Без дори да знаят със сигурност дали на другия край на стогодишното пътуване ще намерят подходяща за живот планета.

— Изглеждат доста уверени — каза Холдън. — А и такъв кораб не се строи от глупаци. Лично аз им пожелавам късмет.

— Ще летят към звездите — вметна Наоми. — Как може да не им завиждате за това?

— Праправнуците им може би ще видят тези звезди — изтъкна Еймъс. — Да не прекаляваме с възхищението.

Той посочи внушителния предавател, щръкнал от едната страна на „Науву“.

— Искате ли да се обзаложим, че оттам са излъчили тъничкия като дупка на задник лъч със съобщението? — попита той.

Алекс кимна.

— Когато искаш да пратиш съобщение до точно определен обект, който се намира на светлинни години, трябва ти сериозен лъчев усилвател. Вероятно са намалили силата, за да не пробият отвор в корпуса ни.

Холдън се надигна от пилотското кресло и се промуши покрай Еймъс.

— Алекс, провери дали имаме разрешение за кацане.

* * *

Кацането се оказа изненадващо лесно. Диспечерският център на станцията ги упъти към един хангар от близката страна на сферата и остана на връзка, за да ги насочва, докато Алекс не скачи терминалния тунел с шлюзовия люк. От контролната кула нито за миг не изразиха опасения, че корабът им е окичен с доста оръжия, а не се виждат никакви резервоари за пренасяне на сгъстен газ. Позволиха им да се скачат, а след това им пожелаха приятен ден.

Холдън облече атмосферния скафандър и се спусна до товарния отсек, където останалите членове от екипажа на „Росинант“ вече го очакваха при шлюза.

— Облечете скафандрите — това е стандартната процедура, когато се пристига на ново място. И вземете по един от тези — той извади пистолети и пълнители от един сандък. — Скрийте ги по джобовете или в чантите, ако искате, но аз ще нося моя открито.

Наоми го изглежда намръщено.

— Не е ли твърде... предизвикателно?

— Омръзна ми да ме подритват — отвърна Холдън. — „Роси“ е чудесно начало към независимост, затова ще нося със себе си малка част от нея. Наречете го амулет за късмет.

— Абсолютно съгласен — подкрепи го Еймъс и пъкна своя пистолет в колана.

Алекс прибра своя в джоба на скафандъра. Наоми смръщи нос и махна с ръка към последния пистолет. Холдън го върна в сандъка и задейства въздушния шлюз. От другата страна ги очакваше възрастен мъж с мургава кожа и масивно телосложение. Когато ги видя, той се усмихна.

— Добре дошли на станция Тихо — поздрави ги Касапина от станция Андерсън. — Викайте ми Фред.

18. МИЛЪР

Гибелта на „Донагър“ удари Церера като чук, стоварващ се върху гонг. Новинарските емисии се надпреварваха да показват заснети с мощни телескопи кадри от битката, повечето от тях, ако не и всички, фалшиви. Из Пояса се носеше мълва за съществуването на таен флот на СВП. Шестте кораба, справили се с марсианския флагман, бяха обявени за герои и мъченици. Лозунги като „Направихме го веднъж, можем пак да го направим“ и „Да хвърлим още камъни“ се мъдреха на всякакви места.

„Кентърбъри“ бе размътил водата в Пояса, но „Донагър“ бе направил нещо по-лошо. Той бе отнел страха. Поясните бяха получили внезапна, решителна и неочаквана победа. Сега всичко им се струваше възможно и надеждата ги подмамваше.

Това щеше да изплаши Милър, ако беше трезвен.

Алармата му звънеше от десет минути. Докато я слушаше, без да предприема нищо, дразнещото бръмчене се обогатяваше с нови, непознати полутонове. Имаше една постоянно издигаща се мелодия, следвана от трепкащи перкусии и дори лека музика. Илюзия. Звукови халюцинации. Глас във вятъра.

На малката масичка, където обикновено стоеше шише с вода, се мъдреше останалата от снощи бутилка гъбен бърбън. Все още имаше няколко пръста на дъното. Милър погледна светлокафявата течност и си помисли как ли ще му се отрази, ако сръбне от нея.

Предимството да губиш илюзиите си, помисли си той, е, че поне преставаш да се преструваш. През всичките тези години бе вярвал, че го уважават, че го бива в работата, че жертвите, които прави, са за добро. А сега се оказа, че е просто един алкохолик, лекуващ душевните си рани с анестетик. Шаид смяташе, че е нещастник. Мус — че е цената, която трябва да плати, задето не е спала с някого, когото не харесва. Единственият, който може би го уважаваше, бе Хейвлок, човек от Земята. Всичко това донякъде бе успокояващо. Можеше да

престане да се прави на друг. Ако остане в леглото, заслушан в алармата, значи просто отговаря на очакванията на другите. В това няма нищо срамно.

И все пак, имаше работа за вършене. Той се пресегна и изключи алармата. Миг преди да го стори, долови в звука глас — тих, но настойчив. Женски глас. Не разбра какво му казва. Но тъй като беше в главата му, сигурно щеше да получи друга възможност по-късно.

Той се надигна от леглото, глътна няколко таблетки против главоболие и обезводняване, закуцука до банята и източи порцион за ден и половина гореща вода, настъръхнал под душа и загледан в порозовяващите си крака. Облече последния кат чисти дрехи. Закуската беше пръчица пресирана мая и гроздов подсладител. Изля бърбъна в рециклатора, без да го допие, само за да си докаже, че може да си надвие.

Мус седеше на бюрото. Вдигна глава, когато влезе.

— Чакам лабораторните анализи за изнасилването на осемнайсетото ниво — съобщи тя. — Обещаха да са готови до обяд.

— Ще видим — промърмори Милър.

— Имам потенциален свидетел. Момиче, което е било с жертвата по-рано същата вечер. Твърди, че си е тръгнала, преди да се случи нещо, но охранителните камери не го потвърждават.

— Искаш ли да я разпитам? — попита Милър.

— Още не. Но ако ми потрябва театър, ще те извикам.

— Съгласен.

Милър не погледна след нея. След като поседя известно време втренчен в празното пространство, той отвори шкафчето си, прегледа несвършената работа и се зае да разчиства.

Докато работеше, в ума му за милионен път се превърташе бавно унизителният разговор с Шаид и Доус. „Холдън е при нас. А вие не успяхте да откриете дори какво е станало със снаряжението ви.“ Сръчка тези думи, както език се пъха в дупката на липсващ зъб. Звучаха достоверно. Отново.

И все пак, може би бяха заблуда. Измислена на момента история, за да подсили унижението му. В края на краищата нямаше доказателства, че Холдън и екипажът му са оцелели. И какви доказателства би могло да има? „Донагър“ е унищожен заедно с корабния дневник. Ако са се измъкнали, станало е със спасителен

катер или с някой от онези марсиански ескортни кораби. Но нямаше начин кораб да се отърве от подобно прекеждие и да не попадне във всички новини. Такова нещо не можеш да запазиш в тайна.

Всъщност, вероятно можеш. Но ще е ужасно трудно. Той присви замислено очи. Хм. Как може да се скрие оцелял кораб?

Милър извади евтин навигационен планшет, който бе купил преди пет години във връзка с разследване на контрабанда, и въведе датата и позицията на кончината на „Донагър“. Всеки съд, летящ без ъпстейнов двигател, щеше да е още там някъде и марсианските бойни кораби досега да са го засекли и унищожили. Така че, ако Доус не му хвърляше прах в очите, корабът трябваше да е с ъпстейнов двигател. Той направи няколко бързи изчисления. Ако двигателят е достатъчно мощен, беглецът би могъл да стигне Церера за по-малко от месец. Да речем, за три седмици.

Разглежда данните близо десет минути, но така и не му хрумна нова идея. Стана, сипа си кафе и извади записа от разпита на един работник по поддръжката. Лицето на мъжа бе продълговато, мъртвешко и зловещо. Камерата не бе успяла да го фиксира добре и картината непрестанно подскачаше. Мус попита мъжа какво е видял и Милър се наклони напред, за да прочете изписаните в субтитри отговори, като търсеше неправилно разпознати от машината думи. Трийсет секунди по-късно механикът произнесе „долнопробна курва“, а текстът беше „долна урва“. Милър го поправи, а умът му продължаваше да работи.

Между осемстотин и деветстотин кораба пристигат на Церера всеки ден. Хиляда, за по-сигурно. Ако прибави по два дни пред и зад триседмичната граница, това прави само четири хиляди посещения. Доста са, но задачата не е неизпълнима. Ганимед е другата възможност. Заради развитата агрикултура там пристигат по стотина кораба дневно. Но и това няма да натовари много програмата. Ерос. Тихо. Палада. Колко кораба пристигат дневно на Палада?

Беше пропуснал почти две минути от записа. Пусна го отново, опита да не се разсейва, но след половин час се отказа.

Десетте най-натоварени космопорта в определения двудневен обег около предполагаемото пристигане на кораб с ъпстейнов двигател, стартирал от мястото, където бе унищожен „Донагър“, бяха приели приблизително двайсет и осем хиляди кораба. Би могъл да ги

намали до седемнайсет хиляди, ако изключи станциите и космопортовете, обслужвани от марсиански военни и научни екипи, както и почти всички вътрешни планетни станции. В такъв случай колко време ще му отнеме да провери всички портови регистри, ако допусне за миг, че е достатъчно глупав да се заеме с подобна задача? Нека бъдат 118 дни — ако не яде и не спи. При десетчасов работен ден без никакви други занимания би могъл да се справи за по-малко от година.

Всъщност имаше начин да стесни обхвата на издирване. Достатъчно е да търси само ъпстейнови двигатели. По-голямата част от трафика в тези портове е локален транспорт. Малки йонни влекачи, управлявани от минотърсачи и куриери. Космическият транспорт бе твърде скъп, за да се произвеждат много и мощни кораби. Така че, като зачеркне тези, които вероятно ще са около три четвърти, връща се в четирихилядния обseg. Все още стотици часове работа, но може би ще успее да измисли още някакъв начин да ги отсее, да се съсредоточи само върху най-вероятните... Например, ако корабът не е въвеждал план на полета преди унищожаването на „Донагър“.

Интерфейсът за преглеждане на портовите регистри бе стар и неудобен и почти не се отличаваше на Ерос, Ганимед, Палада и така нататък. Милър разхвърли основанията за запитване върху седем различни случая, включително и един негов отпреди месец, по който бе само консултант. Портовите регистри бяха публични и достъпни и не се налагаше да предявява детективско удостоверение, за да влиза в тях. Ако има късмет, Шадид едва ли ще го следи на толкова повърхностно ниво като разглеждане на публични регистри. Но дори и да го прави, може би ще получи отговорите, преди тя да се усети.

Никога не знаеш какъв ще ти е късметът, докато не опиташ. Пък и какво толкова имаше да губи?

Когато на терминала му се появи повикване от лабораторията, той едва не подскочи. Лаборантката бе сивокоса жена с неестествено младежко лице.

— Милър? Мус при теб ли е?

— Не — отвърна той. — Отиде на разпити.

Почти бе сигурен, че бе казала това. Лаборантката сви рамене.

— Хм, терминалът ѝ не отговаря. Искан да ви осведомя, че имаме положителен резултат по запитването във връзка с

изнасилването, което разследвате. Не е бил приятелят. Шефът ѝ го е направил.

Милър кимна.

— Прати ли го за съдебна заповед? — попита той.

— Аха — отвърна тя. — Вече е във файла.

Милър го отвори: ЗВЕЗДЕН ЛАБИРИНТ, С РАЗРЕШЕНИЕТО НА СТАНЦИЯ ЦЕРЕРА, НАРЕЖДА ЗАДЪРЖАНЕТО НА ИМАНУЕЛ КОРВУС ДОУД, ВЪВ ВРЪЗКА С УЧАСТИЕТО МУ В ИНЦИДЕНТ ККС-4949321. Подписът на съдията премигваше в зелено. Той усети, че на устните му изгрява усмивка.

— Благодаря — рече.

Докато напускаше участъка, някой от отряда за борба с порока го попита къде отива. Отвърна, че излиза да обядва.

Счетоводна фирма „Араня“ държеше офиси в приятна част на правителствения квартал в седми сектор. Милър рядко бе идвал тук, но заповедта за арест важеше за цялата територия на станцията. Той се приближи към секретаря на регистратурата — хубавец местна порода, с извезан на елека звезден символ — и обясни, че иска да разговаря с Имануел Корвус Доуд. Мургавото лице на секретаря стана пепелявосиво. Милър се отдръпна назад, без да запречва изхода, но остана близо до него.

Двайсет минути по-късно на входа се появи възрастен мъж с хубав костюм. Той пристъпи право към Милър и го огледа от главата до петите.

— Детектив Милър? — попита мъжът.

— Вие сигурно сте адвокатът на Доуд — каза бодро Милър.

— Така е и бих искал да зная...

— Разбира се — прекъсна го Милър. — Веднага ще ви осветля.

Офисът бе чист и просторен, с небесносини стени, озарени отвътре. Доуд седеше на масата. Беше достатъчно млад, за да има арогантен вид, но и достатъчно възрастен, за да се плаши. Милър му кимна.

— Вие ли сте Имануел Корвус Доуд? — попита той.

— Преди да продължите, детектив — намеси се адвокатът, — клиентът ми в момента участва във важни преговори на много високо равнище. Сред клиентите му има хора, вземащи дейно участие във военната промишленост. Така че, ако възнамерявате да му предявявате

някакви обвинения, трябва да ви предупредя, че ние можем и ще запишем всичко, което правите, и ако допуснете дори само една грешка, ще понесете отговорност.

— Господин Доуд — заяви Милър. — Това, което смятам да сторя, буквално е единственото хубаво нещо през този ден. Така че, ако се опитате да се възпротивите на ареста, това само може да ме зарадва.

— Хари? — Доуд погледна към адвоката си. Гласът му леко потрепери.

Адвокатът поклати глава.

Когато се озоваха в полицейската кола, Милър си позволи няколко секунди на доволно съзерцание. Доуд седеше отзад с оковани с белезници ръце и макар минувачите да се спираха, за да го погледнат, той не каза нищо. Милър извади ръчния си терминал, отбеляза часа на ареста, възраженията на адвоката и още няколко дребни детайла. Млада жена със строго кремаво костюмче се спря при вратата. Милър не я познаваше, тя нямаше връзка със случая, по който работеше. Обърна се и завъртя глава, за да погледне Доуд, свел унижено поглед. Жената продължаваше да гледа към Милър. После кимна отривисто. „Благодаря ви.“

След което влезе през вратата.

Два часа по-късно Милър приключи с документацията по случая и прати Доуд в килията.

След три часа и половина пристигнаха първите портови регистри.

А пет часа по-късно правителството на Церера рухна.

* * *

Макар че участъкът се пръскаше по шевовете, вътре цареше тишина. Детективи и младши следователи, патрулиращи полицаи и чиновници, висши и нисши служители, всички се бяха събрали при Шаид. Тя стоеше на подиума, с изопната назад коса. Беше облякла парадната униформа, но бе свалила знаците. Гласът ѝ бе неуверен.

— Сигурно всички сте чули, но от този момент вече е официално. ООН, в отговор на молбата на Марс, изтегля своите наблюдатели и... преустановява протекцията си над станция Церера.

Това е мирен преход. Не става въпрос за преврат. Ще го повторя отново. Това не е преврат. Земята се изтегля оттук, но никой не ни налага волята си.

— Глупости — извика някой. Шаидид вдигна ръка.

— Чух всякакви приказки — заговори отново тя. — Не искам да ги чувам и от вас. Губернаторът ще направи официално изявление в началото на следващата смяна и тогава ще научим повече подробности. А дотогава договорът на „Звезден лабиринт“ все още е в сила. В момента се съставя преходно правителство от представители на местния бизнес и профсъюзите. Ние все още сме законът на Церера и очаквам от вас да се държите подобаващо. Искам да се явите навреме за своите смени. Никой да не закъснява. Искам да се държите с нужния професионализъм и в пределите на установената практика.

Милър погледна към Мус. Косата ѝ все още бе разчорлена от възглавницата. И за двамата беше след полунощ.

— Някакви въпроси? — попита Шаидид с тон, който внушаваше, че не трябва да има.

„Кой ще плаща на «Звезден лабиринт»? — мислеше Милър. — Чии закони ще защитаваме? Какво е накарало Земята да се откаже от най-големия космопорт в Пояса? Кой ще преговаря за мир сега?“

Мус улови погледа му и се усмихна.

— Май ни отсвирват — рече Милър.

— Все някога щеше да стане — съгласи се тя. — По-добре да вървя. Трябва да се отбия на едно място.

— На горното ниво?

Мус не отговори, защото не се налагаше. На Церера нямаше закони. Имаше полиция. Милър се отпрати към квартирата си. Станцията жужеше като кошер, астероидът под краката му вибрираше от безбройните скачващи скоби и реакторни ядра, тръби, рециклатори и пневматични системи. Астероидът беше жив и той бе забравил за дребните признаци, които го доказват. Шест милиона души живееха тук, дишаха този въздух. Зачуди се дали някой вече не ги е зачеркнал.

Нима се е стигнало дотам, че вътрешните планети са готови да изгубят една голяма станция? Изглеждаше сякаш Земята изоставя Церера. СВП щеше да я замести, независимо дали го иска или не. Вакуумът във властта бе твърде голям. После Марс ще предизвика СВП. И тогава... тогава какво? Ще ги разпилеят на прах? Ще стоварят

десант и ще наложат военно положение? Не можеше да повярва. Очевидно ставаше въпрос за огромни средства. Само таксите за гориво биха заситили икономиката на цяла една страна. Колкото и да не искаше, трябваше да признае, че Шаид и Доус са били прави. Церера под земно управление бе най-добрата възможност да се преговаря за мир.

Има ли човек на Земята, който да не иска този мир? Някой или нещо, достатъчно могъщо, за да накара мудната бюрократична машина на ООН да се задейства?

— Какво е то, Джули? — попита той в пространството. — Какво си видяла там, че да си заслужава Марс и Поясът да се изтребят взаимно?

Станцията продължаваше да жужи, тих, постоянен ромон, твърде слаб, за да чуе гласовете в него.

* * *

На сутринта Мус не дойде на работа, но имаше съобщение в терминала му, че ще закъснее. „Почистване“ — бе едничкото обяснение.

На пръв поглед на станцията сякаш нищо не се бе променило. Същите хора отиваха на същите места, за да вършат същата работа. Но това не беше истина. Нивото на енергия бе друго. Хората се усмихваха, смееха се и се кълчеха. Беше като маниакалност и паника, пресети през филтъра на нормалността. Нямаше да продължи дълго.

Те бяха последната преграда между Церера и анархията. Те бяха законът и отговорността някой побъркан да не отвори шлюзовете или да отрови рециклаторите сега лежеше на техните плещи. На хора като него. Може би трябваше да се стегне, да отговори на изискванията на момента, както се опитваха да правят останалите. Но дори само мисълта за това го изморяваше.

Шаид мина край него и го тупна по рамото. Той въздъхна, надигна се и я последва. В кабинета ѝ отново завари Доус, който имаше недоспал вид. Милър му кимна. Шаид скръсти ръце, а погледът ѝ не бе тъй пронизващ, както обикновено.

— Играта загрубя — поде тя. — Изправени сме пред нещо, с което досега не сме се сблъскали. Нуждая се от група хора, на които бих поверила и живота си. Разбра ли ме?

— Да — отвърна той. — Разбрах ви. Ще спра да пия и ще се стегна.

— Милър, ти не си лош човек. На времето беше добро ченге. Но не ти вярвам и нямаме време да започваме отначало. — Никога досега не я бе чувал да му говори толкова кротко. — Уволнен си.

19. ХОЛДЪН

Фред беше сам, с протегнатата ръка и топла открита усмивка на широкото си лице. Нямаше охрана със страховити оръжия зад него. Холдън му стисна ръката и после се разсмя. Фред го погледна объркано, очаквайки търпеливо да обясни кое е смешното.

— Извинявай, но нямаш представа колко е приятно всичко това — рече Холдън. — За първи път от месеци насам слизам от кораб без взривове и изстрели зад мен.

Фред също се разсмя, искрен смях, който сякаш се зараждаше дълбоко в корема му.

След минутка той каза:

— Тук сте в безопасност. Ние сме най-защитената станция сред външните планети.

— Защото сте СВП? — попита Холдън.

Фред поклати глава.

— Не. Субсидираме кампаниите на политици от Земята и Марс със средства, които биха накарали Хилтън да се изчерви — обясни той. — Така че реши ли някой да ни взривява, половината асамблея на ООН и Марсиански конгрес ще надигнат глас. Така е в политиката — често враговете ти са твои съюзници. И обратното.

Фред посочи вратата зад гърба си и им даде знак да го последват. Малко по-нататък гравитацията започна да се усилва и промяната ги обърка. Холдън се олюля. Фред го погледна смутено.

— Съжалявам. Трябваше да ви предупредя за това. Гравитацията в централната част е нула. Навлизането в ротационната гравитация на пръстена за пръв път винаги е леко неприятно.

— Ще се справя — обеща Холдън. Стори му се, че мярва лека усмивка на устните на Наоми, но може би това бе само плод на въображението му.

Малко, след това вратата на асансьора се отвори към широк, застлан с мокет коридор със стени в бледозелено. Посрещна ги

успокоителният мирис на въздушни филтри и прясно лепило за мокети. Холдън не би се изненадал, ако се окажеше, че добавят към дихателната смес и специален аромат в стил „нова станция“. Вратите от двете страни на коридора бяха облицовани с имитация на дърво, което не се различаваше от истинското. Човек можеше да се досети, че е имитация, само поради факта, че никой не можеше да си позволи подобен лукс. От целия екипаж вероятно Холдън бе единственият, израсъл в къща с истинска дървена мебел и пердета. Еймъс се бе родил в Балтимор. Там не бяха виждали дърво повече от век.

Холдън си свали шлема и се обърна да каже на останалите да сторят същото, но те вече го бяха направили. Еймъс огледа коридора и подсвирна.

— Хубаво местенце, Фред — рече той.

— Последвайте ме, ще ви покажа къде да се настаните — подкани ги Фред и ги поведе по коридора. Докато вървяха, той продължи да говори: — През последните сто години станция Тихо бе преоборудвана на няколко пъти, но в основата си не се е променила много. Конструкцията ѝ по начало е била гениална, както и нейният създател Малтус Тихо. Неговият внук Бредън управлява компанията сега. В момента не е на станцията. Замина надолу в кладенеца — към Луната, за една голяма сделка.

— Май ви се е събрала доста работа покрай онова чудовище отвън — подхвърли Холдън. — А и войната.

Разминаха се с група мъже и жени, облечени с разноцветни комбинезони, които разговаряха оживено помежду си. Коридорът бе толкова широк, че никой не трябваше да отстъпва. Фред им махна с ръка, докато минаваха край тях.

— Тъкмо свърши първата смяна, така че попаднахте в час пик — обясни той. — Всъщност приближава времето за следващата задача. „Науву“ е почти завършен. След шест месеца ще започнат товаренето на колонисти. Винаги трябва да се гледа напред. „Тихо“ харчи единнайсет милиона дневно за поддръжка, независимо дали печели или не. Доста голяма дупка в бюджета. И войната... е, дано да е временна.

— А сега приемате и бежанци. Това няма да ви помогне никак — вметна Холдън.

Фред се разсмя и отвърна:

— Е, още четирима няма да ни докарат до сиромашия.

Холдън спря, принуждавайки и другите да се спрат зад него. Фред измина още няколко крачки, преди да забележи и да ги погледне объркано.

— Имам чувството, че криеш нещо от нас — поде Холдън. — Ако се изключи откраднатият марсиански кораб, който струва няколко милиарда долара, нямаме нищо ценно. Всички ни смятат за мъртви. Банковите ни сметки са блокирани, а аз отдавна не вярвам във вселена, в която Чичко Паричко ще дойде да ме ощастливи само заради доброто си сърце. Така че или ще ни кажеш защо поемате риска да ни приберете при себе си, или се качваме обратно на кораба и се захващаме с пиратство.

— Ще ни нарекат „Бич за марсианския търговски флот“ — изръмжа зад него Еймъс. Изглеждаше доволен.

Фред вдигна ръце. В очите му нямаше гняв, по-скоро учудване и уважение.

— Няма нищо скрито, имате думата ми за това — увери ги той. — Вие сте въоръжени, охраната на станцията ще ви позволи да носите оръжията си където поискате. Дори само това би трябвало да е достатъчно, за да ви убеди, че не смятаме да ви измамим. Но нека все пак първо ви настаня, а сетне ще поговорим.

Холдън не помръдна. Появи се друга група работници и те ги изгледаха с любопитство. Някой от минаващите дори попита:

— Фред, наред ли е всичко?

Фред кимна и махна нетърпеливо.

— Хайде поне да се махнем от коридора.

— Няма да се настаняваме, докато не получим отговор — запъна се Холдън.

— Добре. И без това почти стигнахме. — Фред се обърна и пое с бърза крачка. Спря до една ниша в коридора с две врати. Отвори едната с карта и ги въведе в просторен апартамент с голяма гостна.

— Банята е отзад вляво. Спалнята е отдясно. А там има малък кухненски бокс — посочи той.

Холдън се отпусна на кафявия фотьойл, тапициран с имитация на кожа, и се облегна назад. В джоба на облегалката имаше дистанционно. Предположи, че с него се управлява големият екран на стената. Наоми и Еймъс се настаниха в идентични фотьойли, а Алекс се плъсна на дивана.

— Удобно ви ли е? — попита Фред и се настани срещу Холдън.

— Не е зле — кимна Холдън и добави: — На кораба ми има невероятна кафемашина.

— Надявам се, че на всички ви харесва. Разполагате с два апартамента, другият е с две стаи. Не знаех как да ви подреда за спане... — Фред млъкна сконфузено.

— Не се притеснявай, шефе, можеш да спиш с мен — намигна Еймъс на Наоми.

Тя само се подсмихна.

— Добре, Фред, магнахме се от коридора — рече тя. — Сега да чуем отговорите на въпросите на капитана.

Фред кимна, надигна се и се покашля. Изглежда, преговаряше нещо. Когато заговори, от бъривата фасада не бе останала и следа. В гласа му се долавяше твърдост и авторитет.

— Войната между Марс и Пояса е самоубийство. Дори и да въръжим работниците на всеки астероид, пак не можем да се сравняваме с Марсианския флот. Можем да убием неколцина с хитрост и измама или със самоубийствени нападения. И тогава Марс току-виж се видял принуден да унищожи няколко наши станции като пример за назидание. Ние пък бихме могли да прикачим химични ракети на неколкостотин камъка с размери на двойно легло и да ги пратим като армагедонен дъжд срещу марсианските куполни градове.

Фред млъкна, сякаш търсеше подходяща дума, после се отпусна във фотьойла.

— Всички глашатаи на войната забравят това. Забравят за слона в стъklarския магазин. Всеки, който не живее на космически кораб, е изложен на риск. Тихо, Ерос, Палада, Церера. Станциите не могат да избягат от насочените към тях ракети. А като се има предвид, че вражеските граждани обитават дъното на гравитационния кладенец, няма дори да ни се налага да се прицелваме точно. Айнщайн е бил прав. Следващата война ще я водим с камъни. А Поясът разполага с камъни, които могат да превърнат повърхността на Марс в кипящо море. Засега всеки се старае да играе внимателно и да стреля само по кораби. Много джентълменски, няма що. Но рано или късно едната или другата страна ще бъде принудена да извърши нещо отчаяно.

Холдън се наведе напред и изкуствената кожа под него изскърца. Никой не се засмя.

— Съгласен съм. Но какво общо има това с нас?

— Твърде много кръв се проля вече — изтъкна Фред.

Холдън трепна, припомни си Шед.

— „Кентърбъри“ — продължи Фред. — „Донагър“. Хората няма да забравят тези кораби и хилядите невинни жертви.

— Шефе, май задраска двете единствени възможности — обади се Алекс. — Войната и мира.

— Има и трета възможност. Цивилизованото общество разполага и с други средства да се справя с подобни проблеми — обясни Фред. — Като например съда.

Еймъс изпръхтя презрително. Холдън се постара да прикрие усмивката си.

— Сериозно ли го мислите? — попита Еймъс. — И как, за Бога, ще пратите на съд марсиански стелт-кораб? Ще трябва ли да разпитаме всички стелт-кораби за местонахожденията им, за да проверим тяхното алиби?

Фред вдигна ръка.

— Спрете да мислите за разрушаването на „Кентърбъри“ като за акт на обявяване на война — рече той. — Това е престъпление. В момента реакциите на хората са пресилени, но когато положението се успокои, главите на всички ще изстинат. Хората от двете страни ще видят накъде води този път и ще потърсят друга възможност. Съществува изход, при който разумните представители на двете страни ще могат да разследват събитията, да преговарят за възможни съдебни действия и да обявят за виновни онези, които наистина са били въввлечени. Съдебен процес. Това е единственият възможен изход, който не включва смъртта на милиони и рухването на крехката човешка инфраструктура в космоса.

Холдън повдигна рамене, жест, който почти не се забеляза под скафандъра.

— Добре, дори да се опре до съд. Все още не си отговорил на въпросите ми.

Фред го посочи с пръст, после всеки един от останалите.

— Вие сте жокерите в тестето. Единствените живи свидетели на разрушаването и на двата кораба. Когато започне процесът, искам да сте на мое разположение. Разполагам с достатъчно влияние, но вие можете да ми осигурите място на масата за преговори. Това ще доведе

до цяла нова поредица от споразумения и договори между Пояса и вътрешните планети. За месеци ще постигнем онова, за което мечтая от десетилетия.

— Искаш да ни използваш като свидетели, за да спечелиш процеса и да си осигуриш тези договори във вида, в който си ги представяш — довърши Холдън.

— Да. Готов съм в замяна да ви предлага защита, да ви предоставя убежище толкова дълго, колкото ще бъде необходимо.

Холдън пое дълбоко въздух, въздъхна, изправи се и се зае да разкопчава скафандъра.

— Е, добре. Мисля, че съм склонен да приема историята ти — рече той. — Да се настаняваме.

* * *

Наоми пееше караоке. Дори само от мисълта за това на Холдън му се виеше свят. Наоми. Караоке. След всичко, което преживяха през последния месец, Наоми стоеше на сцената с микрофон в едната ръка и чаша псевдомартини в другата и крещеше с цяло гърло някакъв популярен поясен хит на „Прашни филтри“. Това бе най-странната сцена, в която я бе виждал досега. Тя приключи под оскъдни ръкопляскания и отделни подсвирквания, олюля се и тупна в едно от сепаретата.

Надигна чаша и изля половината от съдържанието ѝ в гърлото, другата половина разплиска с халтав жест.

— К'во мислиш? — попита го тя, махайки на бармана за ново питие.

— Ужасно беше — отвърна Холдън.

— Не, наистина?

— Това бе най-ужасната версия на най-ужасната песен, която някога съм чувал.

Наоми поклати глава, изплези му се и изпръхтя. Черната ѝ коса падна върху лицето. Барманът остави на масата следващото мартини. Тя се улови за перчема, повдигна го нагоре, взе чашата и отпи.

— Ти не разбираш — рече. — Песента *трябваше* да е ужасна. Това е смисълът.

— В такъв случай това беше най-добрият вариант на песента, който съм чувал — поправи се Холдън.

— Не знаеш колко си прав. — Наоми огледа бара. — Къде са Еймъс и Алекс?

— Еймъс откри най-скъпата проститутка, която някога съм виждал. Алекс е отзад и мята стрелички. Отбелязва на висок глас предимствата на марсианските метачи на стрелички. Предполагам, че ще го убият и ще го изхвърлят през шлюза.

На сцената се покатери нов певец, който подкара нещо като виетнамска любовна балада. Наоми го погледа известно време, сетне каза:

— Дали пък да не го спасим?

— Кого?

— Алекс. На Еймъс не му трябва спасяване.

— Може и да му трябва, ако е казал на скъпата проститутка за неограничения кредит на Фред.

— Добре, ще организираме спасителна експедиция и за двамата — реши Наоми и допи остатъка от коктейла.

Тя понечи да махне отново на бармана, но Холдън се пресегна и я улови за ръката.

— Хайде по-добре да излезем на въздух — предложи той.

Лицето ѝ за миг потъмня от гняв. Тя издърпа ръката си.

— Ти излез на въздух. Аз наскоро изгубих два кораба и цял куп приятели, и прекарах три седмици в нищото, без да знам дали ще оцелея. Така че, не. Отивам да си взема още едно и после пак ще пея. Тълпата ме обожават — добави тя.

— Ами спасителната мисия?

— Изгубена кауза. Еймъс ще загине в прегръдките на космическата проститутка, но поне ще умре, както живя.

Наоми се надигна с усилие от масата, взе поредната доза мартини от бара и се насочи към сцената. Холдън я изпрати с поглед, допи скоча, който плацикаше от два часа, и се изправи.

За миг си представи как двамата се прибират в апартамента и се тръшват в леглото. На сутринта щеше да се ненавижда, задето се е възползвал от състоянието ѝ, но въпреки това би го направил. Наоми го гледаше от сцената и той осъзна, че се е облещил в нея. Махна ѝ с

ръка, после се насочи към вратата в компанията на призраци — Ади, капитан Макдоуъл, Гомес, Кели и Шед.

* * *

Апартаментът беше просторен и потискащ. Полежа на леглото по-малко от пет минути, после стана и излезе отново. Вървя по коридора половин час, преди да стигне големите кръстовища, водещи към други части на пръстена. Откри електронен магазин, чайна и още нещо, което при по-внимателен оглед се оказа скъп бордей. Отказа видеоменюто с услуги, които му предложи един любезен служител, и продължи нататък, чудейки се дали Еймъс не е бил вътре.

Беше по средата на един коридор, който не бе виждал досега, когато се размина с групичка тийнейджърки. Лицата им бяха на четиринайсетгодишни, но на височина вече бяха колкото него. Те се умълчаха, докато се разминаваха, после избухнаха в кикот и забързаха. Тихо беше град и Холдън изведнъж се почувства като чужденец, неуверен къде да иде и какво да прави.

Нищо чудно, че в края на краищата скитанията го доведоха до асансьора на корабния док. Натисна бутона, намести се в кабината и се сети да включи магнитите в подметките миг преди да литне нагоре, когато гравитацията се извъртя настрани, сетне изчезна.

Макар че бе прекарал на „Росинант“ едва три седмици, качването на борда му се стори като завръщане у дома. Като се оттласкваше леко и се държеше за парапета, той се насочи към пилотската кабина. Намести се в креслото, постави ремъците и затвори очи.

Корабът тънеше в тишина. С изключен реактор и никой на борда не се усещаше каквото и да било движение. Гофрираният разгъваем тунел, свързващ „Роси“ със станцията, прехвърляше съвсем малко вибрации на кораба. Холдън можеше да остане със затворени очи, изолиран от всичко около него.

Щеше да е приятно, ако не беше образът на Ади, който неизменно изникваше пред него — всеки път, когато спускаше клепачи. Ади, която му намигваше, а после изчезваше в облака на взрива. И гласът на Макдоуъл, опитващ се да спаси своя кораб до

последната секунда. Зачуди се дали ще го преследват до края на живота му, дали ще му се явяват във всеки подобен момент на покой.

Припомни си ветераните от неговите флотски дни. Обръгнаха мъжаги, които можеха да спят дълбоко, докато на два метра от тях другарите им играеха шумно покер или гледаха телевизия с надут докрай звук. В онези дни си мислеше, че това е само телесна адаптация, опит на организма да получи почивката, от която има нужда. Сега обаче се чудеше дали ветераните не са предпочитали тази постоянна глъчка. Сигурно, когато са се прибирали у дома, не са успявали изобщо да мигнат. Той отвори очи и се загледа в просветващия зелен индикатор на пулта.

Това бе единствената светлина в кабината и тя не осветяваше нищо. Но периодичното ѝ премигване му действаше успокояващо. Тихото сърцебиене на кораба.

Холдън си мислеше, че Фред вероятно е прав. Съдебният изход е единственото правилно решение, на което трябва да се надяват. Но от друга страна, какво ли не би дал, за да зърне онези стелт-кораби в мерника на Алекс. Как му се искаше екипажите им да преживеят същите ужасяващи моменти, когато всички контрамерки се провалят, до торпедните попадения остават секунди и абсолютно нищо не може да ги спре.

Искаше му се да чуе последната им въздишка в микрофона, както бе чул тази на Ади.

За известно време успя да прогони призраците от главата си с тези откъснати фантазии. Но когато престанаха да действат, той се спусна в жилищния отсек, сви се на своята койка и се опита да заспи. „Росинант“ му запя приспивна песен със своите въздушни рециклатори и тишина.

20.

МИЛЪР

Милър седеше в едно открито кафене под високия купол на тунела. Наоколо имаше градинки с култивирана трева, покривът сияеше в яркочерно. Станция Церера бе като отвързан от пристана кораб. Орбиталните механици и инерцията я задържаха там, където е била винаги, но ситуацията се бе променила. Отбранителните системи си бяха същите. Същото беше и напрежението в хидравличните врати на космопорта. Но това, което бяха изгубили, бе ефемерното политическо равновесие, а то бе всичко.

Милър се наведе напред и отпи от кафето.

В градинките играеха деца. Той ги смяташе за деца, но си спомняше, че на тяхната възраст вече се имаше за голям. Петнайсет-шестнайсетгодишни. На ръцете им имаше превръзки със знака на СВП. Момчетата говореха с високи гневни гласове. Приказваха нещо за тирания и свобода. Момичетата ги гледаха как се перчат. История, стара като света, независимо дали се разиграва на един малък къс скала, заобиколен от вакуум, или в резерват за шимпанзета на Земята. Дори в Пояса младежта израстваше с усещането за неуязвимост, за безсмъртие, с непоклатимата увереност, че за теб нещата ще бъдат различни. Законите на физиката ще се изменят, ракетите никога няма да попаднат в целта си, въздухът няма да изсвисти към нищото. Може би за другите хора — събраните от кол и въже бойни кораби на СВП, ледените влекачи, марсианските разрушители, „Скопули“, „Кентърбъри“, „Донагър“, за стотиците малки съдове, загинали при незначителни стълкновения в различни места на системата, превърнали се в бойно поле, — но не и за теб. И когато младият човек извади късмет да надживее този оптимизъм, той се превръща в някой като Милър — с мъничко страх, мъничко завист и съкрушителната увереност колко е крехък животът. Но все пак в банковата му сметка имаше тримесечна заплата и достатъчно свободно време, а и кафето не беше лошо.

— Искате ли нещо друго, сър? — попита келнерът. Не изглеждаше по-възрастен от децата в тревата. Милър поклати глава.

Бяха изминали пет дни, откакто „Звезден лабиринт“ му прекрати договора. Губернаторът на Церера бе заминал, тайно, с някой от корабите в порта, преди новината за смяната на властта да се разпространи. Съюзът на външните планети обяви присъединяването на Церера към тяхната организация и никой не се опита да възрази. Милър прекара първия си ден на безработен в наливане с алкохол, дълбоко уверен, че постъпва правилно и както всички останали в подобно положение.

На втория ден трябваше да преживее махмурлука. На третия вече му беше скучно. Навсякъде из станцията полицията демонстрираше силата, която той бе очаквал — нещо като превантивно миротворчество. Редките политически протести и манифестации бяха разпръснати бързо, очевидно гражданите на Церера не проявиха интерес към тях. Погледите им бяха отправени към мониторите — към войната. Няколко разбити глави и хвърлени в затвора размирници нямаха значение. И Милър не носеше никаква лична отговорност за тези неща.

На четвъртия ден той провери терминала си и установи, че осемдесет процента от запитванията за портовите регистри са успели да пристигнат, преди Шаид да спре достъпа му. Над хиляда посещения, като всяко от тях можеше да се окаже следа към изчезналата Джули Мао. Досега поне нямаше марсиански термоядрени бомби, пратени да превърнат Церера в облак. Нямаше ултиматуми да се предадат, нито готови да превземат малката планета сили. Всичко това би могло да се промени в миг, но докато се случи, Милър продължаваше да пие кафе и да преглежда корабните регистри, по един на всеки петнайсет минути. Предполагаше, че ако корабът на Холдън е последният в тези записки, ще го открие след около шест седмици.

„Адрианопол“, минотърсач трето поколение, бе посетил Палада в определения от Милър срок. Той надзърна в регистрацията, за пореден път подразнен от това колко малко информация се съдържа там. Притежание на Стрего Антъни Абрамович. Осем регистрирани технически нарушения, забранен достъп до Ерос и Церера като опасен за космопорта. Глупак, който сякаш се моли да му се случи нещастие,

но летателният план изглеждаше напълно легален и историята на кораба бе достатъчно дълга, за да намирисва на изфабрикувана. Милър изтри записа.

„Шибаният задник“, товарен шлеп, пътуващ по курса Луна-Ганимед-Пояса. Притежава се от Лунната корпорация МИОФБ. Една бърза проверка в обществения регистър на Ганимед показва, че е напуснал тамошния порт в указаното време и не си е направил труда да въвежда нов план на полета. Милър чукна с нокът по екрана. Такива неща се случваха и властите по правило си затваряха очите. Твърде биещо на очи, за да се използва като прикритие. Изтри и този запис.

Терминалът изписука. Пристигащо съобщение. Милър го отвори. Едно от момичетата на площадката извика, друго се разсмя. Над главата му изпърха врабче, борещо се с постоянния бриз на рециклатора.

Хейвлок определено изглеждаше по-добре, отколкото на Церера. По-щастлив. Тъмните кръгове под очите му бяха изчезнали, чертите на лицето му — омекнали, сякаш бе отпаднала необходимостта да променя вида си, за да не изглежда чужд на Пояса.

— Милър! — заговори той от записа. — Чух, че Земята отрязва Церера точно преди да получи твоето съобщение. Лош късмет. Съжалявам, че Шаидид те е изгонила. Между нас казано, тя е един помпозен идиот. Дочух да се говори, че Земята прави всичко възможно да не бъде намесена във войната, включително е готова да се раздели със станциите си. Знаеш как е. Когато от едната ти страна е застанал питбул, а от другата ротвайлер, първото, което правиш, е да пуснеш пържолата.

Милър се разсмя.

— Подписах договор с полицейската фирма „Протоген“, доста голяма частна компания с връзки с армията. Заплатата е достатъчно голяма, за да си затваряш очите пред тяхната грандоманщина. Договорът трябваше да е за Ганимед, но с дивотиите, които се случват напоследък, кой знае къде ще ме пратят? Оказа се, че „Протоген“ има тренировъчна база в Пояса. Не бях чувал за това, а то било сериозна школа. Научих, че търсят полицаи, и с радост бих те препоръчал. Искам само да потвърдиш и ще те свържа с отдела за набиране на служители. Може би ще е по-добре да се махнеш от този проклет камък.

Хейвлок му се усмихна.

— Пази се, партньоре — завърши землянинът. — И дръж връзка.

„Протоген“. „Розова вода“. „Ал Абик“. Малки охранителни фирми, използвани от големите трансорбитални компании като частни армии и наемнически сили, за да постигат целите си. „Анан Сек“ бе взел договора за Палада и го държеше от години, макар седалището му да бе на Марс. СВП сигурно също наемаха хора, но едва ли щяха да го вземат.

Беше изминало доста време от последните му опити да си търси работа. Беше си мислил, че е приключил с това и ще си умре на Церера, с договор за тукашната полиция. Но сега, когато събитията го бяха изхвърлили на улицата, беше му странно да мисли за подобни неща. Сякаш се намираше в онзи миг на безтегловност между удара и болката. Наистина трябваше да си потърси нещо подходящо. Да се занимава с каквото й да било, вместо да праща съобщения на стари приятели. Имаше фирми които щяха да му помогнат. Баровете на Церера наемаха бивши ченгета. Големите магазини също. Нямаше никакъв смисъл да виси по кафенета и да зяпа малките деца в градинките. Нито да се рови в един случай, който трябваше отдавна да е приключил.

„Дейгън“ бе пристигнал на Церера съвсем малко преди определения срок. Притежание на „Капиън колектив“, които, сигурен бе в това, бяха параван на СВП. Ето една подходяща кандидатура. Само че маршрутът на полета бе въведен няколко часа след взривяването на „Донагър“ и изходният протокол от Йо изглеждаше съвсем легален. Милър го премести в папката с кораби, оставени за повторна проверка.

„Росинант“, собственост на лунния „Силенсио Кърант Холдингс“, беше газов влекач, акостираше на Тихо часове преди края на срока. „Силенсио Кърант“ бе средна по размери компания без видими връзки със СВП и летателният план изглеждаше напълно редовен. Милър постави пръст върху бутона за изтриване, но се спря. После се облегна назад.

Защо един газов влекач ще лети между Палада и Тихо? И двете станции са *потребители* на газ. Да се лети от един консуматор до друг без междинна спирка е изпитан начин да избягваш портовите такси. Той поиска предишния курс, отвел „Росинант“ на Палада откъдето и да

било, и се облегна отново, докато чакаше. Ако файлът е прехвърлен на Церера, отговорът би трябвало да пристигне до минута-две. Но програмата посочи очакван отговор след час и половина, което означаваше, че запитването е било препратено на Палада. Нямаше го в местната база данни.

Милър се почеса по брадичката, обрасла с петдневна брада. На устните му затрептя усмивка. Той изпрати ново запитване, този път за значението на думата „Росинант“. Показа се, че буквално означава „вече не е товарен кон“. Ставаше въпрос за коня на Дон Кихот.

— Ти ли си това, Холдън? — попита той екрана. — Отишъл си да се бориш с вятърните мелници?

— Сър? — приближи се келнерът, но Милър го отпрати с жест.

Очакваха го още стотици записи и десетина в папката за повторен преглед. Милър, ги заряза, загледан в запитването към Тихо, сякаш би могъл да ускори появата му само с усилие на волята. После бавно отвори съобщението от Хейвлок, натисна бутона за отговор и погледна към малката камера в ъгъла.

— Ей, партньоре — поде той. — Благодаря за предложението. Може и да го приема, но има някои неща, които бих искал да свърша, преди да се махна отгук. Знаеш как е. Но ще те помоля за една услуга. Трябва да проследя един кораб, а разполагам само с файла от обществения регистър, пък и Церера може вече да е във война с Марс. Кой знае, кой знае? Както и да е, ако смяташ, че би могъл да ми помогнеш с оня кораб, пиши. А аз ще те почерпя при възможност.

Той млъкна. Но трябваше да добави още нещо.

— И ти се пази, партньоре.

После прегледа съобщението. На екрана изглеждаше уморен, усмивката му леко престорена, а гласът — малко по-висок, отколкото го чуваше в главата си. Но беше казал каквото трябваше да каже. Изпрати го.

Ето докъде го бе докарал. Лишен от право на достъп до всякаква важна информация, с конфискувано оръжие — макар че имаше някои нещица, скрити вкъщи — и топящи се спестявания. Сега се налагаше да се моли за неща, които иначе щяха да са му подръка, да надхитря системата за всяко късче информация. Беше ченге, а го превърнаха в мишка. „Нищо — рече си той. — Доста добра работа върша и за мишка.“

Звукът от взрива дойде откъм оста на станцията, последван от изплашени викове. Децата в тревата спряха играта и се озърнаха. Милър скочи. Имаше дим, но не виждаше пламъци. Вятърът се засили, изтласкван от автоматично ускорилите дейността си рециклатори — сензорите, изглежда, не смятаха, че така могат да разпалят пожара. Последваха три бързи изстрела и гласове, които сякаш пееха дрезгаво. Милър не успя да различи думите, но ритъмът му говореше достатъчно. Не беше нито бедствие, нито пожар, нито нашествие. Просто поредният уличен бунт.

Децата закрачиха нататък. Милър улови едно за лакътя. Момиченце, сигурно нямаше и шестнайсет, с черни очи и лице с перфектна сърцевидна форма.

— Не отивай там — посъветва я. — Повикай приятелите си и тръгнете в обратна посока.

Момичето го погледна, ръката му бе върху нейната, долиташе далечната шумотевица.

— Не можеш да помогнеш — добави той.

Тя си освободи ръката.

— Но мога да опитам, нали? — заяви тя. — И ти можеш — така казват хората.

— Току-що го направих — каза Милър, извади терминала си и се отдалечи. Зад гърба му шумът от бунта нарастваше. Но предполагаше, че полицията ще се погрижи за това.

* * *

През следващите четиринайсет часа информационната мрежа съобщи за пет бунта на станцията и незначителни разрушения. Някой, чието име изобщо не беше чувал, обяви триетапен полицейски час — хора, намиращи се на улицата два часа преди или след смяната си, щяха да бъдат арестувани. Който и да дърпаше конците сега, вероятно си мислеше, че може да затвори по домовете им шест милиона души и по такъв начин да създаде стабилност и мир. Интересно какво ли смяташе по въпроса Шадид?

Зад пределите на Церера нещата бяха дори по-зле. Астрономическата лаборатория за наблюдение на открития космос на

Тритон бе превзета от банда минотърсачи — симпатизанти на СВП. Те завъртяха обратно предавателите и излъчваха местонахождението на всеки марсиански кораб в системата, както и детайлни изображения от повърхността на Марс, на които можеха да се различават дори полуголи курортистки в куполните паркове. Носеха се слухове, че към станцията били изстреляни термоядрени ракети и до седмица предавателите щели да се превърнат в космически прах. Земните и лунните компании продължаваха прогресивното си изтегляне надолу в гравитационния кладенец. Нито една от тях, нито който и да било от Земята дръзна да прати съобщението: Разчитайте на нас. Марс пращаше призови за солидарност, Поясът апелираше за правосъдие или, макар и с други думи, заявяваше на своята люлка, че може да върви на майната си.

Нещата все още не бяха извън контрол, но доближаваха предела. Още няколко инцидента и вече нямаше да има значение как е започнало, нито какво е заложено на карта. Марс знаеше, че Поясът не може да победи, а Поясът знаеше, че няма какво да губи. Сигурна рецепта за смърт в мащаби, каквито човечеството досега не бе виждало.

И подобно на Церера, Милър също нямаше какво да направи. Освен да потърси Джеймс Холдън, да се опита да разбере какво е станало със „Скопули“, да проследи докрай Джули Мао. В крайна сметка е детектив. С това се занимава.

Докато си събираше багажа в квартирата, той не спираше да разговаря с нея. Опита се да ѝ обясни защо се е отказал от всичко, за да я намери. След откриването на „Росинант“ му беше трудно да не мисли за себе си, като за „кихотичен“.

В представите му Джули се смееше, беше трогната. Смяташе го за тъжен, нещастен малък човечец, след като за цел в живота си бе поставил нейното издирване. Понякога плачеше и го прегръщаше. Седеше с него на някаква наблюдателна площадка и гледаше звездите.

Успя да побере в раница всичко, което смяташе, че ще му потрябва. Два ката дрехи, документите и ръчния терминал. Снимка на Кандис от добрите ѝ дни. Разпечатки на файловете по издирването на Джули, преди Шаид да изтрие записите му, включително и три нейни снимки. Беше изненадан, че след толкова години не можа да добави нищо повече към оскъдния си багаж. Но вероятно така бе най-добре.

Последния ден обиколи из станцията, без да се съобразява с полицейския час, за да се сбогува с неколцината, на които би могъл да липсва или те да му липсват. За негова изненада Мус, която винаги бе изглеждала напрегната и дистанцирана в полицейския участък, го прегърна толкова силно, че ребрата му изпукаха.

Купи си билет за пасажерски кораб до Тихо. Успя да изтегли около четвърт от спестяванията си. Хрумна му, не за първи път, че трябва да открие Джули бързо или да си намери работа, с която да се издържа, докато продължава разследването. Но засега не бе успял, а и вселената не изглеждала достатъчно стабилна, за да си прави планове за бъдещето.

Сякаш за да го докаже, терминалът му изписука тъкмо когато се редеше на опашка за качване на борда.

— Ей, партньоре — обади се Хейвлок. — Помниш ли услугата, която ми поиска? Имам нещо. Твоят обект току-що е въвел летателен план за Ерос. Пращам информацията от публичния регистър. Бих ти пратил и повече, но тези типове от „Протоген“ са ужасно мнителни. Споменах за теб в отдел „Кадри“ и жената там изглеждала заинтригувана. Дръж връзка, а? Скоро пак ще те потърся.

Ерос.

Страхотно.

Милър кимна на жената зад него, напусна опашката и се отправи към близката будка. Успя да върне билета, преди да прекратят качването на борда, макар и за част от цената, и си купи друг билет — за Ерос. Можеше и да е по-лошо. Би могъл да е на път, когато получи съобщението. Трябва да започне да вярва в добрия си късмет, не в лошия.

Потвърждението за купуване на билета дойде с мелодичен звън на терминала.

— Надявам се да съм прав — рече той на Джули. — Ако Холдън не е там, ще се почувствам доста глупаво.

В мислите му тя се усмихна закачливо.

„Животът е риск“ — рече тя.

21. ХОЛДЪН

Корабите са малки. Пространството все не достига и дори на чудовище като „Донагър“ коридорите и каютите изглеждат претрупани и тесни. На „Росинант“ единствените помещения, в които Холдън можеше да разпери ръце, без да опира две стени, бяха каюткомпанията и товарният хангар. Сред тези, които летяха из космоса, за да си изкарват прехраната, думата „клаустрофобия“ бе непозната, но дори най-закоравелите поясни минотърсачи знаеха какво е, когато те стегне шапката. Залегнала от древността реакция на приклещено животно, подсъзнателно усещане, че няма къде да отидеш, освен на местата, които виждаш около себе си. Слизането от кораба на порт почти винаги бе съпроводено с огромно облекчение.

Често то приемаше формата на продължителен пиянски запой.

Като всички професионални моряци и Холдън нерядко бе приключвал продължителните полети с напиване до забрава. Неведнъж се бе озовавал в някой бордей и го бе напуснал едва когато го изхвърлят поради липса на средства, болки в слабините и пресъхнала простата. Така че когато Еймъс се появи, олюлявайки се, в каютата му след три дни на станцията, Холдън знаеше добре как се чувства едрият механик.

Холдън и Алекс се изтягаха на дивана и гледаха новините. Двама коментатори обсъждаха действията на Пояса с изрази като „престъпления“, „тероризъм“ и „саботаж“. Марсианците бяха „миротворци“. Това беше марсиански новинарски канал. Еймъс изсумтя и се отпусна на стола. Холдън намали звука.

— Добре ли си прекара на брега, моряко? — попита той с усмивка.

— Никога вече няма да пия — изстена Еймъс.

— Наоми е купила много хубаво суши — обади се Алекс. — Сурова рибка, загърната в имитация на водорасли.

Еймъс изстена отново.

— Недей така, Алекс — рече Холдън. — Остави черният дроб на човека да умре спокойно.

Вратата се отвори и в каюткомпанията влезе Наоми, понесла купчина еднократни чинии.

— Всеки път, като те пратим за храна, вземаш рулца със съомга — укори я Холдън, докато си сипваше в чинията. — И това ако не е липса на въображение.

— Аз обичам съомга — отвърна Наоми.

Докато се хранеха, в каюткомпанията се възцари тишина, единствените звуци бяха от тракането на пластмасовите клечки и тихото примлясване на потопени в усаби или соев сос късчета храна. След като се нахраниха, Холдън изтри насълзените си от лютото очи и се облегна доволно назад. Еймъс използва една от клечките да се почеше по пресеца под шината.

— Добра работа сте свършили, хора — похвали ги той. — Това е единствената част в тялото ми, която боли поносимо.

Наоми взе дистанционното от облегалката на Холдън и включи звука. Започна да превключва каналите. Алекс затвори очи и се отпусна във фотьойла, тупайки доволно с пръсти по корема. Холдън почувства внезапно и необяснимо раздражение от доброто настроение на екипажа.

— Не ви ли писна да бозаете от Фред, а? — попита той.

— За какво, по дяволите, говориш? — сопна се Еймъс и поклати глава. — Та аз едва сега започвам.

— Искам да кажа — поясни Холдън, — докога ще висим на Тихо, ще гоним курвите и ще се тъпчем със суши на разноски на Фред?

— Докато можем — ухили се Алекс.

— Сигурно имаш по-добър план? — попита го Наоми.

— Нямам никакъв план, но искам да се върна в играта. Когато пристигнахме тук, бяхме преизпълнени със справедлив гняв и жажда за мъст, а след няколко свирки и махмурлук сякаш нищо не се е случило.

— Капитане, мъстта изисква и някой, на когото да я стовариш — изтъкна Алекс. — Ако не си забелязал, в това отношение страдаме от недостиг.

— Онзи кораб е там някъде. Хората, които му наредиха да стреля, също.

— И какво предлагаш? — попита Алекс. — Да излетим и да започнем да кръжим, докато го открием?

Наоми се разсмя и го замери със стиска слепнал ориз.

— Не зная какво да правим — призна Холдън, — но да седим тук, докато хората, които взривиха кораба ни, продължават да вършат гадости, ме кара да се побърквам.

— Тук сме от три дена — посочи Наоми. — Заслужаваме малко почивка, свястно легло, добра храна и възможност да изпуснем парата. Не се опитвай да ни накараш да се чувстваме виновни за това.

— Пък и Фред каза, че ще изправи тези копелета на съд — добави Еймъс.

— Ако има съдебен процес — натърти Холдън. — Ако. Но няма да е след месеци, нито дори след години. И даже да се стигне до съд, за Фред по-важни са договорите. Така че сигурно ще възникне и въпросът за амнистия.

— Но в началото бе готов да приемеш предложението му, нали, Джим? — погледна го изпитателно Наоми. — Какво те накара да промениш решението си сега?

— Ако Фред иска показания под клетва в замяна на възможността да си почиваме и да си ближем раните, то цената е доста ниска. Нищо не гарантира, че съдът ще оправи нещата, затова не съм готов да ме изтикат в пета глуха, докато дойде време за него. — Той махна към облицованите с изкуствена кожа мебели и огромния екран на стената. — Това тук може да бъде и затвор. Хубав затвор, но докато Фред държи кесията, той ни притежава. Не си правете илюзии.

Наоми смръщи вежди и в очите ѝ се мярна любопитство.

— А ти какво предлагаш? — попита тя. — Да си тръгнем?

Холдън скръсти ръце, премисляйки отново и отново неща, които не му даваха покой от известно време насам.

— Предлагам да потърсим работа — рече той. — Корабът ни си го бива. Бърз е, мощен, снабден с всичко необходимо. Можем да летим без опознавателен сигнал. В тези размирни времена има доста хора, които искат разни неща да се прекарат от едно място на друго. Ще има с какво да се занимаваме, докато Фред чака своя процес, а и да си понапълним джобовете. Докато летим от едно място на друго, ще се

ослушваме и оглеждаме. Човек никога не знае на какво може да се натъкне. Сложете ръка на сърцата си и признайте — ставате ли за стационарни плъхове?

За миг настъпи тишина.

— Аз мога да изкарам така... още седмица? — обади се Еймъс.

— Идеята не е лоша, капитане — кимна Алекс.

— Ти решаваш, капитане — допълни Наоми. — Каквото и да е, ще бъда с теб, стига да има печалба. Но се надявам, че не бързаш. Бих се порадвала още няколко дена на покоя.

Холдън плесна с ръце и стана енергично.

— Ни най-малко — отвърна той. — Но когато човек има план, нещата изглеждат различни. Далеч по-приятно е да се наслаждаваш на нещо, което знаеш, че ще свърши.

Алекс и Еймъс се изправиха и тръгнаха към вратата. Алекс бе спечелил няколко долара на стрелички и смятаха да ги вложат в игра на карти, за да ги умножат.

— Не губи време, шефе — подхвърли Еймъс на Наоми. — Чувствам, че днес е щастливият ми ден.

Тръгнаха, а Холдън се прехвърли в кухненския бокс, за да си направи кафе. Наоми го последва.

— И още нещо — рече тя.

Холдън отвори нов плик и помещението се изпълни с мириса на мляно кафе.

— Давай.

— Фред каза, че ще уреди всичко за погребението на Кели. Но иска да изчака, докато излезем с открито съобщение за нашето спасение. После ще го прати на Марс.

Холдън напълни кафемашината с вода от чешмата. Отвътре долетя тихо къркорене.

— Ами добре. Лейтенант Кели заслужава цялото уважение и почит, които можем да му отдадем.

— Все си мисля за онова черно кубче, което намерихме у него. Така и не успях да извлека информацията отвътре. Сигурно е някакво свръхкодирано и защитено военно устройство. Та...

— Хайде, изплюй камъчето — подкани я намръщено Холдън.

— Искам да го дам на Фред. Зная, че е рисковано. Нямаме никаква представа какво има на него и колкото и да е любезен, Фред

все пак е от СВП. Но освен това е и висш военен служител на ООН. Разполага със страхотни специалисти на станцията. Навярно ще могат да разчупят орехчето.

Холдън помисли малко, сетне кимна.

— Добре, но трябва да го обмисля. Ще ми се да разбере какво се е опитвала да вземе Яо от кораба, но...

— Разбирам.

Известно време двамата слушаха мълчаливо как се вари кафето. Когато стана готово, Холдън сипа и на двамата.

— Капитане — поде Наоми колебливо. — Джим. Досега не ме биваше кой знае колко за старши офицер. През повечето време бях изплашена до смърт.

— Ако е така, справила си се чудесно поне в скриването на този факт — отвърна Холдън.

Наоми кимна и пропусна комплимента покрай ушите си.

— Както и да е, бях прекалено раздражителна за неща, за които не трябваше.

— Съвсем обяснимо.

— Добре де, остави ме да довърша — настоя тя. — Искам да знаеш, че се справи чудесно в старанието да ни запазиш живи. Не спираше да ни подтикваш да търсим изход от ситуацията, вместо да ни оставяш да се вайкаме. Намираше работа на всички ни. Не всеки го може, аз например не умея, а ни трябваше стабилност.

Холдън усети, че се изпълва с гордост. Не беше очаквал подобна похвала и му беше приятно.

— Благодаря ти — рече той.

— Не мога да говоря от името на Еймъс или Алекс, но ето какво реших. Ти не си капитан само защото Макдоуъл загина. Ти си *нашият* капитан, поне що се отнася до мен. Държах да го знаеш.

Тя сведе поглед и се изчерви, сякаш току-що му бе признала нещо. А може би беше точно така.

— Ще се постарая да отговоря на очакванията ти — каза той.

— Благодаря.

* * *

Кабинетът на Фред Джонсън бе като неговия притежател: голям, внушаващ страхопочитание и затрупан от неща, които трябваше да бъдат свършени. Помещението със сигурност имаше поне два и половина квадратни метра, което го правеше по-просторно дори от каюткомпанията на „Росинант“. Бюрото бе изработено от истинско дърво, изглеждаше стогодишно и ухаеше свежо на лимон. Холдън седеше във фотьойл, който бе малко по-нисък от този на Фред, и разглеждаше купчините папки и документи, покриващи всяка равна повърхност.

Фред бе пратил да го повикат, но през първите петнайсет минути след появата му не спираше да разговаря по телефона. За каквото и да говореше, звучеше строго технически. Холдън предположи, че е свързано с огромния колонистки кораб отвън. Нямаше нищо против да не му обръщат внимание известно време, тъй като стената зад Фред бе скрита от огромен екран, имитиращ прозорец. Той разкриваше зрелищна гледка към „Науву“. Фред развали сцената, като затвори телефона.

— Извинявай — рече. — Системата за поддържане на атмосферата ни създава кошмарни проблеми от първия ден. Когато се налага да живееш над сто години с въздух, който носиш със себе си, загубите са... всъщност напълно очаквани. Понякога е трудно да втълпиш на предприемачите колко са важни дребните детайли.

— Аз пък се наслаждавах на гледката — заяви Холдън и махна към екрана.

— Започвам да се чудя дали ще успеем да го приключим според плановете.

— Защо?

Фред въздъхна и се облегна назад. Фотьойлът изскърца.

— Заради войната между Марс и Пояса.

— Недостиг на материали?

— Не само това. Разни пиратски шайки, представящи се за ударни групи на СВП, напоследък са преминали в трескава активност. Минотърсачи от Пояса се опитват да изстрелят сглобени в примитивни условия торпеда срещу Марс. В отговор обикновено ги унищожават, но от време на време някое торпедо намира целта и убива неколцина марсианци.

— Което означава, че Марс пръв е открил стрелбата.

Фред кимна, стана и закрачи из кабинета.

— Хората вече не смеят да летят — продължи той. — Доставките ни закъсняват с месеци и започвам да се страхувам, че вместо забавяне ще получим съобщение за прекратяване.

— Знаеш ли, аз си мислех същото — подхвърли Холдън.

Фред се престори, че не го е чул.

— Бил съм на този мостик — заговори той. — Към теб се приближава неидентифициран кораб — какво да направиш? Никой не желае да натисне копчето. Гледал съм как корабът става по-голям и по-голям, докато пръстът ми е на спусъка. Молел съм го мислено да спре.

Холдън мълчеше. Звучеше му познато. Нямаше какво да каже. Фред остави тишината да увисне във въздуха, сетне поклати глава и се изправи.

— Дойдох да те помоля за нещо — рече той.

— Винаги можеш да го направиш, Фред. След всичко, което плати — отвърна Холдън.

— Бих искал да наема кораба ти.

— „Роси“? — попита Холдън. — Защо?

— Има едно нещо, което искам да ми докарат, и ми трябва кораб, който би могъл да се промуши покрай марсианска блокада, ако се наложи.

— „Росинант“ несъмнено е най-подходящият кораб, но това не отговаря на въпроса ми. Защо?

Фред се завъртя с гръб към Холдън и погледна екрана. Носът на „Науву“ тъкмо изчезваше. Екранът се изпълваше с чернотата на космоса.

— Трябва да взема един човек от Ерос — обясни той. — Много важен човек. Имам хора, които ще го направят, но единствените кораби, с които разполагам, са лекотоварни влекачи и совалки. Нито един не може да прелети дотам достатъчно бързо и да се измъкне, ако възникнат проблеми.

— Този човек има ли си име? Непрестанно повтаряш, че не искаш да се биеш, но моят кораб е натъпкан с оръжие. Сигурен съм, че СВП разполага с дълъг списък на обекти, които би искал да взриви.

— Ти не ми вярваш.

— Не.

Фред се обърна и вкопчи ръка в облегалката. Кокалчетата му побеляха. Холдън се чудеше дали не е отишъл твърде далеч.

— Виж — поде той. — Говориш за открита игра, за съдебни процеси и прочее. Не одобряваш пиратските касти. Разполагаш с хубава станция, пълна с чудесни хора. Имам всички причини да вярвам, че си такъв, за какъвто се представяш. Но тук сме от три дни и още при първия случай, в който заговаряш с мен за плановете си, ми искаш кораба за тайна мисия. Съжалявам. Ако съм част от това, трябва да получа пълен достъп без никакви тайни. Дори ако знаех със сигурност — а не го знаа, — че имаш само добри намерения, пак не бих бил готов на тези твои шпионски игрички на плащ и кинжал.

Фред го разглежда в продължение на няколко секунди, после заобиколи бюрото и седна. Холдън откри, че почуква нервно с пръст по бедрото си и си наложи да спре. Фред проследи движението му.

Холдън се покашля.

— Виж, тук ти си големият човек. Дори и да не знаех кой си бил, пак щеше да ме изплашиш, така че не се чувствай длъжен да го доказваш. Но колкото и да съм изплашен, сега няма да отстъпя.

Смехът, който се надяваше да чуе, не прозвуча. Холдън се опита да преглътне безшумно.

— Готов съм да се обзаложа, че всеки капитан, под чието командване си летял, те е смятал за трън в задника — каза хладно Фред.

— Предполагам, че си го чел в досието ми — подхвърли Холдън, опитвайки се да скрие облекчението си.

— Трябва да отлетя на Ерос и да открия един човек на име Лайонел Полански, после да го доведе на Тихо.

— Това ще отнеме не повече от седмица, ако не се бавим — пресметна Холдън, бързо изчислявайки наум.

— Мисията се усложнява от факта, че Лайонел не съществува.

— Е, сега вече ме обърка.

— Нали искаше да участваш? — попита Фред с тиха ярост в гласа. — Вече си вътре. Лайонел Полански съществува само по документи и притежава неща, които господин Тихо не би искал той да има. Сред които и един куриерски кораб на име „Скопули“.

Холдън се наведе напред, внезапно заинтригуван.

— Сега вече спечели пълното ми внимание.

— Несъществуващият притежател на „Скопули“ се е регистрирал в долнопробно хотелче на едно бардашко ниво на Ерос. Току-що получихме съобщението. Налага се да действаме с презумпцията, че този, който е наел стаята, познава в подробности нашите операции и се нуждае от помощ, но не може да я поиска открито.

— Можем да потеглим до час — чу гласа си Холдън.

Фред вдигна ръце в жест, който бе изненадващо поясен за роден на Земята.

— Кога реши и ти да участваш? — попита той.

— Не съм склонен да преотстъпвам кораба си, но мога да го дам под наем. Тъкмо с екипажа обсъждаме идеята да си потърсим работа. Наемете ни. Ако искате, отбийте от цената това, което сте вложили досега в издръжката ни.

— Не — поклати глава Фред. — Имам нужда от вас.

— Не от нас — подчерта Холдън. — А от свидетелските ни показания. Не смятаме да киснем тук година или две, докато чакаме правдата да възтържествува. Ще дадем видеопоказания, ще подпишем каквито документи е нужно, но тръгваме да си търсим работа. Така че, тъкмо възможност да ни използваш.

— Не — повтори Фред. — Твърде ценни сте, за да рискувам живота ви.

— А какво ще кажеш, ако добавя в сделката едно запаметяващо кубче, което капитанът на „Донагър“ успя да спаси?

Тишината отново се възцари, но този път с друг оттенък.

— Виж — продължи да упорства Холдън. — Нужен ти е кораб като „Роси“. Аз имам такъв. Трябва ти екипаж за него. И това имам. Освен това те интересува какво се съдържа в кубчето.

— Не ми харесва рискът.

— Но другата възможност е да ни хвърлиш в тъмницата и сам да командваш кораба. А това също е рисковано.

Фред се засмя. Холдън почувства известно облекчение.

— Все още имате същия проблем, който ви доведе тук — отбеляза Фред. — Корабът ви прилича на малък разрушител, независимо от опознавателния сигнал на идентификатора.

Холдън стана и взе един лист от бюрото. Започна да драска нещо на него.

— Помислих и за това. Нали според документите е газов влекач. И така — той продължаваше да рисува, — ще добавим няколко празни газови контейнера върху корпуса. Ще ги използваме, за да замаскираме торпедните апарати. Ще го преобоядисаме. Ще монтираме допълнителни конструкции, за да изменим профила и да го скрием от програмите за разпознаване. Ще изглежда тромав, в разрез с всякакви принципи на аеродинамиката, но скоро едва ли ще ни се наложи да летим през атмосфера. Ще стане точно това, което искаме — кораб, сглобен набързо от припрени поясни.

Той подаде листа на Фред. Мъжът разгледа рисунката и се разсмя.

— С такова нещо можеш да изплашиш някой пират до смърт — заяви той. — Ако го направя, когато всичко приключи, ти и хората ти ще можете да печелите добре от транспорт на всякакви ценни неща.

— Така е.

— Затова ще побързам да ви наема, преди да са ме изпреварили. Никакви други договори преди да сте чули моето контрапредложение. Съгласен.

Холдън протегна ръка и Фред я стисна.

— Приятно е да се работи с теб, Фред.

Докато излизаше от кабинета, Фред вече отново бе на телефона. Холдън извади ръчния си терминал и се свърза с Наоми.

— Да? — отговори тя.

— Събирайте багажа. Заминаваме за Ерос.

22.

МИЛЪР

Пасажерският кораб за Ерос беше малък, евтин и претъпкан. Въздушните рециклатори изпусаха гумено-пластмасовия мирис на дълготрайни индустриални модели, който Милър свързваше със складове и горивни депа. Осветлението бе от евтини мъждукащи лампички, които караха лицата на всички да приличат на недопечено телешко. Нямаше каюти, само редове от пенопластови седалки и две дълги стени с койки, на които пътниците да си отдъхват. Милър никога досега не се бе качвал на нискотарифен транспортен кораб, но знаеше какви са правилата. Ако избухне свада, екипажът на кораба пуска през рециклаторите приспивателен газ, успива всички и после завързва подбудителите.

Барът работеше непрестанно и алкохолът бе на половин цена. До съвсем скоро Милър би сметнал този факт за примамлив.

Вместо бара той избра една седалка и отвори терминала. Файлт на Джули — беше го реконструирал — сияеше на екрана. Снимката ѝ — с горда усмивка на фона на „Рейзърбек“, — данните и записите, обучението ѝ по жиужицу. Изглеждаше толкова малко в сравнение с мястото, което тази жена бе заела в живота му.

От дясната страна по екрана надолу се плъзгаха новини. Войната между Марс и Пояса ескалираше, ставаха инцидент след инцидент, но предаването на станция Церера бе сред водещите известия. Земята бе порицана от марсианските коментатори, че не поддържала съюза си с вътрешните планети или поне че не е преотстъпила договора за охрана на Церера на Марс. Реакциите из системата бяха от открито задоволство заради ограничаващото се влияние на Земята, до почти неудържима паника от церереската загуба на неутралитет, имаше и открито конспиративни теории, че Земята подклажда войната, за да извлече от нея дивиденди.

Милър не бързаше да взема страна.

— Винаги са ми напомняли църковни скамейки.

Милър се озърна. Мъжът, който седеше до него, бе приблизително на неговата възраст, с леко посивели коси и шкембенце. Ако се съдеше по усмивката, беше мисионер, пристигнал сред вакуума да спасява заблудени души. Или може би това му подсказаха табелката с името и Библията.

— Седалките, имам предвид — обясни мисионерът. — Така, както са подредени на редове, винаги са ме карали да си мисля за църквата. Ала вместо амвон имаме койки.

— Пресветата закрилница на орбиталните сънища — кимна Милър, осъзнавайки, че позволява да го въвлекат в разговор, но бе неспособен да се спре. Мисионерът се разсмя.

— Нещо подобно — съгласи се той. — Вие ходите ли на църква?

— Не съм ходил от години — призна Милър. — Бях методист, когато изобщо бях нещо. Вие кой вариант продавате?

Мисионерът вдигна ръце в миролюбив жест, който вероятно идеше чак от африканските равнини през плейстоцена. „Не съм въоръжен. Не искам да се бия.“

— Летя за Ерос след конференция на Луната — обясни той. — Проповедническите ми дни отминаха отдавна.

— Не мисля, че те някога свършват — рече Милър.

— Вярно е, че не свършват. Не и официално. Но след известно време стигаш до осъзнаването, че няма съществена разлика между това да се опитваш и да не се опитваш. Аз все още пътувам. Все още разговарям с хората. Понякога говорим за Исус Христос. Друг път за готвене. Ако някой е готов да приеме Исус, няма нужда да полагам големи усилия, за да му помогна. Ако ли пък не, колкото и да се старая, ще бъде напразно. Така че, защо да опитвам?

— Хората говорят ли за война? — попита Милър.

— Често — отвърна мисионерът.

— Някой вижда ли смисъл в нея?

— Не. Не вярвам, че войната някога е имала смисъл. Тя е безумие, което се корени в нашата природа. Понякога се проявява, друг път не.

— Прилича на болест.

— Херпес симплекс на видовете? — подхвърли с усмивка мисионерът. — Вероятно има и по-лоши начини да се категоризира. Боя се, че докато си оставаме хора, войната ще е с нас.

Милър погледна към широкото закръглено лице.

— Докато оставаме хора? — попита той.

— Някои от нас вярват, че след време ще станем ангели — обясни мисионерът.

— Не и методистите.

— Дори те, от време на време — рече мъжът, — но едва ли са първите. А вас какво ви води при светицата на орбиталните сънища?

Милър въздъхна и се облегна назад на твърдата седалка. Два реда по-нататък млада жена извика на момчетата си да престанат да скачат върху седалките, но те не я послушаха. Зад тях един мъж се изкашля. Милър си пое дълбоко въздух и бавно въздъхна.

— Аз бях ченге на Церера — рече той.

— Аха. Смяна на договора.

— Нещо такова.

— Значи започвате на Ерос?

— По-скоро отивам там при един стар приятел. — Сетне, за своя изненада, добави: — Родил съм се на Церера. Живях там през целия си живот. Това е... петият? Да, петият път, когато напускам станцията.

— Смятате ли да се връщате?

— Не — призна Милър. Прозвуча по-уверено, отколкото очакваше. — Мисля, че приключих с тази част от живота си.

— Трябва да е било болезнено.

Милър не отговори. Мъжът беше прав, наистина трябваше да е болезнено. Всичко, което бе имал някога, сега бе изчезнало. Работата му, хората. Вече не беше ченге, pistolетът в багажа му не беше легален. Никога вече нямаше да похапва в малкия източноиндийски ресторант след смяна. Жената на регистратурата в участъка нямаше да го посреща с кимване. Край на нощите в бара с другите ченгета, край на разказите за странни арести, край на децата с хвърчила в тунелите. Той надзърна в себе си като лекар, търсец признаци за възпаление. Болеше ли го тук? Усецаше ли там загубата?

Не. Само чувство за облекчение, което почти граничеше със замайване.

— Съжалявам — извини се смутено мисионерът. — Да не би да казах нещо смешно?

* * *

Ерос поддържаше население от един и половина милиона души, малко повече отколкото бяха във всеки един момент посетителите на Церера. Заради неподходящата си форма той бе далеч по-труден за завъртане и повърхностната му скорост се смяташе за по-висока от тази на Церера, въпреки същото вътрешно g . Старите корабостроителници стърчаха над астероида, гигантски паяжини от стомана и въглерод, окичени със сигнални светлини и сензори, за да предупреждават корабите, които се приближават твърде много. Дълбоките пещери на Ерос бяха люлката на Пояса. От необработената руда през металолеярните и строителните площадки право в гръбнаците на водните влекачи, газовите комбайни и минотърсаческите кораби. От повърхността на Ерос Слънцето изглеждаше като ярка звезда сред милиони други.

Икономиката на Пояса бе в постоянен възход. Станция Церера се бе обзавела с нови докове, повече индустриални комплекси и повече хора. Транспортът и търговията се бяха преместили там, докато Ерос си оставаше център за строене и поправка на кораби. Резултатите, естествено, бяха напълно очаквани. На Церера повече време на док означаваше загуба на пари и това даваше отражение на пристанищните такси. На Ерос корабът можеше да остане на док седмици, дори месеци, без да повлиява на трафика. Ако екипажът се нуждаеше от място, където да си отдъхне, да се поразтъпче, да забрави познатите муцуни, Ерос бе най-подходящият избор. За да компенсира по-ниските си тарифи, станция Ерос бе изобретила други начини да източва парите на посетителите. Казина. Бордеи. Стрелбища. Порокът, във всичките му комерсиални форми, се въдеше на Ерос и местната икономика процъфтяваше като гъба, подхранвана от желанията на поясните.

Щастлива случайност, дело на орбиталната механика, бе отвела Милър там половин ден преди „Росинант“. Той вървеше покрай евтините казина, наркобаровете и сексclubовете, арените за двубои, заобиколени от развълнувани тълпи. Представи си, че Джули крачи редом с него и насмешливата ѝ усмивка е досущ като неговата, когато четете огромните светещи надписи. РАНДЪМ БЕК, ШЕСТ ПОРЕДНИ

ГОДИНИ ШАМПИОН ПО СВОБОДЕН БОЙ, СРЕЩУ МАРСИАНЕЦА КИВРИН КАРМАЙКЪЛ В ДВУБОЙ НА ЖИВОТ И СМЪРТ!

„Още малко и ще повярвам, че не е нагласен“ — подхвърли ироничният глас на Джули в главата му.

„Чудя се кой ли ще спечели“ — отвърна той и си представи как тя се разсмива.

Спря пред количка с юфка и тъкмо си поръча купичка с примамливото димящо ястие, когато на рамото му легна нечия ръка.

— Детектив Милър — рече познат глас. — Струва ми се, че сте извън своята юрисдикция.

— Ах, инспектор Сематимба — отвърна Милър. — Никога не бих повярвал. Щеше да ми изкараш акъла. Толкова безшумно се прокрадваш.

Сематимба се разсмя. Беше висок мъж, дори за поясен, с най-тъмната кожа, която Милър някога бе виждал. На времето двамата бяха работили по един особено тежък случай. Контрабандист, дилър на химични еуфорици, бе скъсал със своя доставчик. Трима души на Церера бяха попаднали в кръстосаната престрелка, но контрабандистът се бе измъкнал на Ерос. Всичко това заради пословичното съперничество между отделните полицейски сили на астероида. Само Милър и Сематимба бяха готови да си съдействат вън от обичайните служебни канали.

— Какво те води — поде Сематимба, като се подпря на тънките стоманени перила и махна към тунела — в пъпа на Пояса, славата и величието на Ерос?

— Работя по един случай — измърмори Милър.

— Нищо добро няма тук — поклати глава Сематимба. — Откакто „Протоген“ се оттеглиха, нещата вървят от зле към по-зле.

Милър хапна от юфката.

— И кои ги заместиха? — попита той.

— КПМ — отвърна Сематимба.

— Никога не съм ги чувал.

— „Карне пор ла махина“ — обясни Сематимба и си придаде помпозно мъжествен вид. Изпъчи се и се тупна по гърдите, после заряза представлението и завъртя глава. — Нова компания, пристигнаха от Луната. На долните нива работят предимно поясни.

Онези горе се правят на врели и кипели, ала са аматьори. Не са куражлии за тази работа. „Протоген“ идваха от вътрешните планети и това беше проблем, но бяха адски сериозни. Трошаха глави, но поддържаха реда. А тези новите? Най-корумпираните негодници, за които някога съм работил. Не мисля, че губернаторът ще им продължи договора. Не съм го казал аз, но е така.

— Старият ми партньор отиде в „Протоген“ — рече Милър.

— Това не е лошо. Ще ми се и аз да бях подал молба за развод.

— Защо не го направи?

— Знаеш как е. Аз съм си тукашен.

— Аха — изпъшка Милър.

— И тъй. Значи не знаеше за новите началници? И не си тук да си търсиш работа?

— Не — отвърна Милър. — Скитам по планетите. Наваксвам пропуснатото през годините.

— Имаш ли пари да си го позволиш?

— Не съвсем. Но нямам нищо против да го карам по-скромно. За известно време поне. Да си чувал случайно за Джулиет Мао? Известна още като Джули?

Сематимба поклати глава.

— Търговска компания „Мао-Квиковски“ — продължи Милър. — Идва откъм дъното на кладенеца. СВП. Бяха ми поръчали да я отвлека.

— Бяха?

Милър се поизправи. В мислите му Джули повдигна вежди.

— Нещата се промениха, откакто се заех — поясни той. — Може да е свързана с нещо. С нещо голямо.

— И за колко голямо нещо говорим? — попита Сематимба. На лицето му вече не се четеше предишното добродушие. Сега беше лице на ченге. Всеки друг на мястото на Милър би сметнал това изражение за заплашително.

— Войната — рече Милър. Сематимба скръсти ръце.

— Лоша шега — подхвърли той.

— Не се шегувам.

— Смятам те за приятел, човече — изгледа го втренчено Сематимба. — Но не искам неприятности тук. И без това положението хич не е спокойно.

— Ще се опитам да не се набивам на очи.

Сематимба кимна. От другия край на тунела долетя тревожният вой на аларма. За щастие беше охранителна, а не пронизващият главата звук на общата тревога. Сематимба погледна нататък, сякаш като примижи, би могъл да види какво става през тълпата от хора, колела и подвижни сергии.

— Ще трябва да ида да проверя — рече той с неудоволствие. — Нищо чудно някой мой колега да троши прозорци за забавление.

— Страхотни колеги си имаш, няма що — подметна Милър.

— Искан ли питане — почти се усмихна Сематимба. — Ако ти трябва нещо...

— И ти можеш да разчиташ. — Милър изпрати с поглед отдалечаващия се полицай. Беше едър мъж, но сред тълпата и глъчката не изглеждаше толкова внушителен. „Камък в океана“ — мина му през главата. Една звезда сред милиони.

Погледна часовника си, сетне провери в регистрите. „Росинант“ бе пристигнал навреме. Вече беше на док. Милър довърши юфката, хвърли купичката с остатъците от черен сос на дъното в близкия рециклатор, отби се в обществената тоалетна и когато приключи там, забърза към нивото с казината.

Архитектурата на Ерос се бе променила от времето на неговото основаване. Докато в началото станцията напомняше за Церера — мрежа от тунели, водещи към широки кръстовища, — сега посоката се диктуваше от парите. Всички тунели водеха към казината. Дори да искаш да идеш другаде, първо ще трябва да прекосиш улиците със сияещите надписи и витрини. Покер, блекджек, рулетка, аквариуми с чевръста пъстърва, която да ловиш срещу награда, механични джаджи, електронни джаджи, надпревари на щурци и видеореклами, които те заслепяват. Оглушителен изкуствен смях, весели подсвирквания и камбанки, които да ти внушат, че си прекарваш страхотно. Миризма на човешки тела, примесена с уханието на силно подправено печено месо от хранителните колички. Алчността и казината бяха превърнали Ерос в някакъв модернистичен панаир.

Точно от каквото имаше нужда Милър.

Метрото, което пристигна откъм порта, изпразни вагоните си през шест широки врати на станцията с казината. Милър прие чаша с напитка от ухабена хубавица с прашки и разголени гърди и си избра

място, откъдето да наблюдава и шестте врати. Екипажът на „Росинант“ нямаше друг избор, освен да се появи през тях. Той погледна ръчния си терминал. Според портовия регистър корабът бе пристигнал преди десет минути. Милър се престори, че сръбва от питието, и зачака.

23. ХОЛДЪН

Кварталът с казината на Ерос бе истински щурм върху сетивата. Холдън го мразеше.

— Обичам това място — изхили се доволно Еймъс.

Холдън си проправи път през тълпата от комарджии на средна възраст и спря на опразненото пространство пред стенните терминали.

— Еймъс — рече той, — отиваме в един не толкова туристически район, така че си отваряй очите. Хотелът, който търсим, е в доста пропаднал квартал.

Еймъс кимна.

— Разбрано, капитане.

Докато Наоми, Алекс и Еймъс го прикриваха с телата си, Холдън пъкна ръка под якето и нагласи пистолета, тежащ неприятно на колана. Ченгетата на Ерос бяха доста строги към въоръжени посетители, но за нищо на света не би отишъл при този „Лайонел Полански“ с празни ръце. Еймъс и Алекс също носеха оръжия, но механикът държеше своя пистолет в десния джоб на якето, а ръката му бе винаги пъкната там. Само Наоми бе отказала да вземе оръжие.

Холдън поведе групата към близките ескалатори, Еймъс вървеше и се озърташе. Казината на Ерос се простираха на три на пръв поглед безкрайни нива и макар че крачеха максимално бързо, отне им половин час да се отърват от шума и тълпите. Първото ниво отгоре беше жилищно и изглеждаше неестествено притихнало и подредено след хаоса и шумотевницата на казината. Холдън приседна на ръба на една голяма саксия с папрат и си пое дъх.

— Разбирам те, капитане — рече Наоми и се отпусна до него. — Пет минути на онова място са достатъчни да ми докарат главоболие.

— Шегуваш ли се? — изгледа я недоверчиво Еймъс. — Ще ми се да бяхме поостанали там. Двамата с Алекс можехме да си натъпчем джобовете от онези шарани на масите за карти. Вероятно щяхме да си тръгнем милионери.

— Ти го каза — рече Алекс и го чукна с юмрук по рамото.

— Какво пък, ако тази история с Полански се окаже зелен хайвер, имате разрешението ми да отнесете милион долара от игра на карти. Аз ще ви чакам на кораба — допълни Холдън.

Метрото свършваше на първото ниво с казината и продължаваше чак в квартала, който бяха достигнали. Може да си твърд в решението си да не харчиш пари, но ще трябва да си понесеш наказанието за това. Веднага щом се качиха във вагона и метрото потегли, Еймъс се настани до Холдън.

— Някой ни следва, капитане — съобщи той, като се преструваше, че поддържа приятелски разговор. — Не бях сигурен, докато не се качи на метрото. Два вагона зад нас е. Лепна се още от казината.

Холдън въздъхна и захлупи лице в длани.

— Добре, как изглежда? — попита той.

— Поясен. Към петдесетте, може би малко по-млад. Бяла риза, тъмни панталони. Шантава шапка.

— Ченге?

— Прилича. Но не видях кобур.

— Добре. Дръж го под око, но няма от какво да се безпокоим. Тук не вършим нищо нелегално.

— Искате да кажете, сър, освен че пристигнахме с откраднат марсиански кораб? — намеси се Наоми.

— Говориш за *напълно легитимен* газов влекач, разполагащ с изрядни документи — възрази Холдън с игрива усмивка. — Ако ни бяха разкрили на дока, едва ли щяха да пратят някой да ни проследи.

Пъстроцветна видеореклама на стената с надвиснали облаци и светкавици подканваше Холдън да се отправи на туристическо пътешествие до изумителните куполни курорти на Титан. Никога не бе летял дотам. Изведнъж страшно му се дощя да иде. Няколко седмици, през които ще спи до късно, ще яде в изискани ресторанти и ще се излежава в хамак, наслаждавайки се на атмосферните бури в небето на Титан, му се струваха като в рая. Той прибави към тази фантазия и голото тяло на Наоми, което се изтяга до него в същия този хамак с коктейлни чаши в ръце.

Но тя заговори и развали всичко.

— Ето я нашата спирка — посочи.

— Еймъс, следи приятелчето и виж дали ще слезе с нас — нареди Холдън и се насочи към вратата.

Слязоха, изминаха десетина крачки по коридора и Еймъс прошепна:

— Аха.

По дяволите. Несъмнено си имаха опашка, но това не бе причина да се откажат да търсят този Лайонел. Фред не бе поискал от тях да правят каквото и да било с човека, представящ се за притежател на „Скопули“. Не можеха да ги арестуват само защото са му почукали на вратата. Докато вървеше, Холдън се зае да си подсвирква весела мелодийка, за да покаже на хората си и на онзи, който ги следва, че не се страхува.

Спря, когато зърна хотела.

Беше мрачен и неприветлив, тъкмо място, където хората обикновено биват обирани или им се случват още по-лоши неща. Строшени улични лампи, никакви туристи. Обърна се и изгледа многозначително Алекс и Еймъс. Механикът пхна ръка в джоба си, а пилотът бръкна под якето.

Фойетето беше пусто, ако се изключеха два изтърбушени фотьойла в единия край и масичка, отрупана със списания. Възрастна жена със сънен вид разлистваше едно от тях. Асансьорите бяха в дъното, непосредствено до врата с надпис „Стълбище“. В средата бе разположена рецепцията, където вместо чиновник имаше монтиран терминал, на който посетителите да се регистрират и да заплатят за стаите си.

Холдън спря до бюрото, обърна се и погледна жената. Посивели коси, но приятни черти и атлетично тяло. В хотел с подобна репутация това обикновено означаваше проститутка, приближаваща края на трудовите си дни. Тя преднамерено не отвърна на погледа му.

— Опашката отвън ли е? — попита тихо Холдън.

— Трябва да се е скрил някъде. Вероятно следи вратата — предположи Еймъс.

Холдън кимна и натисна копчето на терминала. Опростено меню му предостави възможност да прати съобщение до стаята на Лайонел Полански, но Холдън излезе от програмата. Те знаеха, че Лайонел все още е регистриран тук, Фред им бе дал номера на стаята. Ако е човек,

който обича игрите, не е необходимо да го предупреждават, преди Фред да почука на вратата му.

— Добре, още е тук, да видим... — Холдън млъкна, забелязал, че жената от фотьойла сега стои зад Алекс. Не я беше чул да се приближава.

— Трябва да дойдете с мен — заяви тя с твърд глас. — Тръгнете бавно към стълбището. И да сте на поне три метра пред мен. Веднага!

— Ти ченге ли си? — попита Холдън, без да помръдне.

— Аз съм човекът с пистолета — отвърна тя и като по магия в ръката ѝ се появи малък пистолет. Насочи го към главата на Алекс. — Така че направете каквото ви казах.

Дребно, черно пластмасово пистолетче с нещо като батерия в единия край. Еймъс извади тежкокалибрения си пистолет и го тикна в лицето ѝ.

— Моят е по-голям — рече той.

— Еймъс, недей... — успя да избърбори Наоми, тъй като в този момент вратата към стълбището се отвори с трясък и във фоайето нахлува десетина мъже и жени, въоръжени с компактни автомати, и им крещяха с цяло гърло да хвърлят оръжията.

Холдън тъкмо понечи да вдигне ръце, когато един от тях откри огън. Еймъс се хвърли на пода. Върху гърдите на жената с малкия пистолет се изрисува редица от черни дупки и тя падна назад с тиха въздишка.

Холдън сграбчи Наоми за ръката и я дръпна зад бюрото. Някой от другата група извика: „Прекрати огъня! Прекрати огъня!“, но Еймъс вече бе залегнал на новата си позиция и отвърщаше на стрелбата. Болезнени викове и ругатни подсказаха на Холдън, че вероятно е уцелил някого. Еймъс се претърколи на една страна, тъкмо навреме, за да избегне куршумите, които се забиха в пода и стената и направиха бюрото на трески.

Холдън посегна към своето оръжие, но дръжката се бе заплела в колана. Дръпна я силно, разкъсвайки нещо отдолу, пропъгълзя на колене до ръба на бюрото и надзърна. Алекс лежеше в другия край на помещението с преbledняло лице и насочен пистолет. В този миг избухна нова канонада и върху облегалката над главата му се появиха черни дири. Пилотът подаде слепешката пистолета си иззад фотьойла и стреля, без да се цели, десетина пъти, като същевременно крещеше.

— Шибани копелета! — отекна гласът му и от другата страна отвърнаха на стрелбата.

— Къде са? — извика му Холдън.

— Двама свалих, останалите са на стълбището! — отвърна също с вик Еймъс.

Екнаха нови изстрели и този път куршумите просвистяха покрай коляното на Холдън.

— Мамка му, някой ни мина във фланг! — изкрещя Еймъс, дръпна се назад и пак стреля.

Холдън пропълзя до другия край на бюрото и отново надникна.

Някой притичваше приведен към изхода. Холдън се подаде и стреля по него, но откъм стълбището откриха стрелба едновременно три автомата и той бе принуден да се скрие.

— Алекс, при изхода! — извика Холдън с цяло гърло, надявайки се пилотът да успее да стреля, преди да попаднат под кръстосан огън.

Откъм входа долетяха три отделни изстрела. Човекът, който ги бе проследил, онзи със смешната шапка, бе коленичил до вратата, а непознатият нападател с автомата лежеше пред него. Но вместо да гледа към тях, бе насочил оръжието си към стълбището.

— Никой да не стреля по мъжа с шапката! — извика Холдън и се дръпна назад.

Еймъс опря гръб в бюрото и извади пълнителя от пистолета. Докато ровичкаше в джоба за резервен, подхвърли:

— Онзи тип сигурно е ченге.

— Толкова по-важно е да не стреляме по ченгета — натърти Холдън и отново пусна няколко изстрела към вратата.

Наоми, която бе прекарала досегашната престрелка просната на пода, най-сетне се обади:

— Няма да се учудя, ако всичките са ченгета.

Холдън стреля няколко пъти напосоки и поклати глава.

— Ченгетата не носят малки и лесни за скриване автомати и не дебнат хората на стълбищата. Такива обикновено ги наричаме „ескадрони на смъртта“. — Последните му думи бяха заглушени от нова канонада. След това се възцари тишина.

Холдън надзърна тъкмо навреме, за да види, че вратата се затваря.

— Мисля, че се измъкват — каза той, без да сваля пистолета. — Вероятно там е другият изход. Еймъс, дръж под око стълбището. Ако отворят вратата, стреляй! — После тупна Наоми по рамото. — Ти не се подавай.

Той се изправи иззад направеното от решето бюро. Дъските бяха превърнати на трески, отдолу се показваше бетонната основа. Холдън вдигна пистолета нагоре и разпери другата си ръка. Мъжът с шапката се надигна, огледа трупа пред себе си, после вдигна очи към приближаващия се Холдън.

— Благодаря. Казвам се Джим Холдън. А вие сте?...

Мъжът не отговори няколко секунди. Когато го направи, гласът му бе спокоен. Почти изморен.

— Ченгетата скоро ще дойдат. Трябва да се обадя, инак всички ще идем в затвора.

— Ама вие не сте ли ченге? — учуди се Холдън.

Мъжът се разсмя, горчив и насечен смях, пълен със самоирония. Явно Холдън бе казал нещо смешно.

— Не. Името ми е Милър.

24.

МИЛЪР

Милър погледна мъртвия — човека, когото току-що бе убил — и потърси в себе си някаква реакция. Усещаше само отдръпването на адреналина и туптежа на сърцето си. Все още му беше странно, че се е озовал наред тази престрелка. Но независимо от всичко умът му неусетно бе преминал към обичайното си състояние на хладен анализ. Само един човек във фоайето, за да не заподозрат нещо Холдън и хората му. И банда жадни за кръв хаховци на стълбището. Дотук планът им бе успял. Но от друга страна, личеше си аматьорската работа. Хората, организирали всичко това, или нямаха опит, или достатъчно ресурси. Ако не беше некадърна импровизация, Холдън и тримата му колеги със сигурност щяха да загинат. И той заедно с тях.

Четиримата оцелели от „Кентърбъри“ стояха наред останките от престрелката като новобранци след първи бой. Милър ги оглеждаше незабелязано. Холдън беше по-дребен, отколкото си го бе представял от екрана. Не би трябвало да се изненадва — той беше землянин. Имаше лице на човек, който не умее да прикрива мислите си.

— Благодаря. Казвам се Джим Холдън. А вие сте?...

Милър обмисли шест различни варианта за отговор и ги отхвърли всичките. Един от останалите — едър мъж с голо теме — обикаляше из фоайето и се озърташе разсеяно. От четиримата той бе единственият, освен Холдън, който очевидно и преди бе участвал в сражения.

— Ченгетата скоро ще дойдат — рече Милър. — Трябва да се обадя, инак всички ще идем в затвора.

Другият мъж — висок, слаб, вероятно индиец, ако се съдеше по чертите — се криеше зад дивана. Сега се надигна и се озърна изплашено. Холдън също не изглеждаше кой знае колко безстрашен, но умееше да се владее. Отговорността на водачеството, помисли си Милър.

— Ама вие не сте ли ченге?

Милър се засмя.

— Не. Името ми е Милър.

— Хубаво де — намеси се жената. — Тези хора току-що се опитаха да ни убият. Защо обаче?

Холдън пристъпи към нея и едва тогава я погледна. Лицето ѝ бе зачервено, пълните ѝ устни бяха пребледнели. Чертите ѝ подсказваха простиращо се далеч в миналото расово смесване, доста необичайно дори за едно връщо гърне като Пояса. Ръцете ѝ не трепереха. Едрият мъж имаше най-голям опит, но Милър прецени, че жената е с най-изострена интуиция.

— Така е — кимна той. — И аз се питам същото.

Той извади терминала и повика Сематимба. Полицаят се обади след няколко секунди.

— Семи — рече Милър. — Ужасно съжалявам за това, но нали помниш, че ти обещах да не се набивам на очи?

— Е, и? — попита местното ченге видимо заинтригуван.

— Някак си не се получи. Бях тръгнал за среща с един приятел...

— Среща с приятел — повтори Сематимба. Милър си го представи как скръства ръце, макар да не си личеше на екрана.

— И се натъкнах на група туристи, попаднали в неподходящ момент на неподходящото място. Нещата излязоха извън контрол.

— Къде си? — попита Сематимба. Милър му даде адреса на хотела и нивото. Последва дълга пауза, докато Сематимба се консултираше с програмата. Сетне обяви с въздишка: — При мен няма нищо. Имаше ли стрелба?

Милър огледа бъркотията и разрушенията наоколо. Поне хиляда различни аларми би трябвало да се задействат още при първите изстрели. Би трябвало мястото вече да гъмжи от охрана и полиция.

— Да, имаше малко — потвърди той.

— Странно — рече Сематимба. — Стой там. Веднага идвам.

— Добре — съгласи се Милър и прекъсна връзката.

— Кой беше този? — любопитства Холдън.

— Истинските ченгета — обясни Милър. — Скоро ще дойдат тук. Всичко ще бъде наред.

„Поне така се надявам.“ Изведнъж осъзна, че се отнася към цялата случка сякаш все още е вътре в системата, все още е част от

машината. Но това вече не отговаряше на истината и упорството можеше да му донесе неприятности.

— Той ни следеше — рече жената на Холдън. И после се обърна към Милър: — Ти вървеше след нас.

— Така е — призна той. Не смяташе, че е прозвучало дръзко, но едрият мъж поклати глава.

— Шапката те издаде — посочи той.

Милър си свали шапката и я погледна. Сигурно едрият пръв го бе забелязал. Милър знаеше, че Холдън е служил известно време във флотата на ООН. Бе убеден обаче, че биографията на едрия ще е най-интересна.

— Защо ни следеше? — попита Холдън. — Нямам нищо против, че ни помогна, като стреля по хората, които ни нападнаха. Но все пак ме интересува предисторията.

— Искан да разговарям с вас — обясни Милър. — Търся един човек.

Настъпи пауза. Холдън се усмихна.

— Кого конкретно? — попита той.

— Член на екипажа на „Скопули“ — отвърна Милър.

— „Скопули“? — повтори Холдън. Понечи да погледне към жената, но се овладя. Тук имаше нещо. „Скопули“ означаваше нещо за него — повече, отколкото Милър бе видял в новините.

— Нямахме никого на борда, когато стигнахме там — намеси се жената.

— Пресвета Дево! — възкликна изплашеният мъж до дивана. Обаждаше се за пръв път след края на престрелката и го повтори пет или шест пъти в бърза последователност.

— Какво стана с вас? — попита Милър. — Взривиха „Донагър“, а вие сте тук. Какво се е случило?

— Откъде знаеш? — отвърна с въпрос Холдън.

— Това ми е работата — обясни Милър. — Всъщност, беше.

Отговорът, изглежда, не задоволи Холдън. Едрият мъж бе застанал зад него с добродушно изражение, сякаш казваше: ще бъда кротък, докато се наложи обратното, но тогава да му мислите. Милър кимна — донякъде на него, донякъде на себе си.

— Имам връзки в СВП и научих, че не сте загинали на „Донагър“.

— И ви го казаха просто така? — не повярва жената, в гласа ѝ се долови нарастващ гняв.

— Да речем, че го направиха, за да ми докажат нещо — отвърна Милър. — Както и да е, може и да са се изпуснали пред мен, но аз се възползвах. След десетина минути ще се погрижа ероската полиция да не ви тикне в дранголника — и мен с вас. Така че ако има нещо, което искате да ми кажете — като например какво правите тук, — сега е подходящият момент.

Настъпилата тишина бе нарушена само от увеличения шум на рециклаторите, опитващи се да пречистят дима от въздуха. Изплашеният мъж също се приближи. Нещо в поведението му подсказваше, че е бивш военен. По-скоро персонал, отколкото пряк участник. Във флотата, вероятно марсианец. Имаше техния акцент.

— Уф, майната му, капитане — изруга едрият. — Той застреля онзи, дето ни излезе отстрани. Може да е задник, но смятам, че е на наша страна.

— Благодаря ти, Еймъс — каза Холдън.

Милър запомни името. Значи големият е Еймъс. Холдън пхна ръка отзад под якето си и прибра пистолета.

— Дойдохме тук, защото ние също търсим някого — поде той. — Може също да е от „Скопули“. Тъкмо щяхме да се качим в стаята му, когато започна стрелбата.

— Тук? — попита Милър с внезапно вълнение. Не надежда, по-скоро боязън. — Някой от „Скопули“ в тази дупка?

— Така смятаме — потвърди Холдън.

Милър погледна към вратата на фойето. Малка любопитна тъпа се бе събрала в тунела. Скръстени ръце, изплашени погледи. Знаеше как се чувстват. Сематимба и хората му вероятно вече пътуваха насам. Нападателяте, които ги бяха издебнали на стълбището, навярно бяха избягали, макар че не беше съвсем сигурно. Възможно бе да последва втора вълна. Или да са заели по-добра позиция и да изчакват появата на Холдън.

Ами ако Джули е горе? Нима, след като дойде чак дотук, ще спре във фойето? За своя изненада той установи, че все още държи пистолета. Това не беше професионално. Би трябвало да го прибере в кобура. Единственият, освен него, който още бе въоръжен, бе

марсианецът. Милър поклати глава. Размекваше се. Трябваше да престане с това.

И все пак пълнителят все още бе пълен до половината.

— В коя стая? — попита той.

* * *

Коридорите бяха тесни и зле осветени. Боята по стените се люпеше, вместо килим имаше силициево покритие, което щеше да се износи по-трудно и от камък. Милър и Холдън тръгнаха напред, подире им жената и марсианецът — Наоми и Алекс, а накрая вървеше Еймъс, който се озърташе през рамо.

Вратите на стаите бяха от еднакви фибростъкклени ламинати, достатъчно тънки, за да се произвеждат с хиляди. Милър бе трошил с крак стотици такива през своята кариера. Някои бяха украсени от по-дълго пребиваващите тук обитатели — имаше рисунки на неестествено червени цветя, калъфи за бележници с връвчица, на която някога е висял молив, евтини репродукции от комикси. От тактическа гледна точка положението им беше кошмарно. Ако нападателите им бяха устроили засада и се появяха едновременно пред и зад тях, щяха да ги покосят до крак. Но не се чуха изстрели и единствената врата, която се откряна, бе на някакъв измършавял брадясал тип с крива уста и подпухнали очи. Милър му кимна, докато го подминаваха, и мъжът отвърна с кимване, вероятно изненадан, че хора с извадени оръжия могат да бъдат толкова любезни. Холдън спря малко по-нататък.

— Това е — прошепна той. — Стаята.

Милър кимна. Останалите се скупчиха, Еймъс продължаваше да наблюдава коридора отзад. Милър огледа вратата. Лесно щеше да я отвори с ритник. Един силен удар щеше да я отдели от пантите и ключалката. После ще пристъпи приведен вляво, а Еймъс ще покрие вдясно и нагоре. Съжали, че Хейвлок не е тук. Такива упражнения бяха по-лесни за хора, които са тренирали заедно. Той махна с ръка на Еймъс да се приближи. Холдън почука на вратата.

— Какво си намислил?... — зашепна ядно Милър, но Холдън не му обърна внимание.

— Ехей! — провикна се той. — Има ли някой вътре?

Милър се напрегна. Нямаше отговор. Нито стрелба. Нищо. Холдън изглеждаше изненадващо спокоен, независимо от риска, който току-що бе поел. По изражението на Наоми Милър отсъди, че капитанът не за пръв път постъпваше така.

— Да я отворя ли? — попита Еймъс.

— Ами да — отвърна Милър. — Изритай я.

Еймъс премести поглед към Холдън и изчака потвърждението му. Сетне отстъпи назад, избяга вратата с ритник и се олюля с ругатня.

— Добре ли си? — попита Милър.

Едрият мъж кимна, макар че лицето му бе пребледняло.

— Кракът ми още не е съвсем заздравял. Наскоро ми свалиха шината. Все го забравям.

Милър насочи поглед към стаята. Вътре бе тъмно като в пещера. Никакво осветление, нито дори сиянието на монитори. Той пристъпи с изваден пистолет. Холдън крачеше зад него. Под краката им изхрущя мазилка, лъхна ги странен, кисел мирис, който Милър асоциираше със строшени монитори. Зад него се долавяше друга, по-неприятна миризма. Реши да не мисли каква може да е тя.

— Ехей? — провикна се Милър. — Има ли някой тук?

— Включи осветлението — рече Наоми отзад. Милър чу как Холдън шари с ръка по стената, но не блеснаха светлини.

— Не работи — отвърна Холдън.

Мъждивата светлина откъм коридора бе крайно недостатъчна. Милър държеше пистолета насочен напред, готов да го изпразни срещу отблясъците, ако някой открие огън по тях. С лявата ръка включи терминала, остави го на празен екран и го използва като фенерче.

Помещението се озари в два цвята. Зад него Холдън направи същото.

До стената бе поставено малко легло, зад него тясна масичка. Завивките бяха намачкани като след тежък сън. Вратата на гардероба зееше, вътре беше пусто. На пода бе проснат празен вакуумен скафандър като манекен с извъртяна глава. На стената в ъгъла висеше развлекателен пулт, чийто екран бе разбит от десетина удара. Стената също носеше белези от ударите, там, където те не бяха попаднали в целта. Още един ръчен терминал добави сиянието си, после друг. В стаята започнаха да се различават и цветове — златисто по стените,

зеленикаво по чаршафите и завивките. Под леглото проблесна нещо. Стар модел ръчен терминал. Милър се наведе.

— По дяволите — изруга Еймъс.

— Никой да не пипа нищо — предупреди Холдън. Беше най-разумното, което Милър бе чул досега.

— Тук е имало доста сериозна борба — промърмори Еймъс.

— Не — възрази Милър. По-скоро му приличаше на вандализъм. Но не и на борба. Той извади тъничка торбичка за събиране на улики от джоба си, нахлузи я като ръкавица на ръката, взе терминала, обърна торбичката и го прибра вътре, като запечата края.

— Това... кръв ли е? — попита Наоми, сочейки евтиния пенопластов матрак. По възглавниците и завивките се виждаха тъмни неравни черти. Твърде тъмни, за да са от кръв.

— Не — отвърна Милър и прибра терминала в джоба.

Петната продължаваха в лъкатушеща пътечка към банята. Той вдигна ръка, даде знак на другите да се отдръпнат и приближи полуотворената врата. В банята неприятната миризма рязко се усилваше. Нещо дълбоко, органично и интимно. Като тор в парник, запотени тела след секс или кланица. Всичките заедно. Тоалетната бе от шлифована стомана, същият модел, какъвто използваша в затворите. Умивалникът също бе метален. Малките фосфоресциращи лампички отгоре бяха строшени. На светлината на своя терминал като в сияние на самотна свещ той видя, че черните петна се простират от душа до разбитите лампи, нагънати и разклоняващи се като голи клони.

А в душкабината лежеше мъртвата Джулиет Андромеда Мао.

Очите ѝ бяха затворени и по-добре, че беше така. Косата ѝ имаше различна прическа от тази на снимката, лицето ѝ също изглеждаше леко променено, но въпреки това нямаше съмнение. Беше гола и твърде малко приличаше на човек. Сложни, подобни на растения образувания се подаваха от устата, ушите и вулвата ѝ. От ребрата и гърба ѝ стърчаха остри като ножове шипове, които разцепваха бледата кожа, готови да се освободят от нея. Дебели тръби бяха поникнали от гърба и гърлото ѝ и се извиваха към стената зад нея. Под нея имаше локва от пихтиеста кафеникава течност, изпълваща пода на душкабината почти на десетина сантиметра височина.

Милър стоеше мълчаливо, надявайки се, че това, което вижда, не отговаря на истината, все едно в опит да се пробуди от кошмарен сън.

„Какво са направили с теб? — изохка наум. — Ех, дете. Какво са ти сторили?“

— О, Боже мили! — възкликна зад него Наоми.

— Не пипай нищо — предупреди я Милър. — Излезте от стаята. Всички в коридора. Веднага.

Светлината в стаята намаля с изчезването на терминалите. Местещите се сенки за миг създадоха илюзията, че тялото ѝ помръдва. Милър чакаше, но ребрата не се повдигаха. Не видя да трепват клепачите ѝ. Той се изправи, като внимаваше да не докосне или настъпи нещо, и излезе в коридора.

Те всички я бяха видели. Личеше си по израженията им. И също като него нямаха никаква представа какво е това. Той затвори внимателно вратата и зачака Сематимба.

Не се наложи да чака дълго.

В коридора се появиха петима мъже с бронирани униформи и пушки. Милър тръгна да ги посрещне, поведението му вършеше същата работа като значката. Мъжете видимо се отпуснаха. Сематимба вървеше отзад.

— Милър? — повика го той. — Какво, по дяволите, означава това? Нали ти казах да стоиш кротко?

— Не можех да не реагирам — отвърна Милър. — Тези хора отзад са цивилни граждани. Мъртвите типове долу във фойето ги нападнаха.

— Защо? — попита Сематимба.

— Кой знае? — сви рамене Милър. — Може да са им трябвали дребни. Не това е проблемът.

Сематимба повдигна вежди.

— Долу има четири трупа, но това не било проблем.

Милър кимна към коридора.

— Петата врата — посочи той. — Там е момичето, което търсех.

Лицето на Сематимба омекна.

— Съжалявам — рече той.

— Аха — кимна Милър. Сега не му беше до съчувствие. Нито до успокоение. — Но ще ти трябва патолог.

— Толкова ли е зле?

— Нямаш представа — въздъхна Милър. — Слушай, Семи. Става дума за нещо, което надхвърля възможностите ни. Сериозно.

Чудя се за онези типове долу. Ако не са били свързани с полицията, би трябвало алармите да се задействат още при първия изстрел. Досещаш се, че е било клопка. Чакали са тези четиримата тук. Знаеш ли кой е човекът с черната коса? Джеймс Холдън. Той дори не трябваше да е жив.

— Холдън, който започна войната? — изненада се Сематимба.

— Същият — потвърди Милър. — Тази история е дълбока. Ужасно дълбока. А нали знаеш какво става в дълбочините — човек се дави.

Сематимба гледаше надолу по коридора. Бавно кимна.

— Нека ти помогна — предложи, но Милър поклати глава.

— Достатъчно затънах. Забрави за мен. Ще кажеш, че са ти позвънили. Ти си намерил мястото. Не ме познаваш, не познаваш и тях, нямаш идея какво е станало. Тръгнеш ли с мен, ще се удавиш. Избирай.

— Нали няма да заминеш от станцията, без да ме предупредиш?

— Обещавам — кимна Милър.

— Какво пък, и това ми стига — рече Сематимба. Сетне добави:
— Този наистина ли е Холдън?

— Повикай патолога — посъветва го Милър. — Довери ми се.

25. ХОЛДЪН

Милър махна на Холдън и се отправи към асансьора, без да провери дали четиримата го следват.

— И какво сега? — попита Холдън, след като го застигна. — Забъркахме се в престрелка, в която убихме поне трима, и ще ни пуснат да си вървим просто така? Без въпроси, без показания? Как стават тези неща?

— Служебна солидарност — отвърна Милър и Холдън не можа да определи дали се шегува, или е сериозен.

Вратите на асансьора се отвориха с приглушен звън и Холдън и останалите последваха Милър вътре. Наоми бе най-близо до пулта и посегна да натисне бутона, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че се наложи да я улови с другата. Пое си дълбоко дъх и най-сетне опря пръст в копчето.

— Глупости — заяви Холдън на Милър. — Това, че си бивше ченге, не е достатъчно да ни измъкнеш от подобен инцидент.

Милър не помръдна, но сякаш се смали. Въздишката му беше тежка и дълбока. Кожата му сякаш посивя.

— Сематимба не е вчерашен. Старият полицай знае добре кога трябва да извърне глава. Освен това му обещах, че няма да напускаме станцията, без да го уведомим.

— Майната му — изръмжа Еймъс. — Не можеш да даваш обещания заради нас, приятелче.

Асансьорът спря и отвори врати, разкривайки сцената с кръвопролитие в фойето. В помещението вече имаше десетина полицаи. Милър им кимна и те отвърнаха с кимване. Той изведе групата в коридора и там спря.

— По-късно ще си изясняваме отношенията — рече им той. — Нека първо идем някъде, където можем да разговаряме на спокойствие.

Холдън сви рамене в знак на съгласие.

— Добре, ти водиш.

Милър се отправи надолу по коридора към метростанцията.

Докато вървяха зад него, Наоми застигна Холдън, улови го за ръката и го дръпна назад, за да не може Милър да ги чува. Когато се отдалечиха достатъчно, тя каза:

— Той я е познавал.

— Кой кого е познавал?

— Той — Наоми посочи с брадичка Милър — е познавал *нея* — и извърна глава назад към хотела.

— Откъде знаеш?

— Не очакваше да я открие там, но знаеше коя е. Когато я видя в този вид, изпадна в шок.

— Хм, това съм го пропуснал. Ако питаш мен, през цялото време си беше безстрастен като леден блок.

— Не, те са били приятели или нещо подобно. Трудно му е да го преживее, така че не бива да го притискаме прекалено — обясни тя. — Може да ни потрябва.

* * *

Хотелската стая на Милър бе малко по-святна от тази, в която откриха трупа. Алекс незабавно влезе в банята и заключи вратата. Шумът на течащата вода не можа да прикрие напъните му да повръща.

Холдън се отпусна на малкото легло и за Милър остана единственият и доста неудобен на вид фотьойл. Наоми седна на леглото до Холдън, но Еймъс остана прав и закрачи из помещението като неспокойно животно.

— Е, говори — подкани Холдън домакина им.

— Да почакаме, докато се съберат всички — предложи Милър и кимна към банята.

Алекс излезе след малко с пребледняло мокро лице.

— Алекс, как си? — попита го тихо Наоми.

— Супер, старши — смотолеви Алекс, седна на пода и подпря брадичката си с юмрук.

Холдън погледна подканящо Милър. Мъжът си поигра известно време с шапката, накрая я хвърли на бюрото.

— Вие сте знаели, че Джули ще е в онази стая. Откъде? — попита той.

— Дори не знаехме, че името ѝ е Джули — отвърна Холдън. — А само, че там е някой от „Скопули“.

— Трябва да ми разкажете откъде ви е било известно това — настоя Милър и го погледна втренчено.

Холдън се замисли. Милър бе убил човек, който се опитваше да убие тях, и им бе доказал недвусмислено, че е техен приятел, но все пак не бе готов толкова лесно да изложи на риск другарите си. Поколеба се и накрая взе половинчато решение.

— Знаехме, че в хотела се е настанил „притежателят“ на „Скопули“ — обясни той. — Решихме, че е някой член на екипажа, който иска да го намерят.

Милър кимна.

— Кой ви каза? — зададе следващия въпрос.

— Не мога да разкрия това. Но смятахме, че информацията е достоверна. „Скопули“ бе примамката, използвана за унищожаването на „Кентърбъри“. Помислихме си, че човек от „Скопули“ може да знае защо всички се опитват да ни видят сметката.

— По дяволите — изруга тихо Милър, облегна се назад и вдигна очи към тавана.

— Търсил си Джули. И си помислил, че ние също я търсим. Че знаем нещо... — В думите на Наоми не се долавяше въпрос.

Беше време Холдън да попита защо.

— Бяха ми възложили случая — обясни Милър. — Родителите ѝ искаха някой да я закара насила при тях.

— Значи работиш за церерската полиция?

— Вече не.

— Тогава какво търсиш тук? — учуди се Холдън.

— Семейството ѝ е свързано с нещо — каза Милър. — А аз по природа мразя загадките.

— И защо реши, че случаят е нещо повече от едно изчезнало момиче?

Да се говори с Милър бе като да се дялка гранит с длето. Полицаят се усмихна мрачно.

— Уволниха ме, защото се престарях в търсенето.

Холдън реши да не се дразни от уклончивите му отговори.

— Добре, да поговорим за нападателите в хотела.

— Да, наистина, какво беше това, мамка му? — обади се Еймъс и спря да кръстосва. Дори Алекс вдигна глава и го погледна с оживен интерес. Наоми се премести нетърпеливо напред.

— Нямам представа — призна Милър. — Но някой е знаел, че идваме.

— Аха, благодаря за гениалната полицейска работа — изпръхтя презрително Еймъс. — Сами никога нямаше да се досетим.

Холдън не му обърна внимание.

— Но не са знаели защо идваме там, иначе щяха да се качат в стаята на Джули и да вземат каквото им е трябвало.

— Това означава ли, че Фред е разкрит? — попита Наоми.

— Фред? — изгледа я въпросително Милър.

— Или някой друг също се е заинтересувал от случая „Полански“, но не е знаел номера на стаята — промърмори Холдън.

— Но защо им трябваше да ни посрещат със стрелба? — чудеше се Еймъс. — Не виждам смисъл да ни избиват.

— Това беше грешка — обясни Милър. — Гледах всичко отстрани. Еймъс извади оръжие. Някой от онези реагира инстинктивно. После друг извика да се прекрати стрелбата, но вие вече отвърщахте на огъня.

Холдън започна да брои на пръсти:

— И тъй, някой открива, че сме потеглили за Ерос и че това е свързано със „Скопули“. Дори са знаели кой е хотелът, но не и стаята.

— И не са чували за Лайонел Полански — добави Наоми. — Инак щяха да проверят на рецепцията като нас.

— Именно. Чакали са ни да се покажем и са заложили засада с въоръжени до зъби типове. Нещата обаче се объркват и във файето се разгаря престрелка. Но не забелязват Милър. Детектив, значи не може да са всезнаещи.

— И не са — съгласи се Милър. — Цялата тази история мирише на сценарий, стъкмен в последната минута. Събирайте хората и да видим какво ще стане. Ако разполагаха с повече време, вероятно щяха да претърсят хотела. Можеше да им отнеме ден-два, но щяха да свършат работата. Явно не са имали, затова са решили, че е по-лесно да ви спипат.

— Да — кимна Холдън. — Но все пак, за да е така, би трябвало да имат готова група. А не ми приличаха на местни.

— На мен също — присъедини се Милър.

— Значи, който и да го е направил, разполага с въоръжена група на Ерос и може всеки момент да я прати тук — отбеляза Холдън.

— И има достатъчно връзки в полицията, за да подхване стрелба, без да се страхува, че някой ще дойде — добави Милър. — В полицията не знаеха нищо, докато не им се обадох.

Холдън поклати глава.

— Трябва да се махаме час по-скоро, дявол го взел.

— Почакайте малко — вдигна ръка Алекс. — Само за минутка. Защо никой не говори за онова ужасно нещо в стаята? Да не би да не сте го видели?

— Да, за Бога, какво беше това? — попита Еймъс тихо.

Милър бръкна в джоба си и извади плика с терминала на Джули.

— Някой от вас умее ли да се оправя с тези машинки? — попита той. — Може да ни помогне да разберем какво става.

— Аз бих се пробвала да пробия защитата — предложи Наоми. — Но няма да докосна терминала, докато не разберем какво е станало с онази жена и дали не е заразно.

— Не е необходимо да го докосваш. Може да си остане в плика. Пак можеш да командваш екрана.

Наоми се поколеба, сетне протегна ръка и взе плика.

— Добре, почакайте малко. — Тя се надвеси над терминала.

Милър се облегна назад и въздъхна отново.

— И тъй — погледна го Холдън. — Познаваше ли Джули преди това? Наоми смята, че видът ѝ направо те е шокирал.

Милър поклати бавно глава.

— Когато се заемеш с такъв случай, прочиташ доста лична информация. Като например писмата ѝ. Разговаряш с хора, които е познавала. Придобиваш представа.

Милър млъкна и потърка уморено слепоочия. Холдън не го притискаше, но след малко детективът заговори отново:

— Джули е била добро дете — прозвуча, сякаш правеше признание. — Обичала е състезанията със скоростни кораби. Аз... просто исках да я върна жива.

— Има парола — обяви Наоми. — Мога да хакна диска, но ще трябва да отворя плика.

Милър се пресегна.

— Дай на мен да опитам.

Наоми му го подаде и той изписа нещо на екрана.

— „Рейзърбек“ — прочете тя. — Това пък какво е?

— Състезателен скутер — обясни Милър.

— Той с нас ли говори? — попита Еймъс и посочи с брадичка Милър. — Защото тук няма никого друг, а в половината от случаите не разбирам какви ги плещи.

— Извинявай — рече Милър. — Напоследък работих предимно сам. Това създава лоши навици.

Наоми повдигна рамене и отново се зае с терминала, а Холдън и Милър ѝ надничаха през рамото.

— Тук има доста неща — обяви тя. — Откъде да започна?

Милър посочи един текстови файл с надпис „Бележки“, поставен на десктопа.

— Започни оттук — предложи. — Тя е фанатичка по подреждането на данните в съответни директории. Щом го е оставила на десктопа, значи не е знаела къде да го прехвърли.

Наоми чукна с пръст върху документа и го отвори. Той се разгъна до на пръв поглед несвързан подбор от фрази, който изглеждаше като нечий дневник.

Първо, вземи се в ръце. Паниката не помага. Никога не е помагала. Дишай дълбоко, разбери какво става, направи каквото смяташ за правилно. Страхът убива ума. Ха-ха. Няма що.

Предимства на совалката:

Няма реактор, нито акумулатори. Следователно, ниска радиация.

Припаси за осем души.

Достатъчна инерционна маса.

Недостатъци на совалката:

Няма ъпстейнов двигател, нито факел.

Компютърът не е изключен, а демонтиран (хора, от утечка ли сте се страхували?).

Най-близкият пункт е Ерос. Там ли да отида? А може би някъде другаде? С този чайник ще е доста бавно. Всяко друго място ще отнеме седмици полет.

Значи Ерос.

Пипнала съм фебския вирус и сега няма измъкване. Не зная как, но тази кафява гадост е навсякъде. Анаеробна е, сигурно съм допряла нещо. Каквото и да е, трябва да намеря решение за проблема.

Преспала съм ТРИ СЕДМИЦИ. Дори не съм пикала. Как става това?

Здравата я загазих.

Неща, които не бива да забравям:

* ВА834024112

* Радиацията убива. На совалката няма реактор, но осветлението да бъде изключено. Да не свалям лекия скафандър. От камерите изглежда, че това нещо поглъща радиация. Не бива да го храня.

* Да пратя сигнал за помощ. Работя за най-умните хора в системата. Те ще измислят нещо.

* Да избягвам хората. Да не разпространявам заразата. Да не кашлям, за да не пръскам кафявата слуз. Нямам представа как се започна.

* Да се пазя от лошите — сякаш знам кои са. Страхотно. Е, тогава — да се пазя от всички. Името ми е инкогнито. Хм. Полански.

По дяволите. Усещам го. През цялото време ме обливат горещи вълни и умирам от глад. Не бива да ям. Не бива да го храня. Но може ли да се храни настинка, да се държи гладен грипът? Има ли начин да го заобиколя? Ерос

е на един ден полет и там ще пратят помощ. Не се предавай.

В безопасност на Ерос. Пратих сигнал за помощ. Дано някой у дома е нащрек. Главата ме боли. Нещо става с гърба ми. Имам подутина над бърбреците. Току-виж съм станала на пихтия. Дали няма да намерят само скафандър, пълен с желе?

Болна съм. От гърба ми стърчат някакви гадости и изпускат на пода кафява слуз. Трябва да си сваля скафандъра. Ако четете това, не позволявайте на никого да пипа кафявата слуз. Изгаря ме. Цялата горя.

Наоми остави терминала, но известно време никой не наруши тишината. Накрая Холдън проговори:

— Някой да е чувал за този „фебски вирус“? Да има идея за какво става въпрос?

— На Феба имаше научна станция — отвърна Милър. — Принадлежи на вътрешните планети, не допускат поясни. Наскоро я удариха. Доста загинали, но...

— Тя спомена, че е на совалка — прекъсна го Наоми. — „Скопули“ нямаше совалка.

— Сигурно е имало и друг кораб — допусна Алекс. — Качила се е на неговата совалка.

— Аха — потвърди Холдън. — Качили са се на друг кораб, хванали са фебския вирус и останалите членове на екипажа... не зная за тях. Може би са умрели?

— Тя обаче се спасява — продължи Наоми, — без да знае, че е заразена, докато не се озовава на совалката. Идва тук, праща сигнал за помощ и умира в хотелската стая от инфекцията.

— Без да се превърне на пихтия — добави Холдън. — Но и така изглеждаше ужасно... Не зная. Тези тръби и шипове. Що за болест причинява подобни неща?

Въпросът увисна във въздуха. Отново никой не заговори. Холдън знаеше, че всички мислят за едно и също. Не бяха докоснали нищо в

стоята. Но значеше ли това, че са в безопасност? Или вече и те са заразени с фебския вирус, каквото и да е това? Джули бе написала, че е анаеробен. Холдън бе почти сигурен, че това означава, че не може да се вдишва с въздуха. *Почти сигурен...*

— Джим, накъде отиваме сега? — попита Наоми.

— Какво ще кажете за Венера? — предложи Холдън и усети, че гласът му е по-тънък, отколкото очакваше. — Там поне не се случва нищо интересно.

— Сериозно — настоя Наоми.

— Добре. Сериозно, нека Милър разкаже на приятеля си полицай какво знаем и после да се махаме оттук. Сигурно е някакво биооръжие. Някой го е откраднал от марсианска научна лаборатория. Ако тази гадост попадне в купол, след седмица няма да остане жива душа.

Еймъс го прекъсна със сумтене.

— Капитане, в теорията ти има пробойни. Като например, какво общо има всичко това с „Кент“ и „Донагър“?

Холдън погледна Наоми в очите и рече:

— Но имаме следа, която да проучим, нали?

— Да, имаме — потвърди тя. — ВА834024112. Това е обозначение на астероид.

— И какво според теб има там? — попита Алекс.

— Ако обичах да залагам, щях да кажа, че там е корабът, от който тя е откраднала совалката — отвърна Холдън.

— Има смисъл — съгласи се Наоми. — Всеки камък в Пояса е картографиран. Ако искаш да скриеш нещо, оставяш го на стабилна орбита до някоя скала и знаеш, че винаги можеш да го намериш там.

Милър се обърна към Холдън с помрачняло лице.

— Ако потегляте натам, и аз идвам.

— Защо? — удиви се Холдън. — Без да се сърдиш, но нали намери момичето? Случаят е приключен.

Милър стисна устни.

— Започвам нов случай — процеди той. — Ще търся този, който я е убил.

26.

МИЛЪР

— Твоят приятел полицаят е поставил възбрана за излитане на нашия кораб — съобщи Холдън с гневен глас.

Ресторантът, в който се намираха, бе шумен и оживен. Проститутките от предишната смяна се бяха смесили с туристите и бизнесмените от следващата при долнопробния, озарен в розово сияние бюфет. Пилотът и едрият мъжага — Алекс и Еймъс — се надпреварваха кой ще изяде пръв последното геврече. Наоми седеше до Холдън, скръстила ръце, чаша безвкусно кафе изстиваше на масата пред нея.

— Не забравяй, че сме виновни за смъртта на няколко души — припомни му с мек глас Милър.

— Мислех си, че си ни отървал от това с твоето потайно полицейско ръкостискане — изтъкна Холдън. — Защо на кораба ми е наложена забрана?

— Помниш ли, че Сематимба ни каза да не напускаме станцията, без да го предупредим? — попита Милър.

— Помня само, че ти склучи с него сделка — упорстваше Холдън. — Но лично аз не съм участвал в нея.

— Виж, той ще ни задържи тук, докато се увери, че няма да го уволнят, задето ни е пуснал. Успокой ли се за задника си, забраната ще падне. Така че, да поговорим за онази част, в която аз наемам каюта на вашия кораб.

Джим Холдън и жената до него размениха погледи, един от онези светкавични мигове на общуване, които казваха повече, отколкото всякакви думи. Милър не знаеше как точно да разшифрова размяната на информация, но предполагаше, че са скептично настроени.

Имаха причини за това. Милър бе проверил банковата си сметка, преди да се свърже с тях. Разполагаше с толкова, колкото да изкара още една нощ в хотела, или за солиден обяд — но не и за двете. Беше

похарчил част от парите, за да спечели доброто разположение на екипажа на Холдън, но изглежда, нямаше успех.

— Трябва да съм абсолютно сигурен, че разбирам какво ми казваш — заяви Холдън, а едрият — Еймъс — се върна и седна в другия край на масата, стиснал последното геврече. — Сигурен ли си, че твоят приятел няма да ни освободи, ако не те допусна на кораба си? Защото това ми намира свата на шантаж.

— Изнудване — поправи го Еймъс.

— Какво? — не разбра Холдън.

— Не е шантаж — поясни Наоми. — Щеше да е, ако ни заплашваше да разкрие информация, която искаме да запазим в тайна. Неговото просто е заплаха, с други думи — изнудване.

— Изобщо не става дума за това — възрази Милър. — Свободно придвижване из станцията, докато тече разследването? Това не е проблем. Друго е обаче излизането извън границите на юрисдикцията. Не мога да ви задържа тук, нито да ви освободя. Просто искам да отида там, където ще летите вие.

— Защо? — попита Холдън.

— Защото отивате при астероида на Джули — отвърна Милър.

— Готов съм да се обзаложа, че там няма космопорт — рече Холдън. — Смяташ ли след това да продължиш на някъде?

— Напоследък имам дефицит на дългосрочни планове. И нисък процент за тяхното осъществяване.

— На кого го казваш? — изсумтя Еймъс. — Откакто се забъркахме в тази история, бяхме прецаквани поне осемнайсет пъти.

Холдън скръсти ръце на масата и изпълни сложен ритъм с върха на пръста върху псевдодървената повърхност. Това не беше добър знак.

— Изглеждаш ми на... хм, огорчен стар човек. Но тъй като от пет години работя предимно на водни влекачи, струва ми се, че ще си намериш сходна компания.

— Има ли но? — попита Милър.

— Но напоследък твърде често стреляха по нас и онези автомати вчера не бяха най-опасното, с което ни се е налагало да се справяме — продължи Холдън. — Не съм готов да допусна когото и да било на моя кораб, ако не бих му поверил живота си, а теб почти не те познавам.

— Мога да намеря пари — заяви със свито сърце Милър. — Ако въпросът е в парите, ще ги набавя.

— Да намериш пари? — погледна го изпитателно Наоми. — Значи ли това, че сега ги нямаш?

— Малко съм притеснен — призна Милър. — Но само временно.

— Имаш ли постоянни приходи? — поинтересува се Наоми.

— По-скоро идеи — отвърна Милър. — Край доковете винаги се навъртат рекетъори. Волни птици. Стават сбивания, делба на територии. Ей такива неща. Разни тарикатски схеми да подкупваш ченгетата, без всъщност да го правиш.

— И това са ти идеите? — изпръхтя презрително Холдън. — Да прибереш рушветите за ченгетата?

В другия край на ресторанта една червеночоса проститутка се прозя шумно, шаранът, седнал до нея, се навъси.

— Не — отвърна неохотно Милър. — Мога да бъда посредник. Да уговарям нещата между двете страни. Познавам ченгетата. Ще потърся мошеници, опитващи се да играят само с тях. Без голямата риба.

Още докато го казваше, Милър си даде сметка колко наивно звучи. Пилотът Алекс се върна и седна до Милър. Кафето му полъхваше на консерванти.

— Какво обсъждаме? — попита той.

— Все още нищо сериозно — отвърна Холдън.

— Ще се получи по-добре, отколкото си мислите — продължи да настоява Милър и в този момент изписукаха едновременно четири ръчни терминала. Холдън и Наоми се спогледаха отново и извадиха своите. Еймъс и Алекс вече надзъртаха в екранчетата. Милър успя да зърне червено-зелената рамка, която означаваше или важно съобщение, или коледна картичка. За миг настъпи мълчание, докато всички четяха съобщенията.

— Трети етап? — учуди се Наоми.

— Не бих казал, че това ми харесва — изръмжа Алекс.

— Нещо против да попитам какво става? — намеси се Милър.

Холдън му подаде терминала през масата. Съобщението бе писмено, подадено от Тихо.

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕТО ВИ И ЦЕЛТА НА ПЪТУВАНЕТО ИЗДАДЕНИ НА НЕИЗВЕСТЕН СУБЕКТ НА ЕРОС. БЪДЕТЕ КРАЙНО ПРЕДПАЗЛИВИ.

— Малко е късно за предупрежденията — рече Милър.

— Продължавай да четеш — подкани го Холдън.

С ШИФЪРА НА ИНФОРМАТОРА РАЗЧЕТОХМЕ ПОСЛАНИЕ, ПРАТЕНО ОТ ЕРОС ПРЕДИ ПЕТ ЧАСА.

СЛЕДВА ДЕШИФРИРАНОТО СЪОБЩЕНИЕ:

ХОЛДЪН ИЗБЯГА, НО МОСТРАТА Е В НАШИ РЪЦЕ. ПОВТАРЯМ — МОСТРАТА Е В НАШИ РЪЦЕ. ПРЕМИНАВАМ КЪМ ТРЕТИ ЕТАП.

— Някакви идеи какво може да означава това? — попита Холдън.

— Не и от мен — отвърна Милър и побутна обратно терминала.

— Освен ако... тази мостра не е тялото на Джули.

— Което изглежда най-вероятно — отсъди Холдън.

Милър затропа с пръсти по масата, несъзнателно копирайки ритъма на Холдън, докато обмисляше различни възможности.

— Това нещо — заговори той. — Биооръжието, или каквото е там. Карали са го насам. И сега е пристигнало. Добре. Няма никаква причина да го изпробват на Ерос. Едва ли може да се сравнява по значимост с Церера, Ганимед или корабостроителниците на Калисто. Ако пък толкова държиш да изтребиш хорицата тук, има и по-лесни начини. Достатъчно е да взривиш една термоядрена бомба на повърхността и астероидът ще се спука като яйчена черупка.

— Вярно, не е военна база — посочи Наоми, — но е междинна станция. И за разлика от Церера не е под контрола на СВП.

— Значи ще я отнесат някъде другаде — заключи замислено Холдън. — Ще използват „мострата“, за да заразят предварително избраната си жертва, а напуснат ли веднъж станцията няма никакъв начин да бъдат спрени.

Милър поклати глава. Нещо не беше наред в логическата верига. Имаше нещо, което пропускаха. Въображаемата Джули се появи в далечния край на помещението и от очите ѝ се стичаха черни струйки сълзи.

„Какво търся тук, Джули? — помисли си той. — Виждам нещо, но не зная какво.“

Вибрацията бе слаба и едва доловима — по-лека дори от сътресение на мотриса в метрото. Няколко чинии подскочиха, кафето в чашата на Наоми затанцува в концентрични кръгове. Всички в хотела се умълчаха, осъзнали в миг своята уязвимост.

— Това пък какво беше, мамка му? — изруга Еймъс. И в същия миг завиха сирените.

— Освен ако трети етап не е нещо друго — опита се да надвие шума Милър.

* * *

Системата за публично оповестяване не работеше съвсем прецизно. Гласът ечеше твърде силно, думите се сливаха, поглъщани от фалшиво ехо. Сигурно за да бъде избегнато това, четящият правеше големи паузи.

— Моля за внимание. Станция Ерос е затворена поради обявено извънредно положение. Отправете се незабавно към етажа на казиното за радиологична защита и евакуация. Оказвайте съдействие на спешните екипи. Моля за внимание. Станция Ерос е затворена поради...

И така нататък, в безкрайно повторение, ако никой не го прекъсне или не отправи ново съобщение, докато всеки мъж, жена, дете, животно и насекомо на станцията се превърне в прах и плесен. Най-кошмарният сценарий от всички възможни и Милър направи това, на което се беше научил след цял живот, прекаран зад въздушни шлюзове дълбоко в недрата на херметизирани скални отломъци. Скочи от масата, изхвърча в коридора и се понесе надолу по широките коридори, вече задръстени с човешки тела. Холдън и екипажът му го следваха по петите.

— Сигурно е експлозия — подхвърли задъхано Алекс. — Кораб на дока. Може да е ядрен реактор.

— Искат да унищожат станцията — добави Холдън. В гласа му се долавяше стаен ужас. — Все си мислех, че ми се е разминало, когато отървах кожата. А сега са намислили да премахнат цялата станция.

— Няма разхерметизиране — опроверга го Милър.

— Сигурен ли си? — попита Наоми.

— Чувам ви, когато говорите — изтъкна той. — Това означава, че има въздух.

— Но нали има херметични прегради — възрази Холдън. — Които се спускат автоматично, ако бъде засечено изтичане...

Една жена избута Милър силно, пробивайки си път напред. Ако не внимаваха, можеше да бъдат стъпкани от тълпата. Твърде много страх и твърде малко място. Още не се беше случило, но нетърпеливото придвижване на гъмжилото от хора, вибриращо като молекули в кипяща вода, подсилваше уплахата на Милър.

— Не е експлозия на кораб — каза той. — Станцията е. Скалата, на която се намираме. Всяко нещо, което доближи куполите, ще я накара да се пръсне. Като напompано яйце.

Тълпата спря, тунелът бе задръстен. Необходимо бе час по-скоро някой да вземе нещата под контрол. За пръв път, откакто напусна Церера, Милър съжали, че не носи значка. Някой се блъсна в Еймъс и едрият мъж изпъшка.

— Освен това — продължи Милър — не си заслужава усилието. Не е необходимо да се изпуска въздухът, за да убиеш всички на станцията. Достатъчно е да прокараш няколко квадрилона свободни неутрони със скоростта на светлината през астероида и ще отпаднат грижите по доставката на кислород.

— Ама и ти си един веселяк — подхвърли Еймъс.

— Ненапразно строят станциите вътре в астероидите — каза Наоми. — Не е никак лесно да пропуснеш радиация през толкова дебела обвивка.

— Веднъж прекарах месец в радиационно убежище — поде Алекс, докато си проправяха път през сгъстяващата се тълпа. — На кораба, с който летях, имаше изтичане на радиоактивни материали. Повреда в магнитната примка на реактора, машинното буквално се

разтопи. Изгубихме петима, преди да разберем къде е проблемът, после трябваше да стържат телата им от защитната обшивка, за да ги погребат. Останалите — бяхме осемнайсет — се свряхме в укритието и прекарахме там трийсет и шест дни, докато пристигне един влекач да ни дръпне.

— Сигурно е било страхотно — рече Холдън.

— Ами да. След всичко това шестима от екипажа се ожениха, останалите пък така и не си проговорихме.

Някой отпред извика. Не беше уплаха, по-скоро гняв. Отчаяние. Точно емоции, които Милър не би искал да се пробуждат наоколо.

— Може би не това ще е големият ни проблем — заговори той, но преди да успее да обясни, се намеси нов глас, прекъсвайки монотонната песен от високоговорителите.

— Слушайте, всички! Говори охраната на Ерос, ясно? Възникна извънредна ситуация, така че правете каквото ви казваме и никой няма да пострада.

„Крайно време беше“ — помисли си Милър.

— Та ето какви са правилата — продължаваше новият глас. — Ще гръмна следващия, който бутне някого. Движете се равномерно. Искам да има ред. Хайде, тръгвайте, тръгвайте!

В началото не последва нищо. Човешките тела бяха твърде плътно наблъскани едно в друго, за да могат да се освободят лесно, но след броени минути Милър забеляза главите отпред да се раздвижват. Въздухът в тунела ставаше все по-задушен, към миризмата на потни тела се добавяше мирисът на нагорещена пластмаса от претоварените рециклатори.

— Тук дали имат радиационни укрития? — попита една жена зад тях. Наоми дръпна Милър за ръкава.

— Имат ли? — повтори тихо въпроса тя.

— Би трябвало — отвърна Милър. — Достатъчно да поберат четвърт милион, плюс спасителни екипи и медицински персонал.

— А всички останали? — поинтересува се Еймъс.

— Ако оцелеят отвън — намеси се Холдън, — после ще им окажат помощ.

— Ах — поклати глава Еймъс. — Майната им. Връщаме се на „Роси“.

— Прав си — съгласи се Холдън.

Пред тях тълпата в края на тунела се смесваше с друга, от съседния тунел. Петима мъжаги с дебели вратове и специална екипировка регулираха движението. Двама от тях бяха насочили оръжия към тълпата. Милър бе почти изкушен да отиде и да ги зашлеви. Да се насочва оръжие към изплашени хора бе сигурен начин да подсилиш паниката. Един от тези типове бе твърде дебел за бронираното си снаряжение и закопчалките на корема му висяха. Милър сведе поглед към пода, забави стъпка и се замисли. Единият от полицаите вдигна пушката си и я размахна. Друг подвижна нещо на корейски и се разсмя.

Какво му бе казал Сематимба за новата полицейска част на станцията? Демонстрация на мускули и никакъв опит. Нова компания от Луната. Корумпирана. Прогонили местните.

Името. Имаха име. КПМ. *Carne por la Machina*. Месо за машината. Полицаят, който размахваше оръжие, побутна шлема на тила си и се зачеса енергично зад ухото. Имаше дълга черна коса, татуиран врат и белег, простиращ се от веждата до долния край на челюстта.

Милър го познаваше. Преди година и половина го бе арестувал за въоръжено нападение и рекет. И снаряжението — бронята, палката, пушките — му се струваше ужасно познато. Доус грешеше. В края на краищата Милър бе успял да открие изчезналото снаряжение за борба с безредици.

Каквото и да означаваше всичко това, то бе започнало много преди „Кентърбъри“ да улови сигнала за помощ от „Скопули“. И организирането на групичка церерски бандити за охрана на Ерос, въоръжени с откраднатото от Церера снаряжение, бе част от плана. Третият етап.

„Това никак не ми харесва“ — помисли си той.

Милър се премести встрани, пропускайки колкото се може повече хора между себе си и облечения като полицаи изнудвач.

— Спуснете се долу на нивото с казината — извика един от въоръжените мъже на тълпата. — Оттам ще ви насочим към радиационните укрития. Но първо трябва да се спуснете.

Холдън и хората му не бяха забелязали нищо странно. Разговаряха помежду си, обсъждаха как да се доберат до своя кораб и какво да правят, когато стигнат там, спореха кой може да е нападнал

станцията и къде са искали да откарат обезобразеното, заразено тяло на Джули Мао. Милър понечи да ги прекъсне, но се сдържа. Трябваше да запази спокойствие, да обмисли внимателно действията си. Не биваше да привличат внимание. По-добре да изчака подходящия момент.

Коридорът се извиваше и разширяваше. Натискът на тълпата видимо отслабна. Милър изчака да стигнат до място, където полицаите не можеха да ги забележат. Тогава улови Холдън за лакътя.

— Не отивайте там — рече.

27. ХОЛДЪН

— Какво искаш да кажеш с това „не отивайте там“? — попита Холдън и се освободи от ръката му. — Някой сигурно е взривил на станцията ядрено устройство. Това ограничава възможностите ни да предприемем нещо. Ако не успеем да се доберем до „Роси“, ще правим каквото ни казват, докато успеем.

Милър отстъпи назад и вдигна ръце. С жеста искаше да успокои Холдън, но само го ядоса още повече. Някъде зад него полицаите продължаваха да подканят хората да се прехвърлят на нивото с казината. Из въздуха отекваха подсилени от високоговорители гласове и изплашени викове. И над всичко това електронната система за оповестяване повтаряше, че всички трябва да запазят спокойствие и да изпълняват указанията.

— Виждаш ли онзи побойник с полицейската екипировка? — посочи Милър. — Името, му е Малкия Габи. На Церера той ръководеше един от рекетъорските филиали на „Златен клон“. Освен това продаваше по малко прах за лична изгода и имам съмнения, че е изхвърлил не един и двама през шлюзовете.

Холдън погледна към мъжа. Широки рамене, дебел врат. Сега, когато Милър му го каза, сам прецени, че не прилича особено на ченге.

— Не разбирам — призна Холдън.

— Преди няколко месеца, когато ти предизвика буря от негодувание и размирици с твърдението, че Марс е взривил вашия леден влекач...

— Никога не съм казвал...

— Установихме, че по-голямата част от полицейското ни снаряжение за борба с безредици е изчезнало. А още няколко месеца преди това от Церера започнаха да изчезват и криминални типове като този там. Мисля, че току-що открих къде са се дянали.

Милър посочи Малкия Габи.

— Не бих отишъл там, където праща хората — продължи. — Повярвай ми.

Покрай тях претичаха неколцина.

— Къде тогава? — попита Наоми.

— Е, ако изборът е между радиацията и престъпниците, предпочитам да се спра на второто — вметна Алекс и кимна на Наоми.

Милър извади ръчния си терминал и го обърна така, че да го виждат всички.

— Не виждам тук никакви предупреждения за радиация — отбеляза. — Каквото и да е станало отвън, то не носи заплаха за това ниво. Не и в момента. Така че хайде да се успокоим и да обмислим какво ще правим.

Холдън му обърна гръб и дръпна Наоми встрани.

— Все още смятам, че трябва да идем на кораба — заговори той тихо. — Да рискуваме и да пропуснем този трети етап и бандитите.

— Съгласна съм, ако наистина няма радиационна заплаха — кимна тя.

— Не и аз — намеси се Милър, без дори да се преструва, че не ги е подслушвал. — Защото за целта ще трябва да прекосим три нива с казина и въоръжени до зъби престъпници, представящи се за полицаи. Сигурно ще искат да се скрием в някое от казината за наше добро. И ако откажем, ще ни пребият и пак ще ни хвърлят вътре. *За наше добро.*

Откъм завоя заприижда нова тълпа, насочила се към примамливия пристан на полицейските патрули и ярките светлини на казината. Холдън едва успяваше да се сдържи и да не последва тълпата. Мъж с два огромни куфара се блъсна в Наоми и за малко да я събори. Холдън я подхвана да не падне.

— Каква алтернатива имаме? — попита той Милър.

Детективът огледа коридора, сякаш преценяваше човешкия поток. Накрая кимна към една маркирана с жълта боя шахта в страничния сервизен коридор.

— Тази — рече. — Пише „Високо напрежение“, за да разколебае любопитните. Шансът да се скрие някой там е малък.

— Можеш ли бързо да отвориш вратата? — обърна се Холдън към Еймъс.

— А може ли да я разбия?

— Ако се налага.

— Тогава сигурно — заяви Еймъс и започна да си проправя път през тълпата към посочената шахта. Спря при люка, извади от джоба си мултифункционално устройство и повдигна капачето на картовия четец. След като свърза накъсо няколко жички, люкът се отмести със свистене. — Та-дааа — обяви мелодично. — Четецът е повреден и всеки, който поиска, ще може да влезе.

— Ще му мислим, ако наистина се случи — отвърна Милър и ги поведе по мъждиво осветения коридор навътре.

Сервизният тунел бе изпълнен с електрически кабели, прикрепени в плътен сноп. Простираше се напред под червеникавата аварийна светлина и се губеше в мрака след трийсет-четирийсет стъпки. Светлината се процеждаше от фосфоресциращи лампи на стената. Наоми трябваше да се наведе, за да върви, беше с няколко сантиметра по-висока от тунела. Тя опря гръб на стената и приведе рамене.

— Мислех си, че правят тези коридори достатъчно високи за поясни — изръмжа раздражено.

Холдън докосна с пръсти стената и напипа издълбания в камъка идентификационен номер на коридора.

— Поясните, които са строили този тунел, не са били високи — посочи той. — Тук сигурно минават някои от главните хранящи кабели. Тунелът се спуска право към първата колония. Хората, които са го дълбали, са израснали в гравитация.

Милър, който също трябваше да наведе глава, изпъшка и коленичи на пода.

— Да оставим за по-късно уроците по история — предложи той. — Първо да измислим как да се махнем от този камък.

Еймъс, който разглеждаше кабелите, подметна през рамо:

— Ако видите оголена изолация, стойте надалече. По този дебеланко тук минават няколко милиона волта. Могат да ви опекат на място.

Алекс приседна на каменния под до Наоми.

— Знаете ли — поде той, — че ако решат да изолират станцията, ще източат въздуха от страничните коридори.

— Съгласен съм с вас — прекъсна го ядно Холдън. — Мястото е отвратително. А вие имате разрешението ми да млъкнете. — Сетне се обърна към Милър. — И тъй, детектив. Сега какво?

— Ами сега — отвърна Милър, — ще изчакаме да се махнат полицаите, измъкваме се и право на доковете. Тълпата ще е в укритията. Трудната част е да преминем нивото с казината.

— Не можем ли да се придвижваме по сервизните коридори? — попита Алекс.

Еймъс поклати глава.

— Не и ако не разполагаме с точна карта. Изгубиш ли се тук, здравата си го загазил.

Холдън се направи, че не ги е чул.

— Добре, значи чакаме да откарат тълпата в укритията и излизаме.

Милър кимна и известно време те се измерваха с погледи. Напрежението между двамата бе почти осезаемо. Милър помръдна рамене, сякаш го мъчеха сърбежи.

— Защо, според теб — попита Холдън, — банда церерски главорези се опитват да натикат всички в радиационните укрития, когато няма заплаха от радиация? И защо полицията на Ерос им позволява?

— Добър въпрос — рече Милър.

— Ако разчитат на тези типове, съвсем обяснимо е защо опитът за отвличане в хотела се провали. Не ми приличат на професионалисти.

— Ни най-малко — съгласи се Милър. — Очевидно това не е стихията им.

— Вие двамата няма ли да млъкнете? — тросна се Наоми.

За около минута се възцари тишина.

— Глупаво ще е да излезем, за да видим какво става, нали? — попита Холдън.

— Аха. Каквото и да се случва в укритията, полицаите ще са скупчени там — поясни Милър.

— Сигурно — съгласи се Холдън.

— *Капитане* — в гласа на Наоми се долавяше предупреждение.

— Но от друга страна — обърна се Холдън към Милър, — ти не си от хората, които търпят загадки.

— Така е — потвърди Милър с кимване и лека усмивка. — А и ти, приятелю, очевидно обичаш да си пъхаш носа навсякъде.

— Речено-сторено.

— По дяволите! — изруга тихо Наоми.

— Какво има, шефе? — попита Еймъс.

— Тези двамата току-що прецакаха плана ни за бягство — отвърна Наоми. После погледна Холдън. — Имам чувството, че си влияете зле един на друг, — а по съвместителство — и на нас.

— А не — възрази Холдън. — Ти няма да идваш. Оставаш тук с Алекс и Еймъс. Дай ни — той си погледна терминала — три часа, за да се ориентираме в обстановката. Ако не се върнем...

— Оставяме ви на гангстерите, намираме си работа на Тихо и доживяваме щастливо последните си дни — довърши Наоми.

— Именно — ухили се Холдън. — Не се правете на герои.

— Не сме си го и помисляли, сър.

* * *

Приклепнал в мрака на сервизния коридор, Холдън наблюдаваше как бандитите от Церера, облечени с полицейска екипировка, превеждат последните групички. Системата за оповестяване продължаваше да твърди, че съществува радиационна опасност, и настояваше гражданите на Ерос да оказват пълно съдействие на спешните екипи и служебния персонал. Холдън тъкмо избра една групичка, към която да се присъедини, когато Милър сложи ръка на рамото му.

— Почакай — рече. — Искам да се обадя.

Той бързо набра един номер на ръчния си терминал и след няколко секунди на екрана се изписа „Няма достъп до мрежата“.

— Телефоните са изключени, така ли? — попита Холдън.

— Това е първото, което и аз щях да направя — отвърна Милър.

— Ясно — промърмори Холдън, макар че очевидно не му беше.

— Какво пък, остава да опитаме двамата. — Милър извади пълнителя на пистолета и се зае да го допълва с патрони от джоба си.

Макар че бе преживял достатъчно престрелки, за да убият ентузиазма му до края на живота, Холдън също извади своя пистолет и провери пълнителя. Беше го сменил след престрелката в хотела. Чулна леко дръжката, за да се наместват патроните, и пъкна оръжието в

колана. Забеляза, че Милър държи своя прилепен отстри до бедрото и прикрит от якето.

Не се оказа особено трудно да проследят една групичка през станцията до вътрешните отсеци, където се намираха радиационните укрития. Достатъчно беше да се придвижват в темпото на групата и никой не им обръщаше внимание. Холдън мислено отбеляза огромния брой патрули на кръстовищата. Щеше да е доста трудно да се върнат назад.

Когато групата най-сетне спря пред голяма метална врата със знака за радиационна защита, двамата се дръпнаха встрани и се прикриха зад голяма саксия с папрати и ниски дръвчета. Лъжеполицаяте накараха всички да се приберат в укритието, затвориха зад тях вратата и я заключиха с карта. Оставиха само един човек на пост пред вратата и си тръгнаха.

— Хайде да го помолим да ни пусне — прошепна Милър.

— Аз съм пръв — отвърна Холдън, изправи се и се насочи към пазача.

— Ей, тъпако, трябваше да си в укритието или в казиното, така че връщай се обратно при групата си — провикна се пазачът и сложи ръка на дръжката на пистолета.

Холдън разпери пръсти в умиротворяващ жест, усмихна се и продължи напред.

— Ама аз се изгубих от групата. Изостанах назад. Не съм от тук, нали разбираш.

Полицаят посочи с палка надолу по коридора.

— Тръгвай нататък, докато стигнеш стълбището за долния етаж.

Милър сякаш изникна от въздуха в слабо осветения коридор и опря пистолет в главата на пазача. Щракна силно с предпазителя.

— А защо да не се присъединим към групата вътре? — попита той. — Отваряй!

Полицаят извърна очи към Милър, без да помръдва с глава. Разтвори пръсти и пусна палката.

— По-добре да не го правим, човече — рече.

— Защо пък не? — попита Холдън. — Послушай съвета ми и изпълнявай каквото ти се казва. Инак ще си имаш ядове с този човек.

Милър притисна дулото в челото на лъжеполицая и рече:

— Знаеш ли какво е „безмозъчен“ на жаргона на старата станция? Когато ти пръснат черепа и целият ти мозък изхвърчи навън. Обикновено става, когато оръжието е опряно плътно в главата. Изгорелите газове няма къде да се даянат и излизат през изходния отвор.

— Вижте сега, наредиха ми да не отварям вратите, след като ги затворим — призна лъжеполицаят, говорейки толкова бързо, че думите се сливаха. — Бяха доста настойчиви за това.

— За последен път ти казвам — заплаши го Милър. — Следващия път ще взема картата от мъртвите ти пръсти.

Холдън завъртя мъжа с лице към вратата и извади пистолета от кобура му. Надяваше се, че заплахите на Милър са само заплахи. Но имаше подозрението, че не е така.

— Само отвори вратата и ще те пуснем, обещавам — рече той.

Пазачът кимна, доближи вратата и пъкна картата в четеца, след което набра няколко цифри. Масивната хидравлична врата се плъзна встрани. Помещението зад нея бе по-тъмно дори от коридора. Само няколко аварийни лампи мъждукаха в червеникаво. На слабата им светлина Холдън успя да различи десетки... стотици тела, проснати неподвижно на пода.

— Мъртви ли са? — попита той.

— Не зная нищо... — изломоти пазачът, но Милър го прекъсна.

— Ти ще влезеш пръв — заяви той и тласна лъжеполицая напред.

— Почакай — спря го Холдън. — Не мисля, че идеята да влизаме вътре е добра.

И тогава едновременно се случиха три неща. Пазачът направи четири крачки напред, преди да падне. Милър подуши шумно с нос и се олюля. А терминалите на Холдън и Милър синхронизирано издадоха тревожен звън.

Милър отстъпи назад и изхриптя:

— Вратата...

Холдън натисна копчето и вратата се затвори.

— Газ — продължи Милър и се закашля. — Вътре има газ.

Докато лъжеполицаят кашляше, облегат на стената, Холдън извади терминала си и спря звъненето. Но алармата, която премигваше на екрана, не беше за замърсен въздух. Три жълти триъгълника,

обърнати навътре. Радиация. От бял символът бързо стана оранжев, сетне тревожно червен.

Милър също го гледаше с неразгадаемо изражение.

— Облъчени сме — рече Холдън.

— Никога досега не бях виждал детекторът да се активира — призна Милър с дрезгав глас. — Какво значи, когато цветът е червен?

— Ами означава, че до шест часа ще ни рукне кръв от задниците — отвърна Холдън. — Трябва да се приберем на кораба. Там сигурно има лекарствата, които ще са ни нужни.

— Какво... мамка му... стана? — попита на пресекулки Милър.

Холдън го сграбчи за ръката и го поведе обратно по коридора. Усещаше кожата си гореща и настръхнала. Не знаеше дали е от радиационното изгаряне, или от стрес. Като се имаше предвид дозата, която бе получил, беше добре, че е оставил на съхранение сперма в Монтана и на Европа.

Веднага щом си го помисли, стори му се, че топките започват да го сърбят.

— Ударили са станцията — заключи Холдън. — Или само имитират ядрена атака, за да накарат хората да се скупчат в укрытията, които са заразени отвътре. Газът е за да ги укротят.

— Има и по-лесни начини да се изстребват хора — рече Милър, дишайки пресекливо, докато тичаха по коридора.

— Значи е нещо друго — кимна Холдън. — Като например онзи вирус, а? Дето е убил момичето. Той... се храни с радиация.

— Инкубатори — изпъшка Милър.

Най-сетне приближиха рампата, спускаща се към долното ниво, но отдолу идваше малка група, водена от двама лъжеполицаи. Холдън сграбчи Милър и го дръпна настрана, за да се скрият в сянката на една сергия за юфка.

— Заразили са ги, така ли? — попита шепнешком Холдън, докато групата преминаваше. — Дали са им противолъчеви медикаменти със зараза. Може да е от онази кафеникава слуз, дето я имаше около момичето...

Той млъкна, забелязал, че Милър се отделя от него и доближава групата, която тъкмо се бе качила по рампата.

— Полицай — повика Милър един от лъжеченгетата.

И двамата спряха.

— Трябваше да сте... — поде единият.

Милър го застреля в гърлото, точно под долния ръб на предпазното стъкло. После се завъртя с обиграно движение и гръмна втория полицаи в бедрото, под слабините. Мъжът рухна с болезнен вик. Милър го доближи и този път стреля в шията.

Хората от групата започнаха да крещат. Милър насочи оръжието към тях и те млъкнаха.

— Слезте на трето ниво и намерете място, където да се скриете — нареди им. — Избягвайте контакти с тези хора, въпреки че са облечени като полицаи. Те не работят във ваш интерес. Вървете.

Хората се поколебаха, сетне побягнаха. Милър извади три патрона от джоба си и замени изстреляните. Холдън понечи да каже нещо, но той вдигна ръка.

— Гледай да стреляш в шията. В повечето случаи предпазното стъкло не я покрива. Ако е скрита, тогава стреляй във вътрешната част на бедрата — там бронята е най-тънка. За да не спира движенията. Поваля жертвата при първия изстрел.

Холдън кимна, сякаш всичко това имаше някакъв смисъл.

— Хубаво де — рече примирително той. — Какво ще кажеш да се приберем на кораба, преди да ни изтече кръвта? И да не стреляме повече, освен ако не можем да го избегнем.

Милър пъкна пълнителя обратно в пистолета и вкара патрон в цевта.

— Готов съм да се обзаложа, че ще има още негодници за застрелване, преди това да приключи — рече той. — Но щом казваш. Да свършим първо по-важното.

28.

МИЛЪР

Милър застреля за пръв път човек през третата година от службата си в полицията. Беше на двайсет и две, наскоро женен и вече мислеше за деца. Като новак го пращаха да патрулира на долните нива, където от ефекта на Кориолис все му се гадеше, трябваше да усмирява семейни скандали в не по-големи от килер квартири, и да охранява изпаднали в несвоят пияници, за да не ги оберат. Неща, с които би могъл да привикне. Поне така смяташе тогава.

Повикването бе от един нелегален ресторант, почти в центъра на астероида. При една десета *g* гравитацията бе по-скоро въображаема и вътрешното му ухо бе объркано и раздразнено от промяната във въртенето. Все още си спомняше добре глъчката от кресливи гласове, миризмата на мухлясало сирене и тънките струйки дим от евтината електрическа скара.

Всичко стана почти светкавично. Заподозреният излезе с пистолет в едната ръка, уловил с другата жена за косата. Партньорът на Милър, ветеран с десетгодишен опит на име Карсън, му извика да се предаде. Заподозреният се завъртя и протегна ръката с оръжието.

По време на тренировките инструкторите често им повтаряха, че не се знае какво ще направиш, докато не настъпи моментът. Убийството на човешко същество не е лесна работа. Някои не могат да го направят. Заподозреният насочи пистолета към тях, пусна жената и изкрещя. В края на краищата се оказа, че не е толкова трудно — поне за Милър.

След случая се наложи да потърси помощ от психолог. Имаше пристъпи на плач, кошмари и треперене — все неща, които преживяваха ченгетата, но не обичаха да разправят за тях. Но дори тогава му се струваше, че случилото се е от нечий друг живот, сякаш е бил пиян и е гледал отстрани.

Най-важното бе, че знаеше отговора на въпроса. Да, ако се наложи, бе готов да отнеме чужд живот.

Но едва днес, докато крачеше по коридорите на Ерос, осъзна, че е изпитал удоволствие от стореното. Онези първи инциденти бяха досадна и неразделна част от работата. След намирането на Джули обаче то бе нещо друго, нещо като краткотрайно облекчение на болката.

Държеше пистолета насочен надолу. Холдън заслиза по рампата и Милър го последва. Холдън вървеше по-бързо от него с атлетичните движения на човек, живял на планети с различна гравитация. Милър имаше подозрението, че го плаши, и съжаляваше за това. Не го правеше нарочно, но наистина трябваше да се качи на борда на кораба му, ако искаше да узнае тайната на Джули.

Ако преди това не издъхне от лъчева болест. Съвсем реална заплаха.

— Добре — заговори Холдън в подножието на рампата. — Трябва да се върнем долу, а между нас и Наоми има предостатъчно полицаи, които ще се учудят защо двама души вървят в обратната посока.

— Това е проблем — съгласи се Милър.

— Някакви идеи?

Милър се замисли и погледът му се спря на пода. Подовете на Ерос не бяха като тези на Церера. Ламинат със златист обков.

— Метрото със сигурност е спряно — каза той. — Или ако върви, ще спира само на нивото с казината. Така че отпада от играта.

— Сервизните коридори?

— Ако намерим такъв, който минава между нивата — отвърна Милър. — Може да е доста трудно, но пак ще е по-добре, отколкото да попаднем под обстрела на дузина от тези въоръжени до зъби негодници. Колко време имаме, преди приятелите ти да отлетят?

Холдън погледна ръчния си терминал. Радиационната аларма продължаваше да блещука в тъмночервено. Милър се зачуди кога ли ще угасне.

— Малко повече от два часа — Пресметна той. — Не би трябвало да ни затрудни.

— Да видим какво ще намерим — рече Милър.

Коридорите в близост до радиационните укрития — смъртоносните клопки, инкубаторите — бяха опразнени. Тези широки тунели, построени, за да преминат по тях тежките машини, издълбали

във вътрешността на Ерос жилища за хората, изглеждаха зловещо, когато в тях отекваха само стъпките на двамата. Милър не бе обърнал внимание кога са прекратили оповестяването, но липсата му само допринасяше за вдъхващата страх атмосфера.

Ако бяха на Церера, щеше да знае къде да отиде, как да се придвижва от едно ниво на друго. На Ерос всичко бе в сферата на предположенията. Кое то бе твърде зле.

Макар да не го обсъждаха, той знаеше, че вървят по-бавно от обикновено. Подсъзнателно си даваше сметка, че телата им започват да се поддават на лъчевата болест. Нямаше никакъв начин да се оправят.

— Добре — каза Холдън. — Някъде там трябва да има сервизна шахта.

— Може да опитаме и на метростанцията — предложи Милър. — Мотрисите се движат във вакуум, но сигурно покрай тунелите им са прокарани сервизни коридори.

— Не смяташ ли, че са затворили и тях?

— Вероятно — отвърна Милър.

— Ей! Вие двамата! Какво, по дяволите, правите тук?

Милър погледна през рамо. Двама мъже със специално снаряжение им махаха енергично. Холдън промърмори нещо неразбираемо. Милър присви очи.

Тези хора бяха аматьори. Докато ги гледаше как се приближават, в главата му се оформяше една идея. Безсмислено беше да ги убиват и да им взимат снаряжението. Обгорените места върху броните и кръвта щяха да ги издадат. Но...

— Милър... — поде укоризнено Холдън.

— Да — кимна Милър. — Зная.

— Попитам какво правите тук, мамка ви? — повтори един от охранителите. — Станцията е затворена. Всички слязоха на нивото с казината и се прибраха в укрытията.

— Ами и ние... тъкмо търсехме път нататък — смотолели Холдън и се усмихна смутено. — Не сме от тук, нали разбирате и...

По-близкият от двамата лъжеполицаи замахна с пушка и заби приклад в крака на Холдън. Мъжът се олюля и в този миг Милър простреля полицаия под лицевото стъкло, после се обърна към другия, който все още го гледаше зяпнал от почуда.

— Ти си Мики Ко, нали? — попита Милър.

Мъжът пребледня, но кимна. Холдън изстена и се надигна.

— Детектив Милър — представи се Милър. — Преди четири години те арестувах на Церера. Беше се развихрил в един бар. „При Тапан“, ако не си спомняш. Удари едно момиче със стик за бiliarд.

— А, да — плахо се усмихна мъжът. — Да, помня те. Как я караш, човече?

— И добре, и зле — отвърна Милър. — Знаеш как е. Дай оръжието си на моя приятел.

Ко местеше поглед между двамата и облизваше устни, докато преценяваше шансовете си. Милър поклати глава.

— Говоря сериозно. Дай му пушката.

— Ами да, що не. Няма проблем.

Ей такива като този са убили Джули, помисли си Милър. Глупак. Късоглед глупак. Човек, създаден да се съобразява само със своите нужди. Мисленият образ на Джули поклати глава с израз на съжаление и отвращение и той се зачуди дали има предвид псевдоченгето, което тъкмо предаваше оръжието, или него. Може би и двамата.

— Та каква е тази история, Мики? — попита Милър.

— За кое говориш? — отвърна с въпрос охранителят, решил да се преструва на неразбиращ, сякаш бяха в стаята за разпити. Да печели време. Да изиграе старата сценка между полицаи и престъпник, сякаш имаше някакъв смисъл. Милър установи с изненада, че гърлото му се е свило. Не знаеше каква може да е причината.

— Тази ваша работа — повтори той. — Каква е?

— Ами знам ли...

— Виж... — Милър го разтърси леко. — Да ти припомня ли, че вече гръмнах приятелчето ти.

— И този му беше третият за днес — обади се Холдън. — Аз видях.

Милър сякаш четеше всичко в очите на мъжа: страха, решението да смени тактиката. Старо, познато и предсказуемо, като течаща надолу вода.

— Гледайте сега — заговори Ко, — работа като всяка друга. Преди около година ни казаха, че ще ни вземат за една голяма операция. Но никой не знаеше за какво иде реч. А преди няколко месеца започнаха да ни прехвърлят. Пратиха ни на обучение за полицаи.

— Кой ви обучаваше? — попита Милър.

— Ами тези предишните. Дето са имали договор преди нас.

— „Протоген“?

— Да, нещо от този род. После си заминаха, а ние поехме вместо тях. Полицейска работа, малко контрабанда.

— Контрабанда на какво?

— На всякакви неща — каза Ко. Започваше да се успокоява и това си личеше по държанието му. — Апаратура за наблюдение, комуникационни системи, свръхмощни сървъри с вградени гелови програматори. Изследователски прибори. Разни джунджурии за вземане на проби от водата, въздуха и лайната. И от онези стари работи с дистанционно управление, дето ги използват при вакуумни изкопни работи. Ей такива неща.

— И къде отиваше всичко това? — попита Холдън.

— Тук — махна Ко към въздуха, каменните стени и станцията. — Всичко е тук. Няколко месеца го инсталираха. А сетне, през последните седмици — нищо.

— Какво искаш да кажеш? Как нищо? — попита Милър.

— Ами съвсем нищо. Толкова голяма подготовка, а после седяхме и си въртахме палците.

Нещо се е объркало, помисли си Милър. Фебският вирус не е достигнал целта си, но после дошла Джули и играта се подновила. В съзнанието му отново изплува онази страшна картина от хотелската стая. Стърчащите от тялото ѝ пипала, или каквото бяха, щръкналите през гърдите ѝ шипове, тънките черни нишки, излизащи от очниците ѝ.

— Но заплащането беше добро — продължи с философски тон Ко. — А и имахме доста свободно време.

Милър кимна в знак на съгласие, наведе се, пъкна дулото на пистолета в процепа под бронирания нагръдник и го гръмна в корема.

— Ей, какво направи! — подскочи Холдън, докато Милър прибираше оръжието.

— А ти какво си мислеше? — сопна се Милър, докато се навеждаше над простреляния. — Че той би ни пуснал?

— Уф, сигурно си прав. Но...

— Помогни ми да го вдигна — подкани Милър и пъкна ръка под рамото на Ко. Раненият мъж закрещя от болка.

— Какво?

— Хвани го от другата страна — нареди Милър. — Човекът има нужда от спешна помощ, нали така?

— Ъъ, да — промърмори Холдън.

— Повдигай от там.

Не бяха толкова далече от укритието, колкото Милър очакваше, което си имаше добри и лоши страни. Добрата беше, че Ко беше жив и викаше. Освен това не беше съвсем в съзнание и редеше нещо нечленоразделно, когато приближиха най-близката група от полицаи.

— Ей! — извика им Милър. — Трябва ни помощ тук!

В подножието на рампата стояха четирима полицаи. Те вдигнаха озадачено глави, сетне тръгнаха към тях, позволявайки на любопитството да надделее над правилата за действие в подобни случаи. Холдън дишаше мъчително. Милър също. Ко не беше чак толкова тежък. Това беше лош признак.

— Какво е станало, дявол го взел? — попита един от полицаите.

— Горесте някакви хора оказаха съпротива — обясни Милър. — Мислех, че сте прочистили нивото.

— Не е наша работа — отвърна другият. — Наредиха ни само да се погрижим всички групи да продължават към казиното.

— Значи някой е оплескал работата — ядоса се Милър. — Имате ли транспорт?

Пазачите се спогледаха.

— Можем да повикаме — подхвърли някой отзад.

— Няма значение — махна с ръка Милър. — По-добре идете да потърсите ония типове с оръжията.

— Чакай малко — вдигна ръка първият полицай. — Ти кой си всъщност?

— От протогенските техници сме — обясни Холдън. — Заменяхме повредени датчици. Този човек трябваше да ни помага.

— Не съм чул за такова нещо — усъмни се водачът на групата.

Милър пхна пръст под бронята на Ко и го натисна по корема. Нещастникът изпищя и се опита да се освободи от прегръдката му.

— Можете да го обсъдите с шефовете си, когато ви остане време — озъби се Милър. — Хайде. Намерете някой да помогне на този задник.

— Я почакай! — заинати се водачът и Милър въздъхна. Четирима. Ако пуснат Ко и потърсят прикритие... не виждаше обаче нищо подходящо наоколо. И кой знае какво ще направи Холдън?

— Къде са тия, които са стреляли по вас? — попита мъжът. Милър се стараеше да се усмихва.

— Има една ниша на четвърт километър обратно на посоката на въртене — обясни той. — Там ще видите трупа на втория пазач. Няма начин да го пропуснете.

Милър продължи надолу по рампата. Зад гърба му псевдополицайте разговаряха оживено, чудеха се как да постъпят, кого да повикат.

— Ти си напълно обезумял — надвика Холдън полусъзнателния хленч на Ко.

Може би беше прав.

* * *

„Интересно кога — питаше се Милър — преставаш да бъдеш човек?“ Би трябвало да има някакъв момент, решение, което взимаш, и преди него си една личност, а след това — съвсем друга. Спускаха се надолу по рампата с увисналото тяло на Ко между тях. Милър си помисли, че вероятно той също умира от лъчева болест. Беше си проправил път през група псевдополицаи, които го пропуснаха само защото бяха свикнали хората да се страхуват от тях, а той не се боеше. За последните няколко часа уби трима души. Четирима, ако брои и Ко. Вероятно са четирима.

Една аналитична част от ума му, тих, спокоен глас, който бе култивирал през годините, следеше постъпките му и коментираше всички негови решения. Всяко едно от тях му се бе струвало съвсем логично в съответния момент. Да застреля Ко. Да застреля онези тримата. Те бяха оправдани дори емоционално. Струваха му се опасни едва когато ги погледнеш от страни. Ако бе видял да го прави някой друг — Мус, Хейвлок, Сематимба, — щеше да сметне, че му хлопа дъската. Но тъй като изпълнителят бе той, едва ли имаше значение. Ала Холдън бе прав. Някъде по този път Милър бе изгубил контакта със себе си.

Щеше да му се да го обясни с обстоятелствата около намирането на Джули, гледката на обезобразеното ѝ тяло, мисълта, че не е могъл да я спаси, но това бяха само отделни сантиментални моменти. Истината се криеше в решението му отпреди това — да напусне Церера и да тръгне да я търси, да се напие до забрава и да изгуби служебния си пост, да остане ченге след онова първо убийство — нито едно от тези неща не изглеждаше разумно, обективно погледнато. Беше разрушил брака си с жената, която някога обичаше. Беше свикнал да живее заобиколен от отрепки. Беше се убедил от собствен опит, че е способен да убива. И за нито една от тези постъпки не би могъл да твърди със сигурност, че е дело на разумен, уравновесен човек.

Може би това бе кумулативен процес, като пушенето на цигари. Една не вреди особено. Пет също. Всяка емоция, която бе потискал, всеки погубен от него човешки контакт, всяка любов и състрадание, от които бе бягал, бяха отнемали частица от него. Беше се научил да убива други воден от чувството за безнаказаност. Да посреща смъртната заплаха хладнокръвно, готов за действие.

В представите му Джули Мао поклати глава, заслушана в мислите му. Той я прегърна, притисна се към тялото ѝ не толкова еротично, колкото за да я успокои. Да потърси утеха. Прошка.

Сигурно затова бе тръгнал да я търси. Джули бе станала онази част от него, която все още бе способна на човешки емоции. Символ за това, което би могъл да бъде, ако не беше такъв, какъвто е сега. Нямаше никакви причини да смята, че въображаемата Джули има нещо общо с истинската. Може би срещата им щеше да е разочарование и за двамата.

Трябваше да повярва в това, също както трябваше да вярва във всичко, което преди му бе отнемало любовта.

Холдън спря и Милър осъзна, че между двамата вече няма ранено тяло, а труп.

— Какво? — попита той.

Холдън кимна към таблото до вратата пред тях. Милър го погледна неразбиращо, после го позна. Бяха стигнали. Бяха се върнали при скривалището.

— Добре ли си? — попита го Холдън.

— Аха — изпъшка Милър. — Нещо се бях унесъл в мисли. Извинявай.

Той пусна Ко и бандитът се свлече на пода с печално тупване. Ръката на Милър бе изтръпнала. Разтърси я, но мравучкането не изчезна. За миг му се зави свят и му призля. „Симптоми“ — помисли си.

— Как се справихме с времето? — попита той.

— Надхвърлихме малко крайния срок. С пет минути. Но всичко е наред. — Холдън се шмугна през вратата.

От Наоми, Алекс и Еймъс нямаше и следа.

— Мамка му — изруга тихо Холдън.

29.

ХОЛДЪН

— Мамка му — изруга Холдън. А после: — Зарязали са ни.

Не. Тя бе зарязала *него*. Наоми бе казала, че ще го стори, но едва сега Холдън осъзна, че не й бе повярвал. Ала ето го доказателството. Празното пространство, където трябваше да е тя. Сърцето му блъскаше в гърдите, гърлото му се свиваше, дъхът му излизаше на пресекулки. Гадното усещане в корема бе или от отчаяние, или защото червата му се напрягаха да освободят съдържанието си. Щеше да пукне пред някой евтин хотел на Ерос само защото Наоми бе направила точно това, което бе казала, че ще направи. Негодуванието му отказваше да се вслушва в гласа на разума.

— Мъртви сме — промърмори той и седна на ръба на една саксия с папрат.

— Колко време имаме? — попита Милър, загледан надолу по коридора, докато проверяваше пистолета си.

— Нямам представа — отвърна Холдън и кимна към терминала си, който продължаваше да мига в червено. — Ще минат часове, докато започнем наистина да го усещаме, но наистина не зная точно. Божичко, как ми се ще Шед да е тук.

— Шед?

— Един мой приятел — поясни Холдън. — Много добър фелдшер.

— Обади й се — подкани го Милър.

Холдън вдигна терминала си и го чукна няколко пъти.

— Мрежата е изключена.

— Добре — сви рамене Милър. — Да тръгваме към кораба тогава. Да видим дали още е на док.

— Няма да са там. Наоми ще направи всичко възможно да спаси хората си. Тя ме предупреди, но аз...

— Въпреки това да идем — настоя Милър. Той пристъпваше от крак на крак, загледан към коридора.

— Милър — поде Холдън, но млъкна. Милър очевидно не бе съвсем на себе си, а и вече бе застрелял четирима души. Холдън започваше да се бои от бившето ченге. Сякаш прочел мислите му, Милър пристъпи към него. На устните му трептеше зла усмивка, ала очите му гледаха почти нежно. Холдън би предпочел да изглеждат заплашителни.

— Ако питаш мен, имаме три възможности — заговори Милър. — Едната е да намерим кораба ти на док, да се натъпчем с медикаменти и може би да оцелеем. Втората — опитваме се да стигнем до кораба, но по пътя се натъкваме на група бандити. Издъхваме славно под град от куршуми. Третата е да останем тук, докато животът ни изтече през очите и задниците.

Холдън не каза нищо, само изгледа полицая и кимна.

— Първите две ми харесват повече от третата — допълни Милър. Каза го, сякаш се извиняваше. — Ще дойдеш ли с мен?

Холдън се разсмя, преди да се усети, но Милър явно не се обиди.

— Разбира се — рече Холдън. — Трябваше ми минутка за самосъжаление. Да идем да ни застреля мафията.

Каза го с повече смелост, отколкото изпитваше. Истината беше, че не му се умираше. Дори през първите години във флота възможността да загине при изпълнение на служебния дълг му се струваше далечна и нереална. *Неговият* кораб никога нямаше да бъде разрушен, а дори и да се случеше, точно *той* щеше да успее да се измъкне със совалката. Вселената без него му се струваше съвсем безсмислена. Беше поемал рискове, бе виждал други да умират. Дори хора, които обичаше. Но сега за пръв път собствената му смърт му се струваше съвсем реална.

Той погледна към ченгето. Познаваше този човек по-малко от ден, но му вярваше и беше сигурен, че го харесва. А му предстоеше да умре заедно с него. Холдън потръпна и се надигна, изваждайки пистолета от колана. Под паниката и страха се надигаше някакво дълбоко и неизмеримо спокойствие. Надяваше се да се задържи.

— След теб — рече той. — Ако успеем, припомни ми да се обадя на майките ми.

* * *

Казината бяха като бъчонка с барут, очакваща запалена клечка. Дори при непълен успех на евакуацията и прочистването на коридорите, на тези три нива на станцията бяха натъпкани около милион души. Из тълпата крачеха едри мъжаги с бронирани костюми и казваха на всички да запазят спокойствие, докато бъдат отведени в радиационните укрития, но всъщност повече сееха страх сред тълпата. От време на време отвеждаха по някоя малка група. Мисълта какво ще им сторят караше стомаха на Холдън да се свива мъчително. Искаше му се да извика, че полицаите са измамници, че убиват хора. Но разбунтувалата се тълпа в затворено пространство щеше да е истинска месомелачка. Може би беше неизбежно да се стигне дотам, но не искаше той да е причината.

Някой друг го стори.

Холдън дочу високи гласове и гневния ропот на тълпата, последван от усилен от мегафон глас, предупреждаващ хората да се отдръпнат. Проехтя изстрел, кратка пауза, сетне нови изстрели. Писъци на хора. Тълпата около Холдън и Милър се люшна в две противоположни посоки, едни тичаха към мястото на сблъсъка, но много повече бягаха от него. Холдън се завъртя сред носещото се множество, Милър се пресегна, сграбчи го отзад за ризата и му извика да стои до него.

На около десетина метра надолу по коридора, в преддверието на малко кафене един от бандитите бе отрязан от другарите си от групичка граждани. С насочен пистолет той отстъпваше и им крещеше да му се махнат от пътя. Те го следваха, по лицата им се четеше сяпото опиянение на разбесняла се тълпа.

Лъжеполицаят стреля веднъж и един от заобикалящите го се люшна и падна в краката му. Холдън не видя дали е момче или момиче, но тялото беше дребно, на юноша или девойка. Бандитът пристъпи напред, изгледа простреляното тяло и отново вдигна оръжие.

Това вече премина чертата.

Холдън осъзна, че тича по коридора към бандита с пистолет в ръка, като крещеше на хората да се отдръпнат от пътя му. Когато наближи на около седем метра, тълпата се разтвори достатъчно, за да открие огън. Половината от куршумите отлетяха встрани, забиваха се в стените и прозорците на кафенето, а един от тях пръсна купчина

чини. Но няколко попаднаха в тялото на бандита и той се олюля назад.

Холдън прескочи металната ограда и спря на около три метра пред лъжеполицая и неговата жертва. Пистолетът изтрещя за последен път, сетне затворът остана изтеглен назад, посочвайки, че пълнителят е празен.

Бандитът не падна. Той се поизправи, погледна към гърдите си, после вдигна глава и насочи пистолет към лицето на Холдън. Върху броненагръдника му се виждаха следите от трите сплескани куршума. „Да издъхнем славно под дъжд от куршуми“ — помисли си Холдън.

— Глупав шибя... — понечи да каже бандитът, но в този миг главата му се превърна в кървав облак. Той рухна на пода.

— Нали ти казвах да стреляш в процепа на шията — произнесе зад него Милър. — Плочата на гърдите е твърде дебела за пистолета.

Внезапно усетил, че му се вие свят, Холдън се преви и пое мъчително въздух. Нещо кисело заседна в гърлото му и трябваше да преглътне два пъти, за да не повърне. Страхуваше се да не избълва кръв, примесена със стомашни сокове.

— Благодаря — изпъшка и завъртя глава към Милър.

Милър само кимна замислено, доближи лъжеполицая и го побутна с крак. Холдън се изправи и надникна зад ъгъла, очаквайки неизбежната вълна от жадни за мъст бандити да се нахвърлят върху тях. Но не видя никого. Двамата с Милър стояха на едно тихо островче на спокойствието наред Армагедон. Около тях насието бързо набираше обороти. Хора търчаха във всички посоки, бандити крещяха през мегафони и подсилваха заплахите си със спорадични откоси. Но бяха само стотина, а разгневеното гражданство наброяваше хиляди. Милър махна с ръка нататък.

— Ето какво става — заговори той, — когато дадеш на банда главорези оръжие и екипировка, а те си мислят, че знаят какво правят.

Холдън коленичи до поваленото дете. Беше момче, около тринайсетгодишно, с азиатски черти и черна коса. На гърдите му зееше голяма рана и от нея бликаше кръв. Холдън не успя да напипа пулс. Въпреки това вдигна на ръце детето и се огледа за място, където да го отнесе.

— Мъртво е — отбеляза Милър, докато презареждаше пистолета.

— Върви по дяволите. Няма как да сме сигурни. Може би ако успеем да го отнесем на кораба...

Милър поклати тъжно глава, загледан в детето в ръцете му.

— Простреляли са го през гърдите с едрокалибрен куршум — рече той. — Свършено е.

* * *

— Да пукна дано — изруга Холдън.

— Напоследък често го повтаряш.

Ярък неонов надпис сияеше над коридора, водещ към нивото с казината и рампата за доковете. „БЛАГОДАРИМ ВИ, ЧЕ ИГРАХТЕ ПРИ НАС — пишеше там. — НА ЕРОС ВИНАГИ СТЕ С ПЕЧЕЛИВШИТЕ.“ Отдолу две редици мъже с бронезилетки бяха запречили пътя. Бяха се отказали да контролират тълпата в казината, но нямаше да пропуснат никого.

Холдън и Милър приклегнаха зад една преобърната количка за кафе на стотина метра от полицаите. Миг по-късно дузина паникьосани граждани се втурнаха срещу кордона и бяха покосени с автоматични изстрели. На пода се въргаляха и други трупове от предишни опити.

— Преброих трийсет и четирима — рече Милър. — С колко от тях ще можеш да се справиш?

Холдън се извърна и го погледна слисано, но по изражението му се досети, че бившето ченге се шегува.

— Като оставим майтапа настрана, как смяташ да преминем покрай тях? — попита Холдън.

— Трийсетина мъже с автомати и пусто пространство пред тях. Никакво прикритие през последните двайсет метра — изброи Милър. — Няма начин да минем оттам.

30. МИЛЪР

Седяха на пода, опрели гърбове в ротативки, на които вече никой не играеше, и зяпаха вълните от насилие, заливащи казиното, сякаш бяха на футболен мач. Милър бе поставил шапката си на коляното. Усецаше вибрациите на машината зад него. Светлините премигваха и блещукаха. Отпуснат до него, Холдън дишаше тежко, сякаш бе участвал в надбягване. Сцената в казиното наподобяваше донякъде картина на Йеронимус Бош, преддверие на смъртта.

Яростта от първоначалния граждански изблик се бе уталожила. Мъже и жени се скупчваха на малки групички. Между тях крачеха полицаи и разгонваха тези, които се опитваха да сформират по-големи групи. Нещо гореше недалеч от тях и въздухът бързо се изпълваше с тежката миризма на нагорещена пластмаса, с която не успяваха да се справят претоварените рециклатори. Индийски ритми се смесваха с писъци, викове и ридания. Някакъв идиот крещеше на полицаите, че е адвокат, че записва всичко и този, който е виновен, ще си понесе заслуженото. Милър забеляза, че около него се събират и други недоволни. Полицаят, който стоеше пред адвоката, го изслуша спокойно, кимна и сетне го простреля в коляното. Тълпата се разпръсна с изключение на една жена — съпруга или приятелка на адвоката, която се наведе с писък към него. А в главата на Милър всичко бавно се разпадаше.

Осъзна, че постепенно се раздвоява. Една част от него бе онзи Милър, когото познаваше. Този, който мислеше какво ще стане, когато се измъкне, каква трябва да е следващата стъпка при свързването на точките между станция Феба, Церера, Ерос и Джулиет Мао, как да продължи разследването. Тази част от него гледаше тълпата, както би могъл да наблюдава местопрестъпление в очакване някакъв детайл или нещо необичайно да прикове вниманието му. Да го отпрати в правилната посока за разрешаване на загадката. Това бе късогледата, глуповата част от ума му, която не можеше да приеме идеята за

собствената му кончина и бе уверена — дълбоко уверена, — че ще има и после.

Другият Милър беше различен. Притихнал. Тъжен, може би дори спокоен. Преди много години бе чел една поема, озаглавена „Мъртвата част от мен“, но не бе могъл да я разбере — до този момент. Някакъв възел се бе развързал наред душата му. Цялата енергия, използвана от него да задържа в едно разни неща като Церера, брака, кариерата и самия себе си, сега се освобождаваше. Беше започнал — засега само започнал — да си дава сметка, че е хлътнал до уши в обекта на своето издирване, макар да знаеше недвусмислено, че я е изгубил. Беше разбрал веднъж и завинаги, че хаосът, на чието удържане бе посветил живота си, бе по-силен и по-всеобхватен, отколкото той някога ще бъде. Каквито и компромиси да направи, нямаше да са достатъчни. Мъртвата част от него бавно го изпълваше, без дори да полага усилие за това. Беше като облекчение, отпускане, като дълга въздишка след десетилетия на напрежение.

Умът му се разпадаше, но в това нямаше нищо страшно, защото и без това умираше.

— Ей — повика го Холдън. Гласът му бе по-силен, отколкото Милър очакваше.

— А?

— Като малък гледал ли си „Миско и Мариско“?

Милър се намръщи.

— Детското шоу?

— Онова с петте динозавъра и злия тип с голямата розова шапка — припомни му Холдън и изведнъж затананика някаква весела детска мелодийка. Милър затвори очи и също я изтананика. Мелодията някога имаше и думи. Но сега бе само поредица от високи и ниски тонове.

— Май съм го гледал — промърмори той.

— Обожавах това шоу. Трябва да съм бил на осем или девет, когато съм го гледал за последен път — продължи Холдън. — Странно как човек помни подобни неща.

— Аха — кимна Милър. Той се закашля, извърна глава и изплю червена хрчка. — Как я караш?

— Мисля, че съм добре — отвърна Холдън. После, след кратка пауза, добави: — Стига да не ставам.

— Гади ли ти се?

— Да, малко.

— На мен също.

— За какво е всичко това? — изстена Холдън. — Цялата тази история. Какво се опитват да постигнат?

Уместен въпрос. Унищожаването на Ерос — всъщност унищожаването на коя да е станция в Пояса — не беше особено трудна задача. Всеки с начални познания по орбитална механика би могъл да открие начин да запокити достатъчно тежък къс скала, така че да пропука купола на станцията. С усилията, положени от „Протоген“, всеки би могъл да намали резервите от въздух, да го отрови или каквото си пожелае. Това не беше убийство. Дори не беше геноцид.

А освен това и приборите за наблюдение. Камери, предаватели, въздушни и водни датчици. Имаше само две причини да бъдат инсталирани. Или побърканите копелдаци от „Протоген“ са искали да гледат как умират хора, или...

— Те не знаят — произнесе Милър.

— Какво?

Той се обърна и погледна към Холдън. Първият Милър, детективът, оптимистът, този, който искаше да знае, командваше сега. Мъртвият му близък не се съпротивляваше просто защото не му беше в природата. Той не се съпротивляваше на нищо. Милър вдигна ръка сякаш четеше лекция на някой новак.

— Те или не знаят какво става, или поне не знаят какво ще стане после. Онези зали не са места за мъчение, а за наблюдение, разбираш ли? Водни и въздушни датчици. Това са лабораторни инкубатори. Те нямат представа що за чудо е убило Джули и това е начинът да разберат.

Холдън се намръщи.

— Че нямат ли си лаборатории? Места, където могат да заразят някое животинче или нещо друго? Защото, ако това е експеримент, изглежда ми доста мащабен.

— Може би им трябва нещо с подобни размери — предположи Милър. — Или пък не ги интересува какво ще стане с хората. Може да ги интересува само станцията.

— И това ако не е разведряваща мисъл — изръмжа Холдън.

Онази Джули Мао, която обитаваше представите на Милър, отметна кичур от очите си. Тя се мръщеше, изглеждаше замислена,

заинтригувана, загрижена. Но като че ли идеята му не беше лишена от смисъл. Беше като някоя от онези задачи от орбиталната механика, при които всяка подробност изглеждаше случайна и необяснима, докато не пасне на мястото си. И тогава необяснимото се превръщаше в неизбежно. Джули му се усмихна. Онази Джули, която той си представяше. Частта от него, която все още не се бе предала на смъртта, ѝ отвърна с усмивка. После тя изчезна, а вниманието му се прехвърли към демоничния вой на тълпата.

Нова група — двайсетина мъже, приведени ниско, като шурмуващи нападатели във футболен отбор — се нахвърли върху полицаите, охраняващи порта. Мъжете ги покосиха.

— Ако разполагахме с достатъчно хора — заяви Холдън, когато утихнаха изстрелите — щяхме да се справим. Не могат да ни избият всичките.

— Затова из тълпата сноват патрули — отвърна Милър. — За да не позволят на някого да организира масивна атака. Затова бъркат гърнето.

— Но ако върху тях се нахвърли тълпа, имам предвид наистина голяма тълпа...

— Може би — съгласи се Милър. Нещо изщрака в гърдите му. Той си пое бавно и внимателно въздух и щракането се повтори. Усещаше го дълбоко в левия си бял дроб.

— Поне Наоми се измъкна — подхвърли Холдън.

— Това е добре.

— Тя е невероятна. Никога не би изложила на опасност Алекс и Еймъс. Истинска професионалистка. Силна жена. И освен това е много... много...

— Хубава — довърши Милър. — Страхотна коса. Невероятни очи.

— Не това имах предвид — възрази Холдън.

— Не мислиш ли, че е красива жена?

— Тя е моят старши офицер. И е... разбираш ли...

— Да, невероятна.

Холдън въздъхна.

— Измъкнала се е, нали? — попита след малко.

— Почти е сигурно.

Те замълчаха. Един от неуспелите нападатели се закашля, надигна се, преглъщайки стичащата се от устата му кръв, и се върна, накуцвайки, в казиното. Индийската музика отстъпи мястото на налудничав ритъм с припев от странен глас на непознат за Милър език.

— Трябваше да ни чака — промърмори Холдън. — Не мислиш ли, че трябваше?

— Сигурно — отвърна мъртвата част от Милър, без всъщност да я интересува. Той помисли върху това, сетне извърна лице към Холдън. — Ей. Искам да знаеш... точно сега не съм в най-добрата си форма.

— Добре.

— Тъй де.

Оранжевите светлини на метростанцията от другата страна внезапно премигнаха и светнаха в зелено. Милър се надигна заинтригуван. Гърбът му беше вдървен, но това вероятно бе от потта. И други хора забелязаха промяната. Като струя от резервоар вниманието на тълпата се насочи от наемниците, блокиращи коридора, към стоманените врати на метростанцията.

Вратите се отвориха и първите зомбита излязоха. Мъже и жени със стъклени очи и отпуснати мускули се запрепъваха по стълбите. Докато преминаваше обучение на Церера, Милър бе гледал един документален филм за жертвите на хеморагична треска. Движенията им бяха сходни: безжизнени, механични, насечени. Като бесни кучета, чийто мозъци вече са проядени от заразата.

— Ей — възкликна Милър и сложи ръка на рамото на Холдън. — Виж какво става.

Един възрастен мъж с облекло на служител по чистотата тръгна срещу новодошлите. Първото зомби в редицата извърна пустите си очи към него и повърна бълвоч от позната, кафеникава слуз.

— Гледай — повтори Милър.

— Виждам.

— Не, *гледай!*

Надолу покрай казината и други станции отваряха врати със зелено сияние. Тълпата се люшкаше към нововъзникналата възможност за бягство и същевременно отскачаше от пристъпващите мъртвешки редици.

— Повръщащи зомбита — рече Милър.

— От радиационните укрития — кимна Холдън. — Онова нещо, организмът. То се храни с радиация, нали така? Затова твоята приятелка пишеше за светлините и вакуумния скафандър.

— Името ѝ е Джули. Така е. Наистина са били инкубатори. — Той въздъхна. — Какво пък. Май няма да успеем да издъхнем от лъчева болест.

— Защо просто не изпомпат тази гадост с въздуха? — попита Холдън.

— Анаеробна е, забрави ли? — напомни Милър. — Кислородът я убива.

Покритият с бълвоч старец все още се опитваше да помага на зомбитата, сякаш са немирни пациенти. Сякаш все още са хора. Стените и дрехите на околните бяха изцапани с кафява слуз. Вратите на станцията се отвориха отново и Милър видя няколко души да скачат в метрото, покрити с кафяво. Тълпата се люшна, не знаеше накъде да тръгне, докато груповото съзнание търсеше отчаяно решение.

Един от лъжеполицайте неочаквано скочи напред и започна да обсипва зомбитата с куршуми. От входните и изходните отвърстия се проточваха черни нишки и зомбитата падаха като подкосени. Милър се изкиска преди още да е осъзнал кое е смешното. Холдън го погледна въпросително.

— Те не знаят — обясни Милър. — Онези бандюги със снаряжението. Никой не смята да ги евакуира. Месо за машината, като всички нас.

Холдън кимна одобрително. Милър обаче усети, че нещо не му дава покой. Значи бандитите от Церера с откраднатото снаряжение ще бъдат жертвани. Това не значеше, че всички трябва да последват съдбата им. Той се наведе напред.

Коридорът към порта все още се охраняваше. Лъжеполицайте стояха с готови за стрелба оръжия. Дори изглеждаха подисциплинирани отпреди. Един от тях, застанал отзад и с някакъв допълнителен знак върху дрехите, говореше в микрофон.

Милър бе решил, че няма надежда. Беше се примирил, че шансовете им са изчерпани, но сега изведнъж му хрумна нова мисъл.

— Ставай — рече той.

— Какво?

— Надигай се. Скоро ще се изтеглят.

— Кой?

Милър кимна към наемниците.

— Тези там знаят — изтъкна той. — Погледни ги. Не изглеждат изплашени, нито объркани. Очаквали са нещо подобно.

— И смяташ, че ще се изтеглят?

— Няма да се задържат тук. Ставай!

Милър изстена мъчително и се надигна. Коленете и гърбът го боляха. Щракането в гърдите се усилваше. Коремът му издаде тих, неприятен звук, който при други обстоятелства щеше да е тревожен. Веднага щом се раздвижи, почувства докъде се е разпространило увреждането, кожата все още не се опъваше болезнено, но вече бе станала чувствителна, както в промеждутъка между изгарянето и мехурите, които го следват. Ако оживее, щеше да изпитва страшни болки.

Ако оживее, щеше да го боли *всичко*.

Мъртвото аз не спираше да го тегли. Усецането за освобождаване, за облекчение, за почивка бе като нещо скъпоценно, което е било изгубено. И докато неспирно бърбещият, подобен на машина ум продължаваше да стърже, стърже и стърже напред, мекият, наранен център на душата му го съветваше да спре, да седне и да изчака, докато проблемите се решат сами.

— Какво да очакваме? — попита Холдън. Беше се изправил. Някакъв кръвоносен съд се бе спукал в окото му и склерата бе обагрена в алено.

„Какво да очакваме?“ — повтори като ехо мъртвото съзнание.

— Скоро ще се изтеглят назад — каза Милър. — И тогава ще ги последваме. На необходимата дистанция, за да не открият огън по нас.

— Че всички останали няма ли да сторят същото? След като кордонът бъде вдигнат, няма ли да се втурнат към порта?

— Предполагам — кимна Милър. — Така че да се опитаме да бъдем в челото на тълпата. Виж. Ей там.

Не беше нещо особено. Едва забележима промяна в позициите на наемниците, преместване на центъра на тежестта. Милър се закашля. Болеше го повече, отколкото би трябвало.

„Какво да очакваме? — отново пропя мъртвата част. — Отговор? Правосъдие? Още един шанс за вселената да ни изрита в топките?

Какво има в дъното на този коридор, ако не само един бърз начин да се отървем от мъките?“

Капитанът на наемниците отстъпи нехайно назад и се отдалечи по коридора. На мястото му се появи Джули Мао, загледана в Милър. Тя му помахаша.

— Още не — рече той.

— Кога? — попита Холдън и гласът му стресна Милър. В представите му Джули внезапно изчезна и той се върна в реалния свят.

— След малко — отвърна Милър.

Би трябвало да го предупреди. Така щеше да е честно. Когато се забъркаш в някоя подобна история, дължиш поне това на своя партньор. Милър се покашля. Гърлото също го болеше.

„Възможно е да започна да халюцинирам или да ме обсеби желание за самоубийство. Ако се наложи, трябва да ме застреляш.“

Холдън вдигна глава към него. Зад тях ротативките озаряваха околността с ярки сияния.

— Какво? — попита Холдън.

— Нищо. Старая се да се владее — отвърна Милър.

Силен женски вик. Милър извърна глава и видя как една жена блъска повръщащо зомби назад, вече покрита с кафеникава слуз. В коридора към порта наемниците безшумно отстъпваха.

— Хайде — рече Милър.

Двамата се отправиха с привидно спокойна крачка нататък и Милър си нахлузи шапката. Нови викове, писъци, ниско, приглушено гъргорене на хора, които повръщат. Рециклаторите не бяха в състояние да се справят с миризмата и въздухът се изпълваше с тежката, отблъскваща воня на полусмляна храна и стомашни сокове. Милър имаше чувството, че в обувката му е попаднало камъче, но знаеше, че ако погледне, ще види само зачервена, готова да се разкъса кожа.

Никой не стреля по тях. Никой не им заповяда да спрат.

Те стигнаха началото на коридора и надзърнаха зад ъгъла. Частица от секундата бе достатъчна, за да установят, че коридорът е съвсем пуст. Наемниците бяха избягали, оставяйки Ерос на съдбата му. Прозорецът зееше отворен. Пътят бе чист.

„Последен шанс“ — помисли си той и имаше предвид както да живее, така и да умре.

— Милър?

— Да? Всичко е наред. Ела. Преди другите да забележат.

31. ХОЛДЪН

Нещо се раздвижи дълбоко в червата на Холдън. Опита се да не му обърне внимание и да не откъсва поглед от гърба на Милър. Върлинезият детектив крачеше надолу по коридора към космопорта, като спираше само на кръстовищата, за да надзърта зад ъгъла. Милър се бе превърнал в машина. На Холдън оставаше само да го следва.

На неизменна дистанция пред тях отстъпваха и наемниците, охранявали изхода на казиното. Ускоряваха ли крачка, ускоряваше и Милър. Забавеха ли, той също забавяше. Очевидно прочистваха пътя към порта и несъмнено щяха да открият огън, ако някой ги доближи. Вече бяха застреляли двама души, които се затичаха към тях. И двамата бълваха кафеникава слуз. „И откъде, дявол го взел, се появиха толкова бързо тези зомбита?“

— Откъде, дявол го взел, се появиха толкова бързо тези зомбита?
— подхвърли той към гърба на Милър.

Детективът повдигна лявото си рамо. В дясната ръка стискаше пистолета.

— Не мога да повярвам, че Джули е единствената причина за заразяването на цялата станция — отвърна той, докато забавяше ход.
— Предполагам, че са ги докарали отнякъде. За да заразят укритията.

В това имаше логика. И когато експериментът започне да излиза изпод контрол, просто ги пускаш сред останалите. Докато хората разберат какво става, половината от тях вече са заразени. След това е въпрос единствено на време.

Те спряха за малко при едно кръстовище, загледани във водача на наемниците, който разговаряше с някого по радиостанцията. Холдън се задъхваше и дишаше пресекливо. Когато тръгнаха отново, наложи се Милър да протегне ръка и да го дръпне за колана. Откъде ли у мършавия поясен толкова енергия?

Детективът спря. Лицето му беше безизразно.

— Карат се — рече той.

— Какво?

— Водачът на групата и част от хората му. Спорят за нещо — поясни Милър.

— Е, и? — попита Холдън и изкашля нещо мокро на дланта си. Изтри го в дъното на панталона, без да поглежда дали е кръв. „Моля те, дано да не е кръв.“

Милър отново сви рамене.

— Май не всички там са от една група — рече той.

Наемниците отново поеха по коридора и Милър ги последва, теглейки Холдън. Намираха се на външните нива и коридорът се отваряше към работилници и складове. Помещенията бяха пусати и стъпките им отекваха надалече. Пред тях наемниците се скриха зад един завой и преди да ги доближат, на пътя им се изпречи самотна фигура.

Не се виждаше оръжие и Милър приближи непознатия предпазливо, все така уловил Холдън за колана. После го пусна и вдигна свободната си ръка в типичен жест за ченге.

— Опасно място да се скитате, господине — каза той.

Мъжът бе на не повече от петнайсет метра отпред и изведнъж се насочи към тях. Беше облечен като за парти — с евтин смокинг, бяла риза и яркочервена папионка. Имаше само една лъскава обувка, другият му крак бе обут в червен чорап. От тъглчетата на устните му се стичаше кафеникава слуз и цапаше ризата.

— По дяволите — изруга Милър и вдигна пистолета.

Холдън го сграбчи за ръката и я дръпна надолу.

— Той не е виновен — изфъфли задъхано. — За нищо.

— И въпреки това ни приближава — посочи Милър.

— Ами ще вървим по-бързо — предложи Холдън. — Ако застреляш още някого без мое разрешение, няма да те пусна на кораба ми. Ясно?

— Повярвай ми — отвърна Милър. — Смъртта е най-доброто нещо, което може да се случи на този нещастник. Не му правиш услуга.

— Не ти решаващ това — заяви Холдън и в гласа му се долавяше назряващ гняв.

Милър понечи да отговори, но Холдън вдигна ръка.

— Искаш ли да се качиш на „Роси“? Тогава аз съм ти началник. Никакви въпроси и никакви глупости.

— Да, сър — неочаквано се усмихна Милър. — Хайде, че наемниците се отдалечават. — И посочи коридора.

Милър закрачи нататък и Холдън го последва. Зад тях още дълго се чуваше хленченето на мъжа със смокинга. За да заглуши този звук, който вероятно съществуваше само в съзнанието му, той започна да си тананика мелодийката от „Миско и Мариско“.

Мама Елиса, която оставаше вкъщи с него, когато бе съвсем малък, винаги му носеше нещо за хапване, докато гледа шоуто, а после сядаше до него и го галеше по главата. Смееше се на номерата на динозаврите дори повече от него. На един празник на Все светии му направи голяма розова шапка, за да се маскира като злия граф Мънго. И защо този тип се опитваше да залови динозаврите? Никога не стана ясно. Може би той просто харесваше динозаври. Веднъж използва смаляващ лъч и...

Холдън се блъсна в гърба на Милър. Детективът бе спрял рязко и сега отстъпваше към стената на коридора, приведен, за да остане в сенките. Холдън го последва. На около трийсет метра пред тях групата на наемниците се бе увеличила и разделила на две фракции.

— Хм — изсумтя Милър. — Днешният ден ще се окаже лош за доста хора.

Холдън кимна и избърса нещо мокро от лицето си. Оказа се кръв. Съмняваше се да се е ударил толкова силно в Милър, че да се разкърва, както и че кръвенето ще спре лесно. Мембраните на лигавиците ставаха все по-крехки. Това не беше ли страничен ефект от лъчевото изгаряне? Той откъсна парчета от ризата си и ги натика в ноздрите, докато наблюдаваше какво става в дъното на коридора.

Имаше две ясно отделени групи, които, изглежда, спореха помежду си. При други обстоятелства не би имал нищо против. Холдън не се интересува от социалния живот на наемниците. Но тези наемници, наброяващи вече към стотина души, бяха тежковъоръжени и запречваха коридора, водещ към кораба. Това правеше спора им интересен за наблюдение.

— Май не всички от „Протоген“ са заминали — отбеляза тихо Милър, сочейки двете групи. — Тези вдясно приличат на местни.

Холдън огледа групата и кимна. Посочените определено изглеждаха като професионални войници. Броните им стояха добре. Втората група се състоеше от хора, просто навлекли полицейско снаряжение, и само неколцина имаха камуфлажни бронепредпазители.

— Ще опиташ ли да познаеш за какво е спорът? — попита Милър.

— Ей, може ли и ние да се качим? — заговори Холдън с престорен церерски акцент. — О, не, трябва да ни тук, хора, за да държите нещата под контрол, което, обещаваме ви, ще е напълно безопасно и в никакъв случай няма да включва превръщането ви в зомбита.

Дори успя да изтръгне тих смях от Милър, а после в коридора изригна безпорядъчна стрелба. Двете спорещи страни продължаваха дискусията си с оръжия, при това почти от упор. Шумът бе оглушителен. Мъже крещяха и падаха на земята, целите опръскани с кръв. Холдън също се просна долу, но продължи да гледа престрелката.

След първоначалната канонада оцелелите от двете страни започнаха да се оттеглят в противоположни посоки, като продължаваха да стрелят. Подът на кръстовището бе осеян с трупове. Холдън преброи към двајсетина жертви от първото стълкновение. Шумът от стрелбата отслабваше и се отдалечаваше, докато двете групи се изтегляха нататък по коридора.

Един от падналите в средата на кръстовището внезапно надигна глава. Но още преди да успее да се изправи, на челото му разцъфна дупка от куршум и той рухна безжизнен.

— Къде ти е корабът? — попита Милър.

— Асансьорът е в дъното на този коридор — посочи Холдън.

Милър изплю кървава хрчка на пода.

— А коридорът, който го пресича, е бойно поле за тези две групи — рече той. — Май ще трябва да тичаме с всички сили.

— Има ли друга възможност? — попита Холдън.

Милър си погледна терминала.

— Надхвърлихме крайния срок, определен от Наоми, с петдесет и три минути — припомни Холдън. — Предполагам, че надолу по коридора има още четирийсет души. Коридорът е широк към три метра и половина. Което означава, че от двете страни по нас ще

стрелят поне осемдесет души. Дори да сме родени под щастлива звезда, пак няма шансове да ни се размине. По-добре да помислим за резервен план.

Сякаш за да подсили аргументите му, в коридора избухна нова престрелка, изтръгваща късове изолация от стената и поглъщаща лежащите на пода.

— Продължават да отстъпват — посочи Милър. — Изстрелите се отдалечават. Мисля, че можем да ги почакаме, докато приключат. Ако имаме време.

Парцалите, които Холдън бе натикал в носа си, не спираха кървенето, само го пренасочваха. Усещаше как кръвта се стича в гърлото му и от това гаденето се усилваше. Милър беше прав. Едва ли още дълго щяха да имат сили дори да чакат.

— По дяволите, да можехме поне да се обадим и да проверим дали Наоми е там — изруга Холдън, загледан в трепкащия надпис „Няма достъп до мрежата“ на екранчето на своя терминал.

— Шшшт — прошепна Милър и опря пръст на устните. Той посочи в посоката, от която бяха дошли, и едва сега Холдън дочу приближаващи се тежки стъпки. — Закъснели гости за партито — добави Милър и Холдън кимна. Двата мъже се обърнаха, насочиха оръжията си към коридора и зачакаха.

Зад ъгъла се появиха четирима мъже с полицейски униформи. Не държаха оръжията си готови за стрелба и двама от тях си бяха свалили шлемовете. Холдън чакаше Милър да открие огън и когато не го направи, обърна глава към него. Милър също го гледаше.

— Не си нося топли дрехи — рече той, сякаш се извиняваше. Трябваше да изминат няколко секунди, преди Холдън да осъзнае за какво говори.

Тогава кимна, в знак, че му разрешава да стреля. Самият се прицели в един от лъжеполицайте, който нямаше шлем, и го простреля в лицето, после продължи, да стреля по групата, докато пълнителят изщрака на кухо. Милър бе открил стрелба миг след него и също натиска спусъка, докато изпразни пълнителя. Когато всичко приключи, на пода лежах четирима лъжеполицаи. Холдън изпусна тежка въздишка и се свлече на земята.

Милър доближи повалените мъже и ги побутна един по един с крак, докато презареждаше пистолета си. Холдън не си направи труда

да зареди своя. Реши, че е приключил с престрелките. Прибра празния пистолет в джоба и се присъедини към ченгето. Наведе се и свали от един от убитите най-запазената броня, която успя да намери. Милър повдигна вежди, но не му се притече на помощ.

— Щом ще тичаме между онези — обясни Холдън, — по-добре да ни сметнат за свои.

— Прав си — кимна Милър, коленичи и свали бронята от друг убит.

Холдън навлече бронята, опитвайки се да прогони мисълта, че розовата пътечка по вътрешната страна не е от мозъка му. Пръстите му бяха изтръпнали и несръчни. Взе един набедреник, сетне го остави. По-добре да тича бързо. Милър тъкмо бе закопчал своята бронежилетка и си слагаше шлем. Холдън взе друг за себе си, със следи от куршуми отгоре, и го нахлузи. Беше мазен отвътре и той се зарадва, че носът му не функционира нормално. Предполагаше, че предишният притежател на шлема не се е къпал често.

Милър ровичкаше из шлема, докато най-сетне успя да включи радиото.

Гласът му отекна в миниатюрните слушалки:

— Ей, идваме по коридора. Не стреляйте! Скоро ще бъдем при вас!

После изключи микрофона и се обърна към Холдън.

— Е, поне едната страна може да не стреля по нас.

Те продължиха навътре по коридора и спряха на десет метра от кръстовището. Холдън преброи до три и после се втурна с всички сили. Краката му се движеха отчайващо бавно, сякаш бяха пълни с олово. Като че ли бягаше в басейн с вода. Все едно сънуваше кошмар. Чуваше Милър на крачка отзад, обувките му тропаха по бетонните плочи, гърдите му свистяха шумно.

После долавяше само звука от изстрелите. Не знаеше дали планът на Милър е успял. Нямахше представа откъде се води стрелбата. Беше постоянна и оглушителна и започна в мига, когато навлезе в кръстовището. Когато до отсрещния край оставаха само три метра, той наведе глава и се хвърли напред. В слабата гравитация на Ерос имаше чувството, че лети и почти бе достигнал прикритието на стената, когато един откос го удари в бронята на гърдите, завъртя го и го запокити към отсрещната стена с разтърсваща костите сила. Той

пропълзя останалото разстояние, докато куршумите продължаваха да се забиват около краката му, а един от тях премина през месестата част на прасеца.

Милър се препъна в него, прелетя още няколко крачки и рухна на земята. Холдън пропълзя до него.

— Жив ли си?

Милър кимна.

— Уцелиха ме. Ръката ми е счупена. Продължавай напред — изпъшка той.

Холдън се надигна мъчително. Имаше чувството, че раненият му крак гори, мускулите се бяха стегнали около раната. Той помогна на Милър да се изправи, подпря се на него и двамата закуцукаха към асансьора. Лявата ръка на Милър се поклащаше безжизнено и от ръкава му се стичаше кръв.

Холдън натисна копчето за повикване на асансьора и двамата се опряха на стената, докато чакаха. Отново затананика мелодията от „Миско и Мариско“ и след няколко секунди Милър се присъедини към него.

Холдън набра кода за дока на „Росинант“ и зачака кабината да спре пред сивата метална врата на шлюза, зад която няма да има кораб. Тогава ще може най-сетне да се отпусне на пода и да умре. Очакваше този момент почти с облекчение, което го изненада. Милър го пусна и се свлече по стената на кабината, оставяйки след себе си кървава диря. Очите му бяха затворени. Изглеждаше като заспал, а може би беше така. Холдън гледаше как гърдите на детектива се повдигат и спускат с неритмични, мъчителни движения, които ставаха все по-повърхностни и слаби.

Холдън му завиждаше, но все пак трябваше да види с очите си затворения люк на шлюза, преди да се излегне до него. Дори се ядоса на кабината, че се движи толкова бавно.

Най-сетне тя спря и вратата се отмести с жизнерадостно звънене.

От другата страна стоеше Еймъс с автомати във всяка ръка и два патрондаша с пълнители, кръстосани през гърдите. Той огледа Холдън учудено, премести поглед към Милър и отново се втренчи в Холдън.

— Божичко, капитане, изглеждаш ужасно!

32. МИЛЪР

Умът на Милър се възстановяваше бавно след няколко неуспешни старта. Във виденията си той се опитваше да подреди някакъв пъзел, но парченцата непрестанноменяха форма и всеки път, когато бе на крачка от успеха, сънят започваше отначало. Първото, което усети, бе болката в кръста, сетне непосилната тежест в крайниците и накрая гаденето. Колкото повече изплуваше в съзнанието си, толкова по-упорито се опитваше да отложи това. Въображаеми пръсти се мъчеха да завършат пъзела и преди най-сетне да сполучи, той отвори очи.

Не можеше да помръдне глава. Имаше нещо в гърлото му, някакви тръби, които се подаваха навън и излизаха извън полезрението. Опита се да вдигне ръце, да прогони това невидимо парализиращо чудовище, но не можа.

„Спипало ме е — помисли си той уплашено. — И аз съм заразен.“

Жената се появи отляво. Изненада се, че не е Джули. Мургава кожа и леко издължени очи. Тя му се усмихна. Черната ѝ коса се спускаше отстрани на лицето.

Надолу. Имаше *долу*. Гравитация. Бяха под тяга. Това му се стори важно, макар да не знаеше защо.

— Ей, детектив — усмихна се Наоми. — Добре дошъл обратно.

„Къде съм?“ — опита се да попита. Гърлото му не помръдваше. Претъпкано като тълпа на метростанция.

— Не се мъчи да ставаш и да говориш — продължи тя. — Лежа в безсъзнание трийсет и шест часа. Добрата новина е, че лазаретът е оборудван по последна дума на военномедицинската техника и може да поеме до петнайсет марсиански войници. Мисля, че изхарчихме половината от запасите си за теб и капитана.

Капитанът. Холдън. Точно така. Двамата попаднаха в престрелка. Имаше коридор и хора, които гърмяха по тях. И някой беше много зле.

Спомни си някаква жена, покрита с кафеникав бълвоч и с изцъклени очи, но не знаеше дали това не е било в кошмара.

Наоми продължаваше да говори. Нещо за пълна плазмена промивка и клетъчно увреждане. Опита се да вдигне ръка, да я протегне към нея, но тя беше пристегната за леглото. Болката в кръста беше от бъбреците и той се зачуди какво ли точно филтрират от кръвта му. Милър затвори очи и заспа преди още да си е помислил дали да си почине малко.

Този път нямаше видения, които да го измъчват. Събуди се отново, когато извадиха нещо от гърлото му и той почувства невероятно облекчение. Без да отваря очи, преви се на една страна, повърна и отново се излегна по гръб.

При следващото пробуждане вече дишаше самостоятелно. Гърлото го болеше, но ръцете му не бяха завързани. От корема му във всички посоки стърчаха дренажни тръбички, а от пениса му излизаше катетър с размера на химикалка. Този път не го болеше нищо и той предположи, че са го натъпкали с наркотици. Беше гол, завит само с тънка хартиена нощница, а лявата му ръка бе пристегната в шина. Някой бе оставил шапката му на съседното легло.

Лазаретът — след като най-сетне можа да го разгледа — приличаше на помещение във фабрика за производство на консервирани храни. Сребристометален вариант на нечия изкривена представа за болнично заведение. Мониторите висяха във въздуха, окачени на сложни манипулаторни ръце, и върху тях непрестанно се изписваха данни за неговото кръвно налягане, алкално-киселинно равновесие, кислородна сатурация и воден баланс. Имаше два отделни обратни брояча, единият до следващото автоматично хранене, вторият за обезболяващите. На монитора над отсрещното легло данните на Холдън изглеждаха горе-долу сходни.

Холдън беше като призрак. Кожата му беше бледа, склерите — червени от множеството кръвоизливи. Лицето му бе подпухнало от кортикостероидите.

— Ей — повика го Милър.

Холдън вдигна ръка и помахаше вяло.

— Успяхме — изхриптя Милър. Звучеше, сякаш се е влачил до тук върху гласните си струни.

— Аха — изохка Холдън.

— Страшничко беше.

— Ъхъ.

Милър кимна. За толкова му стигнаха силите. Отпусна се назад и изгуби съзнание. Миг преди умът му да потъне в забрава, на устните му затрептя усмивка. Беше успял. Намираше се на кораба на Холдън. И щяха да открият това, което Джули е оставила за тях.

Нечий глас го пробуди.

— Може би не трябва, а?

Гласът принадлежеше на жена. Наоми. Някаква част от съзнанието му се подразни, че го безпокоят. Не помръдна, дори не изплува от унеса, но я слушаше.

— Трябва — отвърна Холдън. Говореше бавно като човек, който ей сега ще се закашля. — Това, което се случи на Ерос... ми изясни доста неща. Но има още нещо...

— Капитане.

— Не, чуй ме. Когато бях там и си мислех, че ми остава около половин час живот, под звуците на ротативката... когато се случи това, сетих се за какво ще съжалявам. Знаеш ли, помислих за всички неща, които бих искал да свърша, а не ми е достигал кураж. Сега, когато вече зная, не мога да не го направя. Не мога да се преструвам, че не съществува.

— Капитане — повтори Наоми и в гласа ѝ се долови предупреждение.

„Не го казвай, нещастнико“ — помисли си Милър.

Паузата, която последва, не беше по-дълга от няколко удара на сърцето.

— Обичам те, Наоми — произнесе Холдън.

— Не, сър — рече тя. — Не е вярно.

— Зная, че те обичам. И съм наясно какво си мислиш. Че е заради всичко, което преживях, и че сега се опитвам да се върна към живота и прочее. Но искам да ми повярваш, че съм сигурен в чувствата си. Когато бях там долу, от всичко на света най-много желяех да се върна при теб.

— Капитане. От колко време служим заедно?

— Какво? Не зная точно...

— Опитай да предположиш.

— Осем и половина курса, което прави почти пет години — гласът му звучеше объркано.

— Именно. И през това време с колко души от екипажа си споделял койката?

— Има ли значение?

— Съвсем малко.

— С няколко.

— Повече от десет?

— Не — отвърна той, но не беше сигурен.

— Да кажем, че са десет — реши Наоми.

— Добре де. Но сега е различно. Не става въпрос за мимолетен роман на борда, колкото да минава времето. Откакто...

Той млъкна и Милър предположи, че жената е вдигнала ръка.

— А знаеш ли кога аз започнах да си падам по теб?

Мъка. Ето какво долови в гласа ѝ. Мъка. Разочарование. Съжаление.

— Когато... когато ти...

— Мога да ти кажа точния ден — продължи Наоми. — Някъде към седмата седмица от първия полет. Все още се ядосвах, че са ни натресли някакъв землянин и той ме е изместил от поста старши офицер. Не те харесвах от самото начало. Беше твърде чаровен, хубав и се чувстваше прекалено удобно в моето кресло. Една вечер играехме покер в машинното. Аз, ти и онези две момчета от Луната. И Камала Траск. Помниш ли Камала Траск?

— Тя беше комуникационен техник. Онази, която...

— Изглеждаше като хладилник? С лице на булдочче?

— Помня я.

— Тя ти беше най-навита. По цели нощи ревеше за теб. Не играеше с нас, но дойде да гледа. Искаше да е до теб и всички го знаеха. Дори ти. И през цялата онази нощ ви гледах. Ти нито веднъж не ѝ даде повод да си въобрази, че има някакви шансове. Въпреки това се отнасяше към нея с уважение. За първи път си помислих, че може би те бива да си старши офицер и че бих могла да съм момичето, което споделя с теб койката до края на полета.

— Заради Траск?

— Донякъде, но и защото имаше страхотен задник. Та искам да кажа, че сме заедно от четири години и половина. И във всеки един

момент бях готова да дойда при теб — стига да ме поискаш.

— Аз не знаех — смънка Холдън. Звучеше, сякаш го душат.

— Дори не попита. Очите ти все гледаха другаде. Мислех си, че някоя поясна ти е отказала. Докато се озовахме на „Кент“... и останахме само петима. Забелязах как ме гледаш. Знаех какво означава това, защото почти пет години те бях гледала така. Но ти привлякох вниманието едва когато останах единствената жена на борда и това не ми стига.

— Аз не знаех...

— Така е, не знаеше. Ето какво искам да ти кажа. Гледах те как прелъстяваш разни жени и виждах как го правиш. Забелязваш някоя, после се увличаш по нея. Внушаваш си, че между двама ви съществува някаква особена връзка, и когато повярваш в това, тя обикновено също смята така. След това преспивате и връзката ви отслабва. Единият или другият започва да говори за професионални граници и порядъчност, да се притеснява какво ще си помисли екипажът и всичко се разпада. Но и после те продължават да те харесват. Всичките. Правиш го толкова умело, че дори не изпитват към теб омраза.

— Не е вярно.

— Вярно е. И докато не повярваш, че не е задължително да обичаш всяка, с която си лягаш, няма да знаеш със сигурност дали ме обичаш, или само ме желаш. И няма да си легна с теб, докато сам не откриеш отговора.

— Аз само...

— Ако искаш да спиш с мен — продължи Наоми, — бъди искрен. Прояви към мен поне малко уважение. Ясно?

Милър се закашля. Не искаше да го прави, дори не осъзна, че се задавя. Стомахът му се беше свил, гърлото го болеше и той изкашля влажна хрчка. След като започна, беше трудно да се спре. Той приседна с насълзени от усилие очи. Холдън лежеше в леглото. Наоми седеше на съседното легло и се усмихваше невинно. Мониторът на Холдън показваше ускорен пулс и повишено кръвно налягане. Милър можеше само да се надява, че нещастникът не е получил ерекция с катетър в пениса.

— Здравсти, детектив — поздрави Наоми. — Как се чувстваш?

Милър кимна.

— Бил съм и по-зле — отвърна той. — Не. Не съм. Но бива. Как изглеждахме в началото?

— И двамата бяхте умрели — каза Наоми. — Сериозно, изхабихме доста филтри, докато ви пречистим. Експертната система упорито ви прехвърляше към програмата за симптоматично лечение и ви тъпчеше с морфин.

Наоми говореше с привидно безгрижие, но той й вярваше. Опита се да седне. Тялото му все още бе необичайно тежко, но не знаеше дали е от слабост или заради корабната тяга. Холдън мълчеше, стиснал зъби. Милър се престори, че не го забелязва.

— Каква е дългосрочната прогноза?

— И двамата ще трябва да се преглеждате за ракови образувания на всеки няколко месеца до края на живота си. Поставихме на капитана имплант на мястото на щитовидната жлеза, тъй като истинската бе почти изпечена. Наложих се да отрежем около метър от тънките ти черва, тъй като не спираха да кървят. Известно време раните ви ще зарастват трудничко и ако искате да имате деца, надявам се, че сте си замразили сперма в някоя тъканна банка, защото малките ви войници вероятно сега са двуглави.

Милър се разсмя. Мониторите му премигнаха с тревожен звън и угаснаха.

— Да не би да си карала курсове за фелдшер? — любопитства той.

— Не. Аз съм инженер. Но всеки ден четях докладите от компютрите и се натъпках с медицинска терминология. Жалко, че Шед не беше тук — добави тя тъжно.

За втори път някой споменаваше Шед. Има някаква история зад това име, помисли си Милър.

— Косата ми ще окапе ли? — попита той.

— Може би — отвърна Наоми. — Машината те надрусва и с лекарства, които би трябвало да го предотвратят, но заминат ли корените, няма спасение.

— Е, какво пък, поне имам шапка. Какво стана с Ерос?

Наоми за пръв път трепна.

— Унищожен е — обади се Холдън от леглото си и извърна глава към Милър. — Мисля, че бяхме последният кораб, който го напусна.

Станцията не отговаря на повикванията и всички автоматични системи са в карантинен режим.

— Спасителни кораби? — попита Милър и се закашля. Гърлото продължаваше да го боли.

— Не ми се вярва да пратят — заяви Наоми. — На онази станция имаше милион и половина. Никой няма средства за подобна операция.

— В края на краищата — добави Холдън — ние сме във война.

* * *

Корабната инсталация приглуши светлините за през нощта. Милър лежеше в леглото. Експертната система бе превключила лечебния му режим към нова програма и през последните няколко часа го спохождаха пристъпи на треска, от които зъбите му тракаха оглушително. Боляха го ноктите, зъбите и пръстите на ръцете и краката. Не му даваха възможност да заспи и той лежеше в сумрака, опитвайки се да надделее болестта.

Чудеше се какво ли щяха да си помислят предишните му колеги за поведението му на Ерос. Хейвлок. Мус. Опита се да си ги представи на свое място. Беше убивал хора, при това хладнокръвно. Някои от тях бяха виновни за смъртта на Джули.

Убийство за отмъщение? Така ли да го нарече? Ама че тъжна мисъл. Опита се да си представи, че Джули е седнала на леглото до него. Джули Мао, която никога не бе срещал. Тя вдигна ръка да го поздрави.

„Какво има между нас? — попита я той. — Обичам ли те, или просто искам да те обичам, но толкова силно, че не мога да усетя разликата?“

— Ей, Милър — повика го Холдън и Джули изчезна. — Буден ли си?

— Аха. Не мога да заспя.

— Аз също.

Известно време мълчаха. Експертната система бръмчеше. Лявата ръка на Милър го сърбеше под шината, където стимулираната от лекарства тъкан бързаше да заздравее.

— Добре ли си? — попита Милър.

— Че защo да не съм? — трoсна се Холдън.

— Нали уби оня тип — рече Милър. — Там, на станцията. Дето го застреля. Е, и преди това стреля по хора. В хотела. Но този го гръмна в лицето.

— Така е.

— Това мъчи ли те?

— Не особено — отвърна Холдън, но малко припряно.

Рециклаторите мъркаха едва чуто, маншетът върху лакътя на Милър се изду, за да премери кръвното. На монитора трепкаха данни за състоянието на сърдечно-съдовата система и мозъчната активност.

— Знаеш ли — заговори Милър, — когато стреляш в някого, умира и частица от теб. Още по-лошо е, когато го убиеш. Няма значение дали е било оправдано или не.

— Ти обаче май си го преодолял.

— Може би — каза Милър. — Помниш ли какви ти ги приказвах преди? Че като утрепеш някого, може би му правиш услуга. Много съжалявам.

— Смяташ ли, че си грешил?

— Не. Съжалявам, че се случи.

— Добре.

— Божичко. Слушай, човече, няма нищо лошо, че това те измъчва. Така е с всички нас и така трябва да бъде.

Холдън не бързаше да отговори. Когато заприказва, гласът му бе твърд като камък.

— Убивал съм и преди. Но онези бяха само мигащи светлинки на екрана.

— Не е същото, нали?

— Ни най-малко. Това преминава ли?

„Понякога“ — помисли си Милър.

— Не — произнесе на глас. — Не и ако имаш душа.

— Е, благодаря.

— И още нещо.

— Аха?

— Зная, че не е моя работа, но не бих й позволил да ме отхвърли. Не е вярно, че не разбираш от жени и секс. Нито пък си виновен, че си роден с пишка. Това момиче... Наоми... изглежда й харесва, когато полагат усилия, за да я спечелят.

— Така е — съгласи се Холдън. — Може ли да не говорим повече за това?

— Разбира се.

Корабът проскърца и гравитацията се премести вляво от Милър. Промяна на курса. Нищо интересно. Милър затвори очи и се помъчи да заспи. Пред очите му непрестанно изникваха мъртъвци или се мяркаше Джули. Холдън бе казал нещо за войната, което му се стори важно, но не можеше да си спомни какво. Парченцата от пъзела отново меняха формата си. Той въздъхна, намести се, но притисна една от дренажните тръбички и се наложи да се обърне, преди да е задействал алармата.

Маншетът на ръката му отново се изду, но той си представи, че това са пръстите на Джули, която доближава устни до ухото му и му разрошва косата с дъха си. Отвори очи и пред взора му изникна образът на девойката, запречващ мониторите.

„Обичам те — прошепна тя. — Аз ще се грижа за теб.“ Той се усмихна, забелязал как на монитора пулсът му се ускорява.

33. ХОЛДЪН

Холдън и Милър прекараха следващите пет дни на легло, докато около тях Слънчевата система гореше. Обясненията за гибелта на Ерос се сменяха от избухнала в резултат на недостиг на жизненоважни припаси криза, през тайна марсианска операция до инцидент със свръхсекретно поясно биооръжие. Анализатори от вътрешните планети твърдяха, че СВП и подобни на тях терористи най-сетне са показали колко са опасни за невинните колонии. Поясът стоварваше вината върху Марс, върху екипите за поддръжка на Ерос и върху СВП, задето не е попречил това да се случи.

Малко по-късно група марсиански фрегати блокираха Палада, бунтът на Ганимед приключи с шестнайсет убити и новото правителство на Церера обяви, че всички кораби с марсианска регистрация, намиращи се в космопорта на станцията, ще бъдат реквизирани. Заплахите и взаимните обвинения продължаваха да ескалират под нарастващия тътен на войната. Ерос беше трагедия и престъпление, но с него бе приключено и от всички краища на човешкото разселване се задаваха нови опасности.

Холдън изключи новините, намести се в койката и се опита да събуди с поглед Милър. Не се получи. Масивното излагане на радиация не го бе надарило със свръхсила. Детективът продължаваше да хърка.

Холдън се надигна, да провери силата на гравитацията. По-малко от четвърт *g*. Значи Алекс не бързаше. Наоми осигуряваше на Милър и Холдън време да се възстановят, преди да пристигнат при вълшебния, загадъчен астероид на Джули.

По дяволите.

Наоми.

Последните няколко пъти, когато слизаше в лазарета, срещите им бяха неловки. Тя избягваше да повдига въпроса за отхвърления романтичен порив, но той усещаше, че между тях се е вдигнала

преграда, която го изпълваше със съжаление. И всеки път, когато напускаше помещението, Милър откъсваше от него поглед с въздишка, което влошаваше още повече нещата.

Ала не можеше да я избягва вечно. Той свали крака от леглото и стъпи на пода. Краката му още бяха слаби, но поне не се подгъваха. Ходилата го боляха, макар и доста по-малко, отколкото други части на тялото. Изправи се, опрял ръка на леглото, и провери как е с равновесието. Олюляваше се, но се държеше. Няколко пробни стъпки го убедиха, че ще се справи в отслабената гравитация. Системата се проточи след ръката му. Бяха му включили нещо със син цвят. Нямаше представа какво може да е, но тъй като Наоми им бе обяснила колко близо са били до смъртта, предполагаше, че е нещо важно. Той откачи торбичката от стойката и я задържа в ръка. В помещението миришеше на антисептик и диария. С радост щеше да го напусне.

— Къде отиваш? — попита Милър.

— Навън. — Холдън изведнъж се стресна, сякаш е малко момче, заловено да прави беля.

— Ами добре — промърмори Милър и се обърна на другата страна.

Вратата на лазарета бе на няколко метра от централната стълба и докато Холдън пристъпваше, хартиените калцуни на краката му издаваха тих, шумолящ звук. Стълбата се оказа най-голямото предизвикателство. Макар командният център да бе само на горния етаж, трите метра му се сториха като хиляда. Той натисна бутона, за да повика асансьора, и след няколко секунди вратата се отмести с електрическо стенание. Холдън се опита да пристъпи, но успя само да се свлече на пода, сетне коленичи. Той спря кабината, понадигна се, опита се да си придаде достоен вид за един капитан на кораб и отвори вратата.

— Божичко, капитане, все още изглеждаш ужасно — ахна Еймъс, когато вратата се отмести. Механикът се бе проснал върху два стола при пулта с датчиците и дъвчеше нещо, което приличаше на парче кожа.

— Ще спреш ли да го повтаряш?

— И да спра, истина е.

— Еймъс, нямаш ли си работа? — долетя гласът на Наоми. Седеше при компютрите и наблюдаваше някакво блещукане на екрана.

Не вдигна глава, когато Холдън пристъпи на палубата. Това беше лош признак.

— Нямам. Най-скучният кораб, на който съм служил, шефе. Не се разваля, не пропуска, дори не трака. — Еймъс довърши с яденето и си обърса устата.

— Винаги можеш да хванеш парцала — подхвърли Наоми и чукна с пръст по екрана. Еймъс премести поглед от нея към Холдън.

— Ах, това ми напомня — плесна се той по челото и скочи. — Трябва да сляза в машинното и да проверя... нещо. Извинявай, капитане.

Мина покрай Холдън, влезе в асансьора и изчезна. Вратата на палубата се затвори зад него.

— Здравсти — поздрави Холдън Наоми, след като Еймъс си тръгна.

— Здравсти — отвърна тя, без да се обръща. Това също не беше добър знак. Той се надяваше, че отпращането на Еймъс е, за да поговорят. Но явно не беше познал. Въздъхна и премести един стол до нейния. Отпусна се на него, краката му трепереха сякаш е пробягал километър, а не някакви си двайсетина крачки. Наоми бе спуснала косата над лицето си. Холдън искаше да я отметне назад, но се боеше да не му строши ръката с някоя хватка от пояското кунгфу.

— Виж, Наоми — поде той, но тя не му обърна внимание и натисна едно копче на пулта. Холдън млъкна, забелязал лицето на Фред на екрана пред нея.

— Това Фред ли е? — попита, той като не можа да измисли нещо още по-глупаво.

— Трябва да видиш този запис. Получих го от Тихо преди няколко часа с кодиран сигнал, след като им пратих информация за текущото ни местонахождение.

Наоми чукна бутона за проиграване и лицето на Фред оживя.

— Наоми, изглежда, ти и хората ти сте имали сериозно премеждие. Из ефира се носят всякакви сведения за унищожаването на станцията и за предполагаема ядрена експлозия. Никой не знае какво всъщност се е случило. Дръжте ни в течение. А междувременно, успяхме да извлечем информацията от кубчето, което ни дадохте. Но не мисля, че ще ни помогне. Прилича на файлове с данни от датчиците на „Донагър“, повечето са записи на електромагнитни импулси.

Опитваме се да открием скрито послание, но засега моите умни глави не се справят. Прехвърлям информацията към вас. Съобщи ми, ако намерите нещо. Край на връзката.

Екранът угасна.

— И какви са тези данни? — попита Холдън.

— Каквото чу от човека — отвърна Наоми. — Електромагнитни сензорни данни от „Донагър“ по време на преследването му от шестте кораба и самата битка. Порових се в тях, търсех нещо скрито, но не намерих нищичко. Преди няколко часа ги прехвърлих в компютъра на „Роси“, за да потърси някакъв логичен модел. Доста го бива за тези неща. Но засега удря на камък.

Тя чукна отново и на екрана започна да тече необработена информация — твърде бързо, за да може Холдън да я проследи. На малкото екранче в ъгъла програмата за издирване на последователност се опитваше да засече нещо. Холдън я наблюдава около минута, но погледът му се замъгли.

— Лейтенант Кели даде живота си за тази информация — рече той. — Напусна кораба, докато другарите му още се сражаваха. Пехотинците не го правят, освен ако не е наистина важно.

Наоми сви рамене и посочи недоволно екрана.

— Това са открили в неговото кубче. Може да има кодирана информация, но не разполагаме с други записи, за да ги сравним.

Холдън затропа с пръсти върху бедрото си, забравил за миг романтичните си подбуди.

— Добре, да речем, че това е цялата налична информация. Че няма нищо скрито. Какво би могла да означава тя за марсианския флот?

Наоми се облегна назад и затвори замислено очи, навивайки с пръст една къдрица.

— Тъй като данните са за електромагнитни импулси, най-вероятно ще са вектори на двигатели. Излъчването от двигателите е най-добрият начин да се следят корабите. Значи ще показват къде са били тези кораби по време на битката. Тактическа информация?

— Може би — промърмори Холдън. — Това достатъчно важно ли е, за да накара Кели да напусне кораба?

Наоми пое бавно дъх.

— Не мисля — отвърна.

— Аз също.

Нещо потропваше в периферията на съзнанието му, сякаш в очакване да го допусне вътре.

— Каква беше тази история с Еймъс? — попита той.

— С Еймъс?

— Ами когато се довлякохме, стоеше с два автомата на вратата.

— На връщане към кораба имахме проблеми.

— Какви проблеми? — попита Холдън.

— Едни лоши чичковци не искаха да хакнем блокираната ключалка към шлюза на „Роси“. Еймъс си поговори с тях. Нали не си мислеше, че сме се забавили, защото сме чакали теб?

Нямаше ли насмешка в гласа ѝ? Свенливост? Флирт? Той се улови, че се усмихва.

— Какво каза „Роси“ за информацията, когато я пусна за анализ? — попита Холдън.

— Ето тук — Наоми чукна едно място на екрана. Появи се дълъг текстови файл. — Отново ЕМ и данни от светлинния спектър, както и за изтичане от повредените...

— Аз съм такъв глупак — прекъсна я той.

— Съгласна. А по-точно?

Холдън докосна екрана и започна да прелиства файла нагоре и надолу. Посочи един дълъг списък с цифри и букви, облегна се назад и се ухили.

— Ето това е — рече.

— Това е какво?

— Корпусната структура не е единствената корабна характеристика. Тя е най-точната, но е късообхватна и... — той махна с ръка, за да посочи „Росинант“ — най-лесно се фалшифицира. Следващият по точност метод е сигнатурата на двигателя. Няма начин да замаскираш излъчването и топлинния модел. Освен това лесно се засича дори от голямо разстояние.

Холдън включи екрана до своето кресло и потърси програмата за разпознаване „свой/чужд“, сетне я свърза с данните от екрана на Наоми.

— Ето за какво са тези сведения, Наоми. Те съобщават на Марс кой е унищожил „Донагър“, като им показват двигателната му сигнатура.

— Тогава защо просто не предадат „разруши ни еди-кой си“ в най-обикновено текстово съобщение? — попита все още скептично Наоми.

Холдън се наведе напред, отвори уста, после я затвори, облегна се и въздъхна.

— Не зная.

Люкът на каютата се отмести с хидравлично свистене. Наоми се обърна и погледна през рамо.

— Милър идва.

Когато Холдън погледна нататък, детективът тъкмо се намъкваше откъм стълбището. Изглеждаше като оскубано пиле с розова настръхнала кожа. Хартиената нощница не си вървеше с шапката.

— Ей, има асансьор — подхвърли му Холдън.

— Трябваше да ми кажеш по-рано — укори го Милър и се отпусна с въздишка в едно кресло. — Стигнахме ли?

— Опитваме се да разгадаем една загадка — осведоми го Холдън.

— Мразя загадките — призна Милър и придърпа креслото си към тях.

— Ами помогни ни тогава да решим тази. Открил си кой е убил един човек. Не можеш да го арестуващ и пращаш информацията на своя партньор. Но вместо да напишеш името на заподозрения, изпращаш всички улики. Защо?

Милър се закашля и се почеса по брадичката. Очите му бяха втренчени в нещо, сякаш четеше от екран, който Холдън не можеше да види.

— Защото не се доверявам на себе си. Искам партньорът ми да достигне до същите изводи, до които и аз, без да му влияя. Давам му точките, за да видя как ще ги свърже.

— Особено ако грешните изводи водят до последствия — кимна Наоми.

— Никой не иска да сгреши, когато става въпрос за убийство — потвърди Милър. — Няма да е професионално.

Пултът пред Холдън изписука.

— По дяволите, знам защо са били толкова предпазливи — рече той, след като погледна екрана. — „Роси“ смята, че това са стандартни двигатели за лек крайцер, построени в корабостроителницата „Буш“.

— Били са земни кораби? — ахна Наоми. — Но те нямаха опознавателни... Кучият му син!

Холдън за първи път я чуваше да ругае, но можеше да я разбере. Ако „Донагър“ е станал жертва на диверсионни кораби от флота на ООН, значи зад всичко това стои Земята. Може би дори зад разрушаването на „Кентърбъри“. От което следваше, че марсианските кораби изтребват поясни без никаква причина. Поясни като Наоми.

Холдън се наведе напред, включи комуникационния дисплей и излезе на обща честота. Милър затаи дъх.

— Копчето, което току-що натисна, да не би да прави това, което си мисля, че прави? — попита той.

— Довърших мисията, започната от Кели — отвърна Холдън.

— Нямам представа кой е тоя Кели — заяви Милър, — но моля те, кажи ми, че мисията му не е била да излъчи съобщение към цялата Слънчева система?

— Хората трябва да знаят какво става — подчерта Холдън.

— Да, така е, но не мислиш ли, че трябваше първо ние да се оправим с тези данни? — тросна се уморено Милър. — Как може да си толкова лековерен?

— Ей — надигна се Холдън, но Милър повиши глас.

— Ти откри онази марсианска батерия, нали? И каза на цялата Слънчева система за нея, с което предизвика най-голямата война в историята на човечеството. Само че, оказа се, че марсианците не са единствените замесени. После глутница мистериозни кораби разрушават „Донагър“, Марс стоварва вината за това върху Пояса, но всеки тук знае, че Поясът не е в състояние да се справи с марсиански боен кораб.

Холдън отвори уста, но Милър сграбчи чашата с кафе, която Еймъс бе оставил до клавиатурата, и я метна по него.

— Остави ме да свърша! А сега се натъкна на информация, която хвърля съмнение върху Земята. И първото, което направи, е да я оповестиш пред цялата вселена, за да може и Земята да се забърка, с което войната ще стане само още по-голяма. Не виждаш ли, че зад всичко това се крие нещо?

— Така е — потвърди Наоми.

— И какво, според теб, ще стане сега? — продължи Милър. — Не проумяваш ли как действат тези хора? Накараха всички да си

мислят, че за „Кентърбъри“ е виновен Марс. Не беше. После хвърлиха вината за унищожаването на „Донагър“ върху Пояса. Но това не е истина. Сега, изглежда, са готови да замесят и Земята. Не забелязваш ли схемата? Защото нищо чудно Земята да няма никаква вина. Никога — никога не бива да изпращаш подобни обвинения, докато не разбереш каква е истината. Оглеждаш. Слушаш. Обмисляш, премерваш и когато се убедиш, едва тогава си решил случая.

Детективът се облегна назад, видимо изтощен. Челото му бе плувнало в пот. На палубата се възцари мълчание.

— Свърши ли? — попита Холдън.

Милър кимна, дишайки тежко.

— Май се пренапрегнах.

— Никого не съм обвинявал — защити се Холдън. — И не разрешавам никакъв случай. Просто разпратих информацията. Сега вече не е тайна. Те правят нещо на Ерос. И не искат да им се пречи. Докато Марс и Поясът се бият, всички останали са заети другаде.

— А ти току-що въввлече и Земята — повтори Милър.

— Може би — съгласи се Холдън. — Но убийците наистина са използвали кораби, които, ако не друго, поне са били построени на земна орбитална корабостроителница. Може би някой ще може да провери какво означава това. Затова го направих. Ако всички са наясно, няма да има тайни.

— Аха — въздъхна Милър, но Холдън се направи, че не е чул.

— И накрая все някой ще схване цялостната картина. За да има успех, подобна операция трябва да остане потайна, затова, ако изложим информацията на бял свят, тя ще приключи преждевременно. Това е единственият начин да ги спрем.

Милър въздъхна отново, кимна замислено, свали си шапката и се почеса по темето.

— Аз пък бих предпочел просто да ги изхвърля през шлюза — заяви той.

* * *

ВА834024112 не беше голям астероид. Не повече от трийсетина метра в диаметър, той бе изследван преди доста време, за да бъде

категоризиран като напълно лишен от ценни минерали. Съществувахе в регистрите само като предупреждение за корабите да не се сблъскат с него. Когато отлетя с малката си совалка за Ерос, Джули го бе оставила привързан към богатство, което се равняваше на милиарди.

Отблизо корабът, унищожил „Скопули“ и отвлякъл екипажа му, приличаше на акула. Беше издължен, тънък и непроницаемо черен, почти неотличим на фона на звездното небе. Отразяващите радарните вълни извивки му придаваха аеродинамична форма, каквато почти не се срещаше при повечето космически кораби. Още при първия поглед към него Холдън усети, че кожата му настръхва, ала въпреки това беше красив.

— Мама му стара — прошепна Еймъс, докато останалите се бяха скупчили в пилотската кабина и разглеждаха кораба.

— Капитане, „Роси“ изобщо не го вижда — докладва Алекс. — Обливам го с ладарни вълни, но получаваме само едно малко по-топло петно до астероида.

— Каквото видя и Бека, преди „Кент“ да си отиде — напомни Наоми.

— Совалката не се вижда, та предполагам, че това е единственият кораб в района — добави Алекс. — Освен ако няма и друг.

Холдън потропа замислено с пръсти по облегалката на пилотското кресло.

— Нищо чудно да е натъпкан с повръщащи зомбита — рече той накрая.

— Искаш ли да отидеш и да провериш? — попита Милър.

— Направо горя от нетърпение — отвърна Холдън.

34. МИЛЪР

Вакуумният скафандър беше по-добър от тези, които Милър бе използвал. На Церера бе излизал само няколко пъти в открития космос и си спомняше, че скафандрите на „Звездна спирала“ бяха черни, с отделен кислороден източник и ръкавици, в които ръцете му бяха с трийсетина градуса по-студени от тялото. Скафандрите на „Роси“ бяха военно производство, модерни, не по-тежки от стандартната полицейска броня, с вградена животоподдържаща система, която вероятно щеше да му подгръва пръстите дори след като му отрежат ръката. Милър се рееше, уловил с една ръка ремъка на въздушния шлюз и стиснал лекичко пръсти, загледан в петнистите съчленения на ставите.

— Е, добре, Алекс — обади се Холдън. — На позиция сме. Нека „Роси“ да почука вместо нас.

Дълбока, тътнеща вибрация ги разтърси. Наоми опря ръка в извитата стена на шлюза, за да се стабилизира. Еймъс се наведе напред и се прицели с безоткатната пушка, която стискаше в ръце. Милър завъртя глава и дочу през слушалките пукота на собствения си гръбнак. Това бе единственият начин да го чуе в абсолютния вакуум, който ги заобикаляше.

— Готово, капитане — докладва Алекс. — Поставих изолация. Стандартната отключваща програма не задейства, така че ако ми дадете няколко секунда, за... да...

— Проблеми? — попита Холдън.

— Не, справих се. Скачени сме — довърши Алекс. След малко добави: — Ах? Май вътре не е останало много за дишане.

— Нищичко ли няма?

— Съвсем. Твърд вакуум — отвърна Алекс. — И двата шлюза са зеели отворени.

— В такъв случай, хора — нареди Холдън, — искам да следите въздушните си запаси. Да вървим.

Милър си пое дълбоко дъх. Външният шлюз премина от мека червеникава светлина към зелено сияние. Холдън го отвори и Еймъс се изстреля напред, следван от капитана. Милър кимна на Наоми — „Първо дамите“.

Окачващата капсула беше подсилена, готова да отрази вражески лазери или да забави куршуми. Еймъс се приземи върху другия кораб малко преди люкът на „Росинант“ да се затвори зад тях. Милър усети за миг, че му се вие свят, когато корабът пред тях внезапно се озова долу и възприятията му го накараха да се почувства сякаш пада върху нещо.

— Добре ли си? — попита Наоми.

Милър кимна, а през това време Еймъс вече се пъхаше в люка. Един по един те влязоха вътре.

Корабът беше мъртъв. Светлината, бликаща от костюмите им, трепкаше върху меките, почти аеродинамични извивки на подпорите, тапицираните стени и сивите метални шкафчета. Едно от шкафчетата бе изкривено, сякаш някой бе излязъл със сила отвътре. Еймъс се забави. При нормални обстоятелства вакуумът бе достатъчна осигуровка, че никой няма да ги нападне от засада. Но в този случай Милър не бе готов да заложи върху това.

— Тук всичко е изключено — обяви Холдън.

— Може би в машинното има аварийно захранване — посочи Еймъс.

— То ще е в другия край — промърмори Холдън.

— Най-вероятно.

— Нека бъдем внимателни — припомни им Холдън.

— Аз тръгвам към командния център — заяви Наоми. — Ако там има нещо на акумулатори...

— Никъде няма да ходиш — скастри я Холдън. — Няма да се разделяме, докато не разберем какво търсим. Оставаме заедно.

Еймъс продължи напред и потъна в мрака. Холдън се отгласна и пое зад него. Милър ги последва. Нямаше как да разпознае по езика на тялото дали Наоми е ядосана или облекчена.

Съблекалнята беше пуста, но тук-там се виждаха следи от борба. Кресло с прегънат крак. Дълга нащърбена резка по стената от нещо остро, което бе остъргало боята. Две дупки от куршуми под една

подпора. Милър протегна ръка, улови се за една от масите и се завъртя бавно.

— Милър? — повика го Холдън. — Идваш ли?

— Виж това — посочи му Милър.

Тъмното петно имаше кехлибарен цвят и сияеше като полирано стъкло. Холдън се приближи.

— Бълвоч от зомби? — попита Холдън.

— Мисля, че да.

— Е, поне сме уцелили кораба. Дано да е за добро.

Каютите бяха смълчани и празни. Претърсиха ги една по една, но не откриха никакви лични вещи — нямаше терминали, снимки, нито каквито и да било данни за имената на мъжете и жените, обитавали този кораб и вероятно издъхнали в него. Дори капитанската кабина се отличаваше само по малко по-широката койка и заключения сейф.

В средата на кораба имаше просторна каюткомпания, по-голяма от тази на „Росинант“, в единия ѝ край бяха подредени дванайсет огромни цилиндъра, обрамчени с тесни метални стълбички и подпорни скелета. Милър забеляза, че лицето на Наоми се изопва.

— Какво са? — попита той.

— Торпедни апарати — отвърна тя.

— Торпедни апарати? — повтори Милър. — За Бога, колко такива са имали тук? Милион?

— Дванайсет — уточни тя. — Само дванайсет.

— Тези са за свръхтежки торпеда — обясни Еймъс. — Предназначени да убиват от първия път.

— За кораби като „Донагър“?

Холдън го погледна под сиянието на вътрешните светлини.

— Или „Кентърбъри“ — рече той.

Четиримата подминаха мълчаливо черните лъскави тръби.

В машинното и работилницата следите от насилие бяха още по-забележими. Имаше кръв по стените и пода, както и купчинки замръзнала във вакуума бълвоч. В единия ъгъл бе захвърлена смачкана униформа. Платът бе пропит от нещо, също вкочанено от ниската температура. Навиците, създавани през годините на оглеждане на различни местопрестъпления, подреждаха десетки малки улики по местата им: дракулките по стените и вратите на асансьора, начина, по

който се е разпръсквала кръвта и повръщаното, следите от стъпки. Те всички разказваха своя история.

— Сигурно са в машинното — заяви Милър.

— Кой? — не разбра Холдън.

— Екипажът. Тези, които са били на кораба. Всички, с изключение на един — той посочи отпечатък, водещ към асансьора. — Следите, които са върху всички останали, са нейните. Ето тук е стъпила в полузасъхнала кръв. Оставила е отпечатък, без да я размаже.

— Откъде знаеш, че е момичето? — попита Холдън.

— Защото е била Джули — отвърна Милър.

— Е, който и да е там, от доста време го кара на твърд вакуум — вметна Еймъс. — Ще идем ли да погледнем?

Никой не каза „да“, но всички полетяха напред. Люкът зееше отворен. Ако мракът отвъд него изглеждаше по-плътен, по-зловещ, по-интимен от всичко останало на мъртвия кораб, вероятно това бе само защото въображението на Милър си играеше с него лоша игра. Той се поколеба, опитвайки се да извика въображаемата Джули, но тя не дойде.

Да се носи из машинното бе като да се рее в пещера. Светлините от прожекторите им шареха по изпъстрените с контролни табла стени, търсеха мигащи лампички. Той насочи своя фенер към вътрешността на помещението, но мракът погълна светлината.

— Има аварийно захранване, капитане — докладва Еймъс. — И изглежда... реакторът е бил изключен. Преднамерено.

— Мислиш ли, че ще можеш да го включиш?

— Първо ще трябва да направя някои проверки — отвърна Еймъс. — Може би е имало причина да го спрат и най-добре да не я узнаваме, когато е твърде късно.

— Правилна мисъл.

— Но поне бих могъл да... осигуря... хайде, твоята мамица!

Изведнъж помещението се озари в ярка светлина. Внезапният блясък заслепи Милър за няколко секунди. Зрението му се възвърна с усещане за нарастващо объркване. Наоми изстена, а Холдън подвижна от изненада. Дълбоко в съзнанието на Милър се надигна пронизителен вик, който той успя да овладее. Поредното местопрестъпление. Сигурно щеше да има трупове.

Само че не бяха просто трупове.

Пред тях се издигаше реакторът, притихнал и угаснал. И около него — слоеве от човешка плът. Той успя да различи ръце с пръсти, толкова разчекнати, че го заболя само като ги гледаше. Змиевидно извити гръбнаци, ребра, разперени като крачетата на някакво перверзно насекомо. Опита се да намери смисъл в това, което виждаше. И преди бе оглеждал разчленени трупове. Знаеше, че дългите възлести възета вдясно са всъщност черва. Дори можеше да различи мястото, където тънкото черво преминаваше в дебело. Няколко черепа бяха извърнати към него.

Но сред познатите анатомични форми, застинали в мъртвешка скулптура, имаше и други неща: спираловидни главоноги, широки петна от меки и пухкави черни повлекла, бледи платна, които наподобяваха разпъната и надупчена кожа с множество хриловидни отвори, полуоформени крайници, които можеха да са на насекомо или зародиш, но не бяха нито едно от тях.

Вкочанената мъртва плът обгръщаше реактора като портокалова кора. Екипажът на стелт-кораба. Може би и на „Скопули“.

Всички, с изключение на Джули.

— Брей — въздъхна Еймъс. — Капитане, май това ще ни отнеме малко повече време, отколкото смятахме.

— Няма нищо — изпука гласът на Холдън по интеркома. — Пък и не е задължително да го включваш.

— Не би трябвало да има проблем. Стига нещо да не е пробил кожата.

— Нали не се притесняваш от... — Холдън млъкна.

— Капитане, честно казано, дори не мисля за това. Дай ми двамадесет минути и ще ти съобщя дали ще имаме захранване, или ще трябва да пуснем кабел до „Роси“.

— Имаш ги — каза Холдън. После добави с твърд глас: — Само не пипай това.

— Нямах такова намерение — бе отговорът на Еймъс.

Измъкнаха се навън през люка. Холдън, Наоми и Милър.

— Това ли е... — поде Наоми, но се закашля и трябваше да започне отначало. — Това ли се е случило и на Ерос?

— Вероятно — отвърна Милър.

— Еймъс — повика механика Холдън. — Имаш ли достатъчно запаси в акумулатора, за да пуснеш компютрите?

Последва пауза. Милър си пое дъх и ноздрите му се изпълниха с миризмата на пластмаса и озон.

— Мисля, че да — отговори неуверено Еймъс. — Но ако успеем преди това да запалим реактора...

— Включи компютрите.

— Ти си капитанът — рече Еймъс. — Ще ги имаш веднага.

Те се върнаха мълчаливо през шлюза до командния център. Милър забеляза, че Холдън неволно се приближава повече до Наоми, а после се отдръпва.

„Хем иска да е до нея, хем го е срам“ — помисли си той. Лоша комбинация.

Джули го очакваше при шлюза. Не беше там от началото, разбира се. Милър се отдръпна назад, все още под впечатление от видяното на кораба. Най-обикновен случай, опита се да си внуши той. Погледът му се спря на разбитото шкафче. За миг се върна обратно на Ерос, в стаята, където бе издъхнала Джули. Спомни си, че там също имаше скафандър. А после Джули се подаде от шкафчето и застана пред него.

„Какво си правила тук?“ — помисли си той.

— Няма арест — рече на глас.

— Какво? — не разбра Холдън.

— На кораба няма помещение за задържане — обясни Милър. — Не е бил предназначен да прекарва затворници.

Холдън изсумтя в отговор.

— Интересно какво ли са смятали да направят с екипажа на „Скопули“? — попита Наоми. По гласа ѝ си личеше, че не ѝ се ще да узнае отговора.

— Не мисля, че са имали някакви планове — заговори бавно Милър. — Всичко това ми изглежда някак... сякаш са импровизирали.

— Импровизирали? — повтори Наоми.

— Корабът е прекарвал нещо заразно, без дори да разполага с карантинно отделение. Сетне са натоварили пленници, без да има къде да ги затворят. Всичко се е решавало на момента.

— Или е трябвало да бързат — възрази Холдън. — Случило се е нещо, което ги е пришпорило. Но това, което направиха на Ерос, изисква месеци подготовка. Може би дори години. Така че, май наистина нещо е станало в последната минута?

— Интересно ще е да узнаем какво — промърмори Милър.

В сравнение с останалата част от кораба командният център изглеждаше необичайно умиротворен. Компютрите бяха приключили с проверката и екраните им блещукаха в очакване. Наоми се приближи към един и се задържа с ръка за облегалката на креслото, сякаш самото докосване на екрана можеше да я отхвърли назад.

— Ще опитам да надърна тук — каза тя. — А вие може да прегледате мостика.

Последва напрегната тишина.

— Ще се справя — настоя Наоми.

— Е, добре. Зная, че можеш... аз... да вървим, Милър.

Милър остави капитана да води по време на полета им към мостика. Компютрите тук имаха стандартни програми, които Милър познаваше. Имаше пет поста със специални противоускорителни кресла. Холдън се намести в едно от тях и затегна коланите. Милър описа бавен кръг над палубата. Тук нямаше и следа от борба — нито кръв, нито преобърнати кресла или скъсана тапицерия. Очевидно битката е била долу, в реакторното. Не знаеше какво да мисли. Настани се на един от постове и отвори директен канал към Холдън.

— Търсиш ли нещо специално?

— Бележки. Доклади — промърмори Холдън. — Каквото и да е, стига да бъде полезно. А ти?

— Ще опитам да се свържа с вътрешните монитори.

— Надяваш се да откриеш?...

— Това, което е открила и Джули — довърши детективът.

Изглежда, системата за сигурност предполагаше, че всеки, който седи на пулта, има право на достъп до записите от камерите. След като Милър откри това, вече не беше трудно да продължи. Ако се съдеше по датата, записите бяха от деня, в който „Скопули“ бе изчезнал. Охранителната камера в шлюза показваше екипажа — повечето поясни — по време на ескортирането му вътре. Похитителите носеха бронирани скафандри със спуснати лицеви стъкла. Милър се зачуди дали са ги спуснали, за да скрият идентичността си. Ако е така, значи са смятали да ги оставят живи. Или може би са се страхували, че в последната минута ще им окажат съпротива. Хората от „Скопули“ не носеха скафандри, нито имаха брони. Неколцина от тях дори не бяха облечени с униформи.

Но не и Джули.

Странно бе да я гледа как се движи. Милър осъзна, че никога досега не я бе виждал в движение. Всички снимки във файла на Церера бяха неподвижни. И ето я сега, заобиколена от другарите си, с развята коса и стисната челюст. Изглеждаше твърде дребна сред екипажа и хората в броня. Малкото заможно момиче, обърнало гръб на богатството и високото положение, за да живее с унизените поясни. Момичето, което бе казало на майка си да продаде „Рейзърбек“ — кораба, който обожаваше, — за да не ѝ позволи да го използва като средство за емоционален шантаж. В движение тя изглеждаше малко по-различна от въображаемата версия, която си бе изградил — по начина, по който изправяше рамене, по навика да обръща крака към пода дори в пълна безтегловност, — но основното бе същото. И сега попълваше празнини вместо да създава нов образ.

Звук нямаше — записът от камерата бе направен във вакуум. Пленниците имаха изплашен вид. Пръв капитанът разкопча униформата си. Бяха им наредили да се съблекат. Милър поклати глава.

— Лоша идея.

— Какво? — попита Холдън.

— Нищо. Извинявай.

Джули не помръдна. Един от похитителите се насочи към нея, като се отблъсна от стената. Момичето вече бе преживяло едно изнасилване, а може би и нещо по-страшно. И след това бе тренирало жиужицу, за да се чувства по-спокойно. Нападателят може би си мислеха, че се срамува. Или се бояха да не крие оръжие под дрехите си. Така или иначе, опитаха се да я съблекат насила. Един от похитителите я блъсна и тя се вкопчи в ръката му така здраво, сякаш от това ѝ зависеше животът. Милър трепна, забелязал, че лакътят на мъжа се огъва под неестествен ъгъл, после се усмихна.

„Бива си го моето момиче — помисли си той. — Покажи им на тези.“

И тя им показа. Близко четирийсет секунди шлюзът бе истинско бойно поле. Дори неколцина от изплашените членове на „Скопули“ се опитаха да се включат. Но после Джули не забеляза един набит мъжага, който се шмугна зад нея. Ръкавицата му се стовари върху слепоочието ѝ и сякаш дори Милър почувства удара. Джули не изгуби

съзнание, но остана замаяна. Въръжените мъже я съблякоха с равнодушна прецизност и след като не откриха скрито оръжие, ѝ хвърлиха един комбинезони я затвориха в шкафчето. Отведоха останалите вътре в кораба. Милър свери часа и превключи на вътрешната камера.

Заведоха пленниците в камбуза и ги завързаха за масите. Един от похитителите говори повече от минута, но със спуснато лицево стъкло Милър можеше да съди за смисъла на казаното единствено по реакцията на пленниците — изцъклени, невярващи очи, объркване, гняв и страх. Похитителят би могъл да казва какво ли не.

Милър започна да превърта. Няколко часа, после още няколко. Корабът вече беше под тяга, защото пленниците седяха на столовете, а не бяха прикрепени за тях. Той се прехвърли в други части на кораба. Шкафчето на Джули все още бе затворено. Ако не знаеше какво е станало, би си помислил, че е мъртва.

Той превърта напред.

Сто и трийсет часа по-късно екипажът на „Скопули“ се разбунтува. Милър го долови в позата на телата им, преди да избухне насилието. И преди беше виждал бунт в затвор и заговорниците имаха същите мрачно развълнувани изражения. На екрана се виждаше част от стената, където одева бе забелязал следи от куршуми. Но на записа още ги нямаше. Скоро щяха да се появят. Влезе мъж с поднос храна.

„Започва се“ — помисли си Милър.

Боят бе кратък и жесток. Затворниците нямаха никакви шансове. Милър гледаше как измъкнаха един от тях по коридора и го изхвърлиха в шлюза, а от там в космоса. Останалите бяха оковани. Някои плачеха. Други крещяха. Милър превърта напред.

Би трябвало да е тук някъде. Моментът, в който това — каквото и да е то — се е развихрило. Но или се бе случило в някой непокрит от камери ъгъл, или бе започнало от самото начало. Точно сто и шейсет часа след като Джули се бе озовала в гардеробчето, мъж с бял комбинезон, изцъклен поглед и неуверени движения се измъкна от каюткомпанията и повърна върху един от пазачите.

— Мамка му! — изруга Еймъс.

Милър изхвърча от креслото си, преди да разбере какво е станало. Холдън също се надигна.

— Еймъс? — извика той. — Да те чуя.

— Почакай малко — отвърна Еймъс. — Всичко е наред, капитане. Просто тези глупаци са демонтирали част от обшивката на реактора. Включих го, но съм погълнал малко повече радиация, отколкото очаквах.

— Връщай се на „Роси“ — нареди Холдън. Милър се подпря с длан на стената.

— Без да се обиждате, сър, но едва ли ще започна да пикая кръв или нещо от този род — възрази Еймъс. — Само се стреснах лекичко. Усетя ли сърбеж, обещавам да се прибера, но сега ми се ще да ви осигуря малко атмосфера за дишане. Още само няколко минути.

На лицето на Холдън се четеше колебание. Би могъл да заповяда на Еймъс да си върви или да го остави.

— Добре, Еймъс. Но усетиш ли световъртеж — или каквото и да е, ама каквото и да е — връщаш се и право в лазарета.

— Тъй вярно — отговори Еймъс.

— Алекс, следи биопоказателите на Еймъс. Предупреди ни, ако засечеш някакво отклонение — този път Холдън говореше на общия канал.

— Разбрано — изръмжа в отговор Алекс.

— Откри ли нещо? — обърна се Холдън към Милър.

— Нищо неочаквано. А ти?

— Ами, всъщност да. Ела да погледнеш.

Милър се тласна към монитора, с който работеше Холдън. Капитанът се пресегна и докосна екрана.

— Мислех си, че все някой трябва да е бил последен — заговори той. — Имам предвид последния разболял се, когато се е започнало. Затова прегледах регистрите и проверих какви са последните действия, преди системата да загасне.

— И?

— Имаше доста запаси от предишните дни, после два дена пълно затишие. А накрая малък изблик на активност. Достъп до различни файлове, диагностични програми. После някой е хакнал кода, за да изпусне навън атмосферата.

— Трябва да е била Джули.

— И аз това си мислех — каза Холдън. — Но един от записите, до които е търсила достъп... по дяволите, къде беше? Ах, ето го. Тук. Гледай сега.

Екранът премигна, клавишите се осветиха в зелено, на монитора за миг се мярна емблема в златисто. Корпоративното лого на „Протоген“, с мото, което Милър не бе виждал досега. „*Първи. Най-бързо. Най-далече.*“

— Каква е датата на този запис? — попита Милър.

— Оригиналът е отпреди две години — отвърна Холдън. — Това копие е отпреди осем месеца.

Емблемата изчезна, заменена от приятното лице на мъж, седнал зад бюро. Имаше черна коса, леко прошарена на слепоочията, и устните му бяха привикнали да се усмихват. Той кимна към камерата. Усмивката не засегна погледа му, който бе празен като на акула.

„Социопат“ — помисли си Милър.

Устните на мъжа се раздвижиха беззвучно.

— По дяволите! — изруга Холдън и превключи звука към скафандрите. Превъртя записа назад и го пусна отначало.

— Господин Дрезден — заговори мъжът. — Бих искал да благодаря на вас и на членовете на борда, че отделихте време да се запознаете с тази информация. Вашата поддръжка, както финансова, така и друга, бе от жизнено значение за невероятните открития, които направихме в хода на този проект. И макар че моята група бе в челните редици на осъществения напредък, тъкмо безкрайната посветеност на „Протоген“ спомогна за успешния завършек на работата.

— Господа, ще бъда откровен с вас. Фебската протомолекула надхвърли всички наши очаквания. Убеден съм, че тя е фундаментално откритие, готово да размести всички пластове. Зная, че подобни корпоративни презентации винаги имат склонност към известно хиперболизиране. Моля ви, повярвайте ми, че премислих всичко внимателно и подбрах всяка дума: „Протоген“ може да се превърне в най-важната и най-могъщата общност в историята на човешката раса. Но ще са необходими инициатива, амбиция и дръзки действия.

— Говори за изстребване на хора — подхвърли Милър.

— Гледал ли си го вече? — учуди се Холдън.

Милър поклати глава. Записът се смени. Мъжът изчезна, заменен от анимация. Графичен образ на Слънчевата система. Орбити, изрисувани с широки разноцветни дъги, показваха плоскостта на еклиптиката. Виртуалната камера полетя от вътрешните планети,

където вероятно се намираха господин Дрезден и неговият борд, към газовите гиганти.

— За тези от вас в борда, които не са запознати с проекта, ще кажа, че преди осем години бе извършено първото управляемо приземяване на Феба — продължаваше социопатът.

Камерата се приближи към Сатурн и навлезе сред величествените пръстени.

— В началото Феба, която всъщност представлява малка ледена луна, подходяща за водоизточник, се смяташе за част от самите пръстени. Марсианското правителство изпрати там изследователска експедиция, движено по-скоро от бюрократични подбуди, отколкото от очаквания за голяма икономическа полза. Бяха взети проби от повърхността и след като се установиха силициеви аномалии, „Протоген“ бе поканен за втори спонсор на едно по-продължително проучване.

Междувременно Феба изпълни екрана, въртейки се бавно около оста си като проститутка в евтин бордей. Повърхността ѝ бе покрита с кратери и по същество не се отличаваше с нищо от останалите астероиди и планетоиди, които Милър бе виждал.

— С оглед на извънеклиптичната орбита на Феба — отново заговори социопатът — съществуваше теория, според която астероидът произхожда от Кайперовия пояс и е бил пленен от Сатурн при преминаването му през Слънчевата система. Наличието на сложни силициеви структури под ледения слой, както и на подсилващи елементи във вътрешността на астероида ни накараха да преразгледаме тази теория. Използваме изследователски методи, които са патент на „Протоген“ и все още не са споделени с марсианския научен екип, и установихме без никакво съмнение, че това, което виждате сега, не е естествено сформирано космическо тяло, а оръжие. И по-точно оръжие, конструирано да пренесе товара си през дълбините на междупланетния космос и да го достави безопасно на Земята преди два и половина милиарда години, когато животът на нашата планета е бил в най-ранен стадий. И товарът, господа, е този.

Картината премина в графика и в началото Милър не можа да схване какво вижда. Приличаше на медицинско изображение на вирус, но с широки, циклични вериги, едновременно красиви и невъзможни.

— В началото протомолекулата привлече вниманието ни със способността си да поддържа своя първичен строеж при широка гама от условия чрез вторични и третични изменения. Освен това проявяваше афинитет към въглеродни и силициеви структури. Активността ѝ подсказваше, че сама по себе си тя не е живо същество, а система от зададени възможности, предназначени да се адаптират към и да командват други репликантни системи. Опити с животни наведоха на мисълта, че ефектите ѝ не се разпростират само върху обикновени репликанти, а на практика са постоянно нарастващи.

— Опити с животни — промърмори Милър. — Какво, да не са го подхвърлили на някоя котка?

— Първоначалните изводи от тези експерименти — продължаваше социопатът — са, че съществува огромна биосфера, от която нашата Слънчева система е само малка част, и че протомолекулата е находка от тази среда. Сигурен съм, ще се съгласите, че дори само това е в състояние да преобърне човешките представи за вселената. Но позволете да ви уверя, че е само началото. Ако случайността не бе превърнала Феба в пленник на Сатурн, животът, такъв, какъвто го познаваме, нямаше да съществува. Щеше да има нещо съвсем друго. Най-ранните клетъчни форми на Земята щяха да бъдат променени, препрограмирани според указанията, които се съдържат в протомолекулата.

Социопатът се появи на екрана. За пръв път около очите му се изписаха шеговити бръчици, сякаш пародия на истинския смях. Милър почувства как в душата му се надига омраза и осъзна, че всъщност е нещо друго. Страх.

— „Протоген“ е в уникалната позиция да се възползва от този първи технологичен образец от несъмнено извънземен произход, изкуствено създаден механизъм за въздействие върху живи организми и ключ към всеобхватната картина на природата, на — ако ми позволите да го нарека така — *галактическата* биосфера. Управлявано от човека, това изобретение има неограничени възможности. Смело мога да заявя, че перспективите, които се отварят пред нас и пред самия живот, са огромни и вещаещи промени, на каквито досега не сме били свидетели. Както се досещате, контролът върху подобна технология ще има решаващо значение за политическата и икономическата власт.

— Приканвам ви да се запознаете и с техническата информация, която съм приложил. Бързото разбиране на програмата, механизмите и възможностите на протомолекулата, както и директното ѝ приложение върху човека, ще очертаят границата между едно ръководено от „Протоген“ бъдеще и риска да се озовеш извън него. Настоявам да предприемете незабавни и решителни действия за пълен контрол върху протомолекулата, след което да преминем към по-мащабни експерименти.

— Благодаря ви за отделеното време и вниманието.

Социопатът се усмихна отново и лицето му бе заменено от корпоративното лого. „Първи. Най-бързо. Най-далече.“ Сърцето на Милър туптеше.

— Хм. Мамка му. Проклет да съм.

— „Протоген“, протомолекула — заговори Холдън. — Няма представа какво върши, но са лепнали името си върху нея, сякаш те са я направили. Откриват извънземно оръжие и единственото, за което се сещат, е да му сложат *търговска марка*.

— Няма никакво съмнение, че тези хора са горди с откритието си — съгласи се Милър.

— Виж, аз не съм учен — отбеляза Холдън. — Но не бих казал, че да откриеш един извънземен вирус и да го разпространиш на космическа станция, е добра идея.

— Това е отпреди две години — изтъкна Милър. — Правили са експерименти. Занимавали са се... кой знае с какво са се занимавали. А после решили да се прехвърлят на Ерос. Всички знаят какво стана там. Противниците също. Никой не праща изследователски кораби, защото се бият помежду си или пазят нещо. Какво? Войната? Тя е само за заблуда.

— А какво прави „Протоген“?

— Наблюдава на какво е способна тяхната малка играчка.

Известно време мълчаха. Холдън заговори пръв.

— С други думи, имаме работа с компания, която е напълно лишена от институционална съвест и разполага с достатъчно правителствени договори за научни изследвания, за да е почти самостоятелен клон от армията. Докъде са готови да стигнат в търсенето на Светия Граал?

— Първи, най-бързи, най-далече — повтори Милър.

— Да бе.

— Момчета — обади се Наоми, — трябва да слезете долу.
Открих нещо.

35. ХОЛДЪН

— Намерих комуникационния дневник — съобщи Наоми, когато Холдън и Милър влетяха в помещението.

Холдън сложи ръка на рамото ѝ, дръпна я и се ядоса на себе си. Само преди седмица подобен жест не би му направил впечатление и нямаше да се страхува от реакцията ѝ.

— И какво всъщност откри? — попита той.

Тя чукна по екрана и повика дневника.

— Били са доста стриктни по отношение комуникационната дисциплина — рече тя и плъзна пръст по списъка с дати и часове. — Нищо по радиовръзка, всичко с кодиран сигнал. И въпреки това с пароли, предварително уговорени фрази.

Милър помръдна беззвучно с устни. Холдън го чукна по лицевото стъкло. Милър завъртя с досада очи и включи интеркома към общия канал.

— Съжалявам. Нямам голям опит със скафандри — оправда се той. — За какво ще ни послужи дневникът?

— Почти за нищо. Освен че последната връзка е на съвсем разбираем английски — подчерта Наоми и натисна последния запис в списъка.

СТАНЦИЯ ТОТ
ЕКИПАЖЪТ В СТАДИЙ НА ДЕГЕНЕРАЦИЯ.
ОЧАКВАНИ ЗАГУБИ 100%. МОСТРАТА Е ОТДЕЛЕНА.
СТАБИЛИЗИРАМЕ КУРСА И СКОРОСТТА. СЛЕДВА
ПОЛЕТНА ИНФОРМАЦИЯ. СИЛНО ЗАРАЗНА СРЕДА
ЗА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИТЕ ГРУПИ.

КАП. ХИГИНС

Холдън прочете съобщението няколко пъти, представи си как капитан Хигинс наблюдава разпространението на заразата сред своя екипаж, безпомощен да я спре. Хората му повръщат в тази херметически затворена метална *кутия* наред космоса, в която дори само една молекула от странното вещество върху кожата е равносилна на смъртна присъда. От очите и устите им се точат черни повлекла. А после тази... супа, покриваща реактора. Той неволно потрепери и се зарадва, че не могат да видят потреса му заради скафандъра.

— Значи този Хигинс разбира, че хората му ще се превърнат в повръщащи зомбита, и праща последно съобщение на господарите си? — попита Милър. — А какво е това за полетната информация?

— Той знае, че всички скоро ще бъдат мъртви, и праща сведения за траекторията на кораба — обясни Холдън.

— Но не са верни, защото Джули поема контрола и откарва кораба другаде — довърши Милър. — Което означава, че са го търсили, нали?

Холдън не реагира на думите му, а сложи ръка върху рамото на Наоми — жест, който, надяваше се, е чисто колегиален.

— Имаме кодиран сигнал и траектория — изтъкна той. — И двете ли са насочени към едно и също място?

— В известен смисъл — отвърна тя. — Не точно към едно място, но към точки от Пояса. Ако се съди по промяната в посоката и времето, в което са били изпращани, към една определена точка от Пояса, която се мести и също не е на стабилна орбита.

— Някой кораб, може би?

Наоми кимна.

— Вероятно — рече тя. — Прегледах координатите в регистъра, но не открих нещо, което да ми прикове вниманието. Там няма станция, нито незаселени астероиди. Така че кораб е най-вероятното обяснение. Но...

Холдън чакаше Наоми да свърши, но Милър се наведе нетърпеливо напред.

— Но какво? — попита той.

— Но откъде биха могли да знаят къде ще бъде? — подчерта тя. — В дневника няма данни за приети съобщения. Ако корабът се движи хаотично из Пояса, как ще знаят къде да пратят съобщението?

Холдън я стисна за рамото, твърде слабо, та вероятно тя не усети нищо, после се оттласна и се издигна към тавана.

— Освен ако не е хаотично — рече той. — Може би разполагат с карта, на която този обект се появява на предварително определени места, за да приеме сигнала. Възможно е да е някой от техните стелт-кораби.

Наоми завъртя креслото и го погледна.

— Или пък станция — допълни тя.

— Това е лабораторията — намеси се Милър. — За да провеждат експеримент на Ерос, трябва наблизко да имат достатъчно специалисти.

— Наоми — каза Холдън. — „Мострата е отделена“. Има някакъв сейф в капитанската каюта, заключен е. Мислиш ли, че би могла да го отвориш?

Наоми повдигна едно рамо.

— Не зная — отвърна тя. — Може би. Или пък Еймъс ще го взриви с експлозивите, които намерихме в сандъците.

Холдън се разсмя.

— Тъй като вероятно е пълен с епруветки с гадни малки извънземни вируси, идеята с взрива се отхвърля.

Наоми затвори комуникационния дневник и превключи на системното меню на кораба.

— Мога да проверя дали компютърът има достъп до сейфа — заяви тя. — И да се опитам да го отворя чрез него. Но сигурно ще ми отнеме време.

— Направи каквото можеш — насърчи я Холдън. — Ще те оставим на спокойствие.

Той се оттласна от тавана, насочи се към вратата и се измъкна навън. Малко след това го последва и Милър. Детективът опря магнитните подметки на обувките си в пода и зачака.

Холдън се рееше над палубата.

— Какво мислиш? — попита той. — Дали „Протоген“ стои зад всичко? Или има и други, но не ги виждаме?

Милър помълча няколко секунди.

— Струва ми се, че са само те — каза накрая, но в гласа му се долавяше колебание.

Появи се Еймъс с голяма метална кутия.

— Ей, капитане, в ремонтния цех намерих цяла кутия с горивни пръчки за реактора. Реших, че може да ни послужат.

— Добра работа — похвали го Холдън. — Носи ги нататък. Нужен ми е и план за разрушаването на този кораб.

— Какво, какво? — не повярва Еймъс. — Капитане, това нещо струва *джилиони*! Стелтов торпедоносец! СВП ще продаде и родните си майки за него. Шест от онези апарати все още имат рибка вътре. Бомби корабобийци. Можеш да видиш сметката на малка луна с тях. Забрави за майките, СВП ще продаде и дъщерите си за подобни джаджи. Защо, за Бога, да го взривяваме?

Холдън го зяпаше объркано.

— Забрави ли какво има в машинното? — попита той.

— По дяволите, капитане! — изпръхтя презрително Еймъс. — Онова нещо е съвсем замръзнало. Ако го подгрея няколко часа с факела, ще мога да го разрежа и да го изхвърля през шлюза. За какво ни е?

Холдън за миг си представи как Еймъс размахва брадва над стопените, обезобразени тела на хората от екипажа на кораба и жизнерадостно ги изхвърля през шлюза, и от това му призля. Способността на едрия механик да пренебрегва това, което не би искал да вижда, вероятно му бе от полза, когато се завираше из тесните омазани ниши на машинното. Ала предложението да насече останките на екипажа и да ги изхвърли бе на път да пробуди гнева на Холдън.

— Ако забравим онази гадост — рече той, — както и съвсем реалната опасност от заразяване, съществува възможността някой да търси този скъп стелт-кораб, а досега Алекс не успя да засече каквато и да било активност в околния космос.

Той млъкна, кимна на механика и го загледа. Знаеше какво си мисли Еймъс: „Намерихме стелт-кораб. И други го търсят. Но ние не ги виждаме. По дяволите.“

Лицето на Еймъс пребледня.

— Прав си — смотолев. — Ще настроя реактора да се взриви. — Той погледна дисплея на ръкава си. — Ей, и без това се задържахме прекалено дълго тук. Най-добре да изчезваме.

— Прав си — съгласи се Милър.

* * *

Наоми беше добра. Много добра. Холдън го бе открил още през първите седмици, след като постъпи на кораба, и сега това бе аксиома, както *космосът е студен* или *гравитацията тегли надолу*. Когато нещо се повредеше на ледения влекач, казваше на Наоми да го поправи и повече не мислеше за това. Понякога тя заявяваше, че не може да се справи, но неизменно се оказваше, че това е само начин да преговаря. В резултат се правеше заявка за резервни части или се наемаше помощник от следващия порт, и с това се приключваше. Нямаше проблем, свързан с електроника или с поправка на корабни детайли, който тя да не можеше да реши.

— Не мога да отворя сейфа — заяви Наоми.

Поклащаше се над вратичката на вградения сейф в капитанската каюта. Холдън стоеше на пода, прикрепян от магнитните подметки. Милър ги гледаше откъм коридора.

— Какво ти трябва? — попита Холдън.

— Ако не ми позволиш да го взривя или разрежа, няма да се справя.

Холдън поклати глава, но Наоми или не го видя, или се направи, че не го вижда.

— Сейфът е конструиран да се отвори, когато металната пластина отпред засече определена комбинация от магнитни полета — обясни тя. — Някой има ключ за него, но този ключ не е на кораба.

— Значи е на станцията — обади се Милър. — Капитанът не би им пратил сведенията за кораба, ако нямат достъп до сейфа.

Холдън гледаше замислено сейфа, потропвайки с пръсти.

— Какви са шансовете да е миниран, ако се опитаме да го срежем? — попита той.

— Доста големи, капитане — намеси се Еймъс. Подслушваше разговора им от торпедното, докато се опитваше да хакне малкия термоядрен реактор, охраняващ шестте останали торпеда, и да го програмира за саморазрушение. Работата върху главния реактор беше опасна заради свалената обшивка.

— Наоми, ужасно ми трябват образците и записките от този сейф — заяви Холдън.

— Не знаеш какво има вътре — поде Милър, сетне се засмя. — Не, разбира се, че са тези неща. Но какво ще ни помогне, ако го взривим или ако някое парченце пробие дупка в скафандрите ни.

— Ще го вземем с нас — реши Холдън, извади от джоба си тебешир и начерта линия зад сейфа. — Наоми, пробий дупка в преградата и виж дали има нещо отзад, което би ни попречило да отнесем проклетото нещо на борда.

— Ще трябва да изрежем половината стена.

— Ами добре.

Наоми се намръщи, после сви рамене, усмихна се и махна с ръка.

— Съгласна. Смяташ да го отнесеш на хората на Фред, предполагам?

Милър се разсмя отново, сух, дрезгав смях, от който Холдън се почувства неспокоен. Докато чакаха Наоми и Еймъс да си свършат работата, детективът гледаше отново и отново записа с боя на Джули Мао с нейните похитители. Холдън имаше усещането, че Милър се опитва да запамети всяка подробност от сцената. Гориво за нещо, което планираше да свърши по-късно.

— Марс би ви опростил всички грехове в замяна на това — подхвърли Милър. — Чувал съм да разказват, че там е доста приятно, стига да си богат.

— Майната му на богатството — обади се Еймъс, който продължаваше да пъшка долу. — Ще ни вдигнат паметници.

— С Фред имаме уговорка, че ще плати повече от всеки друг, който ни предложи каквото и да било — посочи Холдън. — Разбира се, това не е истински договор, но...

Наоми се усмихна и му намигна.

— И какво ще изберем, сър? — попита тя с подигравателен тон. — Да станем герои на СВП? Или марсиански милиардери? Да основем собствена биотехнологична фирма? Какво всъщност търсим тук?

Холдън се отгласна от сейфа и се отдръпна назад.

— Още не знам — рече той. — Но със сигурност може да претвори в реалност всяка от тези възможности.

* * *

Еймъс натисна отново бутона. В мрака не изникнаха нови звезди. Радиационните и инфрачервените сензори мълчаха.

— Не трябваше ли да последва експлозия? — попита Холдън.

— Да, мамка му — озъби се Еймъс и натисна за трети път бутона върху малката черна кутия. — Това не е някаква експериментална лаборатория в края на краищата. Онези ракети са съвсем просто устроени. Най-обикновен реактор с липсваща от едната страна обшивка. Не може точно да се предскаже...

— Значи не е било ракетна техника — разсмя се Холдън.

— Какво? — Еймъс го погледна ядосано.

— Ами това е един стар израз — обясни Холдън. — Когато казват за нещо, че „не е ракетна техника“, значи, че не е никак сложно. А ти си ракетен инженер, Еймъс. Наистина. Изкарваш си прехраната с термоядрени реактори и звездни двигатели. Преди стотина години хората щяха да се редят на опашка, за да си дават децата да се учат при теб.

— Какво, по дя... — Еймъс млъкна, когато зад люка на пилотската кабина неочаквано изгря ново слънце и бързо избледня. — Видя ли? Казах ти, че ще стане.

— Никога не съм се съмнявал — отвърна Холдън и го тупна по рамото, с което всъщност се оттласна от него.

Насочи се към командния център. Креслото на Наоми беше празно. Беше й наредил да отиде да поспи. На пода, привързан с ремъци, бе положен сейфът. Изрязан от стената изглеждаше дори по-голям. Черен и невероятно солиден. От онзи тип сейфове, в които се крият загадките на вселената.

Холдън се доближи до него и промърмори: „Сезам, отвори се“.

Сейфът не реагира, но входният люк се отмести и Милър се придърпа в помещението. Беше сменил скафандъра с лекъосан комбинезон и неизменната си шапка. Имаше нещо в изражението му, което накара Холдън да се смути. Повече, отколкото обикновено.

— Здравсти — поздрави Холдън.

Милър само кимна, притегли се до един от постовете и се завърза с колан.

— Решихме ли накъде ще летим? — попита той.

— Не. Оставих Алекс да направи изчисления, но още не съм взел решение.

— Гледа ли новините? — попита детективът.

Холдън поклати глава и неволно се отдръпна към дъното на помещението. Имаше нещо в лицето на Милър, което смразяваше кръвта му.

— Не — рече той. — Какво е станало?

— Това, което ми харесва у теб, Холдън, е, че никак не си поплюваш. Дори ти се възхищавам понякога.

— На мен ли го казваш? — въздъхна Холдън.

— Не, сериозно. Много хора си въобразяват разни неща. „Семейството е най-важно“, но при първа възможност ще похарчат петдесет долара за някоя проститутка. „Родината преди всичко“, но лъжат с данъците. Не и ти, обаче. Казваш, че всички трябва да знаят, и за Бога, правиш го още докато си го мислиш.

Милър зачака отговора на Холдън, но такъв не последва. Речта му изглеждаше подготвена предварително. Най-добре да я завърши.

— И така, Марс открива, че може би Земята е строила тайно кораби без монтирани идентификатори. Някой от тези кораби може би е унищожил марсианския флагман. Предполагам, че Марс ще настоява да бъде извършена проверка. В края на краищата имаме Земно-Марсиански коалиционен флот, една голяма и щастлива хегемония. Близо стотина години управляват заедно цялата Слънчева система. Командващите офицери едва ли не спят заедно. Така че сигурно е грешка, нали?

— Възможно — каза Холдън и зачака.

— На Марс вдигат телефона — продължи Милър. — Е, не зная как точно става, но някой много важен от Марс се обажда на друг много важен на Земята.

— Звучи разумно — прекъсна го Холдън.

— И какво, според теб, ще каже Земята?

— Нямам понятие.

Милър посегна към един от екраните, извади файл с неговото име, създаден само преди час. Запис от марсиански новинарски канал, на който се вижда нощното небе през марсиански купол. Светещи линии и отблясъци изпълваха небето. В лентата за текстови съобщения отдолу се казваше, че земните кораби в орбита около Марс внезапно и без никакво предупреждение са открили огън по марсиански съдове. Линиите в небето бяха ракети. Отблясъците — избухнали кораби.

Малко след това цялото небе се озари от масивно изригване, а текстът поясни, че е била разрушена голямата радарна станция на Деймос.

Холдън гледаше втрещен видеорепортажа за края на Слънчевата система в ярки цветове и с професионален коментар. Все чакаше линиите да започнат да се спускат надолу и куполите да се разхвърчат от атомни взривове, но изглежда, някой бе поставил ограничения и битката се задържа в космоса.

Едва ли щеше да остане там вечно.

— Искаш да кажеш, че аз съм виновен? — попита Холдън. — Че ако не бях изпратил информацията, тези кораби нямаше да бъдат разрушени. И хората на тях да загинат.

— Точно това ти казвам. Ако лошите чичковци са искали погледите да не бъдат насочени към Ерос, ето че успяха.

36. МИЛЪР

Новините за военните действия продължаваха да се сипят. Милър бе разделил екрана на няколко части и следеше поредица от канали. Войната между Марс и Пояса — най-големият и най-опасният конфликт в досегашната човешка история — изведнъж бе изместена на заден план. Земните коментатори рязко смениха отношението си и вместо да наричат атаките на Марс срещу Пояса „изпреварващи удари“, сега ги определяха като дело на глутница „самозабравили се убийци на деца“. След атаката над Деймос спътникът се бе превърнал в бавно разширяващ се пръстен от камънак, който постепенно закриваше небето и едновременно с това променяше правилата на играта.

През следващите десетина часа атаката се превърна в блокада. Марсианският флот, разпръснат из цялата Слънчева система, се завръщаше у дома с максимална скорост. От СВП определяха атаката като победоносна и някои може би дори си вярваха. Картината се подаваше отвсякъде — от кораби, от камери, от датчици. Разрушени крайцери с разкъсани от енергийни потоци корпуси, въртящи се на нестабилна орбита, превърнала се в тяхна гробница. Корабни лазарети, като този на „Роси“, натъпкани с окървавени, умиращи момчета и момичета. С всеки денонощен цикъл пристигаха нови репортажи, подробности за смърт и изстребление. При всеки нов видеорепортаж той неволно се напрягаше, привеждаше се напред и притискаше нервно устата си с ръка в очакване да чуе новината. Онази, която ще постави точка на всичко.

Но засега я нямаше и забавянето ѝ подхранваше надеждата, че може би в края на краищата няма да се случи.

— Ей — повика го Еймъс. — Ти спа ли изобщо?

Милър вдигна глава със схванат врат. Механикът стоеше на вратата, червени линии от възглавницата бяха отпечатани по лицето му.

— Какво? — обърка се Милър. После съобрази. — Уф, не. Гледах тука...

— Някой хвърли ли камъка?

— Още не. Засега се придържат към орбитата и над нея.

— Що за странен половинчат апокалипсис разиграват онези там?

— учуди се Еймъс.

— Дай им шанс де. Този им е първият.

Механикът поклати голямата си глава и Милър мярна на лицето му нещо като облекчение. Докато куполите на Марс стояха, докато безценната биосфера на Земята не беше нарушена, имаше надежда, че човечеството ще оцелее. Никой не се интересуваше от Пояса с неговите крехки миниатюрни гнезда на едва съществуващо равновесие върху дребни, зареяни в космоса астероиди.

— Искаш ли бира? — попита Еймъс.

— Пиеш бира на закуска?

— Мислех, че за теб вече е обяд — подхвърли Еймъс.

Прав беше. Милър се нуждаеше от сън. Не беше дремвал отпреди да се прехвърлят на стелт-кораба. Той се прозя, но напрежението в стомаха му подсказваше, че едва ли ще успее да заспи точно сега.

— А може да съм превъртял до времето за закуска — каза той.

— Искаш ли бира за закуска тогава? — попита Еймъс.

— Разбира се.

Разходката из „Росинант“ му се стори нереална. Тихото бръмчене на въздушните рециклатори, приятният повей на въздуха. Обиколката на кораба на Джули бе забулена в мъгла от обезболяващи и пристъпи на лъчевата болест. Времето на Ерос преди това бе кошмар, който отказваше да избледнее. Да крачи по тези притихнали коридори, без никой да го дебне зад ъгъла, му се струваше необичайно. Ала когато си представи, че Джули върви редом с него, нещата се пооправиха.

Докато закусваше, терминалът изписука — автоматично напомняне за поредното пречистване на кръвта. Той стана, нахлузи шапката и отиде да се предаде на иглите и инжекторите. Когато слезе в лазарета, капитанът вече лежеше в койката.

Холдън, изглежда, беше поспал, но недостатъчно. Нямаше тъмни кръгове под очите като Милър, но раменете му бяха напрегнати, а

веждите — разрошени по края. Милър се зачуди дали не е бил твърде суров с него. „Нали ти казвах“ бе сериозно порицание, но бремето на невинните жертви и хаосът на разпадащата се цивилизация можеха да се окажат прекомерни за човешката психика.

Или пък все още се измъчваше заради Наоми.

Холдън вдигна свободната си ръка.

— Добро утро — поздрави Милър.

— Здравсти.

— Реши ли накъде ще се отправим?

— Още не.

— На Марс положението става все по-сериозно — съобщи Милър и се отпусна на своята койка. — Ако ще ходим там, трябва да е по-скоро.

— Искаш да кажеш, докато все още има Марс?

— Например.

Иглата се показа от манипулаторната ръка. Милър впери поглед в тавана, опитвайки се да не се напряга прекалено, докато системата търсеше път към вените му. Първо усети нещо като ужилване, сетне тъпа болка и накрая изтръпване. На монитора над него се изписаха данни за състоянието на кръвта му, предназначени за лекари, занимаващи се в момента с издъхващи войници на милиони километри оттук.

— Мислиш ли, че ще спрат? — попита Холдън. — Искам да кажа, че Земята вероятно го прави, защото „Протоген“ е подкупил някакви генерали или сенатори. Всичко е защото искат да са единствените, които контролират това нещо. Ако Марс го получи, „Протоген“ няма да има причини да разпалва война.

Милър премигна. По-рано щеше да е готов с отговорите: „Ще се опитат да унищожат напълно Марс“, „Вече стигнаха твърде далече“ или „Как може да си толкова наивен, капитане?“

Холдън продължаваше:

— Майната им на всички. Нали разкрихме причината. Смятам да им я разпратя.

Отговорът на Милър бе почти като рефлекс.

— Не, няма да го направиш.

Холдън се надигна, смръщил вежди.

— Сигурен съм, че имаш право на свое мнение — каза той. — Но това е моят кораб. И ти все още си само пътник.

— Така е — потвърди Милър. — Само че ти не си от онези, които лесно застрелват човек, а ще трябва да ме гръмнеш, преди да пратиш това съобщение.

— Какво?

Новата кръв във вените му бе като прохладен поток, стичащ се към сърцето. Мониторите отброяваха процента на аномални клетки, преминаващи през филтрите.

— Ще трябва да ме застреляш — повтори Милър, този път побавно. — На два пъти имаше възможност да решаваши дали да предизвикаш унищожаването на Слънчевата система и двата пъти сгреси. Не искам да присъствам, когато го правиш за трети път.

— Струва ми се, че преувеличаваш влиянието, което може да окаже един втори капитан на леден влекач. Да, избухна война. И да — аз съм замесен в предизвикването ѝ. Но Поясът гореше от ненавист към вътрешните планети далеч преди да нападнат „Кент“.

— Заради теб се разделиха и вътрешните планети — припомни Милър.

Холдън наклони глава.

— Земята винаги е мразела Марс — изтъкна той, сякаш съобщаваше, че водата е мокра. — Когато бях във флота, дори разигравахме симулирани стълкновения с тях. Бойни планове, в случай че Марс и Земята се вкопчат. Земята неизменно губеше, освен ако не нападнат първи и не ударят с всичка сила. Просто губеха.

— Наистина ли? — присви очи Милър.

— Марс може да е само колония, но притежава най-добрите играчки и всички го знаят — продължи Холдън. — Случващото се там сега се натрупва от стотина години. Все някога щеше да започне.

— Това ли ти е защитата? Не съм виновен, само пратих сигнала.

— Не се опитвам да се защитавам — заяви Холдън. Докато говореше, кръвното и пулсът му се покачиха.

— Вече го обсъждахме — въздъхна Милър. — Искам само да те попитам защо според теб този път ще е различно?

Иглата във вената му сякаш се бе нагряла до точката на търпимост. Зачуди се дали това е нормално.

— Този път е различно — натърти Холдън. — Нещата, които се случиха, са последица от недостатъчно информация. Марс и Поясът нямаше да си нанесат удари, ако знаеха това, което знаем сега. Нито пък Земята и Марс щяха да се обстрелват, ако някой им бе разяснил, че ги манипулират. Проблемът не е, че хората знаят твърде много, а че не знаят достатъчно.

Чу се тихо свистене и Милър усети, че го залива вълната на химичното успокоение. Точно сега нямаше нужда от него, но бе невъзможно да извлече обратно медикаментите.

— Не можеш просто да подхвърляш информация на хората — рече той. — Трябва първо да разбереш какво *означава*. Какво ще предизвика. Имах един случай на Церера. Убиха малко момиченце. През първите осемнайсет часа бяхме сигурни, че го е направил баща ѝ. Пропаднал тип. Пияница. Той я бе видял последен. Всички класически улики. На деветнайсетия час получихме нова информация. Оказа се, че таткото дължи голяма сума на един от местните синдикати. Изведнъж нещата станаха далеч по-сложни. Заподозрените се увеличиха. Смяташ ли, че ако бяхме съобщили всичко, което ни е известно, в новините, бащата щеше да е жив, когато се добрахме до новата информация?

Медицинският пулт на Милър изписука. Още едно раково образувание. Той го пренебрегна. Пречистването на Холдън приключваше, бузите му бяха поруменели от прясната кръв.

— Същото е и с тях — рече Холдън.

— С кого?

— С „Протоген“. Може да си от другия отбор, но играта е същата. Ако всеки казваше каквото знае, нищо от това нямаше да се случи. Ако първите лабораторни техници на Феба, открили нещо странно, бяха обявили: „Ей, чуйте всички! Вижте това и прочее“, нямаше да се стигне до тези последствия.

— Така е — съгласи се Милър, — няма по-сигурен начин да успокоиш хората, освен да им кажеш, че си открил чуждоземен вирус, способен да ги изтреби до крак.

— Милър — погледна го ядосано Холдън. — Не искам да те плаша, но *наистина* има чуждоземен вирус. И той ще избие всички.

Милър поклати глава и се засмя, сякаш капитанът бе казал някаква шега.

— Виж, не мога да насоча към теб оръжие и да те накарам да направиш каквото трябва. Но нека те попитам нещо.

— Давай — подкани го Холдън. Милър се облегна назад. От медикаментите клепачите му натежаваха.

— Какво ще стане? — рече.

Последва дълга пауза. Системата изписука отново. Нов приток на студена кръв във вените му.

— Какво ще стане ли? — повтори Холдън в недоумение. Милър съжали, че не е бил по-конкретен. Повдигна мъчително клепачи.

— Ти изпрати всичко, което знаем. Какво ще стане сега?

— Войната ще спре. Хората ще се захванат с „Протоген“.

— Има някои празноти в теорията ти, но да допуснем. После какво ще се случи?

Холдън помълча няколко секунди.

— Учените ще се заемат с фебския вирус — рече той.

— Ще започнат да експериментират. Да търсят начини да се борят с него. Ако това малко гадниче е толкова ценно, колкото „Протоген“ твърди, не можеш да спреш войната. Единственото, което би могъл да сториш, е да я промениш.

Холдън се намръщи и на лицето му се очертаха гневни линии. Милър гледаше как идеализмът на опонента му постепенно умира и изпита съжаление, че това му доставя радост.

— А какво ще стане, ако се доберем до Марс? — продължи той с нисък глас. — Ще продадем нашата протомолекула за повече пари, отколкото сме виждали през живота си. Или пък просто ще ни застрелят. Марс ще спечели срещу Земята. И срещу Пояса. Другият вариант е да отидеш при СВП, който е най-голямата надежда за независимост на Пояса, стига да забравиш, че половината от членовете му са побъркани фанатици, дълбоко уверени, че можем да съществуваме и без Земята. Но, повярвай ми, те също най-вероятно ще ти теглят куршума. Остава последното — да кажеш на всички как стоят нещата и да се преструваш, че каквото и да последва, ръцете ти са чисти.

— Трябва да има правилен начин — възрази Холдън.

— И да има, ти не го знаеш, приятелю. Затова пък си пълен с идеи за погрешни начини.

Лицето на Холдън потъмня. Капитанът измъкна иглата от вената си, без да обръща внимание на писукането на апарата. Докато спускаше ръкава надолу, лицето му се поуспокои.

— Хората имат право да знаят какво става — заяви той. — А според теб единственото, което ги интересува, е как да го използват.

— Помисли си, след всички съобщения, които отправи, случи ли се нещо друго, освен същите тези хора да се стрелят помежду си? Сега само ще им дадеш нов повод да продължат да се избиват. Ти започна тази война, капитане. Което не означава, че можеш да я спреш. Но трябва да се опиташ.

— И как се очаква да го направя? — попита Холдън. Гласът му леко потреперваше — от объркване или гняв. А може би защото се молеше?

Нещо в тялото на Милър се беше променило, някой възпален орган, който най-сетне се бе върнал към нормалното си състояние. Не беше го осъзнал, докато не се почувства отново здрав.

— Трябва да се запиташ какво ще се случи — отвърна Милър. — Или какво би направила Наоми.

Холдън неочаквано се разсмя.

— Ти така ли вземаш решенията?

Милър затвори очи. Джулиет Мао го посрещна в стария му апартамент на Церера. После се сби с похитителите. Лежеше на пода с разчекнато от израстъците на чуждоземния вирус тяло.

— Нещо толкова — промълви той.

* * *

Същата нощ пристигна съобщението от Церера. Управляващият съвет на СВП обявяваше, че е разкрил марсианска шпионска група. На екрана се виждаха вкочанени тела, изхвърлени от въздушен шлюз с индустриални размери в района на шести док. Заснети отдалече, жертвите изглеждаха сякаш спят спокойно. Сетне се появи началникът на охраната. Капитан Шаидид беше остаряла. И загрубяла.

— Съжаляваме, че трябваше да прибегнем до крайни мерки — заяви тя. — Но в борбата за свобода не може да има компромиси.

„Ето до какво се стигна — помисли си Милър и потърка брадичка с ръка. — До погроми. Ако отсечем сто глави, хиляда глави, десет хиляди и повече, ще бъдем свободни.“

Зазвуча аларма и гравитацията се премести вляво от Милър. Промяна на курса. Холдън бе взел решение.

Намери капитана втренчил поглед в мониторите. Сиянието на екрана хвърляше сенки под очите му. Капитанът също изглеждаше остарял.

— Прати ли съобщението? — попита Милър.

— Не съм. Помисли си само колко ни е силата. Ако разкажем на всички за какво става въпрос, ще сме мъртви преди „Протоген“.

— Вероятно си прав — кимна Милър и се настани в съседното кресло. — Но виждам, че сменихме посоката.

— Не им вярвам — промърмори замислено Холдън. — На никого не вярвам вече. А и този сейф...

— И сигурно си прав.

— Отиваме на станция Тихо. Там има един човек, на когото бих могъл да се доверя.

— Да се довериш?

— Поне не изпитвам съмнение в него.

— Наоми смята ли, че това е правилно?

— Не зная. Не съм я питал. Но мисля, че да.

— Все пак е нещо — изсумтя Милър.

Холдън откъсна поглед от монитора.

— А ти знаеш ли кое е най-правилното?

— Да.

— И кое е то?

— Да изстреляш този сейф на далечна орбита към Слънцето и да направиш така, че никой вече да не ходи на Феба и Ерос — каза Милър. — И да се преструваш, че нищо не се е случило.

— И защо не го правим?

Милър кимна бавно.

— Че кой би изхвърлил Светия Граал?

37. ХОЛДЪН

В продължение на два часа Алекс държа „Росинант“ на тяга от три четвърти g , докато екипажът се готвеше за вечеря. След почивката щеше да го върне на три g , но междувременно Холдън се наслаждаваше да стои на крака при гравитация, малко по-слаба от земната. Беше малко по-силна за Наоми и Милър, но те не се оплакваха. И двамата разбираха необходимостта да се бърза.

Веднага щом се освободиха от тежестта на високото ускорение, всички се събраха в камбуза и се заеха с приготвянето на вечерята. Наоми разбърка изкуствени яйца и фалшиво сирене. Еймъс направи доматен сос от консерва, в който изсипа и последните запаси от гъби, но пък миризмата бе като на истински. Алекс, който беше на вахта, превключи управлението на кораба към един от мониторите в камбуза и седна на масата до него, където се зае да маже доматения сос и сиренето върху пласт дебели макарони с надеждата, че крайният резултат ще наподобява лазаня. Холдън се навърташе край фурната, където печеше хлебчета. Уханието в камбуза бе досущ като на истинска натурална храна.

Милър също присъстваше, но засега не бе предлагал помощта си. Вместо това първо седна върху масата, после до нея, докато гледаше останалите. Не избягваше тенденциозно погледа на Холдън, но и не се опитваше да му привлече вниманието. По неизказано взаимно съгласие никой не включваше новинарските емисии. Холдън бе сигурен, че всички ще се втурнат към каютите си, за да го сторят, веднага щом приключи вечерята, но за момента в помещението цареше тишина.

Скоро след това Холдън извади и последните хлебчета и пяхна във фурната подготвената лазаня. Наоми се настани до Алекс и подхвана тих разговор за нещо, което бе видяла на един от мониторите. Холдън поглеждаше ту към нея, ту към фурната. Тя се засмя на

казаното от Алекс и замислено нави една къдрица на пръста си. Холдън усети, че стомахът му се свива мъчително.

С крайчеца на окото забеляза, че Милър гледа към него. Когато извърна глава, детективът сведе поглед, а на лицето му трепна усмивка. Наоми се засмя отново. Беше отпуснала ръка на рамото на Алекс, а пилотът ѝ говореше със зачервено лице на неразбираем марсиански диалект. Дватамата, изглежда, бяха стари приятели. Холдън едновременно се чувстваше доволен от това и изпитваше известна ревност. Зачуди се дали Наоми някога отново ще му стане приятелка.

Тя забеляза, че ги гледа, и му намигна съзаклятнически, което вероятно щеше да има повече смисъл, ако знаеше какво си говорят с Алекс. Той се усмихна и също ѝ намигна, щастлив, че за миг се е приобщил към тях. Силно цвърчене от фурната привлече вниманието му. Лазанята бе започнала да се издува и краищата ѝ излизаха извън тавичката.

Той изключи фурната и отвори вратата.

— Вечерята е готова — обяви и постави чиниите на масата.

— Изглежда страхотно — понадигна се Еймъс.

— Същото казваше и мама Тамара, когато приключваше с готвенето — каза Холдън.

— Една от трите ти майки е готвила? Обичам традициите. — Наоми отново му намигна.

— Ами, делеше това задължение с Цезар — един от бащите ми.

Наоми се усмихна широко.

— Колко мило — рече. — Такова голямо семейство.

— Така си беше — потвърди той и в съзнанието му изникна картината на ядрена експлозия, поглъщаща къщата им в Монтана и цялото семейство. Беше сигурен, че ако се случи, Милър ще е до него, за да го убеди, че и това е по негова вина. Едва ли щеше да има сили да му възразява.

Докато се хранеха, Холдън почувства леко снижаване на напрежението в помещението. Еймъс се оригна шумно и реагира на протестите на останалите, като се оригна повторно. Алекс разказа на всички вица, който бе накарал Наоми да се разсмее. Дори Милър се поотпусна и се зае да разправя някаква дълга и почти невероятна история за разкриване на черен пазар за сирене, която завършваше с престрелка и девет голи австралийци в нелегален бордей. Към края на

историята Наоми се смееше толкова неудържимо, че си накапа комбинезона, а Еймъс все повтаряше: „Не е възможно, мамка му!“, сякаш бе някаква мантра.

Историята наистина бе забавна и Милър бе добър разказвач, но Холдън го слушаше с половин ухо. Гледаше лицата на хората и как напрежението напуска телата им. Двамата с Еймъс идваха от Земята, макар че вероятно едрият мъж отдавна бе забравил родния си свят. Алекс беше от Марс и очевидно се гордееше с това. Една грешка на някоя от страните бе достатъчна и двете планети да се превърнат в радиоактивни купчини, но в момента те бяха приятели и вечеряха заедно. Всичко беше наред. Свят, за който Холдън бе готов да се бие.

— Аз също си спомням онзи период с дефицита на сирене — заговори Наоми, когато Милър млъкна. — Из целия Пояс. Значи ти си виновен за това?

— Нямаше да възникне проблем, ако се занимаваха само с контрабанда — обясни Милър. — Но когато започнаха да се стрелят с другите контрабандисти на сирене, полицията ги надуши. Лоша работа.

— И всичко това заради едно нищо и никакво сирене? — изуми се Еймъс. — Сериозно ли говориш? Мислех, че тези неща стават заради дрога или хазарт. Но *сирене*?

— Хазартът на повечето места е съвсем легален — каза Милър. — А дори неизкласил гимназия тийнейджър може да ти забърка каквато искаш дрога в банята си. Няма никакъв начин да се контролират доставките.

— Истинското сирене пристига от Земята или от Марс — добави Наоми. — И след като го обложат с данъци и такси, струва повече от горивна пръчка за реактор.

— Накрая задържахме като доказателство сто и трийсет килограма вермънтски чедър — подхвърли Милър. — Уличната му цена вероятно щеше да стигне колкото да си купиш цял кораб. И до вечерта всичко изчезна. Написахме протокол за брак. Никой не каза нито дума и всеки отнесе вкъщи по една пита.

Детективът се облегна назад със замислен вид.

— Божичко, хубаво сирене беше — въздъхна той с усмивка.

— Да, тези фалшификати имат вкус на фъшкия — съгласи се Еймъс и побърза да добави: — Без да се обиждаш, шефе, ти доста

помогна да му видят сметката окончателно. Но все пак е странно да се бият за сирене.

— Затова унищожиха Ерос — рече Наоми.

Милър кимна, но не каза нищо.

— Откъде ти хрумна? — попита Еймъс.

— От колко време летиш? — отвърна с въпрос Наоми.

— Знам ли. — Еймъс присви очи, смятайки наум. — Двайсет и пет години, да речем?

— Летял си с доста поясни, нали?

— Аха. Няма по-добри колеги в тази работа. Освен мен, разбира се.

— Щом летиш с нас от дваайсет и пет години, трябва да познаваш местния жаргон. Обзалагам се, че можеш да си поръчаш бира и проститутка на всяка станция на Пояса. Ако беше малко по-мършав и по-мургав, дори щеше да минеш за един от нас.

Еймъс се усмихна, наслаждавайки се на комплимента.

— Но все още не ни разбираш — продължи Наоми. — Никак. Никой, израсъл на свят, където въздухът е даденост, не може да ни разбере. Затова са готови да убият милион и половина от нас, за да видят как действа този техен вирус.

— Ей, чакай малко! — понадигна се Еймъс. — Сериозно ли говориш? Смяташ, че вътрешните и външните се имат за толкова различни?

— Разбира се, че е така — обади се Милър. — Ние сме твърде високи и мършави, главите ни са прекалено големи и ставите ни са изпъкнали.

Холдън забеляза, че Наоми го разглежда с любопитство през масата. „Харесвам главата ти“ — помисли си той, но очевидно лъчевата болест все още не го бе надарила с телепатия, защото изражението ѝ не се промени.

— Дори имаме собствен език — обясняваше Милър. — Присъствал ли си някога, когато землянин попита за посоката?

— *Пускаш епицентрално, шлаухваш се на тубариата и си право на дукса* — заговори Наоми с тежък поясен акцент.

— Слизаш към оста, качваш се на метрото и то ще те откара на доковете — преведе Еймъс. — Какво толкова трудно има в това?

— На Церера имах партньор, който не би могъл да се справи и след две години работа — рече Милър. — А Хейвлок не беше глупак. Просто не беше... тамошен.

Холдън ги слушаше, докато похапваше лазаня с хлебче.

— Добре, разбрахме — вдигна ръка той. — Вие сте странни. Но да убиеш милион и половина само заради дребни различия в скелета и жаргона...

— Хвърляли са хора в пещта за далеч по-дребни неща, още откакто са открили пещите — изтъкна Милър. — Ако ще се почувстваш по-добре, повечето от нас смятат, че си нисък и микроцефален.

Алекс поклати глава.

— Не виждам никакъв смисъл да заразиш хорицата с онзи бацил дори и да мразиш лично всеки човек на Ерос. Кой знае какво може да причини това нещо?

Наоми отиде при мивката и си изми ръцете. Шумът от течащата вода привлече вниманието на всички.

— Мислих за това — рече тя, докато се бършеше с кърпа. — За смисъла.

Милър понечи да заговори, но Холдън го спря с рязък жест и зачака Наоми да продължи.

— Реших да го разгледам като компютърен проблем — огледа ги тя. — Ако вирусът, наномашината или протомолекулата, или каквото е там, е изкуствено създаден, то какво е неговото предназначение?

— Правилно — кимна Холдън.

— Очевидно се опитва да постигне нещо — нещо сложно. Какъв е смисълът да полагаш подобни усилия само за да убиваш хора? Промените, които предизвиква, изглеждат преднамерени... но не съвсем пълни.

— Съгласен съм — одобри Холдън. Алекс и Еймъс също кимнаха, но запазиха мълчание.

— Та може би обяснението е, че тази протомолекула все още не е достатъчно умна. Може да натъпчеш доста информация в нещо толкова дребно, но освен ако не е квантов компютър, обработката ѝ изисква пространство. Най-лесният начин да извършиш подобна обработка в микроскопична машина е чрез нейното разпространение.

Може би протомолекулата не довършва работата си, защото не е достатъчно умна да го направи. Засега.

— Тоест няма достатъчно като нея — допълни Алекс.

— Именно. — Наоми пусна кърпата в умивалника. — Осигуряваш й необходимото количество биомаса, с която да работи, и тогава ще разбереш за какво изобщо я има.

— Според онзи тип във филма е създадена, за да открадне живота на Земята и да ни унищожи — подхвърли Милър.

— И Ерос е идеален за тази цел — допълни Холдън. — Предостатъчно биомаса в изолирана от вакуум епруветка. Ако нещо излезе изпод контрол, войната и без това вече бушува. Има колкото щеш бойни кораби, които да взривят пътем Ерос, в случай че възникне реална заплаха. Хората винаги забравят противоречията си, когато се появи нов играч.

— Брей — възкликна Еймъс. — Това наистина е много гадно.

— Добре де — вдигна ръце Холдън. — Но дори и да се е случило точно това, все още не мога да повярвам, че има толкова лоши хора, и то всичките събрани на едно място, за да го сторят. Не става въпрос за нечия солова операция. Говорим за десетки, дори стотици много умни хора. Или смяташ, че в „Протоген“ са наемали само прототипи на Сталин и Джак Изкормвача?

— Ще попитам за това господин Дрезден — обеща Милър с непроницаемо лице, — когато най-сетне се срещнем.

* * *

Жилищните пръстени на Тихо се въртяха лениво около сфероидната, лишена от гравитация фабрика в центъра. Масивни кранове, наподобяващи гигантски ръце, тъкмо наместваха огромно парче от обшивката на „Науву“. Докато разглеждаше станцията на монитора, Холдън изпитваше нещо като облекчение. Досега Тихо бе единственото място, където никой не бе стрелял по тях, нито се бе опитвал да ги взриви или да повръща бълвоч отгоре им, и това го правеше почти роден дом.

Погледна към сейфа, прикрепен стабилно за пода, и мислено се помоли да не погуби всички на станцията само защото го е докарал

тук.

Сякаш прочел мисълта му, Милър се появи през люка и увисна над сейфа. Той погледна втренчено Холдън.

— Не го казвай. Вече си го помислих — вдигна ръце Холдън.

Милър сви рамене и продължи към командния център.

— Доста големичък — кимна той към монитора с изображението на „Наву“.

— Заселнически кораб — поясни Холдън. — Такива като него ще ни дадат звездите.

— Или самотна смърт по време на дълго пътешествие към нищото.

— Знаеш ли, в тази галактика има цивилизации, които се забавляват, като изстрелват натъпкани с вируси куршуми по съседите си. В сравнение с тях нашият начин е далеч по-хуманен.

Милър обмисли думите му, кимна и се загледа към станцията. Придържаше се с ръка за пулта, за да не полети встрани, докато корабът извършваше дребни корекции на курса. Холдън се бе пристегнал в креслото. Дори когато се концентрираше, не можеше да координира движенията си достатъчно добре при ниска гравитация. Уменията му не биха могли да се мерят с тези на някой, израсъл от малък в подобна среда.

Наоми беше права. Далеч по-лесно беше да гледаш на поясните като на чуждоземци. По дяволите, ако успеят да създадат някое генериращо достатъчно кислород растение и да умалят скафандрите си до степен само да опазват телесната топлина, вероятно ще прекарват повече време в открития космос, отколкото на станцията.

Да, птичката беше излетяла от клетката, но все още крилата ѝ не бяха порасли достатъчно, за да отлети надалеч и да те забрави.

— Вярваш ли на този Фред? — попита Милър.

— В известен смисъл — отвърна уклончиво Холдън. — Последният път се държа добре с нас, когато всички искаха или да ни видят сметката, или да ни тикнат в затвора.

Милър изпръхтя, сякаш това доказваше нещо.

— Той е от СВП, нали?

— Аха — отвърна Холдън. — Но мисля, че е от истинския СВП. Не от каубоите, които искат да се гърмят с вътрешните. Нито от лудите глави, които призовават за война по радиото. Фред е политик.

— Ами онези, които държат властта на Церера?

— Не зная за тях — сви рамене Холдън. — Но Фред е единствената ни възможност. Ако не греша.

— И това не е малко — отсъди Милър. — Нали разбираш, че за „Протоген“ няма политическо решение.

— Няма — съгласи се Холдън и започна да си разкопчава коланите, докато „Роси“ влизаше на док със серия от металически удари. — Но Фред не е само политик.

* * *

Фред седеше зад огромното дървено бюро и четеше бележките, които Холдън бе писал за Ерос, издирването на Джули и откриването на стелт-кораба. Милър седеше срещу него и го разглеждаше както ентомолог нов вид насекомо, сякаш се питаше дали жили. Холдън беше от другата страна на Фред и се опитваше да не поглежда часовника на ръчния си терминал. На огромния екран зад бюрото „Науву“ висеше насред космоса като метален скелет на някакъв огромен и разлагащ се левиатан. Холдън различаваше ярките сини отблясъци от горелките на монтажниците. За да се занимава с нещо, се зае да ги брой.

Стигна до четирийсет и три, когато в полезрението му изплува една малка совалка, натоварена с метални тръби, прихванати от манипулаторни ръце, и приближи полузавършения заселнически кораб. Совалката се смали до глава на топлийка, преди да спре. За кратко „Науву“ премина в ума му трансформацията от огромен кораб сравнително близо до гигант на голямо разстояние. От това му се зави свят.

Ръчният му терминал изписука почти едновременно с този на Милър. Дори не го погледна, само го чукна по екранчето да млъкне. Вече знаеше какво трябва да прави. Извади малко шишенце, взе две сини таблетки и ги преглътна на сухо. Чуваше как Милър също вади таблетки. Експертната медицинска система му бе назначила седмично лечение с предупреждението, че ако не спазва графика, го очаква ужасна смърт. И той го спазваше. Щеше да го прави до края на живота си. Пропусне ли няколко таблетки, едва ли ще изкара дълго.

Фред приключи със записките, остави ръчния терминал на бюрото и потърка уморено очи. Изглеждаше остарял от последния път, когато Холдън се бе срещнал с него.

— Джим, ще ти призная, че нямам понятие какво може да означава това — рече той накрая.

Милър погледна към Холдън и изговори беззвучно „Джим?“ Холдън не му обърна внимание.

— Чете ли добавката от Наоми в края? — попита.

— Онази част с разпространението на нановируса, за да се повиши силата му?

— Да, тъкмо тя. Има логика, Фред.

Фред се засмя безрадостно, после забодя пръст в терминала.

— Това! — рече той. — Това може да се стори логично само на психопат. Нито един разумен човек не би го направил. Каквото и да смята, че може да спечели.

Милър се покашля.

— Имате ли да добавите нещо, господин Мулър? — попита Фред.

— Милър — поправи го детективът. — Да. Първо, при цялото ми уважение, не се самоаблуждавайте. Геноцидът е отдавна известен на човечеството. Второ, фактите не са въпроси. „Протоген“ заразиха станция Ерос със смъртоносна чуждоземна болест и сега наблюдават резултата. Защо — едва ли има значение. Трябва да ги спрем.

— Освен това — намеси се Холдън — мисля, че можем да засечем наблюдателната им станция.

Фред се облегна назад и фалшивата кожена облицовка изскърца под него. Беше доста тежичък, дори при една трета *g*.

— И как ще ги спрем? — попита той. Фред знаеше. Искаше само да чуе отговора от друг. Милър реши да приеме поканата.

— Ами като отидем при тях и ги гръмнем.

— Кои сме „ние“? — погледна го Фред.

— В СВП има предостатъчно луди глави, готови да се гърмят със Земята и Марс — обади се Холдън. — По-добре да им покажем истинските виновници.

Фред кимна по начин, който не говореше, че е съгласен с чутото.

— А вашата лабораторна мостра? Сейфът на капитана? — попита той.

— Тя си е моя — заяви Холдън. — Няма да преговаряме за това. Фред се разсмя отново, този път малко по-весело. Милър премигна изненадано и прикри усмивката си.

— И защо трябва да се съгласявам с вас? — попита Фред.

Холдън повдигна брадичка и се усмихна.

— Ами ако ти кажа, че съм скрил сейфа на орбита и съм го минирал с плутоний така, че да се превърне на прах заедно с всеки, който го докосне? — попита той.

Фред го гледа известно време и подхвърли:

— Само дете не си го направил.

— Е, не съм — призна Холдън. — Макар че бих могъл да твърдя обратното.

— Твърде си откровен с мен — усмихна се Фред.

— Не можеш да се доверяваш на никого, когато става въпрос за нещо толкова голямо. Ти вече се досещаш какво ще направя с него. Ето защо, докато не измислим нещо по-добро, нека си остане при мен.

Фред кимна.

— Добре — рече. — Съгласен.

38. МИЛЪР

Наблюдателната площадка бе обърната към „Науву“, докато бегемотът постепенно се доближаваше до предварително замислената конструкция. Милър седеше в края на тапицирана скамейка, сплел пръсти и зареял поглед към необятните простори на строителната площадка. След времето, прекарано на кораба на Холдън, а и преди това — на Ерос с неговата старомодна затворена архитектура, една толкова мащабна гледка му се струваше неестествена. Дори самата площадка беше по-голяма от „Росинант“, украсена с меки папрати и изваян от гипс бръшлян. Въздушните рециклатори бяха зловецко тихи и макар центробежната гравитация да бе почти същата като на Церера инерционната сила на Кориолис му се струваше различна.

Беше живял на Пояса през целия си живот и никога досега не бе виждал място, на което така недвусмислено да си дават среща богатството и вкусът. Наистина беше приятно, стига да не се съсредоточаваш прекомерно върху това.

Не беше единственият, примамен от откритите пространства на Тихо. Няколко десетки станционни работници седяха по пейките наоколо или се разхождаха на групички. Преди час от тук минаха Еймъс и Алекс, погълнати от разговор, и той не се изненада, когато след като повървя малко обратно към доковете, зърна Наоми, седнала сама, с купичка изстиваща храна до нея. Беше втренчила поглед в ръчния си терминал.

— Здравсти — поздрави той.

Наоми вдигна глава, позна го и се усмихна унесено.

— Здравсти.

Милър кимна към терминала и повдигна въпросително вежди.

— Комуникационна информация от онзи кораб — отвърна тя. Милър забеляза, че винаги го нарича „онзи кораб“. По същия начин, по който хората наричаха местопрестъплението „онова място“. — Всичко

е в кодиран сигнал и мислех, че няма да е трудно да засечем местонахождението му. Но...

— Но не се получава?

Наоми вдигна вежди и въздъхна.

— Въведох няколко възможни орбити. Ала нито една не съвпада. Може би използват ретранслиращи сонди. Преместват ги на определени места, откъдето да приемат и предават информацията. Кой знае?

— Някакви сведения от Ерос?

— Сигурно има — отвърна Наоми. — Но мислех, че тази задача няма да ме затрудни.

— Вашите приятели от СВП не могат ли да помогнат? — попита Милър. — Сигурно компютрите им са по-мощни. А вероятно разполагат и с по-добра карта за движението из Пояса.

— Вероятно — повтори тя.

Не можа да определи дали не вярва на този Фред, при който Холдън ги бе довел, или иска да е сигурна, че разследването ще е само нейно. Помисли си да ѝ предложи да се откаже, да го прехвърли на други, но не знаеше дали има моралното право да го стори.

— Какво има? — попита Наоми с неуверена усмивка.

Милър премигна озадачено.

— Подсмихваше се — каза тя. — Май преди не съм те виждала да се смееш. Искам да кажа — когато няма нищо смешно.

— Просто се сетих какво ми каза един мой партньор — че трябва да зарежеш някой случай, ако не ти върви.

— И какво по-точно каза?

— Че е като да се изсереш наполовина — отвърна Милър.

— Бил е доста цапнат в устата, а?

— Беше си съвсем наред за землянин — рече Милър и в ума му нещо прещрака. Той добави: — Чакай малко. Май ми хрумна нещо.

* * *

Хейвлок отвърщаше на повикванията му чрез кодиран сайт от един свръхголям сървърен куп на Ганимед. Заради огромното разстояние бе невъзможно да поддържат разговор в реално време.

Затова си разменяха съобщения, но и така се получаваше. Чакането изнервяше Милър. Беше настроил терминала си да се опреснява на всеки три секунди.

— Ще искате ли нещо друго? — попита жената. — Още един бърбън?

— Би било чудесно — прие Милър и провери дали Хейвлок му е отговорил. Не беше.

Подобно на наблюдателната площадка барът също гледаше към „Науву“ макар и от по-различен ъгъл. Огромният кораб все още изглеждаше отрязан отпред и само сноповете на фенерите довършваха идеята за крайната конструкция. Съвсем скоро на борда му щеше да се натовари група религиозни фанатици и той щеше да ги понесе с мъничкия си свят към мрака между звездите. Няколко поколения щяха да се родят и да умрат на борда и ако извадеха късмет да открият подходяща планета в края на пътуването, хората, слезли от кораба, никога нямаше да са познавали Земята, Марс или Пояса. Те вече щяха да са чуждоземци. Но какво ли щеше да стане, ако и те са заразени с протомолекулата?

Дали щяха да умрат като Джули?

Там, сред звездите, имаше живот. Вече имаха доказателство за това. Доказателство, появило се под формата на оръжие. Но какво им казваше то? Освен може би, че мормоните заслужават да бъдат предупредени на какво обричат своите праправнуци.

Той се засмя, когато осъзна, че вероятно Холдън би казал същото.

Бърбънът пристигна в мига, когато изписука терминалът. Видеофайлът бе кодиран и трябваше да мине още близо минута, преди да се разтовари. Което само по себе си беше добър знак.

Файлът се отвори и от екрана го погледна засмяното лице на Хейвлок. Изглеждаше по-добре, отколкото когато беше на Церера, и това си личеше по закръгленото му лице. Кожата му беше по-тъмна, но Милър не знаеше дали това е от използване на козметика или доскорошният му приятел се е пекъл на фалшива слънчева светлина. Едва ли имаше значение. Сега землянинът приличаше на някой богаташ.

— Здравсти, приятел — заговори Хейвлок. — Радвам се да те чуя. След случилото се с Шаид и СВП мислех, че сме на противоположни

страни. Хубаво, че си се измъкнал оттам, преди да се забърка кашата.

— Да, все, още работя за „Протоген“ и трябва да ти кажа, че тия момчета малко ме плашат. Знаеш, че и преди съм работил на договор към полицейски фирми и съм свикнал с хора със силово мислене. Но тези типове не са полицаи. По-скоро са войници. Нали се досещаш какво имам предвид?

— Официално не разбирам нищичко от живота на поясната станция, но нали знаеш как е? Аз съм от Земята. Доста от новите ми колеги ми разправят разни неща за Церера. Че съм работил с вакуумни глави. Ей от тоя род. Но поне засега съм от добрата страна на лошите. Така мога да нарека новата си работа.

Имаше някакво извинение в израза на лицето му. Милър го разбираше. Да работиш в някои компании бе почти като да си в затвора. Трябва да се адаптираш към житейските възгледи на хората около теб. Наемат се и поясни, но те никога не стават част от колектива. Като на Церера, само че от другата страна. В най-добрия случай Хейвлок би могъл да се сприятели с някои наемници от вътрешните планети, прекарващи бурни нощи из баровете на Пояса.

Но да се сприятели не означаваше да бъде един от тях.

— И така. Този път неофициално — да, в Пояса има тайна шпионска станция. Не съм чувал да я наричат Тот, но е напълно възможно. Някаква лаборатория, в която се правят дълбоко засекретени изследвания. Предимно научен екип, станцията не е особено голяма. Няма многочислена охрана, отбраната е автоматизирана.

— Не е необходимо да ти казвам, че ако се разбере, че координатите са изтекли от мен, дните ми са преброени. Така че изтрий файла, след като приключиш, и нека да не се срещаме за доста дълго време напред.

Инфофайлът бе съвсем малък. Три реда със споменатите координати. Милър го въведе в терминала си и изтри файла от сървъра на Ганимед. Чашата с бърбън бе съвсем близо до ръката му и той отпи. В гърдите му се разля топлина — от алкохола или може би от радостта от победата.

Той включи вградената камера.

— Благодаря. Длъжник съм ти. Ето и част от моята отплата. За станалото на Ерос: „Протоген“ е замесен в това, и то доста сериозно.

Ако има начин да прекратиш договора с тях, направи го. А ако се опитат да те пратят да дежуриш на тайната станция, не отивай.

Милър се намръщи. Тъжната истина беше, че Хейвлок вероятно бе последният му истински партньор. Единственият, който го бе смятал за свой равен. От онзи тип детективи, какъвто бе мечтал да стане и Милър.

— Пази се, партньоре — допълни той, затвори файла и го кодира, след което го прати. Имаше неприятното усещане, че това е последният му разговор с Хейвлок.

Сетне прати повикване до Холдън. На екрана се появи откритото, приятно и леко наивно лице на капитана.

— Милър — рече Холдън. — Всичко наред ли е?

— Да. Напълно. Трябва да разговарям с теб и този Фред. Можеш ли да го уредиш?

Холдън се намръщи, но кимна за потвърждение.

— Разбира се. Какво е станало?

— Зная къде е станция Тот — отвърна Милър.

— Какво знаеш?

Милър не отговори.

— И откъде, по дяволите, го научи?

Милър се ухили.

— Ако ти издам тази информация и тя изтече, един добър човек ще бъде убит — рече той. — Така че, нали разбираш какво се получава?

* * *

Докато Милър чакаше заедно с Холдън и Наоми да се появи Фред, хрумна му, че познава доста хора от вътрешните планети, които воюват *срещу* вътрешните планети. Или поне не воюват за тях. Фред, който навярно бе доста високопоставен член на СВП. Хейвлок. Три четвърти от екипажа на „Росинант“. Джулиет Мао.

Странно наистина. Но такъв бе животът. Може би защото гледаше на света с очите на Шадид и „Протоген“. Вярно е, че имаше две воюващи страни, но това не бяха вътрешните планети срещу Пояса. Беше война на хора, които смятаха за нормално да убиват други

хора само защото изглеждат и се държат различно, и на хора, които не мислеха по този начин.

Или пък просто не бяха наясно с всичко, което се случва. Макар че, в края на краищата, ако имаше възможност да изтика онези учени от станцията, човека на име Дрезден и неговите сподвижници през шлюза, Милър сигурно не би се поколебал за повече от миг. Кое то означаваше, че той също не е на страната на ангелите.

— Господин Милър. Какво мога да направя за вас?

Фред. Землянинът, работещ за СВП. Носеше синя риза и лъскави панталони. Би могъл да бъде архитект или важен чиновник в някоя уважавана компания. Милър се опита да си го представи как командва по време на битка.

— Можете да ме убедите например, че разполагате с нужното да бъде унищожена станцията на „Протоген“ — отвърна Милър. — И тогава ще ви кажа къде е.

Фред повдигна едва забележимо вежди.

— Влезте в кабинета ми — покани ги той.

Милър го последва. Холдън и Наоми също. След като вратата се затвори зад тях, Фред заговори първи:

— Не съм съвсем сигурен какво точно искате от мен. Нямам навика да правя стратегическите си планове достояние на широката общественост.

— Говорим за щурмуване на станцията — каза Милър. — Място със сериозно изградена защита и може би пазено от онези кораби, които унищожиха „Кентърбъри“. Без да проявявам неуважение, ми се струва, че това ще е доста костелив орех за аматьори като СВП.

— А... Милър?... — понечи да се намеси Холдън. Детективът вдигна ръка да го прекъсне.

— Мога да ви дам координатите на станция Тот — продължи той. — Но ако го направя, а се окаже, че не успеете да се справите както трябва, ще загинат доста хора. Не бих се съгласил това да се случи.

Фред завъртя глава като куче, дочуло непознат звук. Наоми и Холдън се спогледаха по начин, който Милър не успя да дешифрира.

— Това е война — подчерта той. — И преди съм работил със СВП и честно казано, вас, момчета, повече ви бива в дребни партизански сражения, отколкото да координирате нещо мащабно.

Половината от хората, които твърдяха, че говорят от ваше име, се оказваха само посредници, очакващи разпореждания. Виждам, че имате доста пари. Кабинетчетата ви си ги бива. Не мога да преценя обаче дали имате сили да се справите с онези копелдаци. Превземането на станцията няма да е игра. Не ме интересува колко симулации сте направили. Този път ще е наистина. Ако ще ви помагам, трябва да знам със сигурност, че можете да се справите.

Настъпи продължителна тишина.

— Милър? — наруши я Наоми. — Знаеш кой е Фред, нали?

— Тукашният говорител на СВП — отвърна Милър. — Което не ме впечатлява кой знае колко.

— Той е Фред *Джонсън* — натърти Холдън.

Фред повдигна лекичко вежди. Милър се навъси и скръсти ръце.

— *Полковник* Фред Лусиъс Джонсън — поясни Наоми.

Милър се ококори.

— Касапина от станция Андерсън?

— Същият — потвърди Фред. — Разговарях с централния съвет на СВП. Разполагам с десантен кораб и части, достатъчни за завземането на станцията. За въздушна поддръжка сме осигурили марсиански торпедоносец, последен модел на техниката.

— „Роси“? — досети се Милър.

— „Росинант“ — потвърди Фред. — А макар да не вярваш, истината е, че знам какво правя.

Милър сведе поглед надолу, после го стрелна към Холдън.

— *Онзи* Фред Джонсън? — попита той.

— Мислех, че си наясно.

— Брей. Чувствам се като кръгъл глупак.

— Ще ти мине — успокой го Фред. — Нещо друго ще искаш ли?

— Не — рече Милър. А после добави: — Всъщност, бих искал да участвам в десанта. Когато превземем станцията, искам да съм там.

— Сигурен ли си? — попита Фред. — Превземането на станцията не е игра. Защо смяташ, че би могъл да се справиш?

Милър сви рамене.

— Може би защото за целта са нужни координатите — рече той.
— А само аз ги знам.

Фред се разсмя.

— Господин Милър. Щом държите да отидете на онази станция и може би да си изгубите главата там, няма да ви заставам на пътя.

— Благодаря — кимна Милър. После извади ръчния си терминал и препрати координатите на Фред. — Ето ги. Източникът ми е достоверен, но едва ли знае всичко от първа ръка. Ще трябва да ги потвърдим, преди да действаме.

— Аз не съм аматьор — успокои го полковник Фред Джонсън, докато разглеждаше файла. Милър се изправи, нагласи си шапката и излезе. Наоми и Холдън тръгнаха с него. Когато стигнаха широкия обществен коридор, Милър погледна надясно и улови погледа на Холдън.

— Наистина мислех, че знаеш — рече Холдън.

* * *

Осем дни по-късно ги известиха, че е пристигнал товарният кораб „Ги Молилари“, пренасящ войници на СВП. Координатите на Хейвлок бяха потвърдени. Там наистина имаше нещо и изглежда, върху него се концентрираха доста кодирани сигнали от Ерос. Ако Милър искаше да участва, бе дошъл мигът да действа.

Седеше в каютата си на „Росинант“, може би за последен път. Осъзна за своя изненада, че това място ще му липсва. Въпреки недостатъците си Холдън бе свестен човек. Вярно, често вършеше необмислени неща, но Милър познаваше и други, които попадаха в същата категория. Щеше да му липсва странният говор на Алекс и добродушното ругаене на Еймъс. И така и нямаше да разбере дали между Наоми и капитана ще излезе нещо.

Отново трябваше да се върне към предишните си тревоги — към живота, в който нямаше достатъчно пари, нито знаеше какво ще последва. Какво всъщност ще прави след станция Тот? Дали ще намери друг кораб, който да го откара на някоя станция или към чийто екипаж да се присъедини. Може би ако успее да сключи договор, ще съумее да спести достатъчно, за да покрива медицинските си разходи.

Той провери пълнителя на пистолета. Прибра малкото резервни дрехи, които бе взел от Церера. Всичко, което притежаваше, се побра без проблеми в износения куфар.

Изключи осветлението и се насочи към асансьора. Холдън беше в камбуза, лицето му се гърчеше от нервен тик. Напрежението от очакваната битка вече се бе изписало на лицето на капитана.

— Е — поде Милър. — Започва се, а?

— Аха.

— Ама че пътуване беше. Не бих могъл да кажа, че беше приятно, но...

— Тъй де.

— Предай на другите всичко добро от мен.

— Ще го направя — обеща Холдън. После, докато Милър приближаваше вратата, неочаквано го попита: — Ако предположим, че се измъкнем невредими от това, къде ще се срещнем?

Милър се обърна.

— Не те разбирам — рече.

— Да, зная. Виж, вярвам на Фред, инак нямаше да дойда тук. Мисля, че той е честен човек и ще направи каквото е нужно. Но това не означава, че вярвам на всички в СВП. След като приключим с това, искам да събера отново екипажа. В случай че се наложи да се оттеглим бързо.

Милър усети, че нещо го парва болезнено зад гръдната кост. Не беше остра болка, по-скоро сякаш някой го стисна отвътре. Гърлото му се сви. Той се закашля, за да го прочисти.

— Ще се свържа с вас веднага щом стигна някое безопасно място — обеща Милър.

— Добре, но не се бави много. Ако на станция Тот има бордей, ще ми е нужна помощ, за да изчегъртам Еймъс отвътре.

Милър отвори уста, затвори я и опита отново.

— Тъй вярно, капитане — произнесе накрая с ободрен глас.

— И се пази — заръча му Холдън.

Милър излезе, поспря в прохода между кораба и станцията, докато овладее сълзите си, и после се отправи към десантния кораб.

39. ХОЛДЪН

„Росинант“ се носеше в космоса като мъртъв къс материя, премятащ се във всичките три измерения. С изключен реактор и изстинали каюти, той не отделяше нито топлина, нито електромагнитен шум. Ако скоростта му при сближаването със станция Тот не беше по-голяма от тази на изстрелян куршум, щеше да е неотличим от останалите тела из Пояса. На близо половин милион километра зад него „Ги Молилари“ бълваше всички възможни сигнали, които „Роси“ не смееше да си позволи, и бе разпалил двигателите си за дълго и постепенно снижаване на скоростта.

С изключено радио Холдън не можеше да чуе какво казват, но тъй като бе помогнал в написването на предупреждението сега то кънтеше в главата му: „Внимание! Тук транспортен кораб «Ги Молилари». След взрив на борда един от контейнерите ни се носи по маршрута пред нас. Предупреждаваме всички кораби в тази посока: контейнерът лети с висока скорост и не подлежи на контрол. Внимание!“

Имаше известни спорове по въпроса дали да пратят съобщение или не. Тъй като Тот бе тайна станция, вероятно използваша само пасивни сензори. Сканирането във всички посоки с радар или ладар щеше да ги освети като коледно дръвче. Беше напълно възможно с изключен реактор „Росинант“ да се прокрадне до станцията, без да бъде забелязан. Но Фред реши, че ако по някакъв начин ги засекат, ще събудят достатъчни подозрения, за да бъде организирана незабавна контраатака. Затова вместо да летят в мълчание, те решиха да вдигат шум и да разчитат, че създадената суматоха ще е на тяхна страна.

Ако имаха късмет, сензорите на станция Тот щяха да ги сканират и да видят, че това всъщност е голям къс метал, летящ по непроменлив вектор и без каквито и да било признаци за животоподдържаща активност. И после да престанат да им обръщат внимание и да ги оставят да се приближат. От голяма дистанция отбранителните

системи на станцията вероятно превъзхождаха способностите за защита на „Роси“. Но отблизо малкият маневрен кораб би могъл да снове чевръсто около станцията и да ѝ нанася големи поражения. Легендата им беше нужна само за да им спечели време, докато екипът на станцията се опитва да разбере какво става.

Фред и хората му бяха напълно уверени, че от станцията няма да открият огън, докато не са абсолютно сигурни, че са подложени на атака. „Протоген“ бе положил доста усилия, за да скрие изследователската си лаборатория. Веднага щом изстрелят първата си ракета, с анонимното им присъствие в тази част на космоса щеше да бъде приключено. В този настръхнал от войната район мониторите незабавно щяха да забележат термоядрените следи и да се запитат какво става. Откриването на огън щеше да е последната възможност за Тот.

На теория.

Но докато си поемаше бавно въздух в миниатюрната атмосфера, затворена в неговия шлем, Холдън си каза, че ако грешат, никога няма да го разберат. „Роси“ летеше съвсем слепешката. Радиовръзката бе прекъсната. Алекс бе навил една механична аларма и бе запааметил последователността на действията. Не можеха да се мерят по високотехнологични системи с Тот, затова се опитваха да я доближат на максимално нискотехнологично ниво. Но ако предположенията им се окажеха погрешни и станцията започнеше да стреля по тях, „Роси“ щеше да бъде превърнат в нагорещен облак без никакво предупреждение. Холдън веднъж бе разговарял с един будист, който твърдеше, че смъртта не е нищо повече от друга форма на съществуване и хората се страхуват единствено от непознатото, което лежи отвъд този преход. Всъщност смъртта без предупреждение беше за предпочитане, тъй като не оставаше място за страха.

Ето ти един силен аргумент.

За да се занимава с нещо, припомни си отново плана. Когато стигнат достатъчно близо, за да могат да стрелят по станцията, Алекс ще запали двигателя и ще премине в спиращ режим при близо десет g. Същевременно „Ги Молинари“ ще започна да излъчва радиосмуцения и лазерни сигнали към станцията, за да обърка поне за кратко целеуказващите ѝ системи, докато „Роси“ определи курс за атака. После „Роси“ ще се заеме със защитата на станцията и ще

обезвреди всичко, което би могло да засегне сериозно „Молинари“, а през това време десантният кораб ще пробие отвор в станцията и ще стовари щурмовата група.

Имаше доста рисковани моменти в този план.

Ако станцията реши да открие огън по-рано от очакваното, „Роси“ ще загине преди още да е започнал битката. Ако целеуказващата система на Тот преодолее смущенията от „Молинари“, ще открие огън по „Роси“, преди да е заел позиция. А и дори всичко дотук да мине според предположенията, все още оставаше въпросът с щурмовата група, която трябваше да си проправя път с бой по коридорите, докато се добере до мозъчния център на станцията. Дори най-добрите космопехотинци от вътрешните планети се страхуваха от подобни щурмови операции, и съвсем основателно. Придвижването из непознати коридори без никакво прикритие, докато противникът определя къде и кога да ти устрои засада, бе един от най-ефикасните способности да изгубиш хората си. При тренировъчни симулации в земния флот Холдън никога не бе виждал пехотинците да се справят с по-малко от шейсет процента загуби. А това бяха космопехотинци от вътрешните планети, с години тренировки зад гърба си и оборудване последна дума на техниката. Тук имаха каубои от СВП със снаряжение, събрано отгук-оттам в последната минута.

Но дори това не бе истинската причина за безпокойството на Холдън.

Това, което наистина го тревожеше, бе голямото топло петно на няколко десетки метра над станция Тот. „Молинари“ го бе засякъл и им бе пратил предупреждение малко преди да преустанови контакта с тях. С опита си от предишните срещи със стелт-кораби никой на борда на „Роси“ вече не се съмняваше какво се спотайва там.

Битката за станцията щеше да е свирепа дори от къса дистанция, когато повечето от предимствата ѝ щяха да бъдат неутрализирани. Но Холдън не очакваше скритият кораб да открие по тях ракетен огън. Алекс го бе убедил, че при стрелба от подобно разстояние съществува доста голям риск да бъде увредена станцията и че повишената маневреност на „Роси“ ще е достатъчна, за да надиграе тежковъоръжения кораб. Стелт-фрегатите бяха стратегическо оръжие — обясни той, — а не тактическо. Холдън не посмя да попита: „Тогаво защо са докарали една тук?“

Повдигна ръка към лицевото стъкло, не различи нищо на екранчето и тихо изруга. Скафандърът му работеше в минимален режим и всички прибори бяха изключени. Единствената действаща система бе за циркулацията на въздуха и тя бе съвсем механична. Ако нещо я запуши, нямаше да има предупредителни светлини, просто щеше да се задуши и умре.

Той огледа тъмната каюта и изстена на глас:

— Хайде де, колко още?

Сякаш в отговор светлините в каютата трепнаха. В шлема му се чу радиошум, после гласът на Алекс произнесе:

— Интеркомът включен.

Холдън се зае да включва и останалите системи на скафандъра.

— Реактор — рече той.

— Две минути — отвърна Еймъс от машинното.

— Главен компютър.

— Трийсет секунди до рестартиране — докладва Наоми и му махна откъм командния център. Вече беше достатъчно светло, за да я вижда.

— Оръжия?

Алекс се разсмя в слушалките.

— Оръжейни системи включени — отвърна той. — Веднага щом Наоми ме свърже с целепрехващания компютър, ще сме готови да хвърляме камъни.

Шумът от отрететираните действия на екипажа му подейства успокояващо. Дори само видът на Наоми в далечния край на помещението бе достатъчен, за да се ободри.

— Би трябвало компютърът вече да е включен — съобщи Наоми.

— Прието — отзова се Алекс. — Визуални прибори включени. Радар — включен. Ладар — включен. По дяволите, Наоми, виждаш ли това?

— Виждам — изпъшка Наоми. — Капитане, прехванахме двигателните сигнатури на стелт-кораба. Те също затоплят машините.

— Очаквах го — каза Холдън. — Всички да се придържат към задачите си.

— Една минута — предупреди Алекс.

Холдън включи своя пулт и извади тактическия дисплей. На визоскопа станция Тот следваше лениво орбитата си, а тъмното петно

над нея се бе затоплило достатъчно, за да придобие очертания на корпус.

— Алекс, това там не ми прилича на последната фрегата — отбеляза Холдън. — „Роси“ разпозна ли го?

— Още не, капитане, но работи по въпроса.

— Трийсет секунди — провикна се Еймъс.

— Засичам ладарно сканиране от станцията — докладва Наоми. — И повишени радиосмущения.

Холдън погледна екрана си, докато Наоми се опитваше да определи дължината на вълната, която станцията използваше, за да ги прехване, и същевременно започна да я облива с техни лазерни сигнали, за да обърка ехото.

— Петнайсет секунди — долетя гласът на Еймъс.

— Добре, деца, затягайте коланите — нареди Алекс. — Включвам форсаж.

Още преди Алекс да произнесе тези думи, Холдън почувства десетина игли, които се забиха в тялото му през седалката и го натъпкаха с лекарства, за да може да преживее предстоящото рязко забавяне на скоростта. Кожата му се затопли и изопна, топките му запълзяха нагоре към корема. Алекс сякаш говореше на забавен каданс:

— Пет... четири... три... две...

Така и не каза *едно*. Вместо това върху гърдите на Холдън се стоварила хиляда килограма, докато двигателите на „Роси“ преминаваха в спиращен режим при десет *g*. Холдън имаше усещането, че белите му дробове стържат вътре в гърдния кош в последни отчаяни усилия да не се сплескат. Но креслото го обгърна с меката прегръдка на изпълнената с гел тапицерия, медикаментите поддържаха равномерния ритъм на сърцето и мозъчната функция. Холдън не изгуби контакт със света. Дори жестоката маневра да убиеше тялото му, щеше да е в съзнание поне докато приключи.

В шлема му ехтеше мъчително дишане и хъркане — не само неговото. Еймъс дори успя да изругае, преди ченето му да се отпусне. Холдън не чуваше шумовете от усилията, които полагаше „Роси“, за да изпълни заповедта, но усещаше промяната в курса и вибрациите през креслото. Яка машина. По-здрава от всички тях. Щяха отдавна да са мъртви, преди корабът да достигне тягата, която да го разруши.

Облекчението настъпи толкова внезапно, че Холдън едва не повърна. Лекарствата в кръвта му се погрижиха и за това. Той си пое дълбоко въздух и сухожилията в гърдния му кош изпукаха болезнено.

— Проверка — промърмори. Челюстта го болеше.

— Радиопредавателят прехванат — докладва незабавно Алекс. Предавателят на станция Тот бе първи в списъка с целите им.

— Всички системи работят — извика отдолу Еймъс.

— *Сър* — предупредително промълви Наоми.

— Виждам го, мамка му — рече Алекс.

Холдън раздели монитора си, за да може да следи и това, което наблюдава Наоми. На нейния екран „Роси“ вече бе установил защо не може да идентифицира стелт-кораба.

Имаше два кораба, а не една голяма и непохватна фрегата ракетоносец, около която да танцуват, докато я разпарят на части от близка дистанция. Щеше да е толкова лесно. Ала това бяха два далеч по-малки кораба, почти прилепени един до друг, за да заблудят вражеските сензори. И сега те едновременно стартираха двигателите си и се разделяха.

„Е, добре — въздъхна Холдън. — Нов план.“

— Алекс, привлечи им вниманието — нареди. — Не бива да им позволяваме да се насочват към „Молинари“.

— Разбрано — отвърна Алекс. — Пускам първото.

Холдън почувства разтърсването на корпуса, когато Алекс изстреля торпедо по единия от двата кораба. Малките кораби рязкоменяха скоростта и вектора, а торпедото бе изстреляно прибързано и от неподходящ ъгъл. Нямаше да попадне в целта, но поне „Роси“ вече не беше единствената заплаха върху противниковите монитори. И това бе добре.

Двата малки кораба се стрелнаха в противоположни посоки, като изхвърляха зад себе си облаци от светлоотразителни ленти и лазерни отблясъци. Торпедото се поколеба за миг по своята траектория, после се отклони в случайно избрана посока.

— Наоми, Алекс, имате ли представа с какво се сблъскахме тук? — попита Холдън.

— *Сър*, „Роси“ все още не ги разпознава — докладва Наоми.

— Нова конструкция на корпуса — обади се веднага след нея Алекс. — Но летят като бързи прехващачи. Предполагам, че имат по

едно-две торпеда в апарат под търбуха и зенитно ЕМ оръдие на кила.

По-бързи и по-маневрени от „Роси“, но ще могат да стрелят само в една посока.

— Алекс, ела при мен да... — гласът на Холдън замря, когато „Росинант“ се разтресе и подскочи настрани, хвърляйки ги с бясна сила върху изопнатите предпазни колани.

— Удариха ни! — извикаха едновременно Еймъс и Алекс.

— Станцията стреля по нас с тежкокалибрено гаусово оръдие — допълни Наоми.

— Щети? — попита Холдън.

— Проектилите минаха през нас като през масло, капитане — докладва Еймъс. — Камбузът и ремонтното са поразени. Индикаторите на пулта светят в жълто, но няма пострадали от екипажа.

„Няма пострадали“ звучеше добре, но Холдън не почувства облекчение.

— Алекс — рече той. — Забрави дребосъците и се съсредоточи върху предавателя.

— Разбрано — откликна Алекс и „Роси“ изви рязко встрани, след като пилотът смени курса, за да подготви торпедната атака срещу станцията.

— Наоми, веднага щом първият от тези изстребители излезе на атакуваща позиция, заслепи го с лазера и започни да изхвърляш примамки.

— Да, сър — отвърна тя. Може би лазерът щеше да успее да заблуди мерниците му за няколко секунди.

— Станцията открива огън с късообхватните оръдия — съобщи Алекс. — Сега ще ни раздруса здравата.

Холдън се прехвърли от екрана на Наоми на пилотския. Мониторът се изпълни с хиляди бързо движещи се светлинни топчици, а зад тях се въртеше станция Тот. Радарният компютър на „Роси“ очертаваше насрещния оръдеен огън върху лицевия дисплей на Алекс с ярка светлина. Тя се движеше с невероятна скорост, но благодарение на вградената система пилотът светкавично можеше да се ориентира откъде идва и накъде отива. Алекс реагира на заплахата рефлексивно, като изнесе кораба встрани от вектора на залпа, това бяха почти хаотични маневри, принуждаващи автоматичните мерници на оръдията да се пренастройват непрестанно.

От гледна точка на Холдън всичко това приличаше на игра. От станцията извираха невероятно бързи светещи топки, все едно дълга и тънка перлена огърлица. Корабът се местеше постоянно, търсеше пролуки между низовете и отскачаше веднага щом насрещният огън го намираще. Но Холдън знаеше, че всяка една от тези сияещи топчици представлява проектил с волфрамов кожух и сърцевина от обеднен уран, движеща се със скорост от няколко хиляди метра в секунда. Ако Алекс изгуби играта, щяха да го разберат, когато „Росинант“ бъде натрошен на части.

Холдън едва не изскочи от кожата си, когато Еймъс се обади:

— По дяволите, капитане, имаме изтичане. Три от десните маневрени двигатели губят водно налягане. Ще трябва да запуша пробойната.

— Разбрано, Еймъс. Действай бързо — нареди Холдън.

Механикът само изсумтя в отговор.

На своя монитор Холдън гледаше как станция Тот се увеличава бързо във визоскопа. Някъде зад тях двата изстребителя вероятно вече обръщаха. При тази мисъл Холдън усети неприятен сърбеж в тила, но се постара да не се разсейва. „Роси“ не разполагаше с толкова много торпеда, че Алекс да стреля непрестанно по станцията с надеждата поне някое от тях да премине заградителния огън. Алекс трябваше да ги приближи дотолкова, че оръдията да не успяват да прострелят торпедата.

Върху предния дисплей се появи синя светлина, обрамчваща централната част на станцията. Осветеният район се увеличи на един малък подекран. Холдън различаваше ясно сателитните чинии и антените на предавателите и целеуказателите.

— Пускам торпедо — обяви Алекс и „Роси“ се разтресе от изстрелването на второто торпедо.

Холдън подскочи рязко в креслото, но ремъците го върнаха назад. Алекс бе подкарал „Роси“ в серия от неистови маневри, после внезапно снижи скоростта, за да избегне последния залп на оръдията за близък бой. Холдън втренчи поглед в екранчето тъкмо в мига, когато червената точка на тяхното торпедо навлезе в тъмния кръг на станцията и удари предавателите. За секунда на екрана блесна ярка светлина, после угасна. Почти в същия миг заградителният огън секна.

— Боже всемо... — изпъшка Холдън, но бе прекъснат от вика на Наоми:

— Първи изстребител стреля! Две бързи цели в посока към нас!

Холдън превключи обратно на нейния екран и видя, че радарният компютър проследява двата изстребителя и два по-малки, но далеч по-бързи обекта, движещи се на пресечен курс с „Роси“.

— Алекс! — извика той.

— Виждам ги, шефе. Преминаваме в отбранителен режим.

Холдън отново потъна в креслото, когато Алекс даде форсаж. Стабилният тътнеж на двигателите за миг се наруши и Холдън осъзна, че усеща с рецепторите си картечния огън на техните отбранителни оръдия, опитващи се да прострелят преследващите ги ракети.

— Мааамка му! — изруга тихо Еймъс.

— Какво става? — попита Холдън и превключи на камерата в скафандъра на Еймъс. Механикът се намираше в някакво мъждиво осветено тясно пространство, изпълнено с тръби и кабели. Вероятно беше между вътрешния и външния корпус. Пред него един сноп от тръби изглеждаше като строшена кост. Наблизо трепкаше пламъкът на изпуснатата горелка. Корабът се тресеше ужасно и механикът се удряше в стените.

— Пропуснаха ни! — обяви по интеркома Алекс.

— Кажи на Алекс да престане да ни подмята — изпъшка Еймъс.
— Не мога да си удържам инструментите.

— Еймъс, връщай се в креслото! — обади се Наоми.

— Съжалявам, шефе. — Еймъс изпъшка отново, пресегна се и дръпна една от прекъснатите тръби. — Ако не я поправя, ще започнем да губим налягане и Алекс няма да може да завива надясно. Обзалагам се, че това ще ни създаде сериозни проблеми.

— Продължавай работата, Еймъс — реши Холдън въпреки протестите на Наоми. — Но се хвани някъде. Ще има още сътресения.

— Разбрано — отвърна механикът.

Холдън се върна към картината от дисплея на Алекс.

— Капитане — повика го Наоми. В гласа ѝ се долавяше страх. — Еймъс се готви да...

— Просто си върши работата. А ти върши своята. Алекс, трябва да се справим с онези двамата, преди „Молинари“ да се приближи.

Прати ми пресечни координати за един от тях и да приключваме с него.

— Тъй вярно, капитане. Аз ще поема втория негодник. Но ще ми трябва помощ за първия.

— Първият е грижа на Наоми — отвърна Холдън. — Постарай се да не го допускаш точно зад нас, докато се разправяме с приятелчето му.

— Разбрано — рапортува Наоми с напрегнат глас.

Холдън пак се върна към камерата на Еймъс, но засега механикът, изглежда, се справяше отлично. Беше прерязал повредената тръба с горелката и наблизко се виждаше резервна.

— Еймъс, пристегни резервната тръба да не те удари — предупреди го Холдън.

— При цялото ми уважение, капитане, точно сега правилата за безопасна работа могат да ме цунат отзад. Смятам да приключа колкото се може по-скоро и да се махна оттук.

Холдън се поколеба. Ако Алекс реши да промени внезапно курса, тръбата щеше да се превърне в снаряд и би могла да убие Еймъс и да пробие корпуса на „Роси“. „Еймъс знае какво прави“ — реши той накрая.

Насочи поглед към екрана на Наоми, която обливаше малкия изстребител с всички смущения, на които бяха способни предавателите им, опитвайки се да го заслепи със светлинни и радиосигнали. После се прехвърли на своя тактически дисплей. „Роси“ и двата изстребителя летяха в насрещен курс с убийствена скорост. Веднага щом премина дистанцията, отвъд която торпедният огън не може да се избегне, вторият изстребител пусна и двете си ракети. Алекс маркира двете бързи цели за заградителен огън и продължи на пресечен курс, но се въздържаха да пуска ракетите.

— Алекс, защо не стреляш? — попита Холдън.

— Ще гръмна неговите торпеда, после ще се приближа и ще го накълцам от упор с оръдията — отвърна пилотът.

— Защо?

— Не разполагаме с безкрайно много торпеда. Няма да ги хабя за тези дребни копелдаци.

Приближаващите се торпеда описаха дъга на дисплея на Холдън и в този миг корабът се разтнесе от залповете на оръдията.

— Алекс — повика го капитанът. — Не сме плащали за този кораб. Можеш да изразходваш всичко, което е на борда. Ако ме убият заради пестенето на муниции, да знаеш, че ще се постарая да го впиша като недостатък в досието ти.

— Щом поставяш въпроса така... — Алекс млъкна. — Изстрелвам торпедо.

Червената точица на тяхното торпедо се стрелна към двата изстребителя. Приближаващите се ракети непрестанно скъсяваха дистанцията и после едната изчезна от дисплея.

— Мамка му — произнесе с безизразен глас Алекс и после „Росинант“ подскочи толкова рязко встрани, че Холдън си строши носа в лицевото стъкло на шлема. На всички монитори мигаха тревожни жълти светлини, но за щастие корабът бе разгерметизиран и във вакуума Холдън не чуваше воя на сирените. Тактическият дисплей премигна, угасна за миг и отново се включи. Когато светна, и трите торпеда, както и вторият изстребител бяха изчезнали. Първият продължаваше да се носи към тях откъм кърмата.

— Повреди? — извика Холдън, надявайки се, че интеркомът работи.

— Голяма пробойна във външния корпус — докладва Наоми. — Четири от маневрените двигатели са извън строя. Едно от оръдията не функционира. Изгубили сме и част от кислородните резерви и екипажният шлюз е на кайма.

— Защо сме още живи? — удиви се Холдън, докато преглеждаше доклада за щетите, и после превключи на камерата на Еймъс.

— Акулата ни пропусна — обади се Алекс. — Оръдията я сгащиха, но беше доста близо. Бойната глава се взриви и ни посипа с шрапнели.

Изглежда, Еймъс се движеше.

— Еймъс! — повика го Холдън. — Докладвай!

— Да, да, още съм жив, капитане. Вкопчих се в нещо да не би пак да ни ударят. Мисля, че счупих ребро при удара в една от подпорите. Добре, че не се мотах одеде с онази тръба.

Холдън нямаше време да му отговори. Върна се на тактическия дисплей и втренчи поглед в приближаващия се бързо изстребител. Вече беше изстрелял торпедата си, но от близка дистанция можеше да го довърши с оръдията.

— Алекс, можеш ли да обърнеш обратно и да намериш удобна позиция, за да се справим с последния?

— Работа по въпроса. Вече не сме толкова маневрени — отвърна Алекс и „Роси“ отново взе да лъкатуши.

Холдън превключи на телескоп и го насочи към приближаващия се изстребител. При максимално увеличение цевите на оръдията му изглеждаха големи като коридорите на Церера и по всичко личеше, че се целят право в него.

— Алекс — промърмори той.

— Зная, капитане. Но „Роси“ е сериозно ранен.

Вражеските оръдия се завъртяха, готвейки се за залпа.

— Алекс, убий го. Убий го, убий го, убий го!

— Пускам торпедо — съобщи пилотът и „Росинант“ потрепери.

Пултът на Холдън превключи автоматично от визоскоп на тактически монитор. Торпедото на „Росинант“ се стрелна срещу вражеския кораб и почти в същия миг изстребителят откри огън с оръдията. На дисплея приближаващите се проектили бяха като малки червени точки, твърде бързи, за да ги проследи.

— Огън от... — извика той и в този миг „Росинант“ сякаш се разпадна.

* * *

Холдън отвори очи.

Каютата на кораба бе изпълнена с летящи предмети и късчета свръхнагрят метал, които наподобяваха бавно сипещи се искри. Без въздух те отскачаха от стените и продължаваха да се реят, изстивайки постепенно като лениви светулки. Холдън имаше смътен спомен, че един от мониторите на стената се бе откъснал, сетне отскочи от три стени като билиардна топка и накрая го удари под гръдната кост. Погледна надолу и видя парче от монитора да се върти кротко на няколко сантиметра пред лицето му, но в скафандъра не зееше дупка. Коремът обаче го болеше.

Затова пък имаше голяма дупка в креслото до Наоми и отвътре бавно изтичаха зелени топчета гел и се разсейваха в безтегловността. Холдън погледна към дупката, сетне откри точно противоположен

отвор в тавана и осъзна, че снарядът е преминал на сантиметри от крака на Наоми. Потрепери неволно и усети, че му призлява.

— Какво, за бога, беше това? — попита Еймъс тихо. — Предлагам повече да не го правим.

— Алекс? — извика Холдън.

— Още съм тук, капитане — отвърна пилотът със зловещо спокойствие.

— Пултът ми е повреден — съобщи Холдън. — Убихме ли онзи кучи син?

— Да, капитане, мъртъв е. Не повече от пет-шест снаряда попаднаха в „Роси“. Явно са преминали покрай нас от кърмата към носа. Добре, че стените имат шрапнелоулавяща мрежа.

Едва сега гласът на Алекс потрепери. Навярно щеше да добави: „Инак всички щяхме да сме мъртви“.

— Наоми, свържи ме с Фред.

Наоми не реагираше.

— Наоми?

— Да. Фред — отзова се тя и чукна по екрана.

В първия миг шлемът на Холдън се изпълни с пукот, после над него се извиси гласът на Фред.

— Говори „Ги Молинари“. Момчета, радвам се, че сте живи.

— Прието. Можете да започнете десанта. Съобщете ни, когато ще е безопасно да докуцукаме до някой от доковете.

— Разбрах ви — каза Фред. — Ще ви намерим някое хубаво местенце да кацнете. Край на връзката.

Холдън освободи закопчалката на ремъците и излетя към тавана. Тялото му бе изтръпнало.

„Добре, Милър. Твой ред е.“

40. МИЛЪР

— Ой, папка — заговори го хлапето в противоускорителното кресло отдясно. — Яко си лашкан май, а?

Бойният скафандър на хлапето имаше маскировъчен зелен цвят и ставните съчленения бяха подсилени срещу удари. Лицето зад лицевата маска можеше да е на петнайсетгодишен. Съдейки по жестовете му, бе прекарал целия си досегашен живот във вакуумни скафандри, а диалектът му бе чист поясен креолски.

— Аха — отвърна Милър и вдигна ръка. — Имах някои премеждия напоследък. Ще се справя.

— Ще се справиш, правиш, направиш — бърбеше хлапето. — Но се гепи за мъжкия, че да не ти изфиряса въздухът, ако те бамнат.

„Никой на Марс или на Земята няма да има и най-малка представа какво казваш — помисли си Милър. — Сигурно половината жители на Церера ще се подразнят от такъв жаргон. Нищо чудно, че нямат нищо против да изтребват хора като теб.“

— Ще се постарая — каза на глас. — Ти върви напред, а аз ще ти пазя гърба.

Хлапето се ухили. Милър бе виждал хиляди като него. Подрастващи момчурляци, опитващи се да спечелят вниманието на момичетата, като правят всякакви рисковани неща, но тъй като живееха на Пояса, всяка погрешна стъпка можеше да се окаже фатална. Беше виждал хиляди. Бе арестувал стотици. Беше гледал десетки, отнасяни в чували за трупове.

Той се наведе напред и плъзна поглед по редовете от противоускорителни кресла, изпълващи вътрешността на „Ги Молинари“. По най-бърза преценка трябваше да са към стотина. Така че имаше доста сериозни шансове до няколко часа да види още поне няколко десетки младоци в онези чували.

— Как се казваш, хлапе?

— Диого.

— Милър — представи се детективът и му подаде ръка. Скафандърът, който бе взел от „Росинант“, бе доста по-добър от този на хлапето и пръстите му се сгънаха при ръкостискането.

Ако трябваше да бъде честен, Милър не беше готов за щурма. Все още имаше пристъпи на гадене и ръката започваше да го боли всеки път, когато нивото на медикаментите в кръвта му спадаше. Но имаше опит с оръжията и вероятно знаеше повече за коридорните битки от деветдесет процента от тези израсли на междуастероидни влекачи хлапета. Опит, който би трябвало да му е от полза.

Интеркомът изпука.

— Говори Фред. Получихме съобщение от въздушния ескорт — имаме зелена светлина за щурм до десет минути. Започнете последна проверка.

Милър се облегна в креслото. Въздухът се изпълни с потракване на оръжие и скафандри. Той самият бе проверил снаряжението си няколко пъти и не изпитваше желание да го прави отново.

След няколко минути щяха да преминат на тяга. Нямаше да получат пълен коктейл от противоускорителни медикаменти, тъй като щяха да влязат в бой направо от креслата. Нямаше смисъл да започват атаката дрогирани.

Джули се бе опряла на стената до него, косите ѝ се развяваха, сякаш се намираще под водата. Някаква призрачна светлина трепкаше върху лицето ѝ. Портрет на млада състезателка със скутери в образа на русалка. Тя се усмихна на тази мисъл и Милър ѝ отвърна с усмивка. Знаеше, че ще е тук. Заедно с Диого, Фред и останалите доброволци от СВП, патриоти от вакуума, тя бе заела мястото си в противоускорителните кресла, облечена с взета кой знае откъде броня, на път към една станция, където не я очакваше нищо друго, освен сигурна смърт. В името на всеобщото добро. В известен смисъл Милър бе заел нейното място. Беше се превъплътил в нея.

„Те успяха“ — каза Джули или може би само си го помисли. Щом имаше зелена светлина за щурм на станцията, значи хората от „Росинант“ бяха оцелели — поне достатъчно дълго, за да неутрализират защитата. Милър кимна, за да ѝ покаже, че я е чул, и в този миг рязкото ускорение го притисна в креслото толкова силно, че за миг съзнанието му замержеля и всичко наоколо потъмня. Като по команда противоускорителните кресла се завъртяха в посоката на

новия вектор на движение. В гърба му се забиха игли. Нещо се бе случило, нещо толкова силно и страшно, че бе накарало „Ги Молинари“ да звънти като гигантска камбана. Вероятно бяха взривили външния корпус на станцията. Светът се завъртя рязко наляво, креслото отново го последва, докато корабът синхронизираше орбитата си с въртенето на станцията.

Някой му крещеше.

— Давай, давай, давай!

Милър вдигна автомата, потупа пистолета в кобура и се присъедини към тълпата, напиреща към изхода. Тъгуваше за шапката си.

Сервизният коридор, в който се озоваха отвъд пробойната, бе тесен и мъждив. Според плановете, предоставени от инженерите на Тихо, не би трябвало да очакват сериозна съпротива, докато не наближат обитаемите части на станцията. И това бе първата им грешка. Милър се блъсна в човека пред него и в този миг в дъното на коридора един автоматично управляван лазер покоси първите редици.

— Трета група! Обгазете го! — извика Фред в слушалките и в пространството пред тях разцъфнаха малки бели облачета антилазерен дим, които бързо се разширяваха. При следващия изстрел на лазера стените се озариха в налудничави пъстри светлини и въздухът се изпълни с миризмата на горяща пластмаса, но никой не загина. Милър отново закричи напред и скоро се озова върху червена метална рампа. Отпред тресна пластичен експлозив и една сервизна врата изхвърча от пантите си.

Коридорите на станция Тот бяха широки и просторни, украсени със саксии с бръшлян, ниши с пейки и малки дръвчета бонзай. Мека, бяла, имитираща слънчевата светлина се стелеше от тавана и човек се чувстваше като богаташ в хотел за лечебни процедури. Подът бе застлан с мек килим.

Върху лицевото стъкло с пунктир се очертаваше маршрутът, който трябваше да следва щурмовата група. Сърцето на Милър лумкаше учестено, но умът му бе хладен като лед. На първото кръстовище бе вдигната барикада от мъже с униформи на „Протоген“. Войниците от СВП се отдръпнаха назад, използваха за прикритие извивката на тавана. Стреляха съвсем ниско над пода.

Гранатите, с които бяха въоръжени, бяха идеално гладки сфери, без никакви отворстия по тях — дори за детонатори. Не се търкаляха по килима така добре, както щяха да го правят върху камъни, и само една от всеки три избухваше в близост до барикадата. Сътресението се усещаше като директен удар по тъпанчетата, тесните, херметично затворени коридори изстрелваха ударната вълна обратно към тях със същата сила, с която я насочваха към противника. Но барикадата не издържа и рухна, а мъжете от „Протоген“ отстъпиха.

Всички се хвърлиха напред и тогава Милър чу как новите му другари надават едновременно победен вик. Звукът бе приглушен, сякаш се намираха много далече от него. Може би шлемът не го бе предпазил достатъчно от ударната вълна и сега трябваше да продължи боя със спукани тъпанчета, което не беше никак добре.

Но тогава заговори Фред и гласът му бе все така ясен.

— Спри настъплението! Останете на позиция!

Младоците от СВП се поколебаха. Гласът на Фред ги дърпаше като камшик. Но те не бяха истински войници. Дори не бяха полицаи. Това беше поясна милиция, дисциплината и уважението към старшия по чин не им бяха вгълпени. Те се забавиха. Започнаха да се озъртат. И благодарение на това, когато свиха зад ъгъла, не попаднаха в клопката.

Следващият коридор беше прав и дълъг и водеше — според схемата на лицеви дисплей — до сервизна рампа за контролния център. Изглеждаше пуст, но на една трета от разстоянието до края килимът се вееше, сякаш имаше парцаливи пискюли. Едно от хлапетата до Милър изпъшка и рухна на пода.

— Използват извивката на стената за рикошет на специални отскачащи куршуми — обясняваше Фред в слушалките. — Наведете се и правете точно каквото ви казвам.

Спокойният му глас имаше по-голям ефект от виковете преди малко. Милър си помисли, че дори усеща нещо повече. Някаква безмерна сигурност. Касапина от станция Андерсън сега бе във вихъра си, водеше войниците си срещу тактика и стратегия, които сам бе създавал във времето, когато той самият бе врагът.

Щурмовата група продължи бавно напред до първото ниво, после до следващото и следващото. Въздухът постепенно се изпълваше с дим и отломки от тапицерия. Широките коридори се отваряха към просторни площадки и пресечки, наподобяващи

затворнически дворове заради охранителните кулички, откъдето ги обстрелваха хората от „Протоген“. Страничните коридори бяха затворени, охраната там се опитваше да ги насочи към места, където щеше да ги посрещне кръстосан огън.

Не се получи. Войниците разбиваха вратите и се прикриваха в богато обзаведените стаи, нещо средно между лекционни зали и фабрични комплекси. На два пъти бяха атакувани от цивилен персонал, все още по работните си места. Момчетата от СВП ги покосиха. Онази част от ума на Милър, която бе най-близо до професионалната му етика, се свиваше при тази гледка. Тези хора бяха цивилни. Убийството им не беше оправдано с нищо. Но сетне Джули зашепна в главата му: „Тук никой не е невинен“. И той се съгласи.

Оперативният център бе надолу по едва доловимия гравитационен кладенец и се оказа по-добре защитен от всичко досега. Милър заедно с още петима, направлявани от всезнаещия глас на Фред, се прикриха в един страничен сервизен коридор и поддържаха равномерен огън към главния коридор, за да не позволят на „Протоген“ да организира контраатака. Милър провери автомата си и остана изненадан колко много муниции са му останали.

— Ой, папка — повика го някой отзад и Милър се усмихна, познал гласа на Диого. — Денят е ден, *пасса*?

— Виждал съм и по-лоши — отвърна Милър, но кимна. Опита се да се почеше по ожуления лакът, но не можа да го достигне заради бронираните плочи.

— *Бекас ту?* — попита Диого.

— Не, добре съм. Заради това място е, малко ме обърква. Прилича на спа-хотел, но същевременно е построено като затвор.

Момчето размаха ръка в знак, че не го разбира.

— Тези дълги коридори и тесни странични алеи — продължи да обяснява Милър. — Не бих го проектирал така.

Въздухът зазвъня и Диого рухна, а главата му се блъсна в пода и отскочи. Милър извика и се претърколи. Зад тях в страничния коридор две фигури с униформи на „Протоген“ се притиснаха към стените. Нещо изсвистя покрай лявото ухо на Милър, друго отскочи от една пластина на бронята му и той изпита чувството, че са го ударили там с чук. Милър отвърна на огъня, без дори да повдига автомата до лицето

си, плюеше ответния огън сякаш е някакво продължение на волята му. Другите трима войници от СВП се обърнаха, за да му помогнат.

— Връщайте се обратно — извика им Милър. — И дръжте под око главния коридор! Аз ще ги поема.

„Глупаво беше да ги допуснем зад нас — мислеше си той. — Да спираме и да си говорим тук, насред боя.“ Трябваше да се досети, че ще стане така, нали той бе с най-голям опит, а сега хлапето...

... се смееше?

Диого се надигна с автомата и поръси страничния коридор с дъжд от куршуми. Изправи се малко неуверено на крака, сетне заподскача като дете, което току-що се е возило на развлекателно влакче. Нещо лигаво се стичаше изпод лицевото му стъкло и стигаше почти до ключицата. Диого се хилеше като побъркан. Милър поклати глава.

— Тези типове стрелят с упойващи куршуми — изведнъж осъзна той. — Да не мислят, че това е някакъв уличен бунт?

— Предните отряди да се подготвят — обади се Фред. — Щурмуваме на пет. Едно. Две. Три. Четири. Напред!

„Нямаме никаква представа какво ни очаква там“ — изстена мислено Милър, докато спринтираше с останалите надолу по коридора към последната зададена цел. Широка платформа водеше към масивни хидравлични врати, боядисани със зелена боя. Нещо избухна зад тях, но Милър приведе глава, без да се озърта. Натискът на тези зад него се усилваше и Милър се препъна в някакво меко тяло. Труп в униформа на „Протоген“.

— Направете място! — извика жена отпред. Милър се промуши до нея, пробивайки си път през тълпата войници на СВП с рамо и лакти. Жената извика отново, когато я приближи.

— Какъв е проблемът? — викна ѝ Милър.

— Не мога да пробия отвор в тази врата, докато всички тия хлапаци се натискат в мен — оплака се тя, вдигнала в ръка горелка, чийто пламък сияеше в гневно бяло. Милър кимна и метна автомата на рамо. Сграбчи двамата най-близо до него, разтърси ги за раменете, докато го погледнаха, и кръстоса лакти с техните.

— Трябва да осигурим малко място на техниците — извика той и заедно с двамата изтика останалите назад. „Колко ли битки са се проваляли заради подобни неуредици? — зачуди се той. — Победата е

на ръка разстояние, когато войниците започват да се препъват едни в други.“

Откъм далечния край на тълпата се чуха автоматични откоси.

— Какво става там? — извика Милър през рамо.

Жената не отговори. Стори му се, че изминаха часове, но едва ли са били повече от пет минути. Въздухът се изпълни с мъгла от нагорещен метал и разтопена пластмаса.

Горелката изгасна с пукот. Милър отново погледна през рамо и видя, че вратата се отмества леко. Техникът постави крик в образувалата се цепнатина между рамката и вратата, задейства го и отстъпи. Чу се пронизително скърцане на метал. Вратата се отвори.

— Хайде — извика Милър, наведе глава, шмугна се в отвора и изтича нагоре по рампата към оперативния център. Десетина мъже и жени вдигнаха глави от работните си места с ококорени от страх очи.

— Всички сте арестувани! — изрева Милър, докато зад него войниците продължаваха да нахлуват. — Вдигнете ръце от пултовете!

Един от мъжете — висок като поясен, но масивен като човек, израсъл в гравитация — въздъхна. Носеше хубав костюм от лен и коприна, който му прилепваше идеално, очевидно бе шит по компютърен модел.

— Правете, каквото ви казват — нареди той. Гласът му звучеше ядосано, но не изплашено.

Милър присви очи.

— Господин Дрезден?

Костюмираният повдигна лекичко вежди, помисли малко и кимна.

— Тъкмо вас търсех — рече Милър.

* * *

Фред влезе в оперативния център сякаш бе израсъл тук. Изпънал гръб, със строг поглед, вече нямаше и следа от инженера от станция Тихо — на негово място бе генералът. Той огледа центъра, поглъщайки всеки детайл с очи, и кимна на един от старши техниците от СВП.

— Всичко е изключено, сър — докладва техникът. — Станцията е наша.

Милър досега не бе присъствал на нечий момент на пълно тържество. Преживяване, толкова рядко и лично, че почти граничеше с религиозен фанатизъм. Преди десетина години този човек — по-млад, по-строен и с по-малко сиви кичури — бе превзел една космическа станция с неописуеми жертви и Милър забеляза как челюстта му видимо се отпуска в първи признак на бремето, което бе свалил от плещите си. Може би не бе го премахнал напълно, но поне бе станало поносимо. А това бе много повече, отколкото мнозина успяват да постигнат в живота.

Питаше се как ли ще се почувства, ако някога и той преживее подобен миг.

— Милър? — повика го Фред. — Чух, че си намерил един човек, с когото искаме да поговорим.

Дрезден се надигна от креслото, без да обръща внимание на оръжията, сякаш тези неща не съществуваха за него.

— Полковник Джонсън — каза той. — Трябваше да се досетя, че зад подобен план стои човек от вашия калибър. Името ми е Дрезден.

Той подаде на Фред лъскава черна визитна картичка. Фред я пое по рефлекс, но не я погледна.

— Вие ли сте отговорен за всичко това?

Дрезден го дари с ледена усмивка и се огледа, преди да отговори.

— Бих казал, че *вие* сте отговорен за част от него — отбеляза той. — Току-що избихте доста хора, които само си вършеха работата. Но може би трябва да престанем с това сочене с пръст и да преминем към съществената част?

Усмивката на Фред засия чак от очите му.

— И каква по-точно ще е тя?

— Да преговаряме за условията — отвърна Дрезден. — Вие сте човек с опит. Давайте си сметка, че победата ви тук ви излага на огромен риск. „Протоген“ е една от най-могъщите компании на Земята. СВП нападна и завзе станцията, и колкото по-дълго се опитвате да я задържите, толкова по-тежки ще бъдат наказателните мерки.

— Така ли?

— Разбира се — махна небрежно с ръка Дрезден. Милър поклати глава. Този човек просто не разбираше какво става. — Искате заложници. Ето ни, ваши сме. Можем да почакаме, докато Земята

прати няколко десетки бойни кораба и преговаря с вас иззад насочените оръдия, или да приключим още сега.

— Сиреч питате ме... колко пари ще искам, за да си прибера хората и да си тръгна? — повдигна вежди Фред.

— Ако парите са това, което искате — сви рамене Дрезден. — Оръжия. Муниции. Медикаменти. Каквото ви е нужно, за да продължите вашата дребна война. Само да приключваме бързо.

— Зная какво сте направили на Ерос — каза тихо Фред.

— Господин Джонсън — процеди хладно Дрезден. — Никой *не* знае какво сме направили на Ерос. И всяка минута, която губя да се надхитрям с вас, е минута, която бих могъл да оползотворя другаде. Можете да ми вярвате — в момента сте в чудесна позиция да преговаряте, но това няма да продължи дълго. Няма никакъв смисъл да протакате.

— И какво предлагате?

Дрезден разпери ръце.

— Всичко, което поискате, плюс амнистия за вас. Стига да се разкарате оттук, за да можем да се върнем към работата. И двамата ще спечелим.

Фред се разсмя. Смехът му бе малко тъжен.

— Нека се изясним — рече той. — Ще ми дадете всички царства на Земята, ако ви се поклоня и изкажа почитта си, така ли?

Дрезден завъртя объркано глава.

— Този цитат не ми е познат.

41. ХОЛДЪН

„Росинант“ се скачи със станция Тот с последни издихания на маневрените си двигатели. Холдън почувства как прихващащите скоби улавят с глух тътен корпуса и после гравитацията се върна към една трета g . Близкият взрив на плазмената глава бе откъснал външния люк на екипажния шлюз и наводнил помещението със свръхнагрял газ, с което го бе направил неизползваемо. Това означаваше, че ще се наложи да използват товарния шлюз на кърмата и да изминат в космоса разстоянието до станцията.

Нищо страшно, след като все още имаха скафандри. „Роси“ вече се бе сдобил с повече пробойни, отколкото беше капацитетът на въздушната система, а запасът им от кислород бе изхвърчал в космоса при експлозията, разрушила шлюза.

Алекс се спусна от пилотската кабина, лицето му бе скрито, зад стъклото на шлема, ала шкембето му стърчеше дори под атмосферния скафандър. Наоми приключи скачването със станцията, изключи всички системи на кораба и се присъедини към тях, после тримата се отправиха заедно към кърмата. Еймъс ги очакваше там, прикачил към скафандъра си реактивна раница, която тъкмо зареждаше със сгъстен азот от един резервоар. Механикът бе уверил Холдън, че маневриращата раница има достатъчно мощност, за да преодолее въртенето на станцията и да ги откара до един от шлюзовете.

Никой не говореше. Холдън бе очаквал шеги. Но повреденият „Роси“ призоваваше към мълчание. Може би към страхопочитание.

Холдън се облегна на стената на товарния отсек и затвори очи. Единствените звуци, които чуваше, бяха ритмичното свистене на въздушната система и лекият пукот от интеркома. Не можеше да подуши нищо през строшения си и запушен със съсиреци нос, а устата му бе пълна с вкус на кръв. Но въпреки това се усмихваше.

И това ако не е победа. Опълчиха се на самия „Протоген“, справиха се с всичко, което злите копелдаци хвърлиха насреща им, и

им натриха носовете. В този момент войници от СВП щурмуваха станцията и стреляха по хората, заради които бе унищожен Ерос.

Холдън реши, че няма нищо лошо, задето не изпитва съжаление за тях. Обърканата етика на ситуацията надхвърляше способностите му да я оцени във всички аспекти, затова реши да се отдаде единствено на тихата радост от победата.

Интеркомът изписука и Еймъс обяви:

— Готови за тръгване.

Холдън кимна, сетне си спомни, че все още е в атмосферен скафандър, и добави:

— Разбрано. Всички да се завържат.

Той, Алекс и Наоми извадиха въжета от скафандрите си и ги прикачиха за широкия пояс на Еймъс. След това механикът задейства шлюза и излетя през отворения люк, като изпускаше насочени струйки газ. Почти веднага въртеливото движение на станцията ги дръпна встрани от кораба, но Еймъс бързо овладя полета и се насочи отново към аварийния люк на станция Тот.

Докато прелитаха покрай „Роси“, теглени от Еймъс, Холдън огледа корпуса отвън и се опита да систематизира необходимите ремонтни дейности. Имаше десетина пробойни в страничната част и кърмата, които пронизваха цялата дължина на кораба. Газовите проектили, изстреляни от изстребителите, вероятно дори не бяха забавили скоростта си, докато са преминавали през „Роси“. Екипажът бе извадил късмет, че нито един от тях не бе пробил реактора.

Във фалшивата надстройка зееше голяма вдлъбнатина, която караше кораба да изглежда като газов влекач. Холдън знаеше, че под нея има втора, не по-малка вдлъбнатина във външната обшивка. Повредата не бе достигнала вътрешния корпус, инак корабът щеше да се разцепи на две.

Като се прибави разбитият въздушен шлюз, изгубените кислородни запаси и блокираната рециклираща система, това бяха щети за милиони долари и седмици ремонт на сух док, ако изобщо намерят подходящ док някъде.

Може би „Молинари“ щеше да ги изтегли на буксир.

Еймъс премигна три пъти със светлините на реактивната раница и аварийният шлюз на станцията се отвори. Той ги изтегли вътре, където ги очакваха четирима поясни с бойни скафандри.

Веднага щом шлюзът приключи с възстановяването на атмосферата, Холдън повдигна шлема и опипа носа си. Беше два пъти по-голям от нормалното и пулсираше в синхрон със сърцето.

Наоми нежно обгърна лицето му с длани. Завъртя главата му да огледа счупения нос, после го пусна.

— Ще остане крив, ако не се подложиш на козметична операция — съобщи му тя. — Но и без това беше твърде хубав. Това ще придаде на лицето ти характер.

Холдън неволно се ухили, но преди да отговори, ги прекъснаха войниците от СВП.

— Гледахме битката, *хермано*. Вие, момчета, здравата ги сритяхте в задниците.

— Благодаря — отвърна Алекс. — Как върви вътре?

Войникът с най-много звезди на табелката кимна:

— По-слаба защита, отколкото очаквахме, но въпреки това се сражаваха за всеки ъгъл. Понамалихме броя им.

Той посочи вътрешния люк.

— Фред тръгна към оперативния. Каза да идете там, *пронто*.

— Води ни тогава — каза Холдън, но заради счупения нос прозвуча като „вадини нгава“.

* * *

— Как е кракът, капитане? — попита Еймъс, докато вървяха по коридора на станцията. Холдън осъзна, че е забравил за накуцването от огнестрелната рана в пищяла.

— Не боли, но мускулът не се свива докрай — отвърна той. — А твоят?

Еймъс се ухили и погледна надолу. Преди месец бе получил фрактура на „Донагър“.

— Ще преживея. Нали знаеш за нещата, дето не те убиват?

Холдън понечи да отговори, но спря, когато групата сви зад ъгъла и се озова наред касапница. Очевидно се придвижваха след щурмовата група, защото тук коридорът бе осеян с тела, а стените — изрешетени от куршуми. За свое облекчение той установи, че повечето трупове са с униформи на „Протоген“. Но на пода имаше и достатъчно

убити от СВП, за да му се свие сърцето. А когато подмина един мъртвец с лабораторен комбинезон, едва не се изплю на пода. Охранителите поне работеха тук, защото така са им наредили — учените бяха дошли по собствено желание и напълно осъзнаваха с какво се занимават. Ето хората, отговорни за смъртта на милиони.

Нещо привлече вниманието му и той спря. До мъртвия учен се въргалаше инструмент, наподобяващ кухненски нож.

— Брей — възкликна Холдън. — Момчета, този да не ви е нападнал с ножа?

— Амче да, куко, нали? — подхвърли един от ескортиращите ги хлапаци. — Чувал съм онзи лаф, че не бива да излизаш с нож на картечница, ама...

— Стигнахме оперативния — обади се старшият по звание отпред. — Генералът ни очаква.

* * *

Холдън пристъпи в оперативния център и видя Фред, Милър, група войници от СВП и някакъв странен тип със скъп костюм. Редичка от техници и оператори от „Протоген“ се изнизваше навън под дулата на войниците. Стаята бе покрита от пода до тавана с всякакви монитори, повечето показваха потоци от текстова информация,меняща се прекалено бързо, за да могат да я четат.

— Нека си го изясним — тъкмо казваше Фред. — Ще ми дадете всички царства на Земята, ако ви се поклоня и изкажа почитта си, така ли?

— Този цитат не ми е познат — отвърна непознатият.

Разговорът им бе прекъснат, когато Милър забеляза Холдън и потупа Фред по рамото. Холдън бе готов да се закълне, че детективът му се усмихна топло, макар изражението му да беше мрачно.

— Джим — поздрави го Фред и му махна да се приближи. Държеше в ръката си черна визитна картичка. — Запознай се с Антони Дрезден, вицепрезидент на отдела за биологични проучвания в „Протоген“ и създател на проекта „Ерос“.

Задникът с лъскавия костюм дори протегна ръка, сякаш възнамеряваше да се здрависа. Холдън го пренебрегна.

— Фред — рече той. — Какви са загубите?

— Изненадващо ниски.

— Половината от хората им са били въоръжени с муниципии за овладяване на улични размирици — обади се Милър. — Гумени и газови куршуми, ей такива неща.

Холдън кимна, поклати глава и се намръщи.

— Видях доста убити охранители на „Протоген“. Защо е трябвало да ги докарат тук, щом са въоръжени така, че не могат да прогонят нашественици?

— Добър въпрос — съгласи се Милър.

Дрезден се разсмя.

— Ето какво имах предвид, господин Джонсън — изтъкна той и се обърна към Холдън. — Джим, така ли? Е, добре, Джим. Фактът, че не разбираш логиката на действие при организиране охраната на станцията ми подсказва, че нямаш представа с какво си се захванал. И мисля, че го осъзнаваш също толкова добре, колкото и аз. Както вече казвах на Фред...

— Антони, затвори си устата — прекъсна го Холдън във внезапен изблик на гняв. Дрезден го изгледа разочаровано.

Копелето нямаше право да се чувства спокойно. Уверено. Холдън искаше да го види изплашен, молец се за живота си, а не да се подхилква с рафинираните си маниери.

— Еймъс, ако този тип отново ме заговори, преди да съм му наредил, строши му ченето.

— С удоволствие, капитане — заяви Еймъс и отстъпи назад.

— Какво знаем? — обърна се Холдън към Фред.

— Знаем, че събраната от Ерос информация постъпва тук и че тази фъшкия им е началник. Ще знаем повече, след като се разровим наоколо.

Холдън се обърна и изгледа отново Дрезден, оценявайки синекръвния европейски вид, изваяното във фитнес зали тяло, скъпата прическа. Дори тук, заобиколен от въоръжени до зъби вражески войници, Дрезден успяваше да изглежда така, сякаш той командва положението. Холдън почти очакваше да погледне нетърпеливо часовника си, питайки се още колко ли от безценното му време ще изгубят.

— Трябва да го попитам нещо — каза той.

Фред кимна.

— Заслужил си го.

— Защо? — натърти Холдън. — Искам да знам защо?

Усмивката на Дрезден бе почти съжалителна, той пъхна ръце в джобовете си с небрежния жест на човек, който бърби с приятели в бара.

— Защо е твърде голям въпрос — заговори Дрезден. — Защо Господ Бог е устроил така света? Я опитай да го конкретизираш малко.

— Защо Ерос?

— Ами, Джим...

— Наричай ме капитан Холдън. Аз открих изоставения ви кораб и гледах записа от Феба. Зная какво е протомолекула.

— Наистина? — възхити се Дрезден и усмивката му стана още по-радушна. — Трябва да ти благодаря, че предаде вирусната мостра на хората ни на Ерос. Изгубването на „Анубис“ щеше да забави програмата ни с месеци. Да открием заразеното тяло на онази станция беше като Божи дар.

„Знаех си. Мамка му, знаех си!“ — помисли си Холдън. А на глас повтори:

— Защо?

— Знаете какво представлява мострата — каза Дрезден, видимо объркан за пръв път, откакто Холдън бе влязъл в центъра. — Няма какво повече да ви кажа. Това е най-важното събитие в цялата досегашна човешка история. Едновременно доказателство, че не сме сами във вселената, и билет за освобождаване от оковите, които ни придържат към тези малки сфери от камък и въздух.

— Не ми отговори — тросна са Холдън, ядосан, че заради счупения нос гласът му звучеше по-скоро комично. — Искам да знам защо трябваше да убиете милион и половина невинни?

Фред се покашля, но не се намеси. Дрезден местеше поглед между двамата.

— Нали отговорих, капитане. Милион и половина са нищожна цена. Това, над което работим тук, е далеч по-голямо от нея. — Дрезден се върна при креслото и седна, като подръпна панталоните си над коленете, за да не ги разтегли. — Чували ли сте за Чингис хан?

— Какво? — подскочиха едновременно Холдън и Фред. Милър бе втренчил безизразен поглед в Дрезден и потропваше с пистолета по

бронирания си набедреник.

— Чингис хан. Някои историци твърдят, че е избил или преселил една четвърт от населението на Земята по време на неговото нашествие — продължи Дрезден. — Направил го, за да основе империя, която започнала да се разпада веднага след смъртта му. Приведено към днешни мащаби, това означава да бъдат избити почти десет милиарда души. Поколение и половина. В сравнение с това Ерос дори не е статистическа грешка.

— Ти наистина не даваш пукната пара за тях — каза тихо Фред.

— А за разлика от хана, ние тук не го правим, за да вдигнем една мимолетна империя. Зная какво си мислите. Че се опитваме да се възвеличим. Че жадуваме за власт.

— А не я ли искате? — попита Холдън.

— Разбира се, че я искаме — гласът на Дрезден беше режещ. — Но вие мислите на дребно. Изграждането на най-великата човешка империя е като построяването на най-големия мравуняк. Незначително. Там сред звездите има цивилизация, която е създала протомолекулата и след това — преди около два милиарда години — ни я е изпратила. Още тогава те вече са били богове. А какви ли са сега? След два милиарда години прогрес?

Холдън слушаше изказванията на Дрезден с нарастваща тревога. Имаше чувството, че слуша нещо, което е било изричано и преди. Може би много пъти. Нещо, което е носело желаните дивиденди. Убеждавало е хора с могъщество и власт. Тъкмо заради него „Протоген“ разполагаше със стелт-кораби от земните корабостроителници и почти безгранична поддръжка зад кулисите.

— Господа, имаме страшно много да наваксваме — говореше Дрезден. — Но за щастие, в тази работа ще ни помага важен инструмент на нашия противник.

— Да наваксваме? — обади се един от войниците. Дрезден му кимна и се усмихна.

— Протомолекулата може да променя организма на приемника на молекулярно ниво: тя предизвиква генетични изменения. Не само в ДНК, но във всеки стабилен репликатор. И все пак тя е само машина. Не може да мисли. Следва инструкциите. Ако се научим как да променяме програмата, тогава ние ще се превърнем в архитекти на тази промяна.

Холдън вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Но ако целта ѝ е била да унищожи човечеството на Земята и да го замени с нещо, което са искали създателите на протомолекулата, защо трябваше да я разпространявате сред хората?

— Чудесен въпрос! — Дрезден вдигна пръст като преподавател, който се готви да изнесе лекция. — Протомолекулата не пристига с наръчник за употреба. Всъщност никога досега не сме я виждали да изпълнява програмата си. Молекулата се нуждае от значителна маса, преди да се развие достатъчно и да набере сили, за да изпълни дадените ѝ разпореждания. Каквито и да са те.

Дрезден посочи екраните с информация около тях.

— Готвим се да я наблюдаваме как работи. Да видим какво смята да направи. Как ще го постигне. И — надяваме се — да научим как да променяме тази програма в хода на нейното изпълнение.

— Можете да го направите в лаборатория — възрази Холдън.

— Не ме интересува как се възпроизвежда вирусът — отвърна Дрезден.

— Ти си напълно побъркан — обади се Еймъс и пристъпи към Дрезден. Холдън протегна ръка и задържа за рамото едрия механик.

— И така — рече Холдън. — След като научите какво ще прави тази ваша протомолекула — после какво?

— После *всичко*. Поясни, които могат да работят в открития космос без скафандри. Хора, които спят стотици години, докато заселническите кораби ги отнасят към звездите. Вече няма да сме обвързани към милионите години еволюция в една атмосфера при гравитация от едно g , роби на кислорода и водата. Ние ще решаваме какви искаме да бъдем и сами ще се програмираме за това. Ето какво ни дава протомолекулата.

Дрезден се беше изправил сякаш произнасяше реч и лицето му сияеше с фанатизма на проповедник.

— Това, което правим тук, е едничката и най-голямата надежда на човечеството за оцеляване. Защото, когато излезем сред звездите, ние ще се сблъскаме с богове.

— Ами ако не излезем? — попита Фред. Имаше замислен вид.

— Веднъж вече те изстреляха по нас своето апокалиптично оръжие — изтъкна Дрезден.

В помещението се възцари тишина. Холдън усети, че го изпълва неувереност. Мразеше аргументите на Дрезден, но не знаеше как да ги обори. Дълбоко в душата си осъзнаваше, че те са изначално погрешни, но не можеше да намери подходящите думи.

Гласът на Наоми го стресна.

— Това убеди ли ги? — попита тя.

— Моля? — завъртя глава към нея Дрезден.

— Учените. Техниците. Всички, от които се нуждаехте, за да успеете. Трябвало е да го направят. Да гледат записите с умиращите хора на Ерос. Да подготвят онези смъртоносни радиоактивни капани. Така че ако не сте събрали всички серийни убийци в Слънчевата система, за да ги пратите на опреснителни курсове, преди да дойдат тук, как се справихте с това?

— Коригирахме нашия научен екип така, че да премахнем моралните им задръжки.

Половин дузина парчета се подредиха по местата си в ума на Холдън.

— Социопат — произнесе той. — Превърнали сте ги в социопати.

— Високофункционални социопати — потвърди Дрезден с кимване. Изглеждаше доволен от постижението си. — И невероятно любознателни. Достатъчно бе да ги захранваме с интересни проблеми и да им осигуряваме необходимите условия, и те оставаха напълно доволни.

— Плюс многочислена охрана с оръжия за укротяване на улични размирици срещу онези, които се разбунтуват — досети се Фред.

— Да, имаше отделни случаи — призна Дрезден. Той се озърна и на лицето му се изписа лека тревога. — Зная. Смятате го за чудовищно, но аз спасявам човешката *раса*. Аз давам на човечеството *звездите*. Не сте съгласни? Чудесно. Но нека ви задам един въпрос. Можете ли да спасите Ерос? В момента.

— Не — отвърна Фред. — Но бихме могли...

— Да унищожите безценна информация — довърши Дрезден. — И да направите така, че всеки мъж, жена или дете, загинали на Ерос, да са умрели напразно.

В стаята отново се възцари тишина. Фред се мръщеше, скръстил ръце. Холдън можеше да си представи какви мисли му минават.

Всичко, казано от Дрезден, бе отвратително и зловещо, ала същевременно пропито с много истина.

— Значи — заключи Дрезден — или трябва да уговорим цената, или, ако искате, да минете на наша страна. Бих могъл да...

— Добре. Стига — проговори Милър за първи път, откакто Дрезден бе взел думата. Холдън погледна към детектива. Лицето му бе като издялано от камък. Вече не потропваше с пистолет по набедреника.

Ах, мамка му...

42. МИЛЪР

Дрезден дори не разбра какво става. В очите му нямаше уплаха, докато Милър вдигаше оръжието. Видя само, че един от мъжете насочва някакъв предмет към него, който по случайност беше пистолет. Куче би разбрало, че трябва да се изплаши; но не и Дрезден.

— Милър! — извика Холдън, но беше твърде далече. — Недей!

Лесно е да се дръпне спусък. Тихо изщракване, подскачане на метала в скритата в ръкавица длан и после още веднъж и още веднъж. Главата на Дрезден се отметна назад и върху нея разцъфнаха червени кръгове. Милър пристъпи към него, пусна още два куршума от упор в гърдите на Дрезден, помисли малко и прибра пистолета в кобура.

Тишина. Войниците от СВП се споглеждаха, после зяпаха ококорени Милър, изненадани, дори след кървавата битка, от неочакваната проява на насилие. Наоми и Еймъс бяха втренчили погледи в Холдън, а капитанът не откъсваше очи от трупа. Лицето му бе като маска, изразяваща едновременно ярост, гняв и може би малко отчаяние. Милър можеше да го разбере. Холдън нямаше опит с подобни неща. Имаше време, когато Милър също трудно ги понасяше.

Само Фред не трепна, дори не изглеждаше стреснат. Полковникът не се усмихваше, нито се мръщеше, и не отмести очи.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита гъгниво Холдън изпод кървавия си нос. — Ти го застреля най-хладнокръвно.

— Аха — потвърди Милър.

Холдън поклати глава.

— Да си чувал за съд? За правосъдие? Просто реши и го гръмна, така ли?

— Аз съм полицай — заяви Милър, изненадан от извинителната нотка в гласа си.

— И вече не си човек?

— Добре, добре, господа! — прокънтя гласът на Фред в помещението. — Шоуто свърши. Да се захващаме за работа. Искам

веднага да дойде групата по разкодиране. Освен това пленниците трябва да се евакуират от станцията.

Холдън местеше очи между Фред, Милър и изстиващия Дрезден. Беше стиснал зъби.

— Ей, Милър — подвижна той.

— Да? — отзова се тихо Милър. Вече знаеше какво ще последва.

— Намери си друг кораб за вкъщи — рече капитанът на „Росинант“, завъртя се и напусна помещението, следван от екипажа. Милър ги изпрати с поглед. Сърцето му се сви от мъка, но нямаше какво да направи. Те изчезнаха в мрака на коридора. Милър погледна към Фред.

— Взимате ли стопаджии?

— Носиш нашата униформа — посочи Фред. — Ще те откараме поне до Тихо.

— Благодаря — кимна Милър. Сетне добави: — Знаеш, че трябваше да бъде направено.

Фред не отговори. Нямаше какво да се каже повече.

* * *

Станция Тот бе тежко ранена, но не и мъртва. Още не. Новината за екипа от социопати се бе разпространила бързо и войниците от СВП взеха предупреждението присърце. Окупационната фаза на атаката за поемане на контрола продължи четирийсет часа вместо двайсет, които би отнела при нормални пленници. При хора. Милър направи каквото можа за контрола над пленниците.

Хлапетата от СВП се стараяха ужасно, но повечето от тях досега не си бяха имали работа със задържани. Не знаеха как да поставят бележниците така, че пленникът да не се опитва да ги удуши с тях. Не знаеха как да овладяват арестуваните с примка на шията, за да не се самозадушават — случайно или преднамерено. Половината от тях не знаеха дори как да съборят човек на земята. За Милър всичко това бе като игра, която не е преставал да играе още от детството. За пет часа той откри двайсет скрити ножа само сред хората от научния екип. Дори не се наложи да се напруга.

Пристигна втора вълна от транспортни кораби: имаше пътнически лайнери, които изглеждаха сякаш ще изпуснат въздуха си в космоса само да плюнеш по тях, товарни шлепове, чиито екипажи се заеха да разглобяват обшивката на станцията, транспортни съдове, поглъщащи алчно и бързо снаряжението, инструментите, храната и медикаментите. Докато новината достигне Земята, станцията щеше да бъде обезкостена, а работещите на нея — скрити в нелицензирани затворнически килии из Пояса.

„Протоген“, разбира се, щеше да узнае по-рано. Те имаха наблюдателни постове далеч по-близо от вътрешните планети. Но нищо не можеше да ускори времето за отговор. Аритметика на пиратството и войната. Милър го знаеше и точно затова не се безпокоеше особено. Пък и това бяха решения за Фред и неговите помощници. Милър бе предприел достатъчно инициативи за един ден.

Постчовек.

Дума, която изникваше в средствата за информация на всеки пет или шест години и всеки път означаваше различни неща. Хормон на невронния растеж? Постчовек. Разнополови работи с вградена псевдоинтелигентност? Постчовек. Самооптимизираща се електронна мрежа? Постчовек. Израз, сякаш свален от рекламен афиш, спонтанен и лишен от смисъл, за който винаги бе смятал, че е използван само от хора с ограничено въображение, неспособни да осъзнаят на какво всъщност е способен човекът.

Сега, докато ескортираше десетина пленници в униформи на „Протоген“ към един от транспортните кораби, отпътуващ един Бог знае накъде, думата сякаш бе придобила нов смисъл.

„Дали изобщо си човек?“

Защото постчовек просто означаваше онова, в което се превръщаш, когато престанеш да си човек. Ако забрави протомолекулата, „Протоген“, Дрезден и дори неговите фантазии в стил Менгеле ала Чингис хан, Милър смяташе, че може би твърде дълго е бил зад границата. Че е бил постчовек от години.

След около четирийсет часа дойде време и последните хора на станцията да я напуснат. Техниците от СВП приключваха с демонтажа, а и приближаваше моментът, в който можеха да се появят отмъстителите. Милър седеше в противоускорителното кресло, кръвта му танцуваше, подклаждана от погълнатите амфетамини, а умът му

мъждукаше на границата на нервния срыв. Гравитационната тяга бе като опряна в лицето възглавница. Смътно осъзна, че плаче. Но това не означаваше нищо.

В мъглата около него Дрезден отново взе думата, обсипа го с лъжи и обещания, полуистини и видения. Милър виждаше думите като черен дим, който се блъскаше и разпадаше в повлеклата на протомолекулата. Нишките ѝ се протягаха към Холдън, Еймъс и Наоми. Опита се да извади оръжие, да я спре, да направи нещо. Отчаяният му вик го пробуди и той си спомни, че вече беше победил.

Джули седеше до него, опряла хладна ръка на челото му. Усмивката ѝ бе нежна, разбираща. Опрощаваща.

„Спи“ — рече тя в ума му и той се потопи в черната бездна.

* * *

— Ой, папка — рече Диого. — Акима и пуф, *сабез*?

Беше десетата сутрин на Милър отново на Тихо, седмата нощ в тесния спарен апартамент на Диого. По раздражения тон на хлапето предчувстваше, че вероятно ще му е последният. Рибата и гостите се вмирисват след третия ден. Той се претърколи от тясната койка, прокара пръсти през косата си и кимна. Диого се съблече и се пъкна в леглото, без да каже нещо повече. Миришеше на алкохол и евтина парникова марихуана.

Терминалът на Милър го осведоми, че втора смяна е приключила преди два часа, а трета е преполовила сутринта. Той си събра нещата в куфара, изключи осветлението над похъркващия вече Диого и се насочи към обществените душиове, където щеше да похарчи още малко от останалите си кредити, за да не изглежда напълно бездомен.

Приятна изненада при завръщането му на Тихо бе солидното увеличение на сметката. СВП, разбирай Фред Джонсън, му бе платил за времето на Тот. Не беше молил за това и една част от него бе почти готова да върне парите. И щеше да го стори, ако имаше друга възможност. Но тъй като нямаше, опита се да ги харчи колкото се може по-пестеливо и дори се засмя на странната ирония. Сега двамата с капитан Шаидид получаваха парите си от един и същи източник.

През първите дни след завръщането си на Тихо Милър очакваше да покажат атаката на Тот по новините. ЗЕМНА КОМПАНИЯ ГУБИ ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА СТАНЦИЯ ОТ ПОБЪРКАНИ ПОЯСНИ, или нещо от този род. Би трябвало да си намери работа или поне място за спане, което не се заплаща от благотворителна дейност. Сериозно го мислеше. Но часовете се нижеха бързо, докато седеше в барове или чакални и не сваляше поглед от екраните.

Марсианският флот бе понесъл поредица унижителни загуби от поясните. Половин тон свръхускорен чакъл бе накарал два от бойните им кораби да променят курса. Забавянето в добива на вода в пръстените на Сатурн се дължеше или на подривни действия и следователно измяна, или бе естествено следствие от повишените мерки за сигурност. Две земни компании за рудодобив бяха атакувани от сили на Марс или на СВП. Имаше четиристотин убити. Съюз от учени и специалисти по тераформиране подаваше тревожни сигнали, че каскадният процес е изложен на опасност и че дори войната да приключи до година-две, загубата на важни доставки ще върне тераформирането десетилетия назад. Всеки обвиняваше всички останали за Ерос. Станция Тот не съществуваше.

А я имаше.

Тъй като повечето марсиански бойни кораби бяха из външните планети, блокадата на Земята би била несигурно начинание. Времето изтичаше. Марсианските кораби или щяха да се върнат у дома и да се опитат да се справят с по-старите, по-бавни, но по-многобройни земни кораби, или трябваше да нападнат самата планета. Земята все още бе източник на безброй неща, които не можеха да се добиват другаде, но ако на някого му се разхлопаше дъската или превъртеше, или кой знае още какво, нямаше да мине много време преди да започне да хвърля камъни надолу по гравитационните кладенци.

Всичко това за отвличане на вниманието.

Имаше един стар анекдот. Милър не помнеше къде го е чул. На погребението на баща си момиче се запознава с много готин тип. Те разговарят, скачат в леглото, но той си тръгва, преди тя да му вземе номера. И момичето не знае как да го открие.

Така че седмица по-късно убива майка си.

Голям майтап.

Логика като тази на „Протоген“, Дрезден и Тот. „Ето го проблема — казват те, — а това е решението.“ А че потапят всичко в кръв е банално като заглавията на новините. Те вече са се откъснали от човечеството. Потиснали са онези клетки в мозъците си, които все още твърдят, че животът е нещо безценно. Или свещено. Нещо, което заслужава да бъде спасено.

Странно, колко познато звучеше това.

Дангалакът, който влезе в бара и кимна на Милър, бе един от приятелите на Диого. Двайсетинагодишен, ветеран от станция Тот също като Милър. Не му помнеше името, но го беше срещал достатъчно често, за да забележи, че се държи малко по-различно. Дистанцирано. Милър изключи звука на своя терминал, за да не чува новините, и се отправи към него.

— Здравсти — рече и хлапето вдигна рязко глава. Лицето му бе напрегнато, но сякаш се опитваше да го скрие. Този, когото виждаше, бе само прадядото на Диого. Човекът — всички от станция Тот го знаеха, — застрелял голямата риба. Очевидно това бе спечелило достатъчно точки на Милър, защото хлапакът кимна към стола до него.

— Ама че шашава работа, а? — подхвърли Милър.

— Не знаеш и половината — отвърна хлапето. Имаше странен, насечен акцент. Поясен, съдейки по ръста, но образован. Вероятно техник. Хлапето си поръча нещо за пиене и автоматичният бар изтика до него чаша с толкова летлива течност, че заплашваше да се изпари, преди да отпие от нея. Хлапето я гаврътна на един дъх.

— Не помага — рече Милър.

Момчурлякът го погледна въпросително. Милър повдигна рамене.

— Казват, че пиенето помагало, но не е така — поясни.

— Така ли?

— Аха. Сексът понякога, но ако е с момиче, с което можеш да си говориш след това. Стрелбата по мишени. Работата. Но алкохолът не те кара да се чувстваш по-добре. Само прогонва опасенията да не се чувстваш зле.

Хлапето се разсмя и поклати глава. Беше готов за общуване и Милър се отпусна назад в очакване мълчанието да свърши останалата работа. Предполагаше, че хлапето е убило някого, вероятно на Тот, и сега го мъчеха угризения. Но вместо да му разкаже историята си,

младежът взе терминала на Милър, въведе някакъв код и му го подаде обратно. На екрана се появи огромно меню — видео, аудио, въздушно налягане и съдържание на съставки, радиологично състояние. На Милър му отне половин секунда да осъзнае какво вижда. Бяха разбили кода на сигналите от Ерос.

Виждаше протомолекулата в действие. Трупът на Джули Андромеда Мао в голям формат. За един миг дори си представи, че Джули трепва до него.

— Ако още се питаш дали постъпи правилно, като застреля оня тип — рече хлапето, — погледни това.

Милър включи на видео. Дълъг коридор, достатъчно широк да вървят хора в редица по двайсет. Подът беше влажен и вълнообразен като дъното на канал. Нещо дребно се търкаляше в тинята. Когато Милър го увеличи, оказа се, че е човешки торс — гръден кош, гръбнак, влачеци се отзад черва, заплетени от черните нишки на протомолекулата, — който си проправяше път през канала с чукачето на единствената ръка. Нямаше глава. Под картината светеше знак, че има и звук, и Милър го включи. Пронизителният безумен кръсък приличаше на вик на душевноболно дете.

— Останалото е от тоя род — увери го хлапето. — Цялата станция пълзи и... крещи.

— Какво става там?

— Вероятно се готви нещо по-голямо — отвърна хлапето и потрепери. — Реших, че ще е добре да знаеш.

— Така ли? — попита Милър, без да откъсва очи от екрана. — Какво толкова съм направил за теб?

Хлапето се разсмя.

— Всички те смятат за герой, защото уби оня тип — рече хлапето. — Трябваше да изхвърлим затворниците от Тот през шлюза.

„И вероятно точно така е трябвало да направим — помисли си Милър. — Щом не можем отново да ги направим човеци.“ Той превъртя нататък. Нивото с казината, където бяха с Холдън, а може би някъде другаде на станцията, но със същия изглед. Мрежа от пръчки, наподобяващи кости, се провесваше от тавана до пода. Черни, подобни на червеи създания пълзяха нагоре-надолу по нея. Чуваше се тихо шумолене като слаб звук от морски прибор. Превъртя нататък.

Космопортът — затворен, стените му облепени с големи спирали като морски охлюви, които сякаш се местеха.

— Всички те смятат за истински герой — повтори хлапето и този път Милър изпита лека болка. Поклати глава.

— Не — рече той. — Нищо повече от бивше ченге.

* * *

Защо ли да участва в престрелка и да щурмува вражеска станция, натъпкана с хора и автоматични системи, създадени да убиват, му се струваше не толкова страшно, колкото да разговаря с хора, летели с него няколко седмици?

И въпреки това. Беше трета смяна и барът до наблюдателната площадка бе настроен за дълбока нощ. Из въздуха се носеше миризма, наподобяваща дим, но не беше от дим. Пиано и бас се дуелираха тихо под акомпанимента на мъжки глас, напяващ на арабски. Приглушени светлини озаряваха масичките отдолу, хвърляха меки сенки по лицата и телата и подчертаваха коленете и коремите на посетителите. Зад големия прозорец в корабостроителницата както винаги кипеше живот. Ако се приближи достатъчно, навярно ще различи и „Росинант“, който все още се възстановяваше от раните си. Не беше мъртъв и дори щеше да излезе по-силен.

Еймъс и Наоми седяха на масичката в ъгъла. От Алекс нямаше и следа. Нито от Холдън. Това улесняваше нещата. Поне мъничко ги улесняваше. Той се отправи към тях. Наоми го зърна първа и той прочете смущение на лицето ѝ, прикрито бързо, докато се приближаваше. Еймъс се обърна да види кого гледа, но на лицето му не се изписа нито недоволство, нито оживление. Милър се почеса по ръката, макар да не го сърбеше.

— Здравейте — рече той. — Да ви черпя по едно?

Мълчанието се проточи малко повече, отколкото би трябвало, после Наоми се усмихна пресилено.

— Ами да. Само по едно. Защото трябва да свършим една работа... за капитана.

— Ах, да — добави Еймъс, лъжеше дори по-несръчно от Наоми. — Една работа. Много е важно.

Милър седна, махна на келнера и когато мъжът кимна, се облегна с лакти на масата. Беше нещо като седящ вариант на стойка на борец, ръцете защитаваха меките части на шията и корема му. Хората заставаха така, когато очакваха да ги ударят.

Келнерът се приближи и всички поръчаха бира. Милър плати с парите на СВП и сръбна.

— Как е корабът? — попита накрая.

— Оправя се — отвърна Наоми. — Здравата беше пострадал.

— Но ще лети — добави Еймъс. — Той е яко копеле.

— Това е добре. И кога... — Милър се запъна на изречението и започна отначало. — Кога заминавате?

— Когато каже капитанът — сви рамене Еймъс. — Корабът е херметизиран, така че можем да потеглим още утре, ако той нареди.

— И ако Фред ни пусне... — Изречението на Наоми подсказа, че съжالياва, задето е проговорила.

— Това ли е проблемът? — попита Милър. — СВП притиска Холдън?

— Поне така ми се струва — отвърна Наоми. — Нищо работа. Виж, Милър, благодаря за почерпката. Но наистина трябва да вървим.

Милър пое бавно въздух и въздъхна.

— Ами да — рече. — Разбира се.

— Ти тръгвай — обърна се Еймъс към Наоми. — Аз ще те застигна.

Наоми го погледна сконфузено, но Еймъс я окуражи с усмивка. Би могла да означава всичко.

— Добре — склони Наоми. — Но не се бави. Онази работа.

— За капитана — кимна Еймъс. — Не се тревожи.

Наоми стана и се отдалечи. Усилието да не поглежда през рамо бе съвсем осезаемо. Милър извърна очи към Еймъс. Светлината отдолу придаваше на механика леко демоничен вид.

— Наоми е добър човек — подхвърли Еймъс. — Знаеш ли, много я харесвам. Тя ми е като сестричка, само че е по-умна. Но ако ми пусне, няма да ѝ откажа. Нали се сещаш?

— Аха — кимна Милър. — И аз я харесвам.

— Тя не е като нас — поклати глава Еймъс и топлината в гласа му изчезна.

— Тъкмо затова я харесвам — изтъкна Милър. Този път Еймъс кимна.

— Та ето каква е работата. За капитана в момента си затънал до ушите в лайна.

Мехурчетата в пяната на бирата блещукаха на бялата мъждива светлина. Милър завъртя бавно чашата, загледан в тях.

— Защото убих един тип, който си го заслужаваше? — попита. Огорчението в гласа му не беше изненадващо, но бе по-дълбоко, отколкото би искал. Еймъс не го долови или не му пукаше.

— Защото имаш навика да го правиш — отбеляза Еймъс. — И това не се понрави на капитана. Да трепеш хора, без преди това да го обмисляш, му се струва малко страшничко. Направи го доста пъти на Ерос, но... нали знаеш.

— Аха — кимна Милър.

— Станция Тот не беше Ерос. Нито такава ще е следващото място, където ще идем. Холдън не те иска с нас.

— А останалите?

— Ние също — заяви Еймъс. Гласът му не беше суров, нито добронамерен. Сякаш говореше за някаква повредена машинна част. За нещо друго. Думите удариха Милър в корема, точно където не го очакваше. Дори не успя да се предпази от тях.

— Ето какво ще ти кажа — продължи Еймъс. — Ние с теб доста си приличаме. Бил съм тук и там, видял съм това и онова и ще ти кажа — моралният ми компас е доста объркан. Сигурно е станало така още като съм бил малък. Та можех и аз да съм един от онези убийци на Тот. Но не и капитанът. Той не е от същата мая. По-праведен човек от него досега не съм виждал. И когато казва, че не те иска, ще трябва да го приемеш, защото вероятно е прав за теб.

— Ами добре — рече Милър.

— Тъй — въздъхна Еймъс. Той си допи бирата. Допи и тази на Наоми. После си тръгна и остави Милър сам и със свит стомах. Отвън „Науву“ сияеше под светлините на прожекторите. Милър чакаше.

До него, на мястото, където допреди малко седеше Еймъс, се настани Джули Мао.

„Май си останахме двамата“ — рече тя.

— Така изглежда — отвърна той.

43. ХОЛДЪН

Техничка със син комбинезон от Тихо приключваше със запушването на една от дупките в стената на камбуза. Холдън я наблюдаваше, засенчил с длан очи от блясъка на горелката. След като завари здраво стоманената пластина, жената вдигна маската, за да провери заварката. Имаше сини очи, дребно сърцевидно лице и червеникава коса. Казваше се Сам и беше бригадир на ремонтната група, пристигнала на „Росинант“. Еймъс я сваляше от две седмици без никакъв успех. Холдън се радваше, защото жената се оказа един от най-добрите техници, които бе срещал някога, и не би искал да се занимава с нещо друго на кораба.

— Идеално — рече той, докато Сам прокарваше ръка по металния шев.

— Добре е — отвърна тя, повдигайки рамене. — Ще го шлифоваме отгоре, ще го боядисаме хубавичко и никога няма да познаеш, че корабчето ти е преживяло малко бум-бум.

Имаше изненадващо дълбок глас, контрастиращ с външния ѝ вид и навика ѝ да използва умалителни изрази. Холдън предполагаше, че всичко това е подвеждало доста хора да я подценяват. Не смяташе да повтори тази грешка.

— Свършила си невероятна работа, Сам — похвали я той. Предполагаше, че Сам е съкращение от нещо друго, но така и не попита какво, нито тя му предложи обяснение. — Все повтарям на Фред какъв късмет извадихме с теб.

— Може би ще получа златна звезда при следващото си повишение — рече тя, прибра горелката и се изправи. Холдън се опита да измисли някакъв отговор, но нищо не му дойде наум. — Честно казано, беше ми приятно да работя на твоето корабче. Страхотна играчка. С ударите, които е понесъл, всеки от нашите кораби щеше да е за скрап.

— Ние също бяхме на път — отбеляза Холдън.

Сам кимна и се зае да прибира останалите инструменти. Наоми се спусна по стълбичката от горната палуба, натъпкала джобовете на комбинезона си с всякакви прибори.

— Как са нещата горе? — попита Холдън.

— Деветдесет процента — отвърна Наоми, отиде до хладилника и извади бутилка сок. — Приблизително. — Сетне извади втора бутилка и я хвърли на Сам, която я улови с една ръка.

— Наоми! — Сам вдигна бутилката в закачлив тост и я преполови на един дъх.

— Сами! — повтори жеста Наоми и се ухили.

Двете се бяха сприятелили от самото начало и сега Наоми прекарваше доста време с нея и компанията ѝ на Тихо. Холдън мразеше да го признае, но му беше мъчно, че вече не е единственият социален кръг за Наоми.

— Голго комп на запис довечера? — попита Сам и допи останалата течност.

— И ти ли мислиш, че онези тикви от С-7 се изхвърлят твърде много напоследък? — отвърна с въпрос Наоми. За Холдън всичко това прозвуча като шифрован разговор.

— Ще сгацим първия от тях — закани се Сам. — Връзваме го, хвърляме му един хубав бой и му изтриваме сълзливото лице.

— Много яко — ухили се Наоми, хвърли празната бутилка в рециклатора и се улови за стълбата. — Довечера в осем, нали? — После махна на Холдън. — До по-късно, капитане.

— Още колко работа имате? — попита Холдън Сам, след като останаха двамата.

Тя сви рамене.

— За няколко дена, предполагам. Но корабът може да лети и сега, ако не се притесняваш за дребните козметични поправки.

— Е, благодаря още веднъж. — Холдън протегна ръка и тя я пое. Имаше мазолеста длан и стискаше здравата. — Надявам се да изтриете пода с онези тикви от С-7.

Тя се усмихна хищно.

— Няма и капчица съмнение.

* * *

По време на ремонтните работи чрез Фред Джонсън СВП бе осигурил на екипажа жилищни помещения. След първите две седмици Холдън започна да се чувства в своя апартамент като у дома си. Тихо очевидно не пестеше средства, когато се отнасяше за настаняване на свои хора. Холдън разполагаше с три стаи, баня и кухня. На повечето станции трябваше да си губернатор за подобен лукс. Холдън остана с впечатлението, че на Тихо това е всеобщ стандарт.

Той хвърли изцапания си комбинезон в шкафа на пералнята, пусна кафемашината и се шмугна под душа. Душ всеки ден след работа — още един немислим досега лукс. Още малко и щеше да забрави какво е било преди. Да започне да си мисли, че това е нормалният начин на живот, а не само промеждутъчен период. Не биваше да го позволява.

Водеща новина бе земното нападение над Марс. Марсианските куполи все още бяха невредими, но два метеоритни дъжда бяха нашарили широките склонове на планината Олимп. Земята твърдеше, че са отломки от Деймос, Марс — че са опит за заплаха и провокация. Марсианските кораби около газовите гиганти се прибираха на максимална тяга у дома. Всеки ден, всеки час приближаваше все повече моментът, в който Земята или трябваше да унищожи Марс, или да отстъпи. Анализаторите от СВП смятаха, че който и да е победителят, ще се нахвърли след това върху тях. Холдън току-що бе помогнал на Фред в нещо, което Земята би сметнала за най-големия пиратски акт в историята на Пояса.

А на Ерос умираха един милион и половина. Холдън мислеше за видеозаписите от станцията, които бе виждал, и спомените за това го караха да трепери дори под горещия душ.

Ах, да, и пришълците. Пришълци, опитали се да превземат Земята преди два милиарда години и не успели само защото Сатурн им се изпречил на пътя. „Не бива да забравяме за пришълците.“ Все още не знаеше как да категоризира това, нито можеше да си позволи да се преструва, че не се е случило.

Взе си една кърпа и включи стенния екран във всекидневната, докато се бършеше. В помещението миришеше на кафе, на влага от душа и на трева и цветя от ароматизаторите. По новините обсъждаха войната, но нямаше нищо интересно. На следващия канал вървеше някаква състезателна игра с неясни правила и налудничаво весели

участници. Превключи още няколко канала, по които се нижеха комедии, или поне така сметна, тъй като актьорите замлъкваха между репликите, когато би трябвало публиката да се смее.

Той осъзна, че скърца със зъби, едва когато го заболя ченето. Изключи екрана и хвърли дистанционното на леглото. Уви кърпата около кръста си, сипа си чаша кафе и се излегна на дивана тъкмо когато на входната врата се позвъни.

— Кой? — извика с цяло гърло. Никой не отговори. Изолацията на Тихо си я биваше. Отиде при вратата, нагласи си кърпата, за да се прикрие максимално, и отвори.

Беше Милър. Облечен със смачкан сив костюм, който вероятно носеше от Церера, и стиснал шапката си в ръка.

— Здравсти, Холдън... — поде той, но Холдън го прекъсна.

— Какво, по дяволите, искаш? — процеди враждебно той. — И защо си се изтъпанил пред вратата ми с тази шапка в ръце?

Милър се усмихна, после си сложи шапката.

— Знаеш ли, винаги съм се чудил какво означава свалянето на шапки.

— Е, сега вече знаеш — промърмори Холдън.

— Имаш ли минутка? — попита Милър.

Холдън помълча няколко секунди, загледан във върлинестия детектив. Предаде се доста бързо. Сигурно бе поне с дваисет килограма по-тежък, но бе невъзможно да изглежда заплашително, когато човекът отсреща бе най-малко с трийсетина сантиметра по-висок.

— Добре, влизай — склони той, обърна се и се отправи към спалнята. — Чакай да се облека. Кафето е там.

Без да чака отговор, затвори вратата на спалнята и седна на леглото. Двамата с Милър не бяха разменяли повече от десетина думи, откакто се върнаха на Тихо. Даваше си сметка, че нещата няма да останат така дълго, колкото и да му се искаше. Дължеше на Милър поне един последен разговор, след като му каза да се маха.

Той нахлузи чифт памучни панталони и пуловер, прокара ръка през влажната си коса и се върна във всекидневната. Милър седеше на дивана с димяща чаша кафе в ръка.

— Кафето си го бива — рече той.

— Добре де, изплюй камъчето — подкани го Холдън и се отпусна в креслото.

Милър сръбна от кафето.

— Ами...

— Защото сега сигурно ще ми кажеш колко прав си бил да гръмнеш невъоръжен човек в лицето и колко наивен съм бил аз. Познах ли?

— Всъщност...

— Защото аз ти казах — продължи Холдън, изненадан от собствения си гняв — да престанеш да играеш ролята на съдия, жури или палач, инак ще напуснеш екипажа ми. И въпреки това го направи.

— Да.

Простичкото потвърждение разколеба Холдън.

— Защо?

Милър сръбна още веднъж от кафето и остави чашата. Пресегна се, взе шапката, метна я на съседното кресло и се облегна назад.

— Защото той щеше да се измъкне.

— Моля? — не проумя Холдън. — Да не си пропуснал онази част, в която той призна всичко?

— Това не беше признание, а хвалба. Беше недосегаем и го знаеше. Твърде много пари. Твърде голяма власт.

— Това са глупости. Никой не може да убие милион и половина души и да се измъкне.

— Хората се измъкват непрестанно от правосъдието. С напълно доказана вина, но все нещо им помага накрая. Улики. Свидетелски показания. Политика. Известно време работех с един партньор на име Мус. Когато Земята се изтегли от Церера...

— Спри — вдигна ръка Холдън. — Не ме интересува. Не искам да слушам повече твоите истории, че си по-мъдър и препатил, защото си бил ченге и знаеш истината за човечеството. Ако питаш мен, това само те е опорочило напълно. Разбра ли?

— Да, добре.

— Дрезден и неговите приятелчета от „Протоген“ смятат, че могат да решават кой ще живее и кой ще умре. Да ти звучи познато? И не ми ги разправяй, че този път било различно, защото всеки го казва непрестанно. Но не е.

— Не беше отмъщение — заяви Милър, в гласа му се долови лека възбуда.

— А, така ли? Не е заради момичето в хотела. Джули Мао?

— Залавянето му — да. Но убийството...

Милър въздъхна, стана и се отправи към вратата. Спря пред нея и се обърна. Лицето му бе изкривено от болка.

— Той се опитваше да ни убеди — каза. — Всички тези приказки как ще ни подари звездите и ще ни пази от онова, което е стреляло по Земята. Започнах да си мисля, че накрая ще отърве кожата. Може би мащабите бяха прекомерно големи, за да се отдели правилното от погрешното. Не казвам, че ме е убедил. Но ме накара да се замисля малко. Съвсем малко.

— И затова го застреля.

— Да.

Холдън въздъхна, приближи вратата и спря, скръстил ръце.

— Еймъс те нарече праведен — рече Милър. — Знаеш ли?

— Еймъс се мисли за лош човек, защото преди е вършил неща, от които сега се срамува — заяви Холдън. — Невинаги вярва на преценката си, но фактът, че го е грижа, ми подсказва, че всъщност не е лош.

— Тъй де... — Милър вдигна глава, но Холдън го прекъсна.

— Той е надзърнал в душата си, видял е там петната и иска да ги почисти. А ти? Ти само свиваш рамене.

— Дрезден беше...

— Не става въпрос за Дрезден, а за теб. Не мога да ти имам вяра, когато си сред хора, на които държа.

Холдън изгледа Милър в очакване на отговор, но полицаят само кимна тъжно, нахлупи си шапката и се отдалечи по леко извития коридор. Не се обърна назад.

Холдън се прибра и опита да се успокои, но нервността му надделя. Никога нямаше да се измъкне от Ерос без помощта на Милър. Ченгето беше като своенравно куче, което може да те близне по ръката или да те ухапе за крака.

Помисли си дали да не потърси Фред и да го предупреди. Вместо това се обади на Наоми.

— Здравсти — отговори тя при второто позвъняване. Зад нея се чуваше ритмичният бас на баровата музика.

— Наоми — поде той и се поколеба дали извинението е достатъчно убедително. — Милър току-що беше тук.

— Да, преди известно време ни срещна с Еймъс. Какво иска?

— Не зная — въздъхна Холдън. — Може би да се сбогуваме.

— А ти какво правиш? — попита Наоми. — Искаш ли да се видим.

— Ами да. Всъщност да.

* * *

В началото Холдън не позна бара, но след като поръча скоч на един професионално любезен келнер, осъзна, че е същият, където бе гледал Наоми да пее караоке под акомпанимента на някакъв поясен пънк, сякаш преди векове. Тя се приближи и седна в сепарето срещу него и в същия миг питието му пристигна. Келнерът я погледна с въпросителна усмивка.

— А, не — размаха Наоми ръце. — За тази вечер ми стига. Само вода, благодаря.

— Вие как се... — поде Холдън, след като келнерът се отдалечи. — Какво всъщност е голго? И как мина?

— Една игра, която играят тук — обясни Наоми. — Нещо средно между стрелички и футбол. Никога досега не я бях играла, но явно ме бива. Спечелихме.

— Страхотно — усмихна се Холдън. — Благодаря, че дойде. Зная, че е късно, но този Милър здравата ме изнерви.

— Мисля, че иска да му простиш.

— Защото съм „праведен“ — подхвърли Холдън със саркастична усмивка.

— Така си е — подсмихна се Наоми. — Е, терминът е малко префърцунен за теб, но е доста близо до истината.

— Всичко оплесках — каза неочаквано дори за себе си Холдън. — Всеки, който се опитваше да ни помогне или на когото се опитвахме да помогнем ние, накрая загиваше. Цялата тази шибана война. Капитан Макдоуъл, Бека и Ади. И Шед... — той млъкна и преглътна мъчително. На гърлото му беше заседнала буца.

Наоми кимна, пресегна се през масата и стисна ръката му.

— Трябва да победя, Наоми — продължи той. — Трябва да направя нещо, което да промени света. Съдба, карма, Господ Бог или каквото е там, ме запокити в центъра на събитията и искам да съм сигурен, че постъпвам правилно.

Наоми му се усмихна.

— Сладък си, когато си благороден — рече. — Но трябва да престанеш да гледаш напред.

— Майтапиш се с мен.

— Така е — потвърди тя. — Майтапя се. Ще дойдеш ли с мен у дома?

— Аз... — Холдън се сепна и я погледна, очаквайки, че и това е шега. Наоми го гледаше усмихнато и в очите ѝ видя само топлина и закачка. Една къдрица се изтърколи от челото ѝ и тя я прибра. — Чакай, какво? Мислех, че ти...

— Казах, че не искам да ми се обясняваш в любов само за да ме вкараш в леглото — рече тя. — Но също и че бих дошла в каютата ти по всяко време през последните пет години. Мисля, че бях достатъчно пряма и се уморих да чакам.

Холдън се облегна назад и си припомни, че трябва да диша. Сега вече усмивката на Наоми бе съвсем закачлива и тя лекичко повдигна една вежда.

— Всичко наред ли е с теб, моряче? — попита.

— Мислех, че ме избягваш — смотолеви той, възвърнал способността си да говори. — Това ли е твоят начин да ме дариш с победа?

— Не се дръж грубиянски! — В гласа ѝ за миг се долови раздражение. — От седмици чакам да събереш смелост, а и корабът е почти готов. Което означава, че скоро пак ще направиш някоя глупост и този път може да нямаме предишния късмет.

— Да, но...

— И ако това стане без поне да сме опитали веднъж, ще бъде ужасно нещастна.

— Наоми, аз...

— Съвсем лесно е, Джим. — Тя го дръпна леко за ръката. Наведе се през масата, докато лицата им почти се докосваха. — Въпросът е само „да“ или „не“?

— Да.

44.

МИЛЪР

Милър седеше сам, загледан през големите панорамни прозорци, но без да вижда гледката. Дестилираното от парникова гъба уиски, поставено на ниската масичка до него, беше точно толкова, колкото в началото, когато го купи. То не беше напитка, а разрешение да седне. На Церера винаги имаше скитници. Мъже и жени, чийто късмет им е изневерил. Без място, където да отидат, без приятели, които да помолят за помощ. Без връзки с огромната мрежа на човечеството. Винаги бе изпитвал симпатия към тях, бяха негови душевни роднини.

Сега и той бе част от това откъснато от света племе.

Нещо ярко проблясваше върху корпуса на гигантския заселнически кораб — може би предавателна станция, изпращаща сложни кодирани сигнали. Недалеч от „Науву“, сгушен сред постоянната, наподобяваща кошер активност около станция Тихо, се различаваше сводът на „Росинант“ — като дом, който някога е имал. Спомни си историята за Мойсей и обетованата земя, която виждал, но така и не достигнал. Милър се зачуди как ли би се почувствал старият пророк, ако го бяха допуснали за кратко — за ден, седмица, година, — а после пак да го прокудят в пустинята. Най-добре никога да не напуска пустинята.

Джули Мао седеше до него, сгушена в миниатюрната част от съзнанието му, която бе издълбала за себе си.

„Аз трябваше да те спася — помисли си той. — Да те намеря. Да узная истината.“

„И не го ли стори?“

Той ѝ се усмихна и тя му отвърна с усмивка, уморена от света, колкото беше и той. Защото в края на краищата той я бе намерил. Беше узнал кой я е убил и Холдън беше прав. Беше си отмъстил. Направи всичко, което си бе обещал. Само че това не го спаси.

— Желаете ли нещо?

За един кратък миг си помисли, че Джули е казала тези думи. Сервитьорката отвори уста да го попита отново, преди той да поклати глава. Не би могла. А и да можеше — той не би могъл да си го позволи.

„Знаеш, че нямаше да продължи дълго — рече Джули. — Холдън. Неговият екипаж. Знаеш, че мястото ти не е там. Мястото ти е при мен.“

Внезапен прилив на адреналин пробуди умореното му сърце. Той се огледа, но Джули бе изчезнала. Беше се разсеяла като мимолетна халюцинация. И все пак. „Мястото ти е при мен.“

Зачуди се колцина от хората, които познаваше, бяха тръгнали по този път. Ченгетата имаха склонността да захвапват дулото на оръжията си още далеч преди човечеството да се издигне нагоре по гравитационния кладенец. Ето и той, без дом, без приятел, с повече кръв по ръцете си през последните месеци, отколкото през цялата му кариера. Ранни суицидни подбуди — така го бе нарекъл служебният психиатър от Церера, който от време на време им изнасяше лекции. Неща, от които трябва да се пази, като срамни въшки или висок холестерол. Нищо страшно, ако бъдеш предпазлив.

И той беше. Поне за известно време. Ето докъде го докара това.

Изправи се, поколеба се за кратко, взе чашата и гаврътна уискито на един дъх. Течен кураж — така го наричаха — и изглежда, вършеше работа. Извади терминала, прати повикване за разговор и се помъчи да се успокои. Още не се бе предал. Ако иска да живее, ще му трябва работа.

* * *

— *Сабез нихтос*, папка — рече Диого. Хлапето бе облякло мрежеста риза и панталони с кройка колкото модерна, толкова и грозна. В предишния си живот Милър щеше да го сметне за прекалено млад, за да свърши нещо свястно. Но сега просто чакаше. Ако нещо можеше да зарадва Диого, това бе обещанието да си намери ново убежище. Тишината се проточи. Милър стисна устни да не заговори, от страх, че ще започне да се моли.

— Хм... — промърмори тихо Диого. — Има един *омбре*, който би могъл да помогне. Оръжие и око.

— Нямам нищо против охранителната работа — заяви Милър. — Каквото и да е, само да плаща сметки.

— *Ил конверса а до*. Ще чуя какво се говори.

— Благодаря ти за всичко, което правиш — отвърна Милър и кимна към леглото. — Нещо против, ако аз...

— *Ми кама ес су кама* — рече Диого. Милър се излегна.

Диого се пъкна под душа и шумът от плискаща се по тялото му вода заглуши бръмченето на въздушния рециклатор. Дори на борда на кораба Милър не бе живял с някого в толкова интимна близост. Но въпреки това не беше се стигнало по-далече от това да нарича Диого приятел.

На Тихо нямаше кой знае колко възможности, не разполагаше и с добри препоръки. Малцината, които го познаваха, едва ли щяха да се застъпят за него. Но все щеше да се намери нещо. Колкото да се изправи на крака и да се опита да бъде различен отпреди.

Стига, разбира се, Марс или Земята — която от тези две сили надделее във войната — да не реши да изтрие от звездната карта СВП и станциите, лоялни към него. Или онази протомолекула да се измъкне от Ерос и да унищожи някоя планета. Или станция. Или самия него. Понякога потръпваше от мисълта, че на „Роси“ бе останал лабораторен материал. Ако нещо се случи с него, Холдън и Наоми, Алекс и Еймъс могат да се присъединят към Джули, преди това да сполети Милър.

Повтаряше си, че вече не е негов проблем. И въпреки това се надяваше с тях всичко да бъде наред. Желаяше им най-доброто, макар да не можеше сам да се надява на същото.

— Ой, папка — обади се Диого от коридора. — Чу ли, че Ерос отново говори?

Милър се подпря на лакът.

— *Си* — кимна Диого. — Каквато и да е онази гадост, започнала е да предава. Различават се дори отделни думи. Имам го на запис. Искаш ли да го чуеш?

„Не — помисли си Милър. — Вече видях онези коридори. Това, което сполетя онези нещастници, за малко да сполети и мен. Не искам да имам нищо общо с това поругаване.“

— Защо не? — чу гласа си.

Диого вдигна ръчния си терминал и въведе нещо на екранчето. Терминалът на Милър изписука в знак, че е получил адреса.

— Чика пердида в оперативния център го смеси с бхангра — рече Диого и размърда таз в такт с ритъма. — Жестоко, а?

Диого и останалите наемници от СВП бяха проникнали със сила на ценна изследователска станция, бяха се изправили срещу една от най-могъщите и зли компании в историята на могъществото и злото. А сега композираха музика с писъците на умиращите. И танцуваха под звуците ѝ в долнопробни клубове. „Какво ли е — мислеше си Милър — да си млад и лишен от душа.“

Но не. Това не беше честно. Диого беше добро хлапе. Просто бе твърде наивен. С времето вселената щеше да се погрижи за този му недостатък.

— Жестоко — повтори Милър. Диого се ухили.

Записът бе застинал на пауза, в очакване. Милър изключи осветлението и се отпусна на малкото легло. Не искаше да знае. Но трябваше.

В началото звукът не беше нещо особено — електрически стенания и силен статичен пукот. После, някъде в дълбините отзад се долови музика. Хор от цигулки, надпреварващи се в слабо кресчендо. А сетне, съвсем ясно, сякаш човекът говореше в микрофон — един глас.

— Зайци и хамстери. Екологична дестабилизация, овално и синьо като лунни лъчи. Август.

Със сигурност не беше човек. Компютърните системи на Ерос можеха да генерират всякакъв набор от напълно убедителни диалекти и гласове. Мъжки, женски и детски. Колко ли милиони часове информация се съдържаше в тези компютри из станцията?

Отново електронни вибрации като чуруликания на птички. И нов глас — този път женски и мек — с пулсиращ ритъм зад него.

— Пациентът се оплаква от сърцебиене и нощно изпотяване. Началото на симптомите е отпреди три месеца, но анамнестично...

Гласът изчезна, заменен от ритъма. Подобно на старец с мозък, надупчен като швейцарско сирене, сложната система, вдъхваща живот на Ерос, постепенно умираше, променяше се и обезумяваше. И благодарение на „Протоген“ Милър можеше да слуша целия този процес.

— Не съм му казвал, не съм му казвал, не съм му казвал. Изгревът. Никога не съм виждал изгрева.

Милър затвори очи и неусетно се унесе в дрямка под звуците и музиката от Ерос. Докато съзнанието му постепенно угасваше, той си представи нечие тяло в леглото до него — топло и живо, дишащо бавно в ритъм с шумовете от записа.

* * *

Мениджърът бе слаб мъж с перчем над веждите като застинала морска вълна. Канцеларията му бе съвсем малка, изпълнена с шумовете от инфраструктурата — вода, въздух, енергия, — с които ѝ въздействаше Тихо. Бизнес в тясната ниша между кабели, канали и тръби — импровизиран и евтин. Самото дъно.

— Съжалявам — заяви мениджърът. Милър усети, че стомахът му се свива. От всички унижения във вселената точно това не бе предвидил. Той почувства нарастващ гняв.

— Мислите, че не мога да се справя ли? — попита, опитвайки се да говори с мек глас.

— Въпросът не е в това — отвърна мъжът. — Просто... вижте, между нас да си остане, но търсим фигурант, разбирате ли? Нечие малко братче, полуумно хлапе, което да наглежда този склад. Вие имате такъв богат опит. За какво са ни познанията ви по овладяване на улични бунтове? Или процедурите при криминално разследване? В тази работа дори не се изисква оръжие.

— Не ме интересува — отвърна Милър. — Трябва ми какво да е. Мъжът въздъхна и сви рамене като поясен.

— Трябва ви нещо друго — отсъди той.

Милър се опита да не се разсмее, от страх смехът да не прозвучи като ридание. Той се загледа в евтината пластмасова стена зад мениджъра, докато човекът започна да се чувства неудобно. Това беше задънена улица. Милър бе твърде опитен, за да започне от ниско ниво. Знаеше прекалено много, за да се учи на първите стъпки.

— Е, добре — рече той накрая и мъжът отсреща въздъхна, поне бе така добър да си придаде засрамен вид.

— Мога ли да попитам — подхвърли той — защо напуснахте предишната си работа?

— Церера премина в други ръце — отвърна Милър, докато си нахлупваше шапката. — Не ме включиха в новата група. Това е всичко.

— Церера?

Мениджърът изглеждаше объркан и Милър на свой ред се сконфузи. Той погледна ръчния си терминал. Вътре бе служебният му архив, така, както го бе представил. Мениджърът не би могъл да го пропусне.

— Аз съм оттам — поясни той.

— Като полицай. Но аз имах предвид последната ви работа. Разбирам защо не сте вписали в архива си службата при СВП, но сигурно си давате сметка, че знаем за участието ви... нали се сещате, за станцията. И прочее.

— Вие смятате, че съм работил за СВП? — попита Милър.

Мъжът премигна.

— Ами да.

Което, в края на краищата, бе самата истина.

* * *

Нищо не се бе променило в кабинета на Фред Джонсън и същевременно промяната бе пълна. Мебелите, миризмата във въздуха, усещането, че е в нещо средно между личен кабинет и контролен център. Заселническият кораб отвън би могъл да е с половин процент по-близо до завършването си, но в действителност едва ли бе така. Залозите в играта се бяха променили и това, което в началото бе война, сега бе нещо съвсем друго. Нещо по-голямо. То сияеше в очите на Фред и караше плещите му да се изправят.

— Бихме могли да използваме специалист с вашите умения — съгласи се Фред. — Човек винаги се спъва в дребните камъчета. Като например — когато не умее да обискира заподозрения. Ей такива неща. Охраната на Тихо си разбира от работата, но напуснем ли веднъж станцията и озовем ли се с бой на някоя друга, едва ли ще са толкова добри.

— А не очаквате ли в бъдеще това да ви се случва все по-често? — попита Милър в неумел опит да се пошегува. Фред не отговори. За миг Джули се появи до генерала. Милър виждаше отраженията на

двамата в екраните, замисления мъж и веселия призрак. Може би Милър грешеше поначало и разделението между Пояса и вътрешните планети бе нещо, надхвърлящо политиката и снабдяването с ресурси. Знаеше не по-зле от всеки друг, че Поясът предлага по-опасен и потруден живот, отколкото Марс и Земята. И въпреки това той бе неудържим зов за хора от дъното на гравитационния кладенец, които идваха тук, за да се изправят срещу мрака на космоса.

Подтикът да изследваш, да завладяваш нови територии, да напуснеш родния дом. Да отидеш колкото се може по-далече във вселената. И сега, когато „Протоген“ и Ерос предлагаха възможността да се превърнат в богове, да претворят човечеството в същества, които биха могли да надживеят досегашните човешки надежди и възжелания, Милър започна да осъзнава колко трудно е за хора като Фред да удържат на изкушението.

— Ти уби Дрезден — заяви Фред. — Това е проблем.

— Трябваше да се случи.

— Не съм сигурен — поклати глава Фред, но говореше предпазливо. Напрегнато. Милър се усмихна тъжно.

— Затова и трябваше — рече той.

Тихият кашлюкащ смях подсказа на Милър, че Фред го разбира. Когато полковникът завъртя глава към него, погледът му беше твърд.

— Когато се стигне до преговори, някой ще трябва да отговаря за това. Ти уби беззащитен човек.

— Така е — потвърди Милър.

— И когато дойде това време, ще те хвърля на лъвовете като първия чип в залагането. Няма да те защитавам.

— Не съм искал да ме защитаваш — заяви Милър.

— Дори това да означава един бивш поясен полицаи да свърши живота си в затвор на земните сили?

Беше евфемизъм и двамата го знаеха. „Мястото ти е при мен“, бе казала Джули. Какво значение наистина как ще стигне дотам?

— Не съжалявам за нищо — заяви той и миг по-късно осъзна, че това е самата истина. — Ако има съдия там някъде, който иска да ме разпитва, готов съм да отговарям. Търся работа тук, а не закрила.

Фред седеше в креслото, присвил замислено очи. Милър се наведе напред.

— Поставяш ме в трудно положение — заговори Фред. — Казваш само верни неща. Но ми е трудно да повярвам, че ще се придържаш към тях. Не мога да те приема в моя екип, това би подкопало позицията ми при мирните преговори.

— Рисковано е — съгласи се Милър. — Но аз съм бил на Ерос и на станция Тот. Летял съм на „Росинант“ с Холдън и екипажа му. Когато се стигне до анализ на протомолекулата и как се забъркахме в тази история, няма друг в по-добро положение да ти осигурява информация. Може би зная твърде много. Тъкмо затова съм и достатъчно ценен, за да ме задържиш.

— Или твърде опасен.

— Да. Това също.

За кратко се възцари тишина. Върху корпуса на „Науву“ заблестяха златистозеленикави светлинки и скоро угаснаха.

— Консултант по безопасността — обяви неочаквано Фред. — Независим. Няма да ти дам чин.

„Ръцете ми са прекалено изцапани за СВП“ — помисли си Милър, но в душата му блесна надежда.

— Съгласен, ако върви и с място за спане — рече той. Това щеше да е само докато свърши войната. А после пак ще стане месо за машината. Но все пак е по-добре от нищо.

Фред се облегна назад. Фотьойлът му изсвистя леко и се нагласи към новото положение.

— Е, добре — поде той. — Ето я и първата ти задача. Искам да чуя мнението ти. Кой е най-големият ми проблем?

— Заразяването — отвърна Милър.

— Смяташ, че трябва да държа в тайна информацията за станция Тот и протомолекулата?

— Разбира се, че не можеш — отбеляза Милър. — Първо, защото вече са въввлечени твърде много хора. И второ, защото един от тях е Холдън и ако досега не е пуснал информацията по всички канали, ще го стори съвсем скоро. Пък и не можеш да предлагаш мир, без да обясниш какво всъщност става. Рано или късно ще се разчуе.

— И какъв е твоят съвет?

За миг Милър се озова на мъртвата станция, заслушан в странните ѝ шумове. Гласовете на умиращите го зовяха през вакуума.

— Да охраняваш Ерос — рече. — Всички страни ще поискат образци от протомолекулата. Преустановяването на достъпа до нея е единственият начин да си осигуриш място на масата за преговори.

Фред се засмя.

— Приятна мисъл. Но как предлагаш да опазим нещо с размерите на станция Ерос, ако Земята и Марс докарат флотилиите си?

Добър въпрос. Милър усети прилив на тъга. Макар че Джули Мао — неговата Джули — отдавна беше мъртва, имаше чувството, че я предава с думите си.

— Тогава ще трябва да се отървеш от нея — обяви той.

— И как да го направя? — попита Фред. — Дори да натъпчем този къс скала с термоядрени бойни глави, къде е гаранцията, че някое малко парченце няма да се удари в друга колония надолу по кладенеца? Да взривиш подобно нещо е като да духнеш глухарче на вятъра.

Милър никога не бе виждал глухарче, но схвана проблема. И най-малка частица от субстанцията, вирееща сега на Ерос, щеше да е достатъчна, за да започне отново този зловец експеримент. Субстанцията се хранеше с радиация, така че всеки атомен взрив би ускорил процеса на нейното разрастване по неведоми пътища. Ако искат да са сигурни, че нито една протомолекула няма да избяга от станция Ерос, трябваше да я разглобят на съставлящите я атоми...

— Ох — въздъхна Милър.

— Ох?

— Да. Защото предложението няма да ти хареса.

— Да чуем.

— Добре. Ти сам попита. Ще запокитим Ерос в Слънцето.

— В Слънцето — повтори Фред. — Имаш ли представа за каква огромна маса става въпрос?

Милър кимна към широкия прозорец и корабостроителницата зад него. Към „Науву“.

— Това чудовище има свръхмощни двигатели — изтъкна. — Пращаш най-бързите си кораби на Ерос, за да не позволят на никого да попадне на станцията. После засилваш „Науву“ към Ерос. Изблъскваш го надолу към Слънцето.

Фред придоби замислен, пресметлив израз.

— Трябва да се увериш, че никой няма да се качи на станцията, докато не достигне короната. Трудна задача, но Марс и Земята ще са заинтересувани да не позволяват на противника да получи това, което нямат.

„Джули, съжалявам, но не можах да измисля нещо по-добро. Но пък ще бъде страхотно погребение.“

Фред дишаше бавно и равномерно, загледан в нещо, което само той можеше да види. Милър не го прекъсна, макар че тишината стана тягостна. След около минута Фред пое рязко и решително въздух.

— Мормоните ужасно ще се ядосат — рече той.

45. ХОЛДЪН

Наоми говореше насън. Едно от десетината неща, които Холдън не знаеше за нея преди тази нощ. Макар че неведнъж бяха спали в съседни противоускорителни кресла, досега не бе я чувал. Но когато устните ѝ опираха голите му гърди и помръдваха лекичко, той започна да долавя откъслечни думи. Не разбираше обаче какво казва.

Освен това имаше белег на гърба, точно над левия бут. Беше дълъг десетина сантиметра, с неравни краища, сякаш от разкъсване. Наоми никога не би се замесила в бой в бар, така че сигурно беше от работата. Може би се бе пъкнала на някое тясно място, докато корабът маневрира. Всеки достатъчно опитен пластичен хирург би могъл да го премахне. Това, че не я интересуваше, бе още нещо, което научи за нея след тази нощ.

Наоми престана да помръдва с устни и произнесе съвсем ясно:
— Жадна съм.

Холдън се измъкна изпод нея и се отправи към кухнята. Искаше да ѝ угоди и знаеше, че това е типично за всички нови любовници. През първите няколко седмици щеше да изпълнява всяка нейна прищявка. Поведение, което според някои бе заложено на генетично ниво у мъжете, тяхната ДНК искаше да се подсигури, че първият път не е било случайно.

Апартаментът ѝ бе с различно разположение от неговия и той се чувстваше неуверено в тъмнината. Потършува слепешката из миниатюрната кухня, търсейки чаши. Намери една и я напълни. Наоми вече седеше в леглото. Чаршафът се бе отместил от слабините ѝ. Голотата ѝ в сумрака накара члена му да се пробуди.

Наоми плъзна поглед по голото му тяло, спря се на средата, отпи от чашата и попита:

— Това за мен ли е?

Холдън не знаеше за кое точно пита и затова отговори лаконично:

— Да.

* * *

— Спиш ли?

Наоми бе опряла лице на корема му и дишаше равномерно, но за негова изненада, каза:

— Не.

— Може ли да поговорим?

Тя се претърколи настрани и зарови лице във възглавницата. Косата ѝ се спусна на лицето. Холдън се пресегна и я повдигна нагоре. От този мил, интимен жест на гърлото му заседна буца.

— Пак ли искаш да приказваме за сериозни неща? — попита тя, притворила очи.

— Да — рече той, наведе се и я целуна по челото.

— Предишният ми любовник бе преди повече от година — поде тя. — Аз съм серийна моногамна и доколкото знам, от това не можеш лесно да се отървеш. Достатъчно е да ме предупредиш отрано и няма да ти се сърдя, когато решиш да приключим връзката между нас. Приятна ми е идеята, че връзката ни е нещо повече от секс, но от опит знам, че тези неща се нуждаят от време, за да се развият. Запазила съм яйцеклетки в криобанки на Луната и Европа, ако това те интересува. — Тя се подпря на лакът и го погледна. — Покривам ли минимума?

— Не — рече той. — Но съм съгласен с условията.

Тя се изтегна по гръб и изпусна протяжна въздишка.

— Добре.

Холдън искаше да я прегърне, но тялото му лепнеше от пот и затова хвана ръката ѝ. Жадуваше да ѝ каже, че тя значи нещо за него, че между тях вече е повече от секс, но думите, които му идваха наум, звучаха фалшиво и префърцунено.

— Благодаря ти — прошепна вместо това, но тя вече похъркваше тихичко.

* * *

На сутринта отново се любиха. След дългата безсънна нощ усилието бе малко по-голямо от обичайното за Холдън, но имаше и удоволствие, сякаш не толкова умопомрачителният секс наваксваше с нежност и милувки. След като свършиха, той отиде в кухнята да прави кафе и го поднесе в леглото. Посръбваха, без да говорят, и като че ли стеснението, изчезнало помежду им през нощта, пак се завръщаше с утринното сияние на лампите.

Наоми остави чашката на масичката и докосна подпухналия му нос.

— Грозно е, нали? — попита той.

— Не. Преди беше прекалено перфектен. Сега изглеждаш по-солиден.

Холдън се разсмя.

— Все едно описваш някой шишко или учител по история.

Наоми също се засмя и докосна лекичко с върховете на пръстите гърдите му. Не беше в опит да го възбуди, а по-скоро да го изследва отблизо. Холдън не помнеше кога за последен път е изпитвал подобна близост. Възнамеряваше да прекара целия ден с нея в леглото и вече прелистваше мислено списъка на ресторантите, доставящи храна по домовете, когато неговият терминал на шкафчето зазвъня.

— По дяволите — изруга той.

— Не е нужно да отговаряш — предложи Наоми и продължи с изучаването на корема му. Наведе се и го целуна по гърдите.

— Нали не си забравила какво се случи през последните няколко месеца? — попита Холдън. — Ако не е грешен номер, трябва да е поредната история за края на света, изискваща евакуация на станцията до пет минути.

— Много смешно — промърмори тя.

Холдън въздъхна и взе терминала от масичката. На екранчето премигваше името на Фред.

— Фред е — обяви той.

Наоми спря да го целува и седна.

— Значи новините едва ли са добри.

Холдън чукна екрана да приеме разговора и рече:

— Фред?

— Джим. Ако имаш възможност, намини да се видим. Важно е.

— Добре — отвърна Холдън. — Ще бъда при теб до половин час.

Той прекъсна връзката и метна терминала през стаята върху купчината с дрехи.

— Ще взема един душ и ще ида да видя какво иска Фред — рече, отметна чаршафа и се надигна.

— Да дойда ли и аз? — попита тя.

— Шегуваш ли се? Повече никога няма да те изпусна от очи.

— Само не ме плаши — каза тя усмихнато.

* * *

Първата неприятна изненада, когато пристигнаха, бе седящият в кабинета на Фред Милър. Холдън му кимна отсечено и се обърна към Фред:

— Дойдохме. Какво има?

Фред ги покани да седнат и рече:

— Обсъждахме как да процедираме с Ерос.

Холдън сви рамене.

— Добре. И какво решихте?

— Милър смята, че някой ще се опита да кацне там и да вземе образци от протомолекулата.

— Малко ми е трудно да повярвам, че който и да било би извършил нещо толкова глупаво — заяви Холдън.

Фред се изправи и натисна нещо на бюрото. Екранът, на който допреди миг се виждаше „Науву“, се смени с двуизмерно изображение на Слънчевата система, а малки точки с различни цветове показваха местонахождението на флотите. Яростнозелени светлини заобикаляха Марс. Имаше доста червени и жълти точки в Пояса и външните планети. Вероятно червеното означаваше Марс.

— Хубава карта — рече Холдън. — Вярна ли е?

— Приблизително — отвърна Фред. С няколко бързи почуквания той даде увеличение на един участък от Пояса. Средата на екрана се изпълни от буца с форма на картоф и трепкащ до нея надпис „Ерос“. Две малки зелени точки се приближаваха към станцията.

— Това е земен научноизследователски кораб на име „Чарлс Лайъл“, летящ с максимално ускорение към Ерос. Придружава го, по наша преценка, ескортен кораб от клас фантом.

— Земният братовчед на „Роси“ — поклати глава Холдън.

— Всъщност корабите от клас фантом са сравнително по-стари модели и се използват предимно за охрана на конвои, но въпреки това в СВП нямаме какво да му противопоставим — каза Фред.

— Тъкмо от този тип кораби, които би трябвало да ескортират научноизследователски съдове — промърмори Холдън. — Как са стигнали дотам толкова бързо? И защо са само два?

Фред върна картата обратно и на нея отново се виждаше цялата Слънчева система.

— Лош късмет. „Лайъл“ се е завръщал на Земята след картографска експедиция на извънпоясни астероиди, когато получил заповед за промяна на курса. Бил единственият достатъчно близо. Земята вероятно е решила да си вземе проба, докато още никой не знае какво става.

Холдън погледна Наоми, но лицето ѝ оставаше непроницаемо. Милър го разглеждаше като ентомолог, който се чуди къде да го прободете с карфицата.

— Значи знаят, така ли? — попита Холдън. — За „Протоген“ и Ерос?

— Така предполагаме — отвърна Фред.

— И искаш да ги прогоним? Мисля, че ще успеем, но това само ще подтикне Земята да прати повече кораби. Няма да спечелим много време.

Фред се усмихна.

— Не ни и е нужно — успокой го той. — Имаме план.

Холдън кимна в очакване да го чуе, но Фред се отпусна назад. Милър се изправи и смени картината на екрана с близък план на Ерос.

„Сега ще разберем защо Фред държи този чакал до себе си“ — помисли си Холдън, но не каза нищо.

Милър посочи изображението.

— Ерос е стара станция. Твърде претрупана. Има твърде много пролуки в обшивката, повечето от малки сервизни шлюзове — заговори бившият детектив. — Големите докове са събрани в пет масивни комплекса около станцията. Готвим се да изпратим шест

транспортни кораба на Ерос, заедно с „Росинант“. „Роси“ ще попречи на научноизследователския кораб да се скачи, а транспортните кораби ще заемат всеки от петте дока.

— Ще карат ли хора? — попита Холдън.

— Да, но не за да слизат в станцията — обясни Милър. — Само за работа отвън. Както и да е, шестият транспортен кораб ще евакуира екипажите на останалите пет. На всеки от тях ще са складирани по няколко десетки термоядрени бойни глави, свързани с корабни дистанционни детектори. Опитва ли се друг кораб да се скачи със станцията, ще предизвика атомна експлозия с мощност от порядъка на неколкостотин мегатона. Би трябвало да е достатъчно, за да разруши нашественика, но дори и да не успее, доковете ще бъдат твърде повредени, за да могат да се използват.

Наоми се покашля.

— Хм, ООН и Марс разполагат със сапърски екипи. Сигурно знаят как да неутрализират поставени мини.

— Ако имат достатъчно време — съгласи се Фред.

Милър продължи, сякаш не го бяха прекъсвали.

— Бомбите са само втората линия на задържане. „Росинант“ ще е първата, бойните глави са след него. Опитваме се да спечелим достатъчно време, за да успеят хората на Фред да подготвят „Науву“.

— „Науву“? — едва не подскочи Холдън, а Наоми подсвирна тихо. Милър ѝ кимна, сякаш очакваше да го аплодират.

— „Науву“ ще потегли на дълга параболична орбита, за да набере скорост. Ще се сблъска с Ерос при ускорение и под ъгъл, който да го запрати към Слънцето. А също и да детонира бомбите. След сблъсъка и взрива предполагаме, че повърхността на Ерос ще е твърде гореща и радиоактивна, за да може някой да се приземи върху нея, без да се опече... — Милър кимна и седна, показвайки, че е приключил. Озърна се, сякаш в очакване на реакция.

— Това ли е твоята идея? — погледна го Холдън.

— „Науву“ беше част от нея. Но не знаехме за „Лайъл“, когато я обсъждахме. Бойните глави са допълнителна импровизация. За да ни спечели време.

— Съгласен — одобри Холдън. — Не бива да позволим на когото и да било да се докосне до Ерос и мисля, че това е най-добрият начин

да се справим. Готов съм да участваме. Докато вие вършите вашата работа, ще прогоним научноизследователския кораб.

Фред се наведе напред във фотьойла и се усмихна топло.

— Знаех, че ще ни подкрепиш. Милър беше по-скептично настроен.

— Очаквах да се сепнеш, когато става въпрос да се пратят милион и половина души в Слънцето — обясни детективът с безрадостна усмивка.

— На станцията няма хора. А какво е твоето участие във всичко това? Да не си вече полузащитник на свободна практика?

Прозвуча малко по-неприятно, отколкото му се искаше, но Милър не изглеждаше обиден.

— Аз ще координирам сигурността.

— Сигурността? Каква сигурност?

Милър се засмя. Смехът бе като отклик на смешен виц, разказан на погребение.

— В случай, че нещо изпълзи от някой шлюз и поиска да се повози на автостоп — обясни той.

Холдън се намръщи.

— Не ми харесва мисълта, че тези твари биха могли да съществуват във вакуум. Никак не ми харесва.

— Повишим ли веднъж повърхностната температура на Ерос до приятните десет хиляди градуса, смятам, че това повече няма да има значение — заяви Милър. — А дотогава е най-добре да вземем мерки.

Холдън си помисли, че би искал да притежава увереността на детектива.

— А какви са шансовете при взрива Ерос да се разпадне на милиони части, които да се пръснат из цялата Слънчева система? — попита Наоми.

— Фред е събрал група от най-добрите инженери, които ще изчислят всичко до последната десета, за да сме сигурни, че това няма да се случи — успокои я Милър. — Все пак Ерос е построен тъкмо от хора на „Тихо“. Тук се съхраняват чертежите.

— И тъй — намеси се Фред. — Да поговорим за последния проблем.

Холдън чакаше.

— Ти все още държиш мостри от протомолекулата — погледна го Фред.

Холдън кимна.

— Е, и?

— Е... последния път, когато те пратихме на мисия, корабът ти едва не беше разрушен. След като приключим с Ерос, твоят ще е единственият наличен образец във от материалите, които вероятно се държат на Феба. Не виждам причина да ти позволя да го задържиш. Когато заминеш, мострата трябва да остане тук, на Тихо.

Холдън се изправи и поклати глава.

— Фред, симпатизирам ти, но не мога да оставя това нещо на човек, който гледа на него като на чип за наддаване.

— Не мисля, че си в положение да... — поде Фред, но Холдън вдигна пръст и го прекъсна. Докато Фред го зяпаше учуден, той извади ръчния си терминал и го включи на канала на екипажа.

— Алекс, Еймъс, някой от вас да е на кораба?

— Аз съм тук — отвърна Еймъс след секунда. — Тъкмо довършвах...

— Блокирай шлюзовете — нареди Холдън. — Още сега. Преустанови достъпа. В случай че не ти се обадя до час или ако някой се опита да си пробие път на борда, искам да напуснеш Тихо колкото се може по-бързо. Оставям на теб да избереш посоката. Ако е необходимо, проправи си път с огън. Разбра ли ме?

— Тъй вярно, капитане — отвърна Еймъс. Ако Холдън бе поискал да му донесе чаша кафе, вероятно щеше да звучи по същия начин.

Фред не сваляше от него втренчен поглед.

— Фред, не ме принуждавай да предприемам крайни мерки — предупреди го Холдън.

— Ако си мислиш, че можеш да ме заплашваш, грешиш — каза Фред с равен и твърд глас.

Милър се засмя.

— Кое е смешно? — попита го Фред.

— Това не беше заплаха — обясни Милър.

— Така ли? А как би го нарекъл?

— Просто установяване на фактите — отвърна Милър. Той се протегна бавно. — Ако на борда беше Алекс, навярно би си помислил,

че капитанът се опитва да сплаши някого и че ще се откаже в последната минута. Но Еймъс? Еймъс ще си пробие път с огън дори ако това означава да загине заедно с кораба.

Фред се намръщи и Милър поклати глава.

— Това не е блъф — добави той. — Не го карай да сваля картите.

Фред присви очи и Холдън за миг се зачуди дали този път не е прекалил. Едва ли щеше да е първият човек, когото Фред Джонсън би наредил да бъде застрелян. А и Милър стоеше до него. Неуравновесеният детектив вероятно щеше да го гръмне при първия намек, че идеята е добра. Тъкмо Милър разклащаше доверието на Холдън към Фред.

Толкова по-изненадан остана, когато Милър го спаси.

— Виж — заговори детективът. — Няма съмнение, че Холдън е най-подходящата кандидатура за опазване на онази гадост, докато решиш какво да правиш с нея.

— Хайде, убеди ме — подкани го Фред, но в гласа му се долавяше гняв.

— След като уредим въпроса с Ерос, той и „Роси“ ще станат първа плячка за вълците. Някой може да се ядоса достатъчно, за да реши да им види сметката просто ей така.

— И защо тогава мострата да е на по-безопасно място при него? — попита Фред, но Холдън вече разбираше накъде бие Милър.

— Защото няма да са толкова настървени да се разправят с мен, ако им кажем, че държа записките от лабораторните изследвания на „Протоген“ и образец от протомолекулата — обади се той.

— Вярно е, че мострата няма да е на по-безопасно място — съгласи се Милър. — Но така е по-вероятно мисията да успее. А нали това е важното? Освен това, той е идеалист — продължи Милър. — Можеш да му предложиш злато колкото теглото му и най-много да се обиди, че се опитваш да го подкупиш.

Наоми се разсмя. Милър я погледна, за миг краищата на устните му се разтеглиха в усмивка, сетне извърна очи към Фред.

— Да не искаш да кажеш, че на него може да му се има доверие, а на мен — не? — попита Фред.

— Мислех по-скоро за екипажа — рече Милър. — Холдън държи малко хора, но те изпълняват каквото им нареди. Смятат го за *праведен* и сигурно е така.

— Моите хора също ме следват — подхвърли Фред.

Усмивката на Милър бе уморена.

— В СВП има всякакви хора — изтъкна той.

— Залогът е твърде висок — упорстваше Фред.

— Не съм твърдял, че планът ми е перфектен — сви рамене

Милър. — Но засега нямаш друг.

В присвитите очи на Фред се четяха равни дози раздразнение и гняв. Той размърда устни беззвучно, преди да заговори.

— Капитан Холдън? Разочарован съм от липсата на доверие към мен след всичко, което направих за вас.

— Ако човешката раса все още съществува след месец, готов съм да се извиня — отвърна Холдън.

— Потегляйте с екипажа си за Ерос, преди да съм променил решението си.

Холдън се надигна, кимна на Фред и излезе. Наоми вървеше до него.

— Уф, близко беше — рече тя с въздишка.

Когато излязоха навън, Холдън каза:

— Мисля, че Фред беше на косъм да нареди на Милър да ме застреля.

— Милър е на наша страна. Още ли не си го разбрал?

46. МИЛЪР

Милър си даваше сметка, че ще има последствия, когато взе страната на Холдън срещу новия си шеф. Позицията му в СВП бе несигурна от самото начало и да твърди, че на Холдън и екипажа му може да се има повече доверие, отколкото на Фред и неговите хора, не беше най-добрият начин да спечели сърцето на своя началник. А че това бе самата истина, само влошаваше нещата.

Очакваше, че ще има разплата. Не беше толкова наивен да се надява на друго.

— Съберете се, о, Божии чада, в сплотени редици — напяваха в един глас протестиращите мормони. — Отворете портите към дните на братството и кончината на нощта на грешниците...

Милър си свали шапката и прокара ръка през оредялата си коса. Денят не се очертаваше да е добър.

Отвътре „Науву“ изглеждаше далеч по-незавършен, отколкото отвън. С дължина от два километра, той бе нещо повече от огромен кораб. Етажите бяха скупчени един върху друг, виждаха се метални подпори, стърчащи от пасторални пасбища. Архитектурата напомняше големите катедрали на Земята и Марс, целящи да възхваляват с умопомрачителните си мащаби величието на Всевишния. Все още в интериора преобладаваха метални скелета и плетени земеделски покрития, но Милър виждаше накъде води всичко това.

Всеки заселнически кораб по принцип беше дело на свръхамбиция и непоклатима вяра. Мормоните си даваха сметка за това. Нещо повече, приемаха го с открити сърца. Бяха построили кораб, който бе едновременно молитва, благочестивост и празник. „Науву“ щеше да е най-големият храм, вдиган някога от човечеството. Трябваше да приюти своя екипаж и да го отнесе през гигантските простори на междузвездния космос. Той бе най-голямата надежда на човечеството да достигне звездите.

Или по-точно щеше да бъде, ако не беше Милър.

— Искаш ли да ги обгазим, папка? — попита Диого.

Милър погледна към протестиращите. На око изглеждаха към двеста души, оковани един за друг с вериги, които се проточваха по алеите и през сервизните шахти. Транспортните асансьори и крановете стояха неподвижно, с потъмнели монитори и изключено захранване.

— Да, може би ще се наложи — въздъхна Милър.

Охранителният отряд — неговият охранителен отряд — едва ли надхвърляше трийсетина души. Мъже и жени, обединени по-скоро от завързаните на ръкавите ленти със знака на СВП, отколкото от подготовка, опит, лоялност или политически възгледи. Ако мормоните бяха избрали насилието, щеше да стане истинска касапница. Ако бяха облекли скафандри, протестът можеше да продължи часове. Дори дни. Диого даде сигнал и три минути по-късно четири малки комети се извисиха в безтегловността, поклащайки се върху опашките си от ННЛП-алфа и тетраhydroканабинол.

Най-мекото, най-безвредното средство за овладяване на улични размирици, което намериха в арсенала. Вярно, че хората с болни дробове можеха да имат проблеми, но след половин час те всички щяха да лежат вцепенени на земята и с реещи се в небесата умове. ННЛП и ТХК беше комбинация, която Милър не бе използвал на Церера. Най-вече защото, ако се бяха опитали да си набавят, сигурно щеше да изчезне от складовете и да се появи на служебни купони. Опита се да потърси утеха в тази мисъл. Сякаш това би обезсмислило мечтите и положените усилия на тези хорица.

До него Диого се разсмя.

Отне им три часа да претърсят целия кораб и още пет да изловят притаилите се в шахти и сервизни стаички мормони, готови да излязат на сцената в последната минута и да се опитат да саботират мисията. Всички бяха изведени ридаещи от кораба, докато Милър се чудеше дали всъщност не им е спасил живота. Най-важното обаче беше да не позволява на Ерос да попадне в ръцете на неподходящи хора.

Веднага щом издаде заповед, техниците от СВП се заеха за работа, вдъхнаха отново живот на крановете и товарните механизми. Трябваше да се извършат стотици малки поправки на щети, предизвикани от саботьорите, целящи да не позволят двигателите на „Науву“ да бъдат запалени. Милър наблюдаваше как огромни тежкотоварни кранове пренасяха на борда сандъци с размерите на

двуетажни къщи и изнасяха обратно вече ненужно снаряжение. Докът бе оживен като на Церера по средата на смяна. Милър почти очакваше да зърне сред хората бившите си колеги, облечени с полицейски униформи, да въвеждат ред.

В един миг на спокойствие превключи терминала си на канала от Ерос. Заслуша се в смразяващите звуци от предавателя на Ерос — радио „Свободен Ерос“ — както бе започнал да го нарича. Писукане, забързан говор, кънтящи звуци, прекъсвани от гласове — всичко това бе зловещо и отвратително.

— ... *asciugare il pus e che possano sentirsi meglio...*

— ... *ja mina nousivat kolleista ja halventaa kohtalo pakotaa minut ja siskoni...*

— ... *направи каквото е нужно...*

Продължи да слуша предаването часове наред, отделяйки гласовете от общия шум. На няколко пъти сигналът изчезваше или започваше да модулира, сякаш предавателите бяха на път да се повредят. По някое време се зачуди дали ритмичните потропвания не са морзов код. Беше се облегал на една подпора, зареял поглед във вътрешните простори на „Науву“. Кораб, роден едва наполовина, за да бъде принесен в жертва. До него стоеше Джули и също се оглеждаше. Косата ѝ се поклащаше пред лицето, очите ѝ не спираха да се усмихват. Каквато и частица от ума му да поддържаше този образ вместо да го замени с картината на обезобразения ѝ труп, беше ѝ благодарен.

„Би било страхотно, нали? — заговори тя. — Да се носиш в космоса без скафандър. Да спиш стотици години и когато се събудиш, да е под светлината на друго слънце.“

— Трябваше да застрелям онзи негодник по-бързо — произнесе на глас Милър.

„Той можеше да ни даде звездите.“

Появи се нов глас. Човешки, раздиран от гняв.

— Антихрист!

Милър премигна и се върна към реалността, откъснат от предаването от Ерос. Товарна машина си проправяше бавно път през дока, а към страните ѝ се бяха приковали десетина мормони. Един от тях бе съвсем млад, с луничаво лице. Погледът му бе втренчен в Милър.

— Ти си Антихристът, ти, зловещо подобие на човек! Господ Бог те вижда! Той ще те *запомни*!

Милър докосна лекичко шапката си за поздрав, докато протестиращите преминаваха край него.

— Звездите нямат нужда от нас — произнесе той, но сигурно го чу само Джули.

* * *

Пред носа на „Науву“ кръжаха десетина влекачи, разпънали зад себе си невидимата мрежа на нанотехничните въжета. Милър виждаше само гигантския бегемот, който сякаш се размърда в леговището си и бавно потегли напред. Двигателите на влекачите грееха ярко като коледни светлилки, по пода и стените на Тихо премина едва доловим трепет. След осем часа „Науву“ щеше да е достатъчно далече, за да могат да запалят големите двигатели без опасност пламъкът им да повреди станцията. Вероятно щяха да изминат повече от две седмици, преди да достигне Ерос.

Милър щеше да го изпревари там с осем часа.

— Ой, папка — повика го Диого. — Свърши-бърши?

— Аха — отвърна Милър с въздишка. — Готов съм. Да събираме хората.

Хлапето се ухили. През часовете, докато прочистваха „Науву“, той бе пхнал няколко червени пластмасови дрънкулки между зъбите си. Това вероятно имаше някакво дълбоко значение в младежката култура на станция Тихо, дори може би бе сексуален призив. Милър изпита облекчение, че вече не се налагаше да дели постелята с момчурляка.

Сега, когато отговаряше за сигурността към СВП, разнородната природа на неговата група му се струваше малко по-ясна. Имаше време, когато вярваше, че СВП би могъл да се опълчи със сила на Марс и Земята, ако опре до въоръжен конфликт. Вярно е, че имаха повече пари и средства, отколкото си бе мислил. Имаха и Фред Джонсън. Сега имаха и Церера, стига да успеят да я задържат. Освен това бяха превзели станция Тот.

От друга страна, същите хлапета, с които бе щурмувал Тот, сега участваха в неговата охранителна група на „Науву“ и половината от тях щяха да са на транспортните кораби, когато напускат Ерос. Ето нещо, което Хейвлок не би могъл да разбере. Дори Милър се затрудняваше да схване общата картина. Едва ли човек, привикнал със сигурността и естественото присъствие на атмосферата, би могъл да осъзнае напълно силата и крехкото равновесие на едно общество, оцеляващо, защото върши това, което е нужно, и се старее да бъде бързо и гъвкаво по примера на СВП. Което умее да се адаптира.

Ако Фред не успее да постигне желанния мир, СВП никога няма да спечели срещу дисциплинирания и обединен флот на вътрешните планети. Но и никога няма да изгуби. Война без край.

Какво беше историята, ако не точно това?

И какво биха променили звездите, ако ги получат?

Докато вървеше към апартамента си, някой го потърси на терминала. Беше Фред Джонсън.

— Милър — рече той.

— Готови сме да отлетим според предварителния план, ако бойните глави са натоварени.

— Товарят ги в момента — съобщи Фред. — Има достатъчно термоядрен материал, за да превърне повърхността на Ерос в радиоактивен ад за години напред. Трябва да внимавате с това. Ако някое от момчетата отиде да пуши на неподходящо място, може да не успеем да подменим навреме мините.

Нито дума за това, че те всички ще са мъртви. Оръжията са ценни, хората не.

— Добре, ще внимаваме — обеща Милър.

— „Росинант“ вече потегли.

Не беше нещо, което Милър би трябвало да знае, и вероятно имаше друга причина Фред да го споменава. Привидно неутралният му тон сякаш прикриваше обвинение. Единственият контролиран образец от протомолекулата бе напуснал сферата на влияние на Фред.

— Ще имаме достатъчно време да се срещнем там — отвърна Милър. — Не би трябвало да възникнат проблеми.

На малкото екранче не беше никак лесно да определи дали усмивката на Фред е искрена.

— Надявам се твоите приятели наистина да свършат обещаното — рече той.

Милър почувства нещо странно. Празнота зад гръдната кост.

— Те не са ми приятели — подхвърли той с небрежен тон.

— Не са ли?

— Не бих казал, че имам приятели. По-скоро хора, с които съм свикнал да работя.

— Ти влагаш доста вяра в Холдън. — Думите на Фред прозвучаха почти като въпрос. Или поне предизвикателство.

— Не бих го нарекъл вяра, а преценка.

Фред се закашля в смеха си.

— Ето защо нямаш приятели, приятелю.

— Донякъде и заради това — съгласи се Милър.

Нямаше какво повече да си кажат. Милър прекъсна връзката. И без това вече бе наближил апартамента.

Жилището не беше нещо особено. Анонимно, лишено от каквото и да било усещане за уют. Той се отпусна на дивана и провери на терминала докъде е стигнало товаренето на кораба. Знаеше, че е време да отиде на доковете. Диого и останалите сигурно вече се събираха там. Дори и да закъснееха малко, поне щяха да се извинят, че са си правили купон за разлика от него.

Джули седеше в пространството зад очите му. Беше скръстила крака под себе си. Красива както винаги. Тя бе като Фред, Холдън и Хейвлок. Родена в гравитационния кладенец и дошла в Пояса по своя воля. Дори бе загинала по своя воля. Беше пристигнала да търси помощ, а вместо това бе унищожила Ерос. Ако бе останала там, на онзи призрачен кораб...

Тя наклони глава и косата ѝ се люшна лекичко. В очите ѝ се четеше въпрос. Беше права, разбира се. Може би това щеше да забави събитията малко. Но нямаше да ги спре. Рано или късно „Протоген“ и Дрезден щяха да я открият. Или да се върнат и да вземат пресни образци. Нищо не би ги спряло.

Той знаеше, че Джули не е като другите — също както го знаеше и за себе си. Че тя разбира Пояса и поясните и нуждата да се върви напред. Ако не към звездите, то поне по-близо до тях. Тя бе разполагала с лукс, какъвто Милър не бе виждал през живота си, но се бе отказала от него. Беше дошла тук и бе останала, дори след като я

бяха заплашили, че ще продадат състезателния ѝ скутер. Нейното детство. Нейната гордост.

Затова я обичаше.

Когато Милър стигна доковете, беше ясно, че се е случило нещо. Личеше си по начина, по който се държаха докерите, по учудените и засмени изражения на лицата им. Милър въздъхна и пропълзя през стария шлюз, модел „Оджино-Гош“, поне на седем години, и малко по-голям от торпеден апарат, за да се озове в претъпканата каюткомпания на „Галбът Лийдс“. Корабът изглеждаше като сглобен от два по-малки съда, без някого да го е грижа за дизайна. Противоускорителните кресла бяха скупчени в три тесни редици. Миришеше на пот и нагорещен метал. Някой бе пушил марихуана, и то твърде скоро, защото рециклаторите не бяха успели да пречистят въздуха. Диого вече бе тук заедно с шестима от приятелите си. Всички носеха различни униформи, но до един имаха ленти с надпис СВП.

— Ой, папка! Спастрих ти горната койка.

— Благодаря — отвърна Милър.

Тринайсет дни. Щеше да прекара тринайсет дни в това тясно пространство заедно със сапъорската група. Тринайсет дни в тези кресла, с мегатони от термоядрени бомби в товарния отсек. И въпреки това всички наоколо се хилеха. Милър се покатери на койката, която Диого му бе запазил, и попита.

— Някой да няма рожден ден?

Диого сви небрежно рамене.

— Защо тогава всички са в такова весело настроение?

Диого не обърна внимание на въпроса. Продължаваше да се хили с червеникавите си зъби.

— *Ауди нихт?*

— Нито съм чул, нито знам, иначе щях ли да питам?

— Марс я свърши вече — рече Диого. — Прехванали са предаванията от Ерос, събрали са две и две и...

Момчето удари с пестник разтворената си длан. Милър се опита да дешифрира значението на думите му. Нападнали са Ерос? Превзели са „Протоген“?

Ах. „Протоген“. „Протоген“ и Марс. Милър кимна.

— Научната станция на Феба — досети се той. — Марс я е поставил под карантина.

— Сбърка, папка. Направо я *автоклавира*. Луната я няма. Праснаха я с достатъчно бойни, за да се разпадне на субатомни.

„Дано да е така“ — помисли си Милър. Не беше кой знае каква луна. Ако Марс наистина я бе разрушил и в облака се рееха протомолекули...

— *Ту сабез?* — попита Диого. — Те са на наша страна. Схванали са картинката. Марс и СВП — съюзници.

— Нали не мислиш, че е вярно?

— Не — поклати глава Диого. — Но не пречи човек да помечтае, а?

— Не пречи — кимна Милър и се облегна назад.

Противоускорителният гел бе прекалено твърд, за да се нагласи към тялото му при едва една трета *g*, но поне не беше неудобно. Той прегледа новините на терминала и се увери, че наистина някой от Марсианския флот бе взел съдбовно решение. Наложило се е да похарчат ценни муниции, при това по средата на войната, но са го сторили. Сатурн вече имаше една луна по-малко и бе добавил нов, потесен и рехав пръстен — ако след взрива изобщо бяха останали отломки за пръстен. Изглежда, експлозиите са били насочени така, че да запратят отломъците към гравитационната хватка на газовия гигант.

Глупаво беше да се вярва, че марсианското правителство не е искало образци от протомолекулата. Хората там не бяха наивници, нито се плашеха толкова лесно от рисковани и опасни начинания.

Но все пак.

Може би беше достатъчно да се сметне, че някой от другата страна на политическото и военното разделение бе видял нещата по същия начин като тях и бе стигнал до същите изводи. Може би това оставяше място за надежда. Той превключи терминала на сигнала от Ерос. Чуваше се силен вибриращ звук под каскада от шумове. Надигащи се и притихващи гласове. Информационните колонки се надпреварваха една с друга, докато компютърният процесор се мъчеше да улови някаква последователност. Джули го улови за ръката и видението бе толкова реално, че той почти усети допира й.

„Мястото ти е при мен“ — рече тя.

„Веднага щом всичко свърши“ — обеща той. Вярно, че непрестанно отлагаше края на този случай. Първо, докато намери Джули, сетне, докато отмъсти за нея, а сега — за да разруши онова,

което ѝ бе отнело живота. Но когато приключи и с него, ще дойде време да напусне този свят.

Искаше само да свърши тази последна работа.

Двайсет минути по-късно зазвуча сирена. След още трийсет минути двигателите се включиха и ускорението го притисна в креслото. Тринайсет дни при максимално g , с прекъсвания при едно g на всеки четири часа за биологични нужди. А когато пристигнат, полуобученият екипаж от специалисти по всичко щеше да инсталира термоядрени мини, способни да го превърнат в атомен прах при най-малката грешка.

Но поне Джули щеше да е там. Не наистина, но все пак.

Не пречи човек да мечтае.

47. ХОЛДЪН

Дори влажно целулозният вкус на изкуствените пържени яйца не беше достатъчен, за да развали настроението на Холдън. Той пъхаше фалшивите яйца в уста и се опитваше да скрие усмивката си. Седящият вляво от него Еймъс се хранеше с оглушително мляскане. Вдясно Алекс побутваше неохотно парчетата от яйца в чинията си. От другата страна на масата Наоми сръбваше кафе и го наблюдаваше изпод перчема си. Той сдържа желанието си да ѝ намигне.

Бяха разговаряли как да съобщят за връзката си на екипажа, но не можаха да стигнат до консенсус. Холдън не обичаше да крие каквото и да било. Когато държиш нещо в тайна, то става мръсно и срамно. Родителите му го бяха учили, че сексът се прави насаме не защото е срамен, а тъй като е интимно преживяване. С петима бащи и три майки разпределението на двойките бе винаги сложна игра в къщата, но никога не криеха от него кой с кого си ляга. Това го бе научило да не таи и собствените си постъпки.

Наоми, от друга страна, смяташе, че не бива да нарушават с поведението си крехкото равновесие на кораба, и Холдън се доверяваше на инстинктите ѝ. Тя притежаваше интуиция към груповата динамика, каквато на него му липсваше. Ето защо засега се придържаше към мнението ѝ.

Освен това щеше да излезе като фукня, а това би било грубо.

Като се постара да говори с неутрален професионален тон, той помоли:

— Наоми, ще ми подадеш ли пипера?

Еймъс вдигна рязко глава и вилицата му изтрополи върху масата.

— Мамка му, хора, вие го правите!

— Хм — смотолеви Холдън. — Кое?

— Нещо ми намирисваше още откакто се върнахме на „Роси“, но все не можех да определя какво. Ето какво било! Най-сетне сте се захванали да топлите заедно чаршафите.

Холдън премигна, втренчил поглед в едрия механик. Не знаеше какво да каже. Погледна Наоми за помощ, но тя бе свела глава и косата закриваше напълно лицето ѝ. Раменете ѝ се тресяха от беззвучен смях.

— Божичко, капитане — продължи широко ухилен Еймъс. — Ама доста време ти трябваше. Ако тя се хвърляше така в моите обятия, отдавна да съм затънал до уши.

— Аа — възкликна Алекс и стана ясно, че не е бил наясно с прозренията на Еймъс. — Брей.

Наоми спря да се смее и изтри сълзите от очите си.

— Спипаха ни — рече тя.

— Вижте, хора, за мен е важно да знам, че това няма да повлияе на нашето... — Холдън млъкна, видял, че Еймъс вдига ръка.

— Ей, Алекс — рече механикът.

— Аха?

— Ще ти повлияе ли на пилотирането, ако знаеш, че старши офицерът и капитанът клатушкат койката?

— Съмнявам се — отвърна Алекс с малко пресилена усмивка.

— Аз пък не ща да съм тъпият механик.

Холдън опита отново.

— Мисля, че е важно да...

— Капитане — продължи Еймъс, без да го изслуша. — Както се разбра, на никого не му пука, така че продължавай да си правиш кефа. И без това до няколко седмици може и да ни няма.

Наоми отново започна да се кикоти.

— Добре де — вметна тя. — Но предполагам се сещате, че го правя само за да си осигуря повишение. Всъщност не, нали съм втора в йерархията. Ей, мога ли да стана капитан?

— Не — отвърна Холдън и най-сетне се разсмя. — Това е гадна служба. Никога не бих ти предложил да ме смениш.

Наоми се ухили и сви рамене.

„Видя ли? Невинаги съм права.“

Холдън погледна Алекс, който го гледаше с открита привързаност и очевидно беше щастлив, че между него и Наоми се е получило. Всичко, изглежда, беше наред.

* * *

Ерос се въртеше като гигантски картоф, скрил под обвивката от плътни скали неведоми ужаси. Алекс приближи кораба достатъчно, за да могат да сканират подробно станцията. Астероидът се уголеми върху екрана на Холдън и накрая бе толкова близо, че сякаш можеше да се пипне. На съседната работна станция Наоми обливаше повърхността с ладар, търсейки нещо, което би могло да представлява опасност за екипажите от Тихо — те все още бяха на няколко дена зад тях. На тактическия дисплей пред Холдън корабът на ООН извиваше в спирачен режим към Ерос, следван от своя ескорт.

— Все още не говорят, а? — попита Холдън.

Наоми поклати глава, чукна по екрана и прехвърли комуникационната информация към него.

— Нищо — рече. — Но ни виждат. От няколко часа радарите им отскачат от нас.

Холдън затропа с пръсти по облегалката на креслото, докато обмисляше възможностите. Не беше изключено надстройките, които бяха поставили на Тихо върху корпуса на „Роси“, да объркват разпознаващата програма на земната корвета. Може би просто игнорираха „Роси“, смятайки го за поясен газов влекач, който случайно се е озовал в региона. Но „Роси“ летеше без идентификатор за опознавателен код, което го правеше подозрителен независимо от конструкцията на корпуса. Това, че корветата не правеше опити да се свърже с кораб, който не излъчваше никакъв сигнал, го изнервяше. Поясните и вътрешните планети бяха във война. Поясен кораб без идентификационен код се навърташе около Ерос, докато към него летяха два земни кораба. Няма начин дори малоумен капитан просто да не им обърне внимание.

Мълчанието на корветата вероятно означаваше нещо друго.

— Наоми, имам чувството, че тази корвета се готви да ни унищожи — въздъхна той.

— Точно това щях да направя и аз — каза тя.

Холдън тропна за последен път с пръсти по облегалката, сетне си сложи слушалките.

— Е, добре, в такъв случай аз пръв ще подхвана увертюрата — заяви.

За да избегне възможността разговорът им да стане достояние на всички, Холдън прехвана земната корвета с лазерния предавател на

„Росинант“ и изпрати запитване за директна връзка. След няколко секунди на пулта светна зелената светлинка и в слушалките се чу пукотът на радиосмущенията. Холдън чакаше, но корабът на ООН не подхвана разговор. Искаха той да заговори пръв.

— Алекс, дай тяга едно *g*. Ако не успея да измамя този тип, ще се стигне до надстрелване. Бъди готов да откриеш огън.

— Разбрано — изръмжа Алекс. — За всеки случай ще премина на сокче.

Холдън погледна към станцията на Наоми, но тя вече бе превключила на тактическия дисплей и бе наредила на „Роси“ да се подготви с изчисления за възможни огневи решения и тактика на заглушаване срещу двата приближаващи се кораба. Наоми бе участвала само в една битка, но вече се държеше като ветеран. Той се усмихна на гърба ѝ, сетне се обърна, преди да е забелязала, че я зяпа.

— Еймъс?

— Всичко е в готовност, капитане. Да отидем да им сритаме задниците.

„Да се надяваме, че няма да се наложи“ — помисли си Холдън.

Той включи отново микрофона.

— Говори капитан Джеймс Холдън от „Росинант“, викам капитана на приближаващата се корвета на ООН, название неизвестно. Моля, отговорете.

Последва кратка, изпълнена със статичен шум пауза, а после:

— „Росинант“, незабавно освободете коридора пред нас. Ако не започнете да се отдалечавате от Ерос с максимална скорост, ще открием огън по вас.

Гласът бе съвсем младежки. Една застаряваща корвета с досадната задача да ескортира картографски изследователски кораб едва ли е примамка за хора с амбиции в кариерата. Капитанът вероятно бе някой лейтенант без покровители и перспективи. Липсваше му опит, но пък можеше да види в сблъсъка възможност да се докаже пред своите началници. А това правеше следващите няколко минути особено опасни за вземане на решения.

— Съжалявам — рече Холдън. — Все още не са ми известни нито вашите позивни, нито името ви. Но не мога да направя това, което искате. Нещо повече — не мога да ви позволя да кацнете на Ерос. Ще се наложи да спра приближаването ви към станцията.

— „Росинант“, не мисля, че вие...

Холдън пое контрол над целеуказващата система и се зае да осветява приближаващата се корвета с лазерния мерник.

— Нека ви обясня какво става сега — продължи да говори той. — В момента вие гледате екраните си и виждате тремав газонен влекач, който предизвиква гърчове във вашата опознавателна програма. И изведнъж, имам предвид в този момент, той ви прехваща с последен модел целеуказващ мерник.

— Ние не смятаме...

— Не ме лъжете. Зная какво сте намислили. Но първо чуйте предложението. Независимо как изглеждаме, нашият кораб е по-нов, по-бърз, по-здрав и по-добре въоръжен от вашия. Единственият начин да ви го докажа е да открия огън, а се надявам да не стигаме дотам.

— Заплашвате ли ме, „Росинант“? — попита младежкия глас, в който се долавяха едновременно арогантност и объркване.

— Вас? Не — отрече Холдън. — Заплашвам само този голям, бавноподвижен и невъоръжен кораб, който би трябвало да охранявате. Ако продължавате да летите към Ерос, ще изстрелям всичко, което имам, срещу него. Гарантирам ви, че ще пръсна тази летяща научна лаборатория на безброй частици. Разбира се, не е изключено междуременно вие да успеете да ни ударите, но мисията ви ще бъде провалена — нали?

Настъпи тишина, ако се изключи радиошумът, който му даваше сигурност, че слушалките му работят.

Когато отговорът дойде, беше по интеркома.

— Те забавят, капитане — докладва Алекс. — Започнаха рязко да губят скорост. Според проследяващата програма ще са в относителна неподвижност след около два милиона километра. Искаш ли да се насочим към тях?

— Не, откарай ни на стационарна позиция до Ерос — нареди Холдън.

— Прието, капитане.

— Наоми! — Холдън се завъртя с креслото към нея. — Правят ли нещо друго?

— Според мен, не, поне не се вижда през огньовете на соплата им. Но не е изключено да пращат кодиран сигнал в неизвестна за нас посока.

Холдън изключи интеркома. Почеса се по главата, сетне разкопча ремъците.

— Е, спряхме ги засега. Отивам да си сипя едно. Ти искаш ли?

* * *

— Знаеш, че той беше прав — каза Наоми по-късно същата вечер.

Холдън се рееше в безтегловност над своя пулт. Беше изключил бордовото осветление и каютата бе бледо осветена като в лунна нощ. Алекс и Еймъс спяха на долната палуба. Със същия успех можеха да са на милиони километри от тях. Наоми се полюшваше над своята работна станция, увиснала като черен облак. Светлините от пулта озаряваха лицето ѝ, челото, малкия нос, плътните устни. Очите ѝ бяха затворени. Холдън имаше чувството, че са единствените хора във вселената.

— Кой е бил прав? — попита той, само за да каже нещо.

— Милър.

— Нямам представа за какво говориш.

Наоми се засмя, замаха с ръце и се завъртя към него. Сега вече беше отворила очи и те приличаха на черни кладенци върху лицето ѝ.

— Мислех си за Милър — продължи тя. — Държах се лошо с него на Тихо. Пренебрегнах го, защото ти му беше ядосан. Дължах му нещо по-добро.

— Защо?

— Той ти спаси живота на Ерос.

Холдън изпръхтя, но въпреки това Наоми продължи:

— Когато беше във флота, какви мерки се изискваха, ако някой полудее на кораба? Ако започне да върши неща, които заплашват останалите?

Като си мислеше, че говорят за Милър, Холдън каза:

— Връзваш го и премахваш опасността за кораба. Но Фред не беше...

Наоми го прекъсна.

— Ами ако стане по време на война? По средата на битка?

— Ако не може да бъде усмирен лесно, началникът на вахтата е длъжен да използва всякакви средства, за да защити екипажа.

— Включително и да го застреля?

— Ако това е единственият начин — да — отвърна Холдън. — Разбира се. Но това важи само за крайни случаи.

Наоми махна с ръка и тялото ѝ бавно се завъртя. Тя забави движението си с машинален жест. Холдън също се справяше доста добре в безтегловност, но не като нея.

— Поясът е огромна мрежа — отбеляза Наоми. — Той е като огромен, всеобхватен кораб. Има отделни клетки, които разполагат с въздух, вода, мощност и строителни материали. Те може да са отдалечени на милиони километри в космоса, но това не ги прави по-малко свързани.

— Виждам накъде биеш — въздъхна Холдън. — Дрезден беше този безумец на кораба и Милър го застреля, за да защити всички нас. Той вече ми го каза на Тихо. Но нищо не спечели.

— Защо?

— Защото — ядоса се Холдън — Дрезден не представляваше непосредствена заплаха. Той беше само един зъл човек със скъп костюм. Нямаше оръжие в ръка, нито държеше пръст на детонатора на бомба. И никога няма да повярвам на човек, който смята, че има правото да екзекутира други.

Холдън опря крак в пода и се отгласна рязко към Наоми. Приблужи се достатъчно, за да прочете реакцията в очите ѝ.

— Ако този изследователски кораб отново се насочи към Ерос, ще пратя всички торпеда след него и ще се успокоя с мисълта, че защитавам цялата Слънчева система от Ерос. Но няма да откроя огън сега само защото си мисля, че може да отиде на Ерос. Това ще е убийство. Същото, каквото направи Милър.

Наоми му се усмихна, улови го за куртката, придърпа го и го целуна.

— Ти сигурно си най-добрият човек, когото познавам. Но си абсолютно безкомпромисен относно нещата, които смяташ за правилни, и затова мразиш Милър.

— Мразя ли го?

— Да. Той също е безкомпромисен, но има различна представа за света. Това те дразни. За Милър Дрезден беше активна заплаха за

кораба. Всяка секунда, в която оставаше жив, щеше да увеличава риска за всички останали. За Милър убийството му беше самозащита.

— Но той греша. Онзи човек беше безпомощен.

— Същият човек е успял да уговори ООН да му предоставят последен модел бойни кораби — припомни му тя. — Използвал е властта си в компанията, за да убие милион и половина души. Всички аргументи на Милър по въпроса защо протомолекулата е на сигурно място при нас важат и за Дрезден. Колко време щеше да прекара в затвора на СВП, преди да намери човек, когото да купи?

— Той беше наш пленник — поклати глава Холдън, почувствал, че губи спора.

— Беше чудовище с власт, възможности и съюзници, които биха заплатили всякаква цена, за да продължат изследванията му — заяви спокойно Наоми. — Казвам ти го като поясен: Милър беше прав.

Холдън не отговори, но продължаваше да се полюшва в орбита около Наоми. Дали беше ядосан за убийството на Дрезден, или защото Милър бе взел решение, което не съвпадаше с неговите представи?

Защото Милър още тогава бе наясно. Когато Холдън му каза да си намери друг кораб за обратния полет към Тихо, видя примирението в очите му. Милър знаеше какво го очаква, но не направи никакъв опит да се бори или защитава. Това означаваше, че е взел решението си с ясното съзнание какво ще последва. Означаваше и още нещо, но Холдън не беше съвсем сигурен какво.

На стената замига червен сигнал, пултът на Наоми се пробуди и започна да изстрелва информация на монитора. Тя се придърпа към екрана и натисна няколко бързи команди.

— По дяволите — изруга.

— Какво има?

— Корветата или научноизследователският кораб са повикали помощ — докладва Наоми и посочи екрана. — От цялата система прииждат още бойни кораби.

— Колко са на брой? — попита Холдън, докато примижаваше към екрана.

Наоми издаде тих гърлен звук, нещо средно между смях и кашлица.

— На пръв поглед? Безброй много.

48. МИЛЪР

— Ти си и ти не си — дуднеше гласът от Ерос над полухаотичния статичен шум. — Ти си и ти не си. Ти си и ти не си.

Малкият кораб се разтресе и подскочи. Един от седящите наблизко започна да ругае на глас. Милър затвори очи, опита да се пребори с гаденето от постоянното сътресение на вестибуларния апарат. След дни на периодично ускорение и също толкова мъчително забавяне движенията му се струваха странни и непривични.

— Ти си, си, си, *си, си, си, си, си...*

От време на време слушаше новините. Три дни след като напуснаха Тихо, вестта за участието на „Протоген“ в случая с Ерос стана всеобщо достояние. Колкото и да бе странно, този път не Холдън беше първоизточникът. След разкритията компанията премина от пълно отрицание до стоварване на вината върху един от подизпълнителите и накрая поиска имунитет според земния статут за секретни проучвания. Но очевидно „Протоген“ се намираше в тежко положение. Земята все още държеше блокадата над Марс, ала вниманието на всички се бе преместило към борбата за власт на самата Земя. Марсианският флот бе забавил скоростта си, за да остави на земните сили време да вземат окончателно решение. Изглежда, че Армагедон щеше да се отложи поне с няколко седмици. Милър установи, че това му повдига настроението. Но същевременно почувства неимоверна умора. Все по-често напоследък слушаше гласовете от Ерос. Понякога гледаше и записите, но обикновено само ги слушаше. Започна да улавя ако не някакви закономерности, то поне повтарящи се схеми. Някои от гласовете, долитащи от умиращата станция, бяха постоянни — предполагаше, че това са радиоводещи и комици от архивите. Имаше някои определени тенденции и в музиката. След часове на хаотичен фонен шум и откъслечни фрази изведнъж се появяваше ясна дума или израз, който се повтаряше с нарастваща интензивност, докато накрая отново бъде отнесен от хаоса.

— ... си, си, си, СИ, СИ, СИ...

„Не си“ — помисли си Милър и корабът внезапно подскочи, отмествайки стомаха на Милър на половин стъпка от мястото, където бе допреди миг. Последва серия от метални потраквания, после за кратко се включи тревожният вой на алармата.

— Боже, Боже! — закрепя някой. — Бомби *som vamen roja!* Ще ни изпържат! Ще ни изпържат *toda!*

Последва обичайният кикот, тъй като тази шега се повтаряше на борда при всеки подобен случай и момчето, което я бе измислило — пухкав поясен, не по-възрастен от петнайсет, — се захили доволно. Ако не спре с тази тъпотия, накрая някой ще го пребие с щанга. Всъщност може пък наистина да им харесва.

Силен тласък напред го накара да опре гръб в облегалката, после гравитацията се върна към обичайната си една трета *g*. Може би малко повече. Само че когато шлюзовете сочеха към корабното „долу“, пилотът трябваше да се улови за въртящата се обшивка на търбуха на Ерос. Така променената посока на гравитацията превърна тавана в под, най-долните противоускорителни кресла бяха отгоре, така че докато прикрепват термоядрените взривове към доковете, щяха да са принудени да се катерят по студената тъмна скала, опитваща се да ги запокити във вакуума.

Такива бяха малките радости на саботажа.

Милър облече скафандъра. Сравнена с военните скафандри от „Росинант“, събраната оттук-оттам екипировка на СВП му се струваше като дрехи втора ръка. Отвътре скафандърът полъхваше на чуждо тяло и лицевото стъкло бе хлътнало на мястото, където е било счупено и сетне залепено. Не му се щеше да мисли какво е сполетяло нещастника, който го бе носил преди него. Магнитните обувки бяха покрити с дебел слой олюпена пластмаса, а под заключващия механизъм имаше натрупана мръсотия. Споходи го видението как обувките му залепват за Ерос и отказват да се отделят.

Тази мисъл го накара да се усмихне. „Ти ми принадлежиш“ — произнесе неговата собствена Джули. Беше вярно и сега, когато бе отново тук, той почувства нарастваща увереност, че вече няма да си тръгне. Твърде дълго бе работил като полицаи и идеята да се съюзи отново с човечеството само подсилваше умората му. Беше дошъл тук за последната част от работата. А след това щеше да е приключил.

— Ой! Папка!

— Идвам — каза Милър. — Задръжете проклетите коне. Няма опасност станцията да иде някъде другаде.

— *Дъгата е кръг, който не можеш да видиш. Не можеш да видиш.* Не можеш да видиш — напяваше детски глас от Ерос. Милър намали звука на предаването.

Скалистата повърхност на станцията не разполагаше с каквито и да било устройства за прихващане и задържане. Други два кораба се бяха приземили върху полюса, където липсваше въртелива гравитация, но ефектът на Кориолис щеше да докара на всички световъртеж и гадене. Групата на Милър трябваше да се придържа към външните метални плочи на дока, хората бяха залепнали като мухи, с глави, увиснали към звездната бездна.

Монтирането на термоядрените бомби не беше рутинно занимание. Ако бомбите не напомпат необходимата енергия в станцията, кората ѝ можеше да изстине достатъчно, за да позволи на друга партия да спусне научен екип на повърхността, преди короната на Слънцето да я погълне. Дори когато зад плана стояха най-добрите умове на Тихо, пак съществуваше риск детонациите да не бъдат напълно синхронизирани. Ако ударните вълни, преминаващи през скалния слой, се усилят по начин, какъвто никой не е успял да предположи, станцията можеше да се пропука като яйце и да разпръсква протомолекули наред Слънчевата система като захвърлена шепа прах. Разликата между успеха и бедствието бе буквално въпрос на няколко метра.

Милър изпълзя нагоре по въздушния шлюз и се озова върху повърхността на Ерос. Групата на техниците вече монтираше резонаторни сеизмографи и сиянието на фенерите им бе най-яркото нещо в обкръжаващата го вселена. Милър опря обувки върху стоманено-керамичната плоча и остави на въртеливото движение да го изправи. Дори се протегна — след дните, прекарани в противоускорителното кресло, свободата го изпълваше с еуфория. Една от техничките разпери ръце — поясен жест за призоваване на вниманието. Милър усили звука в скафандъра.

— ... *insectes rampant sur ta peau...*

Подразнен и нетърпелив да чуе какво се казва, той превключи от вълната на станцията към интеркома.

— Трябва да се преместим — говореше жената. — Тук има предпазна преграда. Да отидем от другата страна на дока.

— Но преградата може да е дълга над два километра — възрази Милър.

— И е така — уточни жената. — Можем да се върнем на кораба и да продължим нататък под лека тяга, или да го следваме прикачени с въжета.

— Кое ще е по-бързото?

— Тегленето.

— Да се закачваме, тогава — нареди Милър.

Корабът се издигна плавно, отвън бяха прикачени двайсетина пълзящи транспортни сонди, които сякаш висяха от огромен метален цепелин. Корабът щеше да остане с него тук, на станцията, завързан за скалата като жертвоприношение към боговете. Милър крачеше редом с останалите, докато прекосяваха широките затворени люкове на хангара. Единственият звук идваше от вибрациите на подметките му при залепването за металната повърхност. Единствената миризма бе тази на тялото му и на затоплена пластмаса от въздушния рециклатор. Металът под краката му лъщеше сякаш някой го бе почистил. Най-малката прашинка или камъче бяха запокитени в космоса много отдавна.

Екипажът се зае да прикачи кораба, да монтира и зареди бомбите и да въведе обезопасителните кодове, всеки от тях помнеше гигантската бойна глава „Науву“, носеща се право към астероида.

Ако друг кораб се спусне след тях и се опита да обезвреди зарядите, техният щеше да прати синхронизирани сигнали до всички останали миниранни съдове на СВП, стърчащи над гладкия хоризонт на астероида. Три секунди по-късно повърхността на Ерос щеше да бъде изстъргана до чисто.

Дори останалите запаси от въздух и храна се разтоварваха от кораба, за да бъдат взети и използвани по-нататък. Нямаше никакъв смисъл да се губят ценни ресурси.

Нищо ужасно не изпълзя от въздушния шлюз, нищо не се опита да ги нападне, което правеше присъствието на Милър почти излишно. А може би не. Може би бе дошъл с тях просто за да използва попълнения транспорт.

Когато приключиха с всичко, Милър изпрати доклад през обречената на смърт корабна система. Транспортът за обратния път се появи бавно, светла точица, която постепенно нарастваше и увеличаваше силата си, накрая се разшири до мрежа за акостиране в безтегловност, разпъната като скеле. По заповед от новия кораб хората на Милър изключиха магнитните си обувки и запалиха миниатюрни маневрени двигатели, монтирани върху скафандрите или — ако скафандрите им бяха твърде стари — върху допълнителни евакуационни платформи. Милър ги наблюдаваше как се отдалечават от него.

— Време е да къртим оттук, папка — подкани го Диого, беше някъде в групата. Милър не знаеше кой точно от всичките е той. — Метрото не чака.

— Няма да дойда — заяви Милър.

— *Sa que?*

— Така реших. Оставам тук.

Настъпи миг тишина. Милър бе очаквал този момент. Той знаеше обезопасителните кодове. Можеше да се върне на стария кораб и да се заключи вътре, ако се наложи. Но нямаше да се стигне дотам. Беше подготвил и аргументите си — прибере ли се на Тихо, ще е само пионка в политическата игра на Фред Джонсън, измъчваше го умора, каквато не бе изпитвал никога досега, веднъж вече бе умирал на Ерос и искаше да остане тук, за да довърши започнатото. Дължаха му го. Диого и останалите му го дължаха.

Очакваше някаква реакция от хлапаците, опит да го разубедят.

— Всичко е наред, тогава — произнесе Диого. — *Buona morte.*

— *Buona morte* — повтори Милър и изключи радиото. Вселената потъна в тишина. Звездите под него се местеха бавно, но забележимо, докато станцията, от която висеше, продължаваше да се върти. Една от тези светлини беше „Росинант“. Две други бяха корабите, които Холдън трябваше да задържи. Милър не можеше да ги различи. Джули се рееше край него и черната ѝ коса изпълваше скафандъра, а звездите мъждукаха през тялото ѝ. Изглеждаше толкова умиротворена.

„Ако трябва да го направиш отново — попита тя. — Ако можеше да го направиш отново — от началото?“

— Не бих — отвърна той кратко.

Пред погледа му транспортният кораб на СВП запали двигатели и засия в златисто и бяло, докато се отдалечаваше, за да се превърне на свой ред в звезда. А след това се изгуби. Милър се обърна и огледа тъмния, пуст лунен пейзаж, забулен във вечна нощ.

Достатъчно му бе да остане с нея още няколко часа, после и двамата щяха да са в безопасност. Те всички щяха да са в безопасност. Той усети, че се усмихва, и същевременно очите му се напълниха със сълзи, които се рееха под лицевото стъкло или полепваха по косата.

„Всичко ще бъде наред“ — увери го Джули.

— Зная — отвърна Милър.

Стоя така близо час, сетне се обърна и се отправи бавно назад към принесения в жертва кораб, пъкна се през шлюза и се озова в сумрачния му търбух. Имаше достатъчно остатъчна атмосфера за да не се налага да спи в скафандъра. Съблече се, избра едно противоускорително кресло и се сви върху твърдия гел. Само на двайсетина метра от него пет термоядрени глави, достатъчно мощни, за да заслепят за кратко слънцето, очакваха сигнал. Над него всичко, което някога бе принадлежало към човешката раса, сега се променяше и преустройваше, преобразяваше се от едно творение в друго, сякаш бе оживяла картина от Йеронимус Бош. А на почти ден път „Науву“, Божият чук, летеше право към тях.

Милър програмира скафандъра да свири стари парчета от времето, когато харесваше да слуша музика, и се унесе в дрямка. Неусетно заспа и сънува, че е открил тунел в дъното на старата си квартира на Церера, което означаваше, че най-сетне ще бъде свободен.

* * *

Последната му закуска бе твърда протеинова пръчка и парче шоколад, измъкнато от забравен от някого авариен пакет. Преглътна го с чаша рециклирана вода, която имаше вкус на желязо и ръжда. Сигналите от Ерос почти се заглушаваха от вибриращите звуци на станцията над него, но Милър долавяше достатъчно, за да е наясно докъде са стигнали нещата.

Холдън беше победил, точно както очакваше. СВП трябваше да отговаря на хиляди гневни запитвания от Земята и Марс, както и на

фракции вътре в самия съюз. Но беше късно. „Науву“ щеше да пристигне до няколко часа. Краят приближаваше.

Милър облече за последен път скафандъра, изключи осветлението и изпълзя обратно през шлюза. За един кратък, но напрегнат миг външният люк отказа да се отвори, ключалката мигаше в тревожно червено и той се изплаши, че ще трябва да прекара последните си часове тук, затворен в металния тунел като торпедо, очакващо да бъде изстреляно. Но сетне системата се задейства и люкът се отмести.

На вълната на Ерос не се долавяха думи, само тихи звуци като ромолене на поточе. Милър прекоси широкото устие на доковете. Небето над него се завъртя и „Науву“ изгря над хоризонта подобно на слънце. Дори протегнатата му ръка с разперени пръсти не беше достатъчна да закрие приближаващия се кораб. Призракът Джули го наблюдаваше.

Ако изчисленията му бяха верни, „Науву“ щеше да попадне в центъра на главната ос на Ерос. Милър щеше да бъде пряк свидетел на събитието и вълнението, което породя тази мисъл, го накара да си припомни младежките години. Наистина шоуто щеше да е незабравимо. Поколеба се дали да не го запише. Скафандърът можеше да запамятава визуална информация, приемана в реално време. Но не. Това беше неговият миг. Неговият и на Джули. Нека останалата част от човечеството се чуди какво е било — ако изобщо се интересува.

Могъщото сияние на „Науву“ изпълваше вече една четвърт от небосвода и се бе отделило над хоризонта. Тихият ромон на канала на Ерос се промени в цикличен звук, който по някаква причина му напомняше за зелените радарни екрани от старите филми. Долавяха се и гласове, но не можеше да различи ясни думи, нито да познае езика.

Гигантският факел на „Науву“ изпълваше половината небе и затъмняваше звездите около себе си. Скафандърът на Милър взе да подава тревожни сигнали за увеличаване на радиацията, затова той го изключи.

Един пилотиран от човешка ръка „Науву“ никога не би издържал подобна тяга — и при най-добрите противоускорителни кресла гравитацията щеше да мачка кости. Опитва се да прецени с каква скорост ще се носи корабът в момента на удара.

Достатъчно бързо. Това беше най-важното. Скоростта, щеше да е достатъчна.

И там, в центъра на огненото цвете, Милър видя тъмно петно, не по-голямо от върха на молив. Самият кораб. Той си пое дълбоко въздух. Дори когато затвори очи, виждаше червено зарево през клепачите си. Отвори ги отново и този път „Науву“ се бе издължил. Беше придобил очертания. Приличаше на игла, на стрела, на ракета. Юмрук, подаващ се от дълбините. За първи път, откакто се помнеше, Милър се изпълни с благоговение.

Ерос нададе вик.

— НЕ СМЕЙ ДА МЕ ДОКОСВАШ, МАМКА ТИ!

Бавно сиянието на двигателя се промени от кръг през овал до гигантско перо и „Науву“ се показа в цялата красота на сребристия си профил. Милър зяпна.

„Науву“ бе пропуснал целта. Беше сменил посоката. Тъкмо в момента, сега, в този миг, той подминаваше Ерос. Но Милър не бе забелязал пламъчета на маневрени двигатели. А и как ще обърнеш нещо толкова голямо и движещо се тъй бързо, че в единия миг да лети насам, а в следващия нататък, без да се разпадне корабът? Та дори само гравитационното ускорение...

Милър погледна към звездите, сякаш очакваше да види изписан върху тях отговорът. И за негова изненада го видя. Ветрилото на Млечния път все още бе там, както и безкрайната завеса на звездите. Но ъгълът изглеждаше различен. Беше се променило въртенето на Ерос. Връзката му с плоскостта на еклиптиката.

За „Науву“ промяната на курса в последния момент, без да се разпадне, би била нещо невъзможно. Но ето че се бе случило. Ерос едва ли надхвърляше шестстотин кубични километра. Преди намесата на „Протоген“ той бе вторият по натоварване космопорт в Пояса.

И без дори да преодолява хватката на магнитните обувки на Милър, станция Ерос беше отскочила.

49. ХОЛДЪН

— Пресвети Боже! — произнесе с равен глас Еймъс.

— Джим — повика го отзад Наоми и Холдън отвори канала към Алекс в пилотската.

— Алекс, видя ли това, което моите сензори твърдят, че сме видели?

— Аха, капитане — отвърна пилотът. — Радарът и визоскопът потвърждават, че за по-малко от минута Ерос се е изместил с двеста километра по посока на въртенето.

— Пресвети Боже! — повтори Еймъс със същия безизразен глас. Металното трополене на отварящи и затварящи се люкове показваше, че Еймъс се катери нагоре по стълбата.

Холдън се опита да овладее раздражението си, че Еймъс бе напуснал своя пост. По-късно ще се оправя с това. Искаше първо да се увери, че „Росинант“ и неговият екипаж не са станали жертви на групова халюцинация.

— Наоми, провери комуникациите — нареди той.

Наоми се завъртя с креслото към него.

— Как е възможно да си толкова спокоен?

— Паниката няма да помогне. Трябва да сме наясно какво става, преди да съставим разумен план. И държа да ми осигуряваш постоянна връзка.

— Мамка му — изруга Еймъс, докато влизаше в оперативния център. Люкът зад него се затвори със силен трясък.

— Не помня да съм ти нареждал да напускаш поста, моряко — скастри го Холдън.

— Разумен план — повтори Наоми, сякаш думите бяха на чужд език, които не разбираше. — Разумен план.

Еймъс се тръшна в едно кресло с такава сила, че възглавницата го сграбчи и го задържа да не подскочи.

— Ерос е ужасно голям — заяви той.

— Разумен план — промърмори отново Наоми, която очевидно говореше на себе си.

— Ама наистина ужасно голям — завъртя глава Еймъс. — Имате ли представа колко енергия е необходима, за да се отмести едно подобно тяло? Че за това ще идат години.

Холдън си сложи слушалките, за да се изолира, и отново се свърза с Алекс.

— Ерос продължава ли да променя скоростта си?

— Не, капитане. Седи си там, точно като най-обикновен астероид.

— Добре — рече Холдън. — Еймъс и Наоми блокираха. Ти как си?

— Няма да отделя ръце от лостовете за управление, докато онзи копелдак е в нашия район, това поне е сигурно.

„Слава на Бога за военната подготовка“ — помисли си Холдън.

— Добре, дръж ни на постоянна дистанция от пет хиляди километра, докато не ти дам друга заповед. Съобщи ми, ако нещо се премести отново, дори на един сантиметър.

— Прието, капитане — каза Алекс.

Холдън свали слушалките и се обърна към останалите членове на екипажа. Еймъс рееше поглед в тавана и помръдваше леко с пръст, сякаш проследяваше там невидими точки. Погледът му бе замаян.

— Не мога да си спомня точната маса на Ерос, но... — той млъкна, очевидно не се обръщаше към някого.

— Около седем трилиона килограма — осведоми го Наоми. — Приблизително, разбира се. Топлината на повърхността се е покачила с два градуса.

— Божичко! — възкликна механикът. — Хич не ме бива да смятам наум. Такава голяма маса и само два градуса?

— Това е много — увери го Холдън. — А сега да се заемем...

— Приблизително десет екзаджаула — прекъсна го Наоми. — На първа преценка, разбира се, но едва ли греша с големите величини.

Еймъс подсвирна.

— Десет екзаджаула се равняват на какво... на двугигатонова термоядрена бомба?

— Това са към стотина килограма, трансформирани директно в енергия — пресметна Наоми. Гласът ѝ постепенно възвръщаше

предишната си увереност. — Нещо, което, разбира се, ние не бихме могли да направим. Но поне тяхното не е чиста проба магия.

Холдън едва сега се вслуша в думите ѝ. Всъщност Наоми навярно бе най-умният човек, когото познаваше. Тя току-що бе заговорила за онова, което той се опитваше да притаи в себе си, откакто Ерос просто бе отскочил встрани. Опасяваше се, че е видял някакво вълшебство, че протомолекулата не е длъжна да се подчинява на законите на физиката. Защото ако бе така, човечеството нямаше никакви шансове.

— Обясни — помоли я той.

— Добре — каза тя и затропа с пръсти върху клавиатурата. — Загриването на Ерос не го е преместило. Така че по-вероятно то е остатъчна топлина от другото, което го е свършило.

— И това означава?

— Че ентропията е в сила и за тях. Че не могат да преобразуват масата в енергия с абсолютна точност. Че техните машини, процеси или каквото там са използвали за преместването на седем трилиона килограма скала, изразходват известна енергия. Приблизително колкото двугигатонова бомба.

— Аха.

— Но не можеш да преместиш Ерос само с двугигатонова бомба — изсумтя Еймъс.

— Да, така е — съгласи се Наоми. — Тези два гигатона са само остатъците от трапезата. Страничен топлинен продукт. Постижението им е невероятно, но не и идеално. Което потвърждава, че не е магия.

— Макар че можеше и да е — промърмори Еймъс.

Наоми погледна Холдън.

— Значи ние... — поде той, но Алекс го прекъсна по интеркома.

— Капитане, Ерос се движи отново.

— Следвай го и ми дай курс и скорост веднага щом ги определиш — нареди Холдън и се обърна към своя пулт. — Еймъс, слизай в машинното. Ако втори път го напуснеш без моя заповед, ще наредя на старши офицера да те пребие до смърт с щанга.

Единственият отговор бе свистенето на хидравличния люк и тропотът от затръшването му.

— Алекс — повика Холдън пилота. — Какво става?

— Поне е сигурно, че се движим към Слънцето — съобщи Алекс със спокоен и професионален тон. Холдън бе започнал кариерата си във флота като младши офицер. Никога не бе ходил в школа за пилоти, но знаеше, че годините на обучение са разделили ума на Алекс на две половини: пилотски проблеми и всичко останало от второстепенна важност. Синхронизирането на скоростта с Ерос и установяването на нов курс бяха задачи за първата половина. Пришълците от далечни звезди, опитващи се да унищожат човечеството, не спадаха към пилотските проблеми и следователно засега можеха да бъдат пренебрегнати. По-късно Алекс можеше да си позволи лукса да получи нервна криза, но засега просто си вършеше работата.

— Върни се на петдесет хиляди километра и поддържай постоянна дистанция — нареди му Холдън.

— Ха — възкликна Алекс. — Капитане, „поддържането“ на дистанция може да се окаже проблем. Ерос току-що изчезна от радара.

Холдън усети, че гърлото му се свива.

— Я повтори?

— Ерос току-що изчезна от радара — повтори Алекс, но Холдън вече се надвесваше над монитора, за да провери сам. Визоскопите показваха, че астероидът продължава по новия си курс към Слънцето. Термалният образ бе малко по-топъл от околния космос. Странният хор от гласове и безумните звуци, леещи се откъм станцията, все още се чуваха, макар и по-слабо. Но радарът твърдеше, че пред тях няма нищо.

„Магия“ — произнесе един тих глас в ума му.

Не, не беше магия. Хората също строяха стелт-кораби. Покритието им поглъщаше радарните вълни, вместо да ги отрази. Изведнъж задържането на астероида във видимия спектър се оказа особено важно за него. Ерос бе демонстрирал, че може да се движи и маневрира бързо, и сега бе невидим за радара. Беше напълно възможно тази скала с размерите на планина да изчезне.

С ускоряването на „Роси“ гравитацията започна да се усилва.

— Наоми?

Тя го погледна. В очите ѝ все още се четеше страх, но се владееше. Засега.

— Джим?

— Ще ми осигуриш ли връзка?

Тя кимна и протегна ръка към пулта.

— Корвета на ООН, тук „Росинант“, моля отговорете.

— Слушаме ви, „Росинант“ — чу се глас след около половин минута, прекъсван от радиошум.

— Обаждаме се за потвърждение на данните от сензорите — заговори Холдън и им препрати информацията за движението на Ерос. — И вие ли видяхте същото?

Нова пауза, този път по-дълга.

— Потвърдено, „Росинант“.

— Зная, че за малко да започнем да се гърмим и прочее, но мисля, че този момент остана в миналото — произнесе Холдън. — Както и да е, сега преследваме астероида. Ако го изгубим визуално, може никога да не го открием. Ще ни придружите ли? По-добре да сме повече, ако това нещо реши да стреля по нас.

Отново пауза, този път продължи почти две минути. Сетне се обади друг, женски глас, в който липсваха арогантността и гневните нотки на предишния.

— „Росинант“, аз съм капитан Макбрайд от ескортен кораб „Рави“. — „Ах — помисли си Холдън. — Явно досега съм разговарял с първия офицер. Капитанът най-сетне пое рупора. Това може би е добър знак.“ — Пратих съобщение на командването на флота, но то ще пътува двайсет и три минути, а астероидът набира скорост. Имате ли план?

— Не съвсем, „Рави“. Ще го следваме и ще събираме данни, докато изникне възможност да предприемем нещо по-съществено. Но ако ни последват, надявам се някой от хората ви да не открие случайно огън по нас.

Последва нова пауза. Холдън знаеше, че капитанът на „Рави“ се опитва да прецени дали му казват истината. Ами ако и Холдън е забъркан в случващото се? На тяхно място и той би се запитал същото.

— Вижте — заговори той. — Казах ви името си. Джеймс Холдън. Служил съм като лейтенант в ООН. Досието ми е в архивите ви. Там пише, че съм уволнен дисциплинарно, но също и че семейството ми живее в Монтана. Не бих искал този астероид да се сблъска със Земята, също както и вие.

Мълчанието от другата страна продължи още няколко минути.

— Капитане — каза жената отсреща. — Сигурна съм, че моите началници биха желали да ви държим под око. Така че ще ви придружим, докато по-умни глави решат какво да правим.

Холдън въздъхна тихо.

— Благодаря ви, Макбрайд. Вие дръжте връзка с вашите хора, а аз ще опитам да се свържа с моите. Две корвети едва ли ще оправят всички проблеми.

— Прието — отговориха от „Рави“ и прекъснаха връзката.

— Свързах се с Тихо — съобщи Наоми.

Холдън се облегна назад, притиснат от нарастващата гравитация. Дълбоко в него се зараждаше и набираще сили неприятната увереност, че няма никаква представа какво прави, че всичките им досегашни планове са се провалили и че краят може би е близо. Слабата надежда, която хранеше доскоро, бе започнала да се топи.

„Как може да си толкова спокоен?“

„Имам подозрението, че присъствам на края на човешката раса — отвърна мислено Холдън. — Ще се свържа с Фред, за да не съм виновен само аз, че никой не знае как да го спрем. И разбира се, не съм никак спокоен. Само прехвърлям вината на други.“

* * *

— С каква скорост? — попита навъсено Фред Джонсън.

— Четири *g* и продължава да расте — докладва Холдън с дрезгав глас. — А освен това е невидим за радарите.

— Четири *g*. Имаш ли представа колко е тежък Ерос?

— Ами тук го обсъждахме вече — рече Холдън, опитвайки се да прикрие раздражението си. — Въпросът е какво да правим сега? „Науву“ пропусна целта. Плановете ни отидоха по дяволите.

Последва нов тласък на гравитацията, докато Алекс ускоряваше, за да не изостане от Ерос. Още малко и щеше да е невъзможно да говорят.

— Сигурно ли е, че се насочва към Земята? — попита Фред.

— Алекс и Наоми са уверени в това на деветдесет процента. Трудно е да сме съвсем точни, когато трябва да разчитаме само на

визуална информация. Но им вярвам. Аз също бих се отправил натам, щом има трийсетина милиарда нови гостоприемници.

Трийсет милиарда нови гостоприемници. Осем от които са и негови родители. Представи си татко Том като вързоп от бълващи кафеникав бълвоч тръби. Мама Елиса, от която е останал само гръдният кош, се влачи с една оголена до кокал ръка по земята. И при толкова много биомаса какво ще направи протомолекулата? Ще премести Земята? Ще изключи Слънцето?

— Трябва да ги предупредим — заяви Холдън, внимавайки да не заплете език.

— Не мислиш ли, че вече знаят?

— Те виждат заплахата. Но може да не виждат края на живота в Слънчевата система — каза Холдън. — Търсеше причина, за да седнеш на масата за преговори? Какво ще кажеш за тази: да се съюзим или да умрем.

Фред помълча няколко секунди. Докато чакаше, Холдън се заслуша в странния пукот на уредите за измерване на радиацията. „Когато се мотаеш наоколо четиринайсет милиарда години — зашепна един глас в главата му — и видиш каквото аз съм видял, всичко това няма да ти се стори важно.“

— Ще видя какво мога да направя — обеща Фред, като прекъсна лекцията на вселената върху преходното. — А вие какво ще предприемете междувременно?

„Ще бъдем надбягани от един астероид и после ще гледаме как умира люлката на човечеството.“

— Отворен съм за предложения — рече Холдън.

— Защо не опитате да взривите някои от бойните глави, монтирани от нашия екип. Да отклоните Ерос от курса. Да ни спечелите време.

— Те са с детонатори за движение. Не можем да ги задействаме — обясни Холдън и последните му думи преминаха във вик, когато креслото го прободеше на десетина места и го инжектира с огън. Алекс бе ускорил рязко, което означаваше, че Ерос е сторил същото, и той се безпокоеше да не изостане. С каква скорост летяха сега? Дори „на сокче“ не можеха да издържат продължително ускорение над седем или осем g без сериозни рискове. Ако Ерос продължаваше да поддържа подобно темпо, щеше да им се измъкне.

— Можете да ги взривите от разстояние — говореше Фред. — Милър сигурно знае кодовете. Нека момчетата от сапъорския отряд изчислят кои да задействат за максимален ефект.

— Прието — отвърна Холдън. — Ще се свържа с Милър.

— А аз ще потърся вътрешните — рече Фред. — Ще видя какво ще се получи.

Холдън прекъсна връзката и повика кораба на Милър.

— Йо — обади се някой, вероятно отговаряше за радиото.

— Тук Холдън, на „Росинант“. Дайте ми Милър.

— Ааа... — проточи гласът. — Добре.

Чу се тихо изщракване, пукот, сетне се обади Милър, гласът му имаше слабо ехо. Още беше с шлема.

— Милър, тук Холдън. Трябва да поговорим за случилото се току-що.

— Ерос се премести.

Милър звучеше странно, гласът му сякаш идеше отдалече, а той като че ли почти не се интересуваше от разговора. Холдън за миг почувства пристъп на раздразнение, но се постара да го овладее. В момента се нуждаеше от Милър.

— Виж — поде той. — Говорих с Фред и той предложи да координираме действията си с твоя сапъорски отряд. Ти знаеш кодовете за детонация от разстояние. Ако възпламеним едновременно бойните глави, може би ще успеем да отклоним астероида от курса. Повикай техниците си на връзка и да обсъдим заедно подробностите.

— Хм, да, звучи като добра идея. Ще ти пратя кодовете — този път Милър сякаш едва сдържа смеха си. Като човек, който се готви да разкаже някой смешен виц. — Но лично аз няма да мога да ви помогна.

— По дяволите, и с тия момчета ли се сдърпа?

Този път Милър се разсмя. Ако наистина имаше нещо смешно, Холдън го бе пропуснал.

— Не бих го нарекъл точно така — каза детективът. — Не съвсем. Но не това е причината да не мога да те свържа с тях. Не съм на техния кораб.

— Какво?

— Все още съм на Ерос.

50.

МИЛЪР

— Какво искаш да кажеш с това, че още си на Ерос? — изуми се Холдън.

— Ами точно това — отвърна Милър, прикривайки нарастващото си съжаление с привидно безразличен тон. — Вися надолу с главата пред третичните докове, където закотвихме един от нашите кораби. Чувствам се като някакъв побъркан прилеп.

— Но...

— Много странно нещо. Не усетих нищо, когато астероидът се премести. Човек би си помислил, че при подобно ускорение би трябвало да изхвърча надалече. Ама нищо такова не става.

— Добре, стой там. Идваме да те вземем.

— Холдън — рече Милър. — Престани, моля те.

Мълчанието продължи десетина секунди, но бе изпълнено със скрит смисъл. „Никак не е безопасно да доближаваш «Росинант» до Ерос“ и „Дойдох да умра тук“, и „Не усложнявай допълнително нещата“.

— Да, аз просто... — Холдън се поколеба. После каза: — Добре. Дай ми координатите, за да ги съобщя на техниците. Аз... Божичко. Ще ти предам какво са казали.

— И още нещо — добави Милър. — Мислите да отклоните този кучи син, така ли? Имайте предвид само, че това вече не е астероид. Това е кораб.

— Аха — рече Холдън. — Добре.

Връзката бе прекъсната с тихо изпукване. Милър провери кислородните си запаси. Още три часа в скафандър, но би могъл да се върне на своя малък кораб и да ги попълни доста преди да се изчерпят. Значи Ерос се движеше. Не го усещаше, но когато погледнеше към извития хоризонт на астероида, виждаше микроастероиди, всичките идващи от една и съща посока, да отскачат обратно. Ако станцията

продължаваше да ускорява, този каменен дъжд щеше да се учести и усили. По-добре да остане на кораба.

Той превключи ръчния си терминал на канала на Ерос. Станцията под него шепнеше и чуруликаше, протяжни и бавни звуци, наподобяващи песните на китовете. След гневните слова и радиосмущенията сега Ерос изглеждаше умиротворен. Интересно каква музика ще сътворят дружките на Диого от това. Бавните танци едва ли бяха в техния стил. Той усети неприятен сърбеж по гърба и размърда рамене с намерение да се почеше в някоя издатина на скафандъра. Почти не забеляза, че се усмихва. А после се засмя. Заля го вълна на еуфория.

Във вселената имаше чужди форми на живот и в момента се носеше върху една от тях като бълха на гърба на куче. Станция Ерос летеше по своя воля и с помощта на механизми или сили, които не можеше да си представи. Отново изпита благоговение и си помисли, че за него това е било забравено чувство. Вдигна ръце и ги протегна, сякаш можеше да прегърне черния космос отдолу.

Сетне с въздишка се върна обратно на кораба.

Веднага щом се озова зад стените му, той свали скафандъра и включи кислородната инсталация към рециклатора, за да се зареди. Тъй като бе единственият член на екипажа на борда резервите му щяха да се попълнят само за час. Корабните акумулатори все още бяха напълно заредени. Ръчният му терминал изписука два пъти, напомняйки, че пак е време за антиканцерогенните медикаменти. Същите, които приемаше заради предишното си посещение на Ерос. И които трябваше да гълта до края на живота си. Голям майтап.

Термоядрените глави бяха в товарния отсек на кораба: сиви квадратни сандъци, два пъти по-високи, отколкото дълги, като тухли в плътна полепваща пяна. Милър изгуби дващсет минути, докато открие в шкафчетата флакон с разтворител, в който все още бе останало малко. Тънкият спрей миришеше на озон и масло и под него розовата пяна се топеше бързо. Милър коленичи до бомбите и изяде една протеинова пръчка с вкус на ябълка. Джули седеше до него, положила безтегловната си глава на рамото му.

Милър помнеше само няколко случая в живота си, когато бе флиртувал с вярата. Повечето бяха от времето, когато бе още млад и готов да опита всичко. Сетне остаря, помъдря и понесе смазващия удар

на развода. Разбираше необходимостта от вяра в едно по-висше същество, могъщ и състрадателен разум, който вижда всичко от толкова високо, че дребните неща и злините нямат значение. Все още хранеше частица от тази вяра. Просто не можеше да се убеди в нейната истинност.

И въпреки това може би наистина съществуваше някакъв план. Може би вселената го бе поставила на нужното място в нужния момент, за да стори това, което не би могъл никой друг. Може би всички болки и страдания, които бе преживял, всички разочарования и унижения през годините, в които се бе занимавал с изметта на човечеството, бяха с определена цел — да му помогнат да се озове тук, в този момент, готов да умре и само за да спечели малко време на човечеството.

„Би било хубаво, ако е така“ — произнесе Джули в ума му.

— Би било хубаво — съгласи се той с въздишка. При звука на гласа му видението изчезна.

Бомбите бяха по-тежки, отколкото си спомняше. При едно *g* не би могъл да ги премести. Дори при една трета беше тежка борба, но не невъзможна. Сантиметър по сантиметър той издърпа една от тях до близката количка и я изтика през шлюза. Над главата му Ерос продължаваше да си напява.

Наложи се да почине, преди да продължи. Шлюзът бе толкова малък, че побираше само по една бомба. Той се покатери, за да достигне външния люк, после повдигна бомбата с ремъци, които бе взел от товарния отсек. А след като я изнесе отвън, трябваше да я прикачи за кораба с магнитните скоби, за да попречи на въртенето на Ерос да я засили към космоса. Когато привърши и с това, седна да си откъдне половин час.

Непрестанно усещаше нови удари, подсказващи, че Ерос ускорява. Бяха като изстрели от пушка, но можеха с лекота да пробият кораба или да преминат през него, ако го улучат. Шансовете да уцелят дребен предмет като него, разбира се, бяха нищожни. Пък и този метеоритен дъжд щеше да секне веднага щом напуснат пределите на Пояса. Дали Ерос ще го напусне? Даде си сметка, че не знае накъде лети астероидът. Беше приел, че курсът му е към Земята. Холдън вероятно знаеше.

Раменете го боляха от усилието. Разтревожи се дали не е претоварил количката. Колелата ѝ бяха по-яки от магнитните му подметки, но това не пречеше да се повредят. Астероидът над него се разтресе веднъж, после отново и отново. Ръчният терминал прекъсна астероидния канал, предупреждавайки го за ново повикване. Той погледна екранчето, сви рамене и прие разговора.

— Наоми — рече, преди тя да заговори. — Как я карате там?

— Здравсти — отвърна тя.

Мълчанието се проточи.

— Значи си говорила с Холдън?

— Говорих — потвърди. — Той все още търси начин да те измъкнем.

— Холдън е добър човек — рече Милър. — Но те моля да го разубедиш — заради мен.

Нова пауза, този път далеч по-неловка.

— Какво правиш там? — попита тя. Сякаш можеше да ѝ отговори. Сякаш целят му живот можеше да се събере в отговора на един простиък въпрос. Той се поколеба върху смисъла на думите ѝ и се съсредоточи само върху това, което тя бе казала:

— Ами, имам термоядрена бомба, завързана за товарна количка. В момента я тикам към шлюза, защото смятам да я откарам на станцията.

— Милър...

— Проблемът е, че ние третираме Ерос като обикновен астероид. Хората започват да си дават сметка, че това е прекалено опростено, но им трябва време, за да привикнат с промяната. Дори флотите ще гледат на него по-скоро като на билиардна топка, докато всъщност той е плъх.

Говореше прекалено бързо. Думите се сипеха от устата му. Ако не ѝ даде възможност, тя няма да заговори. И няма да се наложи да чуе какво ще му каже. А не искаше да ѝ позволява да го разубеди.

— Сигурно има своя структура. Двигатели или центрове за управление. Такива неща. Ако успея да проникна вътре, да се добера до онова, което го управлява, бих могъл да го повредя. Да го превърна отново в билиардна топка. Дори и да е съвсем за малко, пак ще повиши шансовете на всички останали.

— Предполагам — съгласи се тя. — Звучи разумно. Така е най-правилно.

Милър се засмя. Корабът под него се разтrese от един особено силен удар. През новата пробойна започна да изтича газ. Станцията се движеше все по-бързо.

— Тъй — въздъхна той.

— Говорих с Еймъс — рече тя. — Нужен ти е прекъсвачът на мъртвеца. Така че каквото и да се случи, бомбата пак да се взриви. Нали разполагаш с командните кодове?

— Да.

— Чудесно. Имам една програмка, която можеш да въведеш в ръчния си терминал. Достатъчно е да държиш пръст на копчето за избиране. Отделиш ли го за повече от пет секунди тя праща сигнал. Ако искаш, мога да ти я прехвърля.

— И ще трябва да се скитам из станцията с пръст на копчето?

В гласа на Наоми се долови извинение:

— Може да те неутрализират с удар по главата. Или да ти надвият със сила. Колкото по-голяма е паузата, толкова повече възможности има протомолекулата да обезвреди бомбата, преди да избухне. Но ако ти е нужно повече време, мога да я препрограмирам.

Милър погледна към положената в количката бомба пред люка на въздушния шлюз. Светлините на командния ѝ пулт сияеха в зелено. За миг дъхът му запоти стъклото отвътре.

— А, не. Пет секунди е добре. Пращай програмата. Ще си поиграя с нея. Къде точно да я инсталирам?

— Тя сама ще ти предложи възможности — обясни Наоми.

Терминалът изписука, съобщавайки за пристигането на новия файл. Милър го прие и пусна инсталацията. Беше лесна за работа като код за врата. Кой знае защо си бе мислил, че настройката на детонатора на термоядрена бомба трябва да е малко по-сложна.

— Получих я — рече той. — Време е да вървя. Трябва да изкарам отвън малкото копеле. С каква скорост се нося сега?

— Не след дълго ускорението ти ще надмине възможностите на „Роси“. Четири *g* и продължава да расте без никакво колебание.

— Изобщо не го усещам.

— Съжалявам за одева — подхвърли Наоми.

— Просто лош момент. Направихме каквото трябваше да се направи. Както винаги.

— Както винаги — повтори тя.

Последва кратко мълчание.

— Благодаря за прекъсвача — рече Милър. — Кажи на Еймъс, че оценявам усилията му.

Той преустанови връзката, преди тя да успее да отговори. Никой не обичаше дългото сбогуване. Бомбата лежеше кротко в количката, прикрепена с магнитни скоби и ремъци. Милър се придвижи бавно върху металната повърхност на порталните докове. Ако количката изгуби захвата си върху Ерос, няма да може да я удържи. Разбира се, ако някой от учествяващите се удари попадне върху него, ще е все едно, че са го застреляли, така че нямаше смисъл да се мотае. Опита се да прогони мисълта за опасността и да се съсредоточи върху работата. В продължение на десетина напрегнати минути в скафандъра му миришеше на прегрята пластмаса. Всички диагностични програми показваха грешки и когато рециклаторът успя да завърши почистването, въздушният запас изглеждаше почти непокътнат. Още една малка мистерия, която едва ли щеше да разреши.

Бездната над него сияеше с нетрепкащи звезди. Една от точиците беше Земята. Не знаеше коя точно.

Сервизният вход бе монтиран в една естествена скална издатина. Пъшкайки от усилие, Милър изтика количката с бомбата и собственото си изтощено тяло по кривината и въртеливата гравитация за пореден път притисна надолу краката му, вместо да разгъне коленете и гърба. Усети слаб световъртеж. Той въведе кода и люкът се отмести.

Ерос се простираше под него, по-тъмен от пустото небе.

С ръчния терминал той повика Холдън — надяваше се, че ще е за последен път.

— Милър — обади се Холдън почти веднага.

— Влизам вътре.

— Почакай. Виж, има начин да осигурим автоматична транспортна количка. Ако „Роси“...

— Да, но нали знаеш как е. Вече съм тук. Пък и не знаем с каква скорост лети този копелдак. Налице е проблем, с който трябва да се справим. Само това е начинът.

И без това надеждата на Холдън бе слаба. Проформа. Жест, който може би дори бе съвсем чистосърдечен. Опит да спаси всички и така до самия край.

— Разбирам — промълви накрая Холдън.

— Добре. И когато видя сметката на това, което е вътре...

— Работим върху възможностите да унищожим станцията.

— Хубаво. Защото не ми се ще усилията ми да идат напразно.

— Има ли... има ли нещо, което искаш да направя? След това?

— Ами, не — рече Милър, но Джули застана до него с развети коси, сякаш беше под вода. Беше окъпана в по-силна звездна светлина, отколкото имаше навън. — Чакай. Всъщност има. Няколко неща. Родителите на Джули. Те ръководят търговска компания „Мао-Квиковски“. Знаели са за избухването на войната още преди да се случи. Вероятно са имали връзки с „Протоген“. Постарай се да не се измъкнат. И ако ги видиш, предай им, че съжалявам, задето не я открих навреме.

— Разбрано.

Милър примижа в тъмнината. Имаше ли още нещо? Трябваше ли да има? Може би кратко послание до Хейвлок? Или до Мус. До Диого и приятелите му от СВП? Но тогава би трябвало да знае какво да им каже.

— Май това е всичко — приключи Милър. — Беше ми приятно да работя с теб.

— Съжалявам, че се стигна до това — каза Холдън. Не беше извинение за стореното и казаното, за избора или отказа.

— Тъй де. Но какво друго би могъл да направиш, нали?

Това бе най-близката точка до сбогуване, до която щяха да стигнат. Милър прекъсна връзката, извика програмата, която Наоми му бе пратила, и я активира. И докато се занимаваше с това, отново включи канала на Ерос.

Тих, стържещ звук, като нокти, плъзгащи се по безкраен лист хартия. Той пусна светлините на количката и мрачната вътрешност на Ерос се озари в индустриално сиво, а сенките се спотаиха в ъглите. Представи си, че в озарената част стои Джули, сякаш е под светлините на прожектори и сиянието къпе нея и всичко наоколо в последните останки от някогашна силна мечта.

Милър освободи спирачките, натисна дръжките и се отправи за последен път към вътрешността на Ерос.

51. ХОЛДЪН

Холдън знаеше, че хората могат да издържат за кратък период на огромно гравитационно натоварване. Оборудвани с подобаваща обезопасителна система, професионални храбреци бяха издържали на удари от по двайсет g . Човешкото тяло бе податливо и гъвкаво, то поглъщаше енергията с меките си тъкани и разпределяше ударите върху обширни площи.

Освен това знаеше, че продължителното излагане на силна гравитация създава възможност да се проявят слабите места в кръвоносната система. Имаш лек дефект в някоя артерия, заплашващ да се превърне в аневризма след четирийсет години? Няколко часа при седем g са достатъчни, за да цъфне. Очните капиляри първи започваха да отслабват. Самите очни ябълки се деформираха и понякога получаваха трайни увреждания. А после идваше ред на кухини, като белите дробове и храносмилателния канал. Натрупаш ли достатъчно гравитация, те колабират.

И така, бойните кораби можеха да маневрират при гигантски натоварвания, но всяка секунда на пределно натоварване само умножаваше опасността.

Нямаше нужда Ерос да стреля с каквото и да било по тях. Достатъчно бе да продължи да ускорява, докато телата им експлодират под огромното натоварване. На пулта му бе изписано пет g и докато гледаше към него, цифрата се смени с шест. Не можеха да издържат още дълго на това. Ерос щеше да им се изплъзне. Нищо не можеха да направят.

Но въпреки това Холдън не даваше заповед на Алекс да преустанови надбягването.

Сякаш Наоми бе прочела мислите му, защото на екранчето се появи кратък текст: „Не можем да продължаваме така“, с нейното име отпред.

„Фред работи по въпроса. Може би искат да сме в максимална близост до Ерос, когато измислят някакъв план“ — написа той. Дори местенето на пръстите по клавишите беше невероятно трудно.

„В максимална близост до какво?“ — натрака Наоми.

Холдън не отговори. Нямаше представа. Кръвта му пламтеше от лекарствата, които го поддържаха буден и във форма, дори когато тялото му бе почти смазано. Но Фред сигурно щеше да измисли нещо. Много умни хора около него сега си блъскаха главите.

И Милър.

Милър, който в този момент тикаше термоядрена бомба по коридорите на Ерос. Когато противникът ти има технологично предимство, трябва да го нападнеш с колкото се може понискотехнологични средства. Може би един меланхоличен детектив, тикащ ядрена бойна глава върху проста товарна количка, би могъл да проникне през защитата им. Наоми бе казала, че това не е магия. Може би Милър ще успее и ще им осигури времето, от което се нуждаят.

Каквото и да стане, Холдън искаше да е там, дори само за да присъства.

„Фред“ — написа Наоми.

Холдън потвърди връзката. Фред го гледаше като човек, опитващ се да прикрие усмивката си.

— Холдън — заговори той. — Как се справяте там, момчета?

„Шест *g*. Плюй по-бързо камъчето.“

— Разбрах. Оказа се, че ченгета на ООН са се заели с мрежата на „Протоген“ и търсят обяснение за случващото се. Познай кой е показан като обществен враг номер едно за големите клечки от „Протоген“? Моя милост. Изведнъж всичко е забравено и Земята ме приема обратно в топлите си объятия. Врагът на моя враг ме смята за добропорядъчно копеле.

„Добре. Далакът ми се сплеска. Побързай.“

— Предполагането, че Ерос се готви да се удари в Земята, ги изправи на нокти. Става въпрос за изстребление на голяма част от човешкия род. Но хората от ООН са гледали записите от Ерос и явно това ги плаши най-много.

„И?“

— Земята се готви да изстреля целия си наземен ядрен арсенал. Хиляди атомни бомби. Решили са да изпарят астероида. Флотът ще

пресрещне останките след първоначалната атака и ще стерилизира целия район на космоса с постоянни атомни бомбардировки. Зная, че е рисковано, но с това разполагаме.

Холдън овладя импулса да завърти глава. Не искаше да се озове с буза, залепена постоянно за облегалката.

„Ерос избягна «Науву». В момента лети с шест *g* и според Наоми Милър не чувства никакво ускорение. Каквото и да прави Ерос, няма същите инерциални ограничения, които имаме ние. Какво ще му попречи да избегне и друга атака? При подобна скорост ракетите няма да могат да променят курса си и да го прехванат. И в какво смятате да се прицелвате? Ерос вече не се вижда на радара.“

— Тук на сцената излизаш ти. Искаме от теб да се опиташ да го осветиш с лазерен целеуказател. Можем да използваме насочващата система на „Росинант“, за да се ориентират нашите ракети.

„Не ми се ще да споря с теб, но ще бъдем вън от играта далече преди тези ракети да се приближат. Няма да издържим много. Не можем да ги насочваме вместо вас. А когато изгубим и визуален контакт, никой няма да знае къде е Ерос.“

— Бихте могли да преминете на автопилот — подхвърли Фред.

С което искаше да каже „Може да се наложи да умрете в тези кресла, в които седите в момента“.

„Винаги съм мечтал да се превърна в мъченик и прочее, но какво те кара да мислиш, че «Роси» би могъл да издържи на темпото му? Няма да погубя екипажа си само защото не можете да измислите свестен план.“

Фред се наведе към екрана и присви очи. За първи път маската се смъкна от лицето му и Холдън видя страха и безнадеждността зад нея.

— Виж, разбирам какво искам от теб, но ти знаеш какви са залозите. Не ти се обаждам, за да чуя защо планът ми няма да успее. Или ще ни помогнеш, или се отказваш. Защото в този момент адвокат на дявола е просто друго име за задник.

„На път съм да издъхна под смазваща тежест, вероятно ще получа трайни увреждания и това е само защото не искам да се откажа, копеле такова. А ти искаш да обрека и екипажа си.“

Необходимостта да изписва думите имаше и предимството, че му даваше време да овладее емоционални изблици. Вместо да се нахвърли

върху Фред и да оспорва идеите му, той изписа само „Остави ме да помисля“ и прекъсна връзката.

Системата за оптично наблюдение, следяща Ерос, започна да мига тревожно, показвайки, че астероидът отново увеличава скоростта. Седящият на гърдите му колос натежа с още няколко килограма, докато Алекс ръчкаше „Росинант“ да не изостава. Друг червен индикатор го осведоми, че заради продължителния период, прекаран при настоящото ускорение, може да очаква до 12 процента от екипажа да изгуби съзнание. Процентът непрестанно нарастваше. След известно време щеше да достигне 100 процента. Опитва се да си припомни максималното теоретично ускорение на „Роси“. Алекс бе летял вече веднъж за кратко при дванайсет g , когато напуснаха „Донагър“. Границата щеше да е някъде в този диапазон. Петнайсет g ? Двайсет?

Милър не бе почувствал никакво ускорение. С каква скорост може да лети астероидът и да не усещаш нищо?

Почти без да осъзнава какво прави, Холдън активира системата за изключване на главния двигател. След броени секунди беше в безтегловност, измъчван от болезнена кашлица, докато вътрешните му органи се опитваха да се върнат по местата си в тялото му. Веднага щом се възстанови достатъчно, за да си поеме дълбоко въздух за първи път от няколко часа, Алекс се обади по интеркома.

— Капитане, ти ли изключи двигателите?

— Да, аз. Ние бяхме дотук. Ерос ще ни се измъкне, каквото и да правим. Само удължаваме неизбежното и рискуваме да загубим част от екипажа.

Наоми завъртя кресло и го дари с лека усмивка. Имаше тъмни сенки под очите от ускорението.

— Направихме, каквото можахме — рече тя.

Холдън се изстреля толкова рязко от креслото, че ожули ръце в тавана, тласна се и от него и прикова гръб в стената, като се улови за извода на пожарогасителя. Наоми го гледаше, изцъклила комично очи от другия край на помещението. Знаеше, че сигурно изглежда смешно, като непослушно дете, измъкнало се на свобода, но не можеше да се спре. Пусна пожарогасителя и полетя леко към центъра. Изглежда, се беше ударил с ръка в стената, защото кокалчетата го боляха.

— По дяволите — изруга той. — ПО ДЯВОЛИТЕ!

— Ние... — поде Наоми, но той я прекъсна.

— Направихме каквото можахме, това ли ще кажеш пак? Какво значение има? — Холдън усети, че за миг му притъмнява. — Аз също направих всичко възможно да помогна на „Кентърбъри“. Опитах се да постъпя както смятам за необходимо, след като позволих да ни пленят на „Донагър“. И каква полза от добрите ми намерения?

Лицето на Наоми посърна. Тя присви очи и стисна толкова силно устни, че побеляха. „Те искаха от мен да ви погубя — помисли си Холдън. — Искаха да обрека на смърт екипажа си, в случай че Ерос не успее да надмине петнайсет *g*. Не можех да го сторя.“ В него бушуваха едновременно гняв, вина и мъка, превръщайки се в някаква нова и непозната смес. Не знаеше как да нарече чувството.

— Ти си последният човек, от когото съм очаквала самосъжаление — произнесе Наоми с твърд глас. — Къде е капитанът, който винаги питаше: „Какво можем да направим в момента, за да решим проблема?“

Холдън размаха безпомощно ръце.

— Покажи ми кое копче да натисна, за да не позволя някой да загине на Земята, и ще го сторя.

„Стига да не убива теб.“

Наоми разкопча ремъците и се насочи към стълбата.

— Слизам да проверя как е Еймъс — съобщи тя и отвори люка. После спря. — Холдън, аз съм твой старши офицер. Част от работата ми е да следя комуникациите. Зная какво искаше от теб Фред.

Холдън се ококори, но Наоми вече се бе шмугнала в отвора. Люкът се затръшна със звън, който не би могъл да е по-силен от нормалния, но въпреки това му се стори оглушителен.

Холдън се свърза с пилотската кабина и нареди на Алекс да напусне поста и да слезе да изпие едно кафе. Когато стигна нивото на палубата, пилотът се спря и го погледна, сякаш искаше да разговарят, но Холдън му махна да продължава. Алекс сви рамене и излезе.

Едва сега усети, че го завладява нарастваща паника. В съзнанието му изплуваха апокалиптични картини, в които Ерос доближаваше Земята и се удряше в нея. Той се спускаше с грохот от синевата и досущ като в библейските писания бе съпроводен от пожарища, земетресения и потоп. Но всеки път, когато Ерос се блъскаше в Земята, Холдън виждаше експлозията на „Кентърбъри“.

Внезапен ослепителен изблик на бяла светлина, а после нищо, освен звука на ледени късове, барабанящи по корпуса.

Марс щеше да оцелее, поне за известно време. Някои станции от Пояса щяха да продължат съществуването си дори по-дълго. Имаха опит в умението да оцеляват от скрап, да съществуват на ръба на своите ресурси. Ала в края на краищата без Земята всички щяха да умрат. Хората бяха напуснали от доста време гравитационния кладенец. Достатъчно дълго, за да разработят технологии за прерязване на пъпната връв, само че не си бяха направили труда да го сторят. Застой. Човечеството с цялото си желание да се понесе към всеки обитаем камък, до който може да достигне, бе спряло в застой. Радваше се, че може да лети наоколо с кораби, построени преди половин век, да използва технологии, които не се бяха променили съществено горе-долу от същия период.

Земята се бе втреничила толкова упорито в собствените си проблеми, че бе пренебрегнала своите разлетели се надалече деца, освен когато питаше за своя дял от тяхната работа. Марс бе впрегнал цяло едно поколение в задачата да тераформира планетата, да смени червеното ѝ лице със зелено. В опит да си направи своя Земя, за да прекъсне зависимостта си от старата. Всеки бе твърде зает да оцелява, за да отделя време да създава нещо ново.

„Открихме протомолекулата точно в момента, в който тя е в състояние да ни нанесе най-сериозен удар“ — помисли си Холдън.

А на пръв поглед изглеждаше като пряка пътека. Като начин да се избегне колосална работа и с един скок да се достигнат божествени сили. Толкова отдавна човечеството не бе живяло под всеобща заплаха, че никой не бе достатъчно умен дори да се изплаши. Дрезден сам го каза: съществата, създали протомолекулата, активирана на Феба и летяща към Земята, са били богоравни във времето, когато предците на хората са смятали фотосинтезата и митохондриите за границата на своето познание. Но хората бяха приели тяхната древна машина, бяха завъртели ключа и я бяха задействали въпреки всичко, защото в края на краищата си остават едни любопитни маймуни. Все още трябва да пъхат пръст в дупката, за да видят какво ще стане.

Червената мараня пред очите му бе приела странна форма. Трябваше да минат няколко секунди, преди да осъзнае, че на пулта

мига червена лампичка, съобщаваща, че го търсят от „Рави“. Той се оттласна от облегалката, доближи пулта и включи връзката.

— Тук „Росинант“, „Рави“. Слушам ви.

— Холдън, защо спряхте? — попита Макбрайд.

— Защото и без това нямаше да издържим, а опасността да изгубя някого от екипажа нарастваше. — Стори му се, че прозвуча като от устата на страхливец. Но Макбрайд явно не мислеше така.

— Прието. Очаквам нови заповеди. Ще ви съобщя, ако настъпи промяна.

Холдън прекъсна връзката и забодя празен поглед в пулта. Визуално проследяващата система полагаше отчаяни усилия да задържи Ерос в обсега си. „Роси“ беше добър кораб. Последна дума на техниката. И тъй като Алекс бе маркирал астероида като заплаха, компютърът щеше да стори всичко по силите си, за да го проследи. Но Ерос се носеше с огромна скорост, обект с ниско алbedo, който не отразява радар. Дори при високи ускорения можеше да предприема непредсказуеми маневри. Беше въпрос единствено на време кога ще го изгубят, особено ако самият Ерос искаше да се скрие.

На съседния екран друг индикатор го осведоми, че „Рави“ е включил своя идентификатор. Стандартна процедура за всеки военен кораб, за да съобщава къде е, когато не се налага да се крие. Някой от техниците на борда на корветата вероятно го бе активирал по навик.

И сега „Роси“ го бе регистрирала като разпознат съд и го бе прехвърлила на тактическия дисплей като пулсираща точка с названието до нея. Холдън продължи да я разглежда с празен поглед. Сетне се ококори.

— По дяволите! — изруга той и включи интеркома. — Наоми, трябваш ми в оперативния.

— Бих предпочела да постоя тук малко — каза тя.

Холдън натисна бутона за обща тревога на кораба. Замигаха червени аварийни светлини, между стените отекна воят на алармата.

— Старши офицер Нагата в оперативния център — произнесе заповеднически той. По-късно ще му се сърди. Беше готов да го понесе. В момента не искаше да губят и миг.

Наоми се появи в центъра за по-малко от минута. Холдън вече се бе закопчал в креслото и придърпваше екраните. Тя го погледна въпросително: „Ще се мре ли в края на краищата?“, но не каза нищо.

Щом е наредил — така да бъде. За миг изпита към нея едновременно възхищение и раздразнение. Успя да открие каквото му трябваше в регистъра, преди тя да заговори.

— И така — поде. — Свързахме се с Милър по радиото точно след като Ерос изчезна от радара. Прав ли съм?

— Да, точно така — потвърди тя. — Но скафандърът му не е достатъчно мощен да предава на голямо разстояние през скалната маса на Ерос, навярно някой от прикачените товарни кораби е играл ролята на предавател.

— Което означава, че това, което Ерос използва, за да неутрализира радара, не заглушава и радиопредаванията?

— Така изглежда — съгласи се Наоми с нарастващо любопитство в гласа.

— А ти все още имаш командните кодове за петте транспортни кораба на СВП на повърхността?

— Да, сър. — Миг по-късно. — О, мамка му!

— Добре! — Холдън завъртя ухилен креслото към нея. — Защо „Роси“ и всички останали флотски кораби в системата имат програма за изключване на своите идентификатори?

— За да не могат вражеските кораби да прехванат с ракети опознавателния сигнал и да ги унищожат — отвърна тя, също усмихната.

Холдън завъртя отново креслото към пулта и повика на връзка станция Тихо.

— Старши офицер, ще бъдете ли така добра да използвате командните кодове, които ви даде Милър, за да включите системите на онези пет товарни кораба на СВП и да активирате техните идентификатори? Освен ако нашият посетител на Ерос не може да надбяга и радиовълни, мисля, че открихме начин да решим проблема с ускорението.

— Тъй вярно, капитане — подвикна бодро Наоми. Без да погледне към нея, Холдън знаеше, че продължава да се усмихва, и това стопи и последните останки от лед в корема му. Вече имаха план. *Сега вече* знаеха какво да правят.

— Имаме повикване от „Рави“ — съобщи Наоми. — Да ви свържа ли, преди да активирам идентификаторите?

— Да, за Бога.

Чу се тихо изщракване.

— Капитан Холдън. Получихме нови заповеди. Изглежда, че ще трябва да проследим това нещо още известно време.

Макбрайд говореше като човек, осъден на смърт. Стоически.

— Ще ви предложи да изчакате няколко минути — каза Холдън. — Имаме друго решение.

Наоми се зае да активира опознавателните системи на петте кораба на повърхността на Ерос, а Холдън описа плана пред Макбрайд и после, по друг канал, на Фред. Докато Фред успее да прати възторжено одобрение и докато сигналът ги застигне, петте кораба вече писукаха задружно на екрана, съобщавайки на цялата Слънчева система къде се намират. Час по-късно най-големият междупланетен рояк от ядрени оръжия в историята на човечеството вече бе изстрелян и се насочваше на пресечен курс с Ерос.

„Този път ще спечелим“ — помисли си Холдън, докато наблюдаваше ракетите, изобразени като гневни червени точки на тактическия дисплей. „Ще се преборим с това нещо.“ И което бе по-важно, екипажът му щеше да бъде свидетел на това. Никой друг нямаше да умре.

Освен...

— Милър се обажда — съобщи Наоми. — Вероятно е забелязал, че сме активирали идентификаторите.

Холдън усети, че стомахът му се свива отново. Милър щеше да е там, на Ерос, когато ракетите пристигнат. Не всички щяха да празнуват идващата победа.

— Здравсти, Милър. Как я караш? — поде той, стремейки се да прогони погрешните нотки от гласа си.

Гласът на Милър се прекъсваше от смущенията, но бе достатъчно ясен, за да може по тона му Холдън да познае, че се готви да се изпикае върху победния им парад.

— Холдън — рече Милър. — Имаме проблем.

52. МИЛЪР

Едно. Две. Три.

Милър натисна ръчния терминал, за да презареди отново пусковата програма. Двойните врати пред него до скоро са били само един от многото тихи, автоматизирани механизми. Плъзгали са се безшумно по магнитните си релси, вероятно години наред. Но сега страните им бяха обрасли с нещо черно, наподобяващо дървесна кора, което бе деформирало метала. Зад тях се простираха коридорите на космопорта, складовете, казиното. Всичко, което преди е било станция Ерос, а сега се бе превърнало в аванпост на нахлуващ извънземен разум. Но за да ги достигне, Милър трябваше да отвори блокиралата врата. За по-малко от пет секунди. При това облечен със скафандър.

Той пусна терминала и пъкна ръка в тясната цепнатина, където се срещаха двете врати. Едно. Две. Вратите се отместиха един сантиметър и по пода се посипаха черни сажди. Три.

Четири. Той стрелна ръка към ръчния терминал и натисна копчето.

Нищо нямаше да постигне така.

Милър се отпусна на пода до количката. Ероският канал шепнеше и мърмореше, без да обръща внимание на малкия нашественик, който драци по кожата на станцията. Милър си пое дълбоко въздух. Вратата не помръдваше. Трябваше по някакъв начин да я заобиколи.

Наоми никак нямаше да хареса това.

Със свободната си ръка Милър освободи плетените метални ремъци около бомбата, докато вече можеше да я разклаща напред-назад. Повдигна внимателно единия ѝ край. Сетне, без да сваля очи от пулта с индикаторите, пъкна ръчния си терминал под нея и металният ръб се заби в сензитивния екран над бутона за задействане. Пусковият механизъм продължаваше да свети в зелено. Ако станцията се

разтърси или подскочи, все още имаше пет секунди да се добере до него.

И това бе достатъчно.

Милър се запъна с две ръце и натисна вратите. Още черни сажди се посипаха от израстъците от двете страни, но вратите поддадоха. Коридорът отвъд бе почти кръгъл, черните израстъци бяха запълнили страните му и сега приличаше на тъмен и полузапушен кръвоносен съд. Единствените светлини идваха от прожектора на скафандъра му и от милионите малки фосфоресциращи точки, които се рееха из въздуха като синкави светулки. Когато предаването от станцията се усилваше и започваше за кратко да пулсира, светулките губеха яркост, но после заблестяваха отново. Скафандърът докладва за годен за дишане въздух с по-висока от очакваното концентрация на аргон, озон и бензол.

Една от фосфоресциращите точки прелетя край него и се стрелна във въздушно течение, което не можеше да усети. Той приклепна и опипа черната кора на пода. Изглеждаше достатъчно твърда, за да издържи количката. Това си беше истински божи дар. Ако подът бе покрит с някоя извънземна слуз, щеше доста да се измъчи, докато прекара бомбата.

„Няма почивка за злото — обади се в главата му Джули Мао. — Нито мир за доброто.“

Той се върна към прекъснатата работа.

Докато успее да раздалечи вратите достатъчно, за да може да мине с количката през тях, бе плувнал целият в пот. Ръцете и гърбът го боляха. Тъмната кора бе започнала да прораства към далечния край на коридора, протягайки пипала през въздушните шахти. Придържаше се предимно към ъглите. Въздухът бе завладян от синкавите светлини. Ерос се отдалечаваше в някаква своя, неизвестна никому посока дори по-бързо, отколкото той се придвижваше по коридора.

Милър затика количката с две ръце, без да сваля поглед от ръчния терминал. Бомбата се поклащаше, но не толкова, че да престане да притиска прекъсвача. Веднага щом навлезе в коридора, той се наведе и прибра терминала.

Едно. Две.

Тежкият ръб на бомбата бе оставил малка вдлъбнатина върху екранчето, но все пак работеше. Милър опря ръце на дръжката и

натисна. Неравната органична повърхност под краката му предаваше трополенето и вибрациите от колелата на количката.

Веднъж вече бе умираше тук. Тровиха го. Стреляха по него. Тези коридори или други, приличащи на тях, бяха негово бойно поле. На него и на Холдън. Сега бяха неузнаваеми.

Той прекоси широко пусто помещение. Тук кората бе по-тънка и на места отдолу прозираха металните стени на склада. Един светлинен панел все още мигаше от тавана, разпръсваше с трепкаща светлина мрака.

Коридорът го отведе на нивото на казината, както вероятно е било предвидено в плановете при строежа. Тук чуждоземната кора все още не се бе разпространила, но мястото изглеждаше променено. Ротативките стърчаха строени като войници, потъмнели, обгорени от взривовите или полуразтопени от огън. Само няколко от тях премигнаха, сякаш подканяха несъществуващи посетители да ги доближат. Масите за игра на карти все още се различаваха под гъбовидните покривала от лепкав гел. Черни, обрасли с власинки ребра стърчаха покрай стените и под сводестия таван, сияеха с мека светлина, която сега заместваше осветлението.

Отнякъде долетя писък, приглушен зад скафандъра на Милър. Тук, във вътрешността на станцията, радиосигналът ѝ бе далеч по-могъщ и ясен. Неочаквано си спомни за един филм от детските години, в който малко момче бе погълнато от гигантски кит.

Нещо сиво, с размер колкото два юмука, прелетя покрай Милър, твърде бързо, за да може да го разгледа. Не беше птица. Зад един от автоматите се шумугна дребна черна сянка. На Ерос обикновено имаше милион и половина души и повечето от тях са били тук, на нивото с казината, когато ги бе сполетял техният личен Апокалипсис. Ала нямаше и помен от труповете. Всъщност, не. Това не бе съвсем вярно. Черната кора, милионите дребни мъждукащи пращинки във въздуха. Това бяха труповете на Ерос, сътворени по нов начин. Преработена човешка плът. Скафандърът изписука, за да го предупреди, че диша твърде учестено. Мрак започна да се стеле в периферното му зрение.

Милър се свлече на колене.

„Само не губи съзнание, кучи син такъв — изруга се той. — Или, ако ще припадаш, гледай да е така, че да затиснеш с тялото си проклетия прекъсвач.“

Джули сложи ръка върху неговата. Почти я усещаше и това го успокои. Тя беше права. Това са само тела. Мъртви хора. Жертви. Нищо повече от рециклирано месо, удушена или накълцана на парченца проститутка, каквито бе откривал неведнъж в дълнопробни вертепи на Церера. Като самоубийците, които се хвърляха във въздушните шлюзове. Вярно, протомолекулата ги бе осакатила по свой начин. Но това не променяше нищо. Не променяше него.

— Когато си полицай — рече той на Джули, повтаряйки думите, които обикновено казваше на всеки нов партньор, — не можеш да си позволиш лукса да изпитваш чувства. Трябва да си вършиш работата.

„Ами свърши я“ — подкани тя с мек глас.

Той кимна. Изправи се. Трябва да я свърши наистина.

Сякаш в отговор звукът в скафандъра му се промени, сигналът на Ерос смени стотина различни честоти, преди да изригне в поток от думи на език, който му заприлича на хинди. Човешки гласове. „Докато човешките гласове не ни събудят“ — помисли си той, без да може да си спомни откъде е тази фраза.

Някъде из станцията трябваше да има... нещо. Контролен механизъм, енергостанция или каквото там използваше протомолекулата вместо двигател. Не знаеше как ще изглежда и дали ще бъде охранявано. Нямаше никаква представа как работи, освен предположението, че ако го взриви, то няма да се почувства много добре.

„Ето, че се връщаме — проговори Джули. — Връщаме се към онова, което вече познаваме.“

Твартата, с която обрастваше отвътре Ерос, използваща каменната черупка на астероида за свой лишен от стави скелет, не беше отрязала пътя към космопорта. Не беше преместила вътрешните стени, не беше променила устройството на залите и коридорите на казиното. Така че разположението на станцията вероятно бе същото както преди. Толкова по-добре.

Каквото и да използваше, за да движи станцията в космоса, несъмнено гореше огромно количество енергия. Това също бе добре.

„Значи трябва да открия най-топлото място.“ Със свободната си ръка той включи анализатора на скафандъра. Околната температура бе двайсет и седем градуса — топло, но засега напълно поносимо. Той продължи бързо надолу по коридора, водещ към космопорта.

Температурата спадна с не повече от една десета от градуса, ала все пак това бе понижение. Чудесно. Можеше да опита по същия начин с останалите коридори, докато установи накъде става по-топло. И когато открие място на станцията, където температурата е с три-четири градуса по-висока, това ще е търсената точка. Ще изтика количката до нея, ще вдигне пръст и ще преброи до пет.

Никакъв проблем.

Когато се върна при количката, около колелата ѝ беше израснала някаква златиста вълна. Милър я изчегърта доколкото можа, но едно от колелата се въртеше със скрибуцане. Нищо не можеше да направи по въпроса.

Побутвайки количката с една ръка, докато с другата натискаше прекъсвача на детонатора, той се отправи към вътрешността на станцията.

* * *

— Той е мой — обяви лишеният от разум Ерос. Програмата бе забила на тази фраза повече от половин час. — Той е мой. Той е... *мой*.

— Добре де — промърмори Милър. — Имаш го.

Рамото го болеше. Скрибуцането на обраслото колело се усилваше, заглушаваше дори непрестанното радиопредаване от станцията. Пръстът започна да го боли от постоянното натискане, вцепенен от заплахата за самоунищожение, която се криеше в отделянето му. С всяко ниво навътре гравитацията отслабваше и ефектът на Кориолис започваше да надделява. Не беше чак като на Церера, но достатъчно сходно, за да му се стори, че сякаш се завръща у дома. Вече нямаше търпение да стигне там, закъдето е тръгнал, и да свърши работата. Спомни си времето, когато след смяна се прибираше у дома, пускаше си тиха, успокояваща музика и отваряше кутия с бира. Истинска музика, а не тази безумна какофония, с която го обливаха тук. Може би лек джаз.

Кой би си помислил, че мисълта за лек джаз ще му се стори толкова привлекателна?

— Хванете ме, ако можете, лайнари такива — обяви Ерос. — Аз изчезвам, изчезвам, изчезвам. Изчезвам, изчезвам, изчезвам.

Вътрешните нива на станцията бяха едновременно по-познати и по-странни. Далече от масовата гробница на нивото на казината тук предишният живот на Ерос все още доминираше. Светеха станциите на метрото, обявяваха закъснения в трафика и призоваваха към спокойствие. Тихо бръмчаха въздушните рециклатори. Подът бе относително чист. Усещането за почти нормален живот навяваше още по-зловещо настроение. Черни папрати обгръщаха стените в причудливи морски шарки. Из въздуха се рееха парченца от листата, танцуваха в слабата гравитация като сажди. Ерос все още имаше въртелива гравитация, но не се усещаше никакво допълнително притегляне от огромното ускорение, с което се движеше. Милър предпочиташе да не си блъска главата над този феномен.

По коридора към него запълзя рояк от дребни същества с меки телца и паякоподобни крачета, оставящи зад себе си лигави дири. Едва когато спря, за да свали едно от тях от количката, на която се бе покатерило, разпозна, че това са отрязани ръце с влачеци се отзад обгорели и почернели кости. Нещо в него нададе ужасен писък, но беше далечен и лесен за пренебрегване.

Би трябвало да изпитва уважение към протомолекулата. За творение, от което се очакваше да е едва прокариотен анаероб, тя се справяше ужасно добре. Той забави крачка, за да провери датчиците на скафандъра си. Температурата се бе покачила с половин градус, откакто бе напуснал казиното, и с една десета, откакто влезе в тази зала. Остатъчната радиация също се повишаваше, нещастната му болнава плът отново бе изложена на лъчения. Концентрацията на бензол бе понижена, но скафандъра улавяше други екзотични примеси — тетрацен, антрацен, нафталин — с достатъчно странно поведение, за да объркат сензорите. Значи посоката бе правилна. Той се наведе напред, но количката се възпротиви на натиска като скучаещо дете. Доколкото си спомняше, планът на Ерос наподобяваше този на Церера, а той познаваше Церера като дланта си. Още едно ниво нагоре, може би две — и ще достигне сервизните станции, където събираха енергоподдържащите и доставящите системи, за чиято работа слабата гравитация бе от полза. Струваше му се подходящо място за разполагане на командно-контролен център. Подходящо място за мозъка.

— Изчезвам, изчезвам, изчезвам — повтаряше Ерос. — Изчезвам...

Странно, помисли си той, как реликвите на миналото оставят своя отпечатък върху настоящето. Изглежда, този принцип действаше навсякъде във вселената. В далечното минало, когато човечеството все още обитавало само дъното на кладенеца, пътищата, направени от римските легиони, след време били асфалтирани, а по-късно покрити с феробетон, без дори да се променя маршрутът им. На Церера, Ерос, Тихо размерите на стандартния коридор се определяха от габаритите на земекопните машини, конструирани да копаят тунели на Земята и пригодени към тамошните транспортни средства. Които на свой ред бяха само на крачка по-напред от волската талига.

А ето че сега пришълецът — нещото, пристигнало от мрачните дълбини на космоса — растеше по протежение на коридорите, шахтите, тунелите на метрото и водните тръби, поставени от шепа амбициозни примати. Зачуди се какво ли щеше да стане, ако протомолекулата не бе пленена от Сатурн, а бе попаднала в супата на първичния океан на Земята. Без атомни реактори, без мощни двигатели, без сложна плът, към която да се адаптира. Какво ли щеше да сътвори тогава, когато не би се налагало да използва продукцията от значителен еволюционен процес?

„Милър — повика го Джули. — Не спирай.“

Той премигна. Стоеше в пустия коридор в подножието на платформата за следващото ниво. Нямаше представа от колко време е спрял тук.

От години?

Пое си рязко дъх и тръгна нагоре по рампата. Коридорите над него се оказаха по-топли. Почти с три градуса. Приближаваше се. Но светлините бяха угаснали. Той откъсна вдървения си пръст от копчето, включи мъждивата светлинка на ръчния терминал и го натисна отново точно на четири.

— Изчезвам, изчезвам, изчезвам... и... и... и... и... и...

Звукът се усилваше, ставаше все по-писклив, хор от гласове, бърбещи несвързано на руски и хинди, надвиващи предишния единичен глас и поглъщани от нарастващия басов вой. Като песен на китове? Скафандърът на Милър го осведоми любезно, че разполага с кислород само за още половин час. Той изключи алармата.

Междинната станция бе обрасла. Бледи папрати се полюшваха в коридорите и се усукваха в плътни възета. По тези яки, дебели лиани пълзяха познати насекоми — дървеници, мухи, водни паяци. От тавана се поклащаха повлекла с цвят и консистенция на жлъчка и оставяха лигави слюзести следи по пода. И те, като хората, се бяха оказали жертви на протомолекулата. Нещастни животинки.

— Не можеш да си върнеш „Рейзър... бек“ — произнесе почти триумфално Ерос. — Той си отиде... отиде... отиде.

Температурата се покачваше бързо. Отне му няколко минути да определи в каква посока става това. Сетне обърна количката нататък. Усещаше вибрациите от колелата в китките си. Заради масата на бомбата и повреденото колело болката в плещите му продължаваше да расте. Добре, че не се налагаше да мъкне проклетото нещо на гръб.

Джули го очакваше в мрака и тесният лъч от терминала му я озари. Косата ѝ се вееше във всички посоки, очевидно въртеливата гравитация не оказваше въздействие на привиденията. Имаше мрачно изражение.

„То откъде знае?“ — попита тя.

Милър се спря. От време на време в предишната му кариера се случваше в съзнанието му да се появи някой въображаем свидетел на престъпление, да подхвърли случайна фраза, да се изсмее на погрешно хрумване и той знаеше, че това ще преобърне наопаки случая.

Точно както сега.

— Не можеш да си върнеш „Рейзър... бек“ — гукаше Ерос.

„Кометата, донесла протомолекулата в нашата система — заговори Джули, без да помръдва черните си устни, — е била мъртво тяло, а не кораб. Балистично оръжие. Леден снаряд с протомолекулата в замръзналата му сърцевина. Била е насочена към Земята, но пропуснала целта и попаднала в гравитационната клопка на Сатурн. Онова, което носела в себе си, нито я направлявало, нито я задвижвало, нито я ориентирало в космоса.“

— Защото не е било необходимо — посочи Милър.

„Но сега я насочва. Право към Земята. Откъде знае, че трябва да отиде на Земята? Откъде идва информацията? То говори. Откъде се взема езикът му? Кой е гласът на Ерос?“

Милър затвори очи. Скафандърът оповести, че му остават само двайсет минути.

— Не можеш да си върнеш „Рейзър... бек“! Той си отиде... отиде... отиде!

— О, мамка му! — изруга Милър. — Божичко!

Заряза количката и се насочи обратно към платформата и светлината на просторните коридори. Всичко се тресеше, станцията вибрираше като човек, преживяващ хипотермия. Но разбира се, не беше така. Само той се тресеше. Всичко се криеше в гласа на Ерос. През цялото време. Би трябвало да се досети.

Може би дори се беше досетил.

Протомолекулата не знаеше английски, нито хинди или руски, нито един от езиците, на които бърбореше. Всичко това е било в умовете и компютърните програми на ероските мъртъвци, кодирано в невроните и словесните системи, които протомолекулата бе погълнала. Изядено, но не разрушено. Тя бе запазила информацията и езиците, и сложните познавателни структури, изграждаше се върху тях както асфалтът е бил полаган върху римските пътища.

Мъртвите на Ерос не бяха мъртви. Джулиет Андромеда Мао бе жива.

Беше се ухилил толкова широко, че го боляха бузите. Опита се да включи връзката. Сигналът бе твърде слаб. Не можеше да пробие стените. Нареди на предавателната станция на кораба да го усили, да установи връзка.

Гласът на Холдън го осведоми, че се е получило.

— Здравсти, Милър. Как я караш?

Тихи, пълни със съжаление и извинение думи. Милосърдна сестра разговаря с умирация в лазарета. За миг го обзе раздражение, но той успя да се овладее.

— Холдън — рече. — Имаме проблем.

53. ХОЛДЪН

— Всъщност ние май се досетихме как да решим проблема — отвърна Холдън.

— Съмнявам се. Ще те свържа с биоданните в скафандъра ми — каза Милър.

Няколко секунди по-късно в единия край на монитора пред Холдън се появиха колонки с цифри. Всичко изглеждаше горе-долу нормално, ако имаше някакви леки отклонения, те щяха да са от значение само за познавач в областта като Шед.

— Добре — промърмори Холдън. — Това е страхотно. Виждам, че получаваш известна доза радиация, но иначе...

Милър го прекъсна.

— Страдам ли от хипоксия? — попита той.

Данните от скафандъра му показваха налягане от 87 мм живачен стълб, съвсем малко над долната граница.

— Не — рече Холдън.

— Да виждаш нещо, което би ме накарало да халюцинирам или да замъгли съзнанието ми? Алкохол, опиати. Нещо от този род?

— Нищо, което да прави впечатление. — Холдън усети, че губи търпение. — За какво е всичко това? Да не ти се привиждат разни неща?

— Нищо необичайно — отвърна Милър. — Искан да изясним този въпрос, защото знам какво ще кажеш след малко.

Той млъкна и радиото изпука и зашумя в ухото на Холдън. Когато Милър заговори отново след кратък миг на мълчание, гласът му бе променен. Не изрече молба, но бе достатъчно близо до нея, за да се почувства Холдън неудобно в креслото.

— Тя е жива.

Имаше само една *тя* във вселената на Милър. Джули Мао.

— Ами... добре. Не съм сигурен как трябва да реагирам на тази вест.

— Ще трябва да повярваш на думите ми, че нито получавам нервна криза или психозен пристъп, нито е нещо друго. Но Джули е тук. Тя управлява Ерос.

Холдън отново погледна към биоданните от скафандъра, но всички числа бяха в пределите на нормата, освен леко завишената радиация. По нищо не личеше, че Милър е в непосредствена близост до огромно по разрушителна мощ оръжие и подготвя собственото си погребение.

— Милър, Джули е мъртва. И двамата видяхме трупа ѝ. Видяхме какво е направила протомолекулата... с нея.

— Да, видяхме тялото. И предположихме, че е мъртва, заради измененията, които...

— Тя нямаше сърдечна дейност, за Бога! — прекъсна го Холдън. — Нито мозъчна активност, нито метаболизъм. А това е почти пълното определение на понятието *смърт*.

— Откъде знаем как изглежда смъртта за протомолекулата?

— Ние... — Холдън се сепна. — Не знаем, разбира се. Но когато няма сърдечна дейност, мисля, че нещата са ясни.

Милър се разсмя.

— Холдън, и двамата гледахме записите от станцията. Помниш ли гръдния кош, оборудван с една ръка, който се влачеше по пода? Дали е имал сърдечна дейност? Тази гадост не играе по нашите правила от първия ден, когато се появи, защо очакваш да го направи сега?

Холдън неволно поклати глава. Милър беше прав.

— Добре, но какво те кара да мислиш, че Джули не е само торс или купчина тестиси?

— Може и да е, но не говоря за нейното тяло. Тя е тук. Умът ѝ. Все едно се състезава със стария си скутер. „Рейзърбек“. Бърбори за това по радиото от часове насам, но аз просто не обръщах внимание. Сега обаче всичко ми стана ясно.

— И защо се е отправила към Земята?

— Не зная — отвърна Милър. Гласът му издаваше вълнение, интерес. Беше по-жизнен, отколкото когато и да било при предишните им разговори. — Може би протомолекулата иска да стигне там и се меси в решенията ѝ. Джули не е била първата заразена, но е първата, оцеляла достатъчно дълго, за да стигне някъде. Може би тя е зрънцето

на кристала и всичко, което протомолекулата прави, се гради върху нея. Не зная със сигурност, но се надявам да разбера. Трябва да я намеря. Да говоря с нея.

— Трябва да откараш тази бомба в контролния център и да я взривиш.

— Не мога да го направя — заяви Милър. Защото той, разбира се, не можеше.

„Няма значение — помисли си Холдън. — След по-малко от трийсет часа и двамата ще сте радиоактивен прах.“

— Е, добре. Ще успееш ли да намериш твоето момиче за по-малко от... — Холдън накара „Роси“ да изчисли времето до сблъсъка с приближаващите се ракети — двайсет и седем часа?

— Защо? Какво ще се случи след двайсет и седем часа?

— Преди няколко часа Земята изстреля целия си ядрен арсенал по Ерос. Включихме идентификаторите на петте товарни ракети на повърхността. Земните ракети се ориентират по тях. „Роси“ изчисли, че при сегашната им траектория и скорост сблъсъкът ще е след двайсет и седем часа. Марсианският флот и флотът на ООН приближават района, за да го „стерилизират“ след взрива. За да са сигурни, че нищо няма да оцелее и да се промъкне.

— Божичко!

— Тъй де — въздъхна Холдън. — Съжалявам, че не ти го казах по-рано. Но имах доста други неща на главата.

Последва нова продължителна пауза.

— Можеш да ги спреш — заговори умолително Милър. — Ако изключиш идентификаторите.

Холдън завъртя креслото и се обърна към Наоми. На лицето ѝ бе изписан същият въпрос, който измъчваше и него: „Какво каза той току-що?“ Тя прехвърли биоданните на Милър на своя монитор и включи програмата за пълна медицинска диагностика. Очевидно смяташе, че нещо не е наред със самия Милър. Ако протомолекулата вече го е заразила и го използва, за да им въздейства...

— Никакъв шанс, човече. Това е последната ни възможност. Ако се провалим, Ерос ще излезе на орбита около Земята и може да я посипва колкото си иска с кафяв бълвоч. Няма да поема този риск.

— Виж — поде отново Милър и в гласа му се преплитаха отчаянието и молбата. — Джули е тук вътре. Ако успея да я открия, да

разговарям с нея, ще мога да спра астероида и без да прибъгваме до бомбите.

— Какво, ще помолиш чинно протомолекулата да не заразява Земята? Да не върши това, за което е създадена? Ще призовеш по-добрата ѝ страна?

Милър помисли малко, преди да отговори.

— Виж, Холдън, мисля, че зная какво става тук. Това нещо е създадено да заразява едноклетъчни организми. Първични форми на живот, разбираш ли?

Холдън сви рамене.

— Е, и?

— Не ѝ се удаде тази възможност, но протомолекулата е умна. Приспособима. Тя попада на човешки гостоприемник, сложен многоклетъчен организъм. Аеробен. Огромен мозък. Нищо общо с онова, за което са я създали. И оттогава импровизира. Кашата с телата на стелт-кораба? Това е първият ѝ опит. Видяхме какво бе направила с Джули в онази баня на Ерос. Просто се учи да работи върху нас.

— Накъде всъщност биеш? — попита Холдън. Все още имаха достатъчно време да разговарят, ракетите бяха далече.

— Казвам само, че това, което става на Ерос, не е същото, за което е била създадена протомолекулата. Тя не изпълнява първоначалния план, създаден преди милиарди години. Използва това, което е подръка. Джули е схема. Мозъкът ѝ, чувствата ѝ са навсякъде в това нещо. Тя гледа на този полет към Земята като на надпревара и жадува да победи. Присмива ти се, че не можеш да я настигнеш.

— Почакай... — рече Холдън.

— Тя не напада Земята, а се прибира у дома. Може би на Луната. Там е израснала. Протомолекулата строи върху нейния чертеж, използва ума ѝ. И в този процес е заразена от нея, също както и Джули. Ако успея да я накарам да осъзнае какво става, може би ще мога да преговарям с нея.

— Откъде ти хрумна?

— Наречи го нюх — подхвърли Милър. — Умея да надушвам разни неща.

Холдън подсвирна, докато в главата му се оформяше изцяло нова картина. Нова перспектива, която му се струваше смайваща.

— Но протомолекулата все още иска да се подчинява на своята програма — възрази той. — А нямаме идея каква е тя.

— Мога със сигурност да те уверя, че не е да унищожи човечеството. Онези същества, които са я изстреляли преди два милиарда години към Феба, не са знаели за нас. Имали са нужда от биомаса и ето, тя сега я получи.

Холдън не можа да се сдържи и изпръхтя презрително.

— Е, и какво? Не искат да ни сторят нищо лошо, така ли? Сериозно? Да не мислиш, че ако обясним на това нещо, че не бива да се приземява на Земята, то просто ще иде другаде?

— Не на него — поправи го Милър. — На нея.

Наоми погледна Холдън и поклати глава. Не беше открила нищо нередно в анализите на данните на Милър.

— По дяволите, работя над този случай от близо година — продължаваше Милър. — Изучих живота ѝ, четох пощата ѝ, срещях се с нейните приятели. Познавам я. Тя е независим човек и ни обича.

— Нас? — попита Холдън.

— Хората. Тя обича хората. Отказала се е доброволно да бъде богато малко момиче и е постъпила в СВП. Живяла е на Пояса, защото тук ѝ харесва. Няма начин да се обърне срещу нас, ако знае какво се случва. Просто трябва да ѝ го обясня. Мога да се справя. Дай ми шанс.

Холдън прокара пръсти през косата си и се намръщи, усетил, че е мазна. Два дена в постоянно ускорение и никакъв шанс за душ.

— Не мога да го направя — заяви Холдън. — Залогът е твърде висок. Планът ще бъде изпълнен. Съжалявам.

— Тя може да те победи — изтъкна Милър.

— Какво?

— Добре, може и да не го направи. Имаш предостатъчно оръжия. Но протомолекулата знае как да се бори с инерцията. А Джули? Тя е боец, Холдън. Ако я предизвикаш, аз залагам на нея.

Холдън бе гледал записа с боя между Джули и нападателите от стелт-кораба. Тя наистина бе прецизна и точна в движенията си. Проведе боя, без да отстъпи и сантиметър. Беше видял безумните пламъчета в очите ѝ, когато я приклециха и заловиха. Само броните на нападателите ѝ ги бяха спасили да не получат по-сериозни увреждания.

Холдън усети, че настръхва при мисълта какво би станало, ако Ерос реши да се бие. Досега се задоволяваше само да избягва непохватните им атаки. Но какво ще се случи, ако започне война?

— Би могъл да я намериш — рече той. — И да използваш бомбата.

— Ако не успея да я убедя — отвърна Милър. — Съгласен. Ще я намеря. И ще говоря с нея. Не се ли получи, ще се погрижа да я премахна, а вие ще очистите останките. Става. Но първо трябва да ми дадеш време да опитам.

Холдън погледна към Наоми. Беше пребледняла. Чудеше се какво ли си мисли в момента.

— Трябват ли ти повече от двацет и седем часа? — попита накрая Холдън.

Милър въздъхна дълбоко. Когато заговори, в гласа му се усещаше благодарност.

— Не зная. Тук има няколко хиляди километра тунели и нито една от транспортните системи не работи. Ще трябва да обикалям и да влача с мен тази проклетата количка. Да не говорим, че нямам никаква представа какво търся. Дай ми малко време, за да се ориентирам.

— Но нали не си забравил, че ако не се получи, ще трябва да я убиеш? Себе си и Джули?

— Не съм.

Холдън поиска от „Роси“ да изчисли колко време ще отнеме на Ерос да стигне Земята при сегашното ускорение. Ракетите от Земята преодоляваха разстоянието далеч по-бързо от Ерос. Междупланетните балистични ракети бяха всъщност свръхмощни ъпстейнови двигатели с монтирани отпред атомни бомби. Ограниченията за скоростта им бяха само границите на самите двигатели. Ако не уцелят, на Ерос щеше да му е нужна седмица, за да стигне Земята, стига да запази сегашното темпо на ускорение.

Все пак имаше възможност да се маневрира.

— Почакай, трябва да направя някои проверки тук — каза той на Милър. — Наоми, ракетите се носят по права линия към Ерос и „Роси“ смята, че ще пресекат траекторията му след двацет и седем часа. Колко време ще можем да спечелим, ако променим правата линия в дъга? И колко голяма може да е извивката на тази дъга, така че ракетите да не изгубят шанса да ударят Ерос, когато приближат?

Наоми завъртя глава и го погледна подозрително с присвити очи.

— Какво си намислил? — попита тя.

— Да дам шанс на Милър да спре първата междувидова война.

— Нима ще се довериш на Милър? — попита тя с изненадваща злоба. — Ти мислеше, че е побъркан. Изхвърли го от кораба, защото го обяви за психопат и убиец, а сега възнамеряваш да го оставиш да говори от името на човечеството на една чуждоземна и богоравна твар, която възнамерява да ни разкъса на парченца?

Холдън едва успя да потисне усмивката си. От опит знаеше, че не е добра идея да кажеш на една жена колко хубава става, когато е гневна. А и освен това му беше нужна с ясен ум.

— Веднъж ми каза, че Милър е прав, макар аз да смятах, че греши.

— Не съм го казала просто така — възрази Наоми, като произнасяше бавно думите, сякаш говореше на умствено изостанало дете. — Казах само, че беше прав да застреля Дрезден. Това не означава, че го смятам за психически устойчив. Джим, този човек се готви да извърши самоубийство. Той е обсебен от онова мъртво момиче. Не мога дори да гадая какво става сега в главата му.

— Съгласен. Но той е там, на сцената, умее да анализира нещата и има богат опит. Този тип ни проследи чак на Ерос, като знаеше само името на кораба. А това не е никак малко. Никога не бяхме се срещали, но ме познаваше достатъчно добре от събраната информация, за да знае, че съм нарекъл кораба на името на коня на Дон Кихот.

Наоми се засмя.

— Наистина? Оттам ли си го взел?

— Така че, когато казва, че познава Джули, склонен съм да му вярвам.

Наоми понечи да каже нещо, но се поколеба.

— Мислиш ли, че тя ще се измъкне на ракетите? — попита с тих глас.

— Той смята, че би могла. Освен това вярва, че ще успее да я разубеди да не ни убива. Трябва да му дадем този шанс. Дължим му го.

— Дори ако това значи да бъде унищожена Земята?

— Не — поклати глава Холдън. — Не чак толкова.

Наоми замълча. Гневът ѝ видимо се уталожваше.

— Значи да забавим сблъсъка, но да не го отменяме — рече замислено.

— Да му спечелим малко време. Колко можем да осигурим?

Наоми се намръщи и погледна към пулта. На Холдън му се стори, че чува как умът ѝ щрака. Тя се усмихна и придоби онзи замислен вид, който имаше, когато се захващаше с трудна задача.

— Всъщност, колкото поискаш.

* * *

— *Какво* искаш да направиш? — изуми се Фред.

— Да променя курса на ракетите, за да спечеля малко време за Милър, но не толкова, че да не могат да се използват, в случай че се наложи да унищожим Ерос — отвърна Холдън.

— Съвсем лесно е — добави Наоми. — Пращам подробни инструкции.

— Я да чуем какъв е планът — нареди Фред.

— Земята използва идентификаторите на петте кораба на Ерос като целеуказатели на своите ракети — заговори Наоми. — Вие имате кораби и станции навсякъде из Пояса. Имате и програма за промяна на опознавателния сигнал, каквато дадохте и на нас преди време. Ако я използвате и прехвърляте кодовете от станция на станция и от кораб на кораб, ракетите ще променят курса си в дъга, която в края на краищата пак ще опира в Ерос.

Фред поклати глава.

— Няма да стане. В момента, в който земното командване види какви ги вършим, ще препрограмира ракетите да не следват нашия сигнал и ще потърси друг начин да ги насочва. В добавка ще се настроят срещу нас.

— Сигурен съм, че ще се ядосат — съгласи се Холдън. — Но няма да могат да си върнат контрола над ракетите. Точно преди да започнете да ги прехвърляте от една цел на друга, ще пратим заглушаващи сигнали.

— Тогава ще си помислят, че противникът се опитва да ги надхитри, и ще блокират възможността за промяна на курса.

— Още по-добре — отбеляза Холдън. — Внушаваме им, че смятаме да ги измамим, те престават да ни слушат и тогава правим, каквото сме намислили.

Фред поклати отново глава и този път придоби непреклонно изражение.

— Нищо на този свят не би ме накарало да го направя — заяви той. — Милър няма да успее с вълшебните си трикове срещу пришълците. Накрая пак ще трябва да взривим Ерос. Защо да отлагаме неизбежното?

— Защото — изтъкна Холдън — започвам да си мисля, че това ще е по-малко рискованият начин. Ако използваме ракетите, без да унищожим командния център на Ерос... мозъка... каквото и да е там, няма да знаем какво ще се получи, но съм сигурен, че шансовете ни ще намалаят значително. Милър е единственият, който би могъл да се справи. И такива са неговите условия.

Фред измърмори някаква ругатня.

— Ако пък не успее да го разубеди, обеща да го унищожи. И му вярвам — продължи Холдън. — Хайде, Фред, познаваш не по-зле от мен устройството на тези ракети. Дори по-добре. Имат достатъчно гориво да обиколят Слънчевата система два пъти. Няма да изгубим нищо, ако му осигурим малко време.

Фред поклати глава за трети път. Холдън виждаше, как лицето му става все по-неумолимо. Нямахше да се съгласи. Преди да каже „не“, Холдън го изпревари:

— Помниш ли кутията с мострите от протомолекулата и лабораторните записи? Искаш ли да чуеш цената ми за нея?

— Ти — произнесе бавно Фред — си се побъркал.

— Какво, не желаеш ли да я купиш? Вълшебното билетче за масата на преговорите? Вече знаеш цената ми. Дай на Милър шанса, който иска, и мострите са твои.

* * *

— Интересно ми е да разбера как успя да ги убедиш за това — попита Милър. — Смятах, че вече съм отписан.

— Няма значение — отвърна Холдън. — Спечелихме ти малко време. Иди намери момичето и спаси човечеството. Чакаме от теб новини.

„И се готви да се превърнеш в радиоактивен прах, ако не се обадиш.“ Само че това остана неизказано. Нямахме нужда да се изрича на глас.

— Чудех се къде да отидем, ако успея да говоря с нея — рече Милър. — Имам предвид, да паркира това нещо някъде.

„Ако сме живи. Ако успея да я спася. И ако чудото е истина.“

Холдън сви рамене, макар че никой не можеше да го види.

— Отведи я на Венера — подметна. — Ужасно място.

54.

МИЛЪР

— Не съм и не съм — шепнеше гласът на Ерос. Джулиет Мао, разговаряща насън. — Не съм и не съм, и не съм...

— Хайде, твоята мамица! — изруга Милър. — Трябва да е някъде тук.

Лазаретът бе обрасъл с избуяла растителност, черни спирали с бронзови нишки по тях закриваха стените, обгръщаха кушетките за прегледи и изглежда, се подхранваха със запасите от наркотици, стероиди и антибиотици, с които бяха натъпкани стъклените шкафове. Милър пъкна ръка сред израстъците под непрестанното тревожно писукане на скафандъра. Застиналият върху прекъсвача на мъртвеца палец пулсираше от болка.

Той избута гъбовидните израстъци върху един шкаф, който все още не бе строшен, и напипа ключалката. Вътре имаше четири медицински газови бутилки: две червени, една зелена и една синя. Погледна изолацията. Протомолекулата все още не бе проникнала в тях. Червеното за анестетичен газ. Синьо за азот. Избра зеленото. Стерилният предпазител върху крана изглеждаше непокътнат. Пое си дълбоко глътка въздух от топящия се запас. Още няколко часа. Отдели пръст от терминала (едно... две...), счупи предпазителя (три...), пъкна крайника на крана в дюзата на своя скафандър (четири...) и залепи палец на терминала. Изправи се, усещайки през ръкавицата хладината на кислородната бутилка, докато скафандърът удължаваше отреденото му време за живот. Десет минути, един час, четири часа. Налягането в бутилката се изравни с това в скафандъра и той я разкачи. Още четири часа. Беше си спечелил нови четири часа.

За трети път успяваше да попълни резервите си, откакто разговаря с Холдън. Първият път бе в една противопожарна станция, вторият — в авариен ремонтен цех. Ако се върне в космопорта, сигурно ще открие още кислородни бутилки в шкафчетата и на борда

на корабите. Ако пък излезе на повърхността, в корабите на СВП имаше в изобилие.

Но нямаше време за това. Не търсеше въздуха, а Джулиет. Той се протегна. Болките в гърба и плещите заплашваха да прераснат в мускулни спазми. Нивото на въглероден двуокис в последно време бързо се покачваше въпреки свежия приток на кислород. Скафандърът се нуждаеше от поддръжка и нов филтър. Ще трябва да почака. Зад гърба му положената в количката бомба поставяше свои условия.

Трябваше да я намери. Някъде в лабиринта от коридори и помещения из мъртвия град Джулиет Мао направляваше астероида към Земята. Досега бе открил четири горещи зони. В три от тях имаше буен растеж на познатите му черни повлекла, истинска малка джунгла от чуждоземна флора. Четвъртата се оказа малък лабораторен реактор, в който очевидно протичаше неконтролирана реакция. Изгуби петнайсет минути, докато открие как се задейства аварийното изключване, и вероятно не можеше да си позволи да прахосва повече време. Но където и да отидеше, нямаше и следа от Джули. Дори Джулиет от въображението му бе изчезнала, сякаш призрактът вече нямаше място в един свят, обитаван от истинската жена. Липсваше му, макар и да беше само видение.

През лазарета премина някаква неуловима вълна и чуждоземните растения се надигнаха и отпуснаха като стоманени нишки, към които е бил доближен магнит. Милър усети, че сърцето му забива учестено, адреналинът нахлу в кръвта му, но не се случи нищо.

Трябва да я намери, и то скоро. Изтощението му нарастваше с всеки изминал миг. Вече знаеше, че не разсъждава така трезво, както преди. На Церера би се прибрал в квартирата си и би спал цял ден, за да се заеме отново с проблема с ясна глава. Но тук нямаше тази възможност.

Затворен кръг. Ето в какво се бе озовал. Някога, в един друг живот, се бе нагърбил със задачата да я открие, а после, когато не успя, бе решил поне да отмъсти за нея. А ето че сега отново му се удаваше възможност да я намери и спаси. Ако пък не успее, винаги би могъл да прибегне до товара в скрибуцащата количка.

Милър разтърси глава. Напоследък все по-често се изгубваше в собствените си мисли. Стисна по-здраво дръжките на количката и се наведе напред. Станцията около него поскърцваше, както вероятно са

скърцали старите мореходни кораби с изсъхнали от солената вода дъски, раздирани от непрестанната игра на теглене на въже между Земята и Луната. Тук обаче черупката бе от камък и Милър нямаше представа какви са силите, които ѝ въздействат. Надяваше се, че няма да повлияят на сигнала между ръчния му терминал и бомбата. Не би искал заради глупава грешка да се превърне в облак нагорещени атоми.

Вече ставаше все по-ясно, че не би могъл да обиколи цялата станция. Знаеше го от самото начало. Ако Джули си бе избрала някое скришно местенце — дълбока ниша, като дупка на умираща котка, — нямаше начин да я намери. Можеше само да се надява на случаен успех, на късмет. Гласът на Ерос се раздели на няколко гласа, напяващи на хинди. Нови и нови гласове, по-скоро детски гласчета, сред които — сега, когато знаеше какво търси — разпознаваше и гласа на Джули. Може би винаги е бил там. Отчаянието му започваше да прилича на физическа болка. Тя бе толкова близо, а не можеше да я стигне.

Той се върна в главния коридор. Лазаретът бе подходящо място да я търси. Но засега усилията му бяха безплодни. Имаше две търговски биологични лаборатории. Празни. Опита в моргата, дори отвори хладилните ракли за трупове. Нищо. Прекоси склада, където се държаха уликите от различни престъпления, повечето разпилени на пода. Всеки един от тези предмети някога бе играл ключова роля в нечия драма, очаквал бе да бъде изваден отново на бял свят, да участва в съдебен процес или поне в предварително прослушване. Мънички указатели, сочещи всеки към своя ден за въздаване на справедливост, който сега бе отложен завинаги. Нещо сребристо прелетя над него, побързо от птица, сетне още едно, цяло ято, което се стрелна под тавана. Светлината трепкаше по живия метал, ярка като отражение от рибени люспи. Милър гледаше импровизациите на чуждоземната молекула във въздуха над него.

„Не можеш да спреш тук — каза Холдън. — Трябва да престанеш да обикаляш и да намериш верния път.“

Милър погледна през рамо. Капитанът се бе изправил в целия си ръст там, където преди стоеше неговата въображаема Джули.

„Виж, това е интересно“ — рече си Милър.

— Зная — отвърна той. — Само че... нямам представа къде може да е отишла. А и огледай се само. Мястото е доста голямо, а?

„Ти можеш и трябва да я спреш“ — заяви Холдън.
— Само да знаех къде е отишла — повтори Милър.
„Никъде не е ходила“ — рече Холдън.

Милър се обърна и го изгледа. Сребърният рояк продължаваше да се носи над него, издаваше звуци като рой от насекоми или повреден двигател. Капитанът изглеждаше уморен. Въображението на Милър бе поставило необяснимо петно кръв в крайчеца на устата му. А и това не беше вече Холдън, а Хейвлок. Другият землянин. Старият му партньор. После стана Мус, очите ѝ бяха безжизнени като неговите.

Джули не бе отишла никъде. Милър я бе видял в хотела, по времето, когато все още вярваше, че от гробището не може да се надига нищо друго, освен лоша миризма. Във времето *преди*. После са я отнесли в чувал за трупове. Поставили са я някъде другаде. Била е в ръцете на учените от „Протоген“, които са извлекли от нея протомолекулата, а плътта ѝ се е разпръснала из станцията като пчели, разнасящи прашец между цветчета. Бяха ѝ дали станцията, но преди да го сторят, я бяха откарали някъде, където са смятали, че ще е на сигурно място.

На сигурно място. Докато се почувстват готови да разпространят нещото, което са искали да контролират. Въобразявали са си, че може да бъде контролирано. Малко вероятно бе да са си направили труда да почистят, след като са получили това, което са искали. И тъй като след тях едва ли някой е търсувал из станцията, имаше големи шансове да е още там. А това стесняваше възможностите.

В лазарета сигурно имаше карантинно отделение, но хората от „Протоген“ не биха прибегнали до места, където работят доктори и сестри, нямащи нищо общо с компанията. Ненужен риск.

Тогава?

Биха могли да използват някоя затворена фабрика долу при космопорта. Там имаше достатъчно подходящи места, оборудвани с манипулаторни ръце. Но отново възникваше опасността да бъдат открити и разпитвани, преди да бъде заложен капанът.

„Дали пък не е в нарколаборатория? — произнесе Мус в главата му. — Искаш уединение, искаш контрол. Извличането на онази гадост от мъртвото момиче и извличането на дрога от семена си приличат, макар и целта да е различна.“

— Звучи логично — одобри Милър. — Тук, близо до казиното... Не, едва ли. Казиното е било вторият етап. Първият е натикването на хора в радиационните убежища и облъчването им, за да създадат подходяща среда за протомолекулата. После са заразили нивото с казината.

„Значи търсим нарколаборатория в близост до укритията“ — кимна Мус.

Сребристото ято над главата му изви надясно. От тавана се посипа ситен метален дъжд, оставяйки след себе си димни струйки.

— А ако имах достъп? Какво ще кажеш за резервния център за управление на околната среда? Това е служебно помещение. Няма излишно движение на хора. Обзаведено е и херметически изолирано. Изглежда най-подходящо.

„И тъй като «Протоген» осъществяваше охраната на Ерос още преди да докарат тук обречените си главорези, биха могли да го подготвят — довърши Мус и се засмя безрадостно. — Видя ли? Знаех си, че ще се досетиш.“

За по-малко от секунда на мястото ѝ се появи Джули Мао — неговата Джули. Усмивната и все така красива. Сияеща. Косата ѝ се полюшваше около нея, сякаш беше в безтегловност. А после изчезна. Една аларма в скафандъра го предупреди, че навлиза в опасна корозивна среда.

— Дръж се — рече той на горящия въздух. — Ей сегичка идвам.

* * *

Бяха изминали по-малко от трийсет и три часа от момента, когато осъзна, че Джулиет Андромеда Мао не е мъртва, до мига, в който отвори херметическата врата на резервния ероски център за контрол на околната среда и изтика количката вътре. Изпод гъстото покривало на протомолекулата все още можеха да се различат изчистените, семпли линии на подлежащото архитектурно устройство. Възли от черни повлекла и папрати закриваха ъглите и тавана. Отгоре висяха черни мъхести лиани. Познатите фосфоресциращи панели премигнаха под чуждоземното покривало, но имаше и други светлинки, бликащи от микроскопичните синкави точки във въздуха.

Още с първата крачка в помещението краката му потънаха до глезени в дебел килим — количката с бомбата трябваше да остане отвън. Скафандърът събщи за безумна смесица от екзотични газове и ароматни молекули, но той можеше да подуши само себе си.

Всички вътрешни помещения бяха преустроени. Трансформирани. Прекоси отделението за контрол на отпадъчните води както водолаз подводна пещера. Синкавите светлини се въртяха около него, докато вървеше, и няколко десетки от тях полепнаха по скафандъра. Замахна машинално с ръкавица да ги прогони и за миг си помисли, че ще се размажат като истински светулки, но те само отлетяха обратно във въздуха. Мониторите, следящи въздушното рециклиране, все още светеха и потрепваха, хилядите задействани аларми и съобщения за инциденти очертаваха етапите в работата на протомолекулата на станцията. Някъде наблизо течеше вода.

Тя беше в биокарантинния кувъз, положена в легло от тъмни водорасли, които стърчаха от гърба ѝ и бяха неотличими от гъстата възглавница на собствената ѝ коса. Мънички синкави точки озаряваха лицето, ръцете и гърдите ѝ. Костните шипове, пробили кожата, се бяха разраснали до буйни, почти архитектурни плетеници, свързани с околната растителност. Краката ѝ бяха изчезнали, потънали под мрежа чуждоземни паяжини. Приличаше на русалка, заменила плавниците си за космическа станция. Очите ѝ бяха затворени, но помръдваха забележимо под клепачите. И тя дишаше.

Милър стоеше до нея. Лицето ѝ не бе съвсем същото като на въображаемата Джули. Истинската имаше по-масивна челюст и носът ѝ не бе така прав. Той не забеляза, че плаче, докато не понечи да изтрие сълзите си и ръкавицата му се удари в шлема. Опита се да ги сдържи и да премигне.

Ето че бе стигнал до края на пътя. До края на времето. Беше намерил това, което бе търсил.

— Джули — рече той и положи свободната си ръка на рамото ѝ. — Ей, Джули. Събуди се. Искам сега да се събудиш.

В скафандъра имаше малка аптечка. Ако се наложи, би могъл да ѝ инжектира адреналин или амфетамини. Вместо това я побутна лекичко, както правеше с Кандис в сънлива неделна утрин, по времето, когато все още бе негова жена, в един отдавна забравен минал живот. Джули смръщи вежди, отвори уста и я затвори.

— Джули. Трябва да се събудиш.

Тя изстена и вдигна слабичка ръка да го прогони.

— Ела при мен — рече той. — Събуди се.

Тя отвори очи. Не бяха човешки — склерите ѝ бяха червеникавочерни, в ирисите танцуваха синкави светулки. Не бяха човешки, но въпреки това бяха на Джули. Устните ѝ помръднаха беззвучно. А после:

— Къде съм?

— На станция Ерос. Само че тук не е каквото беше преди. Пак е Ерос, но...

Той притисна леко с длан черните повлекла до нея, прецени издръжливостта им, сетне се подпря върху тях, сякаш приседнал на леглото ѝ. Едва сега усети колко безмерно е уморен. И същевременно тялото му сякаш бе олекнало. Но не от по-слабата гравитация.

Джули заговори отново, сепна се и продължи:

— Кой си ти?

— Да, май не сме се запознавали официално, а? Името ми е Милър. Работех като детектив в „Звездна спирала“ на Церера. Твоите родители ни наеха да те проследим. Наредиха ми да те отвлека и да те върна надолу в гравитационния кладенец.

— Да ме отвлечеш? — гласът ѝ поукрепна. Погледът ѝ изглеждаше по-съсредоточен.

— Нали знаеш как стават тези неща? — Милър въздъхна. — Но аз оплесках всичко.

Клепачите ѝ трепнаха и се спуснаха, но тя продължи да говори.

— Нещо е станало с мен.

— Да. Така е.

— Страх ме е.

— Не, не, не. Не се страхувай. Всичко е наред. По свой безумен начин, но е наред. Виж, в момента цялата станция лети към Земята. Доста бързо.

— Сънувах, че участвам в надпревара. Прибирах се у дома.

— Да. Трябва да спрем това.

Тя отвори отново очи. Изглеждаше объркана, изтощена, самотна. От крайчеца на лявото ѝ око се търкулна сълза.

— Дай ми ръката си — рече Милър. — Виж, искам да ти дам нещо.

Тя повдигна бавно ръка, като водорасло в течение. Той положи в дланта ѝ ръчния терминал и натисна с нейния палец копчето на мъртвеца.

— Стискай тук. И не пускай.

— Какво е това?

— Дълга история, само не отделяй пръст.

Алармите на скафандъра запищяха пронизително, докато разкопчаваше шлема. Изключи ги. Въздухът беше странен: миришеше на кисело, на канела и на мускус, което го накара да си помисли за спящи зимен сън животни. Джули го гледаше как си сваля ръкавиците. Той знаеше, че протомолекулата вече прониква вътре, преминава през кожата и лигавиците на очите, подготвя се да направи с него същото, което бе сторила с всички на Ерос. Не го интересуваше. Взе от нея ръчния терминал и после сплете пръсти с нейните.

— Джули, сега ти караш този автобус — рече. — Даваш ли си сметка за това? Можеш ли да го осъзнаеш?

Пръстите ѝ бяха хладни, но не студени.

— Аз усещам... нещо — заговори тя. — Дали не съм гладна? Не, не е глад, а нещо друго. Искам да се върна на Земята.

— Не можем да го направим. Трябва да промениш курса. — Какво бе казал Холдън? „Заведи я на Венера“. — Да идем вместо това на Венера.

— Но то не желае това — обясни тя.

— Това обаче ни беше предложено — заяви Милър. След малко добави: — Не можем да се върнем у дома. Трябва да идем на Венера.

Тя помълча известно време.

— Джули, ти си боец. Никога не би позволила на друг да взема решения вместо теб. Не го прави точно сега. Ако идем на Земята...

— То ще изяде и тях. Също както изяде мен.

— Точно така.

Тя го погледна.

— Точно така — повтори той.

— Какво ще стане на Венера?

— Може би ще умрем. Не зная. Но няма да заразим и други хора, ще се постареем никой друг да не се докосне до тази гадост — той разпери ръце към обраслата пещера. — А ако не умрем, тогава... хм, тогава ще е наистина интересно.

— Не мисля, че мога.

— Можеш. Ти си по-умна от него. Сега ти контролираш всичко. Откарай ни на Венера.

Светулките се завъртяха във вихър около тях, синкавата им светлина пулсираше леко — ту ярка, ту мъждива. Милър прочете по лицето ѝ, че е взела решение. Светлините около тях засияха ярко, пещерата се окъпа в синкаво сияние и после отново потъна в здрач, както беше преди малко. Милър усети някакво дращение в гърлото, като първи симптом на простуда. Зачуди се дали ще има време да обезвреди бомбата. И тогава погледна към Джули, Джулиет Андромеда Мао. Пилот от СВП. Наследница на трона на компанията „Мао-Квиковски“. Кристалното зрънце на едно бъдеще, за което никога не бе и мечтал. Ще има достатъчно време.

— Страхувам се — призна тя.

— Недей.

— Не зная какво ще се случи.

— Никой не знае. А и не е необходимо да го правиш сама.

— Усещам нещо друго дълбоко в мен. То иска нещо, което не разбирам. Толкова е *голямо*.

Той я целуна машинално по opakото на ръката. В корема му се зараждаше нарастваща болка. Призля му, започна да му се гади. Родилните мъки на ероските метаморфози.

— Не се тревожи — рече. — Всичко ще бъде наред.

55. ХОЛДЪН

Холдън сънуваше.

Случваше му се доста често, та когато осъзна, че седи в кухнята на родителите си в старата им къща в Минесота и разговаря с Наоми, досети се какво става. Не разбираше добре думите ѝ, но тя непрестанно отмяташе коса назад и си хапваше от сладкишите за чай. Той самият кой знае защо не можеше да си вземе от тях, но улавяше благоуханието им, а споменът за сладкишите от овесени ядки на мама Елиса бе от най-хубавите.

С други думи, много приятен сън.

Кухнята се разтресе неочаквано и нещо се случи. Холдън го усети, почувства как сънят се променя от уютен спомен към кошмар. Опита се да заговори на Наоми, но не можа да произнесе нито дума. Кухнята се озари в червена светлина, ала Наоми сякаш не го забелязваше. Той стана, отиде до прозореца и погледна навън. Когато стаята се люшна за трети път, видя каква е причината. От небето падаха метеори, оставящи зад себе си червеникави дири в цвета на кръвта. По някакъв начин знаеше, че това са отломки от Ерос след разпадането му в атмосферата. Милър се бе провалил. Ядрената атака не бе успяла.

Джули се бе прибрала у дома.

Той се обърна, за да каже на Наоми да бяга, но от пода изникнаха черни повлекла и се усукана около нея, пронизаха тялото ѝ на множество места. Започнаха да излизат от очите и устата ѝ.

Холдън понечи да се втурне към нея, да ѝ помогне, но не можеше да помръдне и когато погледна надолу, видя, че повлеклата са пленили и него. Едно от тях се бе усукало около кръста му и го държеше здраво. Друго тъкмо му проникваше в устата.

Той се събуди с вик в тъмното помещение, озарено от трепкаща червена светлина. Нещо го държеше през кръста. В паниката си започна да го дърпа, опита се да го скъса, но счупи нокът, преди

разумът да надделее и да му подсказе, че се намира в оперативния център на главната палуба, в своето кресло и в пълна безтегловност.

Той пъкна ранения си пръст в устата и го засмука, после си пое бавно въздух през носа. Палубата пустееше. Наоми бе отишла да спи в своята каюта. Алекс и Еймъс не бяха на вахта и вероятно също спяха. Не бяха мигвали цели два дена по време на изтощителната надпревара с Ерос. Холдън бе наредил на всички да си отдъхват и бе поел първа вахта.

А след това бе заспал. Лоша работа.

Каютата отново се озари от червеникави отблясъци. Холдън разтърси глава, за да се отърве от остатъците от съня, и втренчи поглед в своя пулт. На него пулсираше червен индикатор и той чукна с пръст менюто на екрана. Някой ги осветяваше с целеуказващ лазер.

Той отвори тактическия дисплей и включи активните сензори. Единственият кораб на милиони километри наоколо беше „Рави“ и тъкмо оттам идваше лазерът. Според автоматичните записи това бе започнало само преди няколко секунди.

Холдън протегна ръка да включи връзката и повика „Рави“ в мига, когато блесна индикатор за постъпващо съобщение. Потвърди го и след секунда гласът на Макбрайд произнесе:

— „Росинант“, отворете външния люк на шлюза и се пригответе да приемете войници на борда.

Холдън се намръщи. Това да не беше някаква странна шега?

— Макбрайд, тук Холдън. Какво става?

Отговорът дойде със строг, нетърпящ възражение глас и това не беше никак добре.

— Холдън, отворете външния люк и се пригответе да приемете на борда войници. Ако забележа, че активирате дори само една-единствена защитна система, ще открия огън по вашия кораб. Разбрахте ли ме?

— Не — отвърна той и едва успя да скрие раздражението в гласа си. — Не сме се разбрали. Няма да ви допусна на борда. Какво, по дяволите, става?

— Получих заповед от командването на ООН да превзема кораба ви. Обвинен сте във възпрепятстване на военна операция на ООН, незаконно въздействие върху военни средства, принадлежащи на ООН,

и още цял списък с престъпления, които не смятам да ви чета. Ако не се предадете незабавно, ще бъдем принудени да стреляме по вас.

— Уф — въздъхна Холдън. ООН бяха открили, че ракетите им са променили курса, бяха се опитали да ги пренасочат и бяха осъзнали, че ракетите не ги слушат.

Сигурно са ужасно ядосани.

— Макбрайд — рече Холдън след кратка пауза. — Нищо няма да спечелите, ако пратите войници тук. Не можем да ви върнем контрола над онези ракети. А и не е необходимо. Те ще направят само леко отклонение.

Смехът на Макбрайд прозвуча като дрезгав лай на разгневено куче.

— Отклонение? — подигра го тя. — Предали сте три хиляди петстотин седемдесет и три свръхмощни термоядрени балистични ракети на един изменник и осъден военнопредател!

Този път на Холдън му беше необходима почти минута.

— За Фред ли говорите? Мисля, че предател е малко преувел...

Макбрайд го прекъсна.

— Дезактивирайте фалшивите идентификатори, които отклоняват ракетите ни встрани от Ерос, и активирайте идентификаторите на повърхността, или ще унищожим този кораб. Имате десет минути да се подчините.

Връзката бе прекъсната с пукот. Холдън втренчи в пулта поглед, смесица от гняв и объркване, но скоро след това сви рамене и включи обща тревога. Из целия кораб запремигнаха червени светлини. Предупредителната сирена прозвуча три пъти. След по-малко от две минути Алекс изтича нагоре по стълбата към пилотската кабина, а половин минута по-късно Наоми нахлу в оперативния център.

Алекс заговори пръв.

— „Рави“ е на дистанция от четиристотин километра. По данни от ладара торпедният му апарат е отворен и те са ни прехванали.

Акцентирайки върху всяка дума, Холдън даде нарежданията си:

— В никакъв случай, повтарям, в никакъв случай не отваряйте нашия апарат и не се опитвайте да прехванете „Рави“. Дръжте го под око и се подгответе за отбранителни действия, в случай че ви замирише на скорошна стрелба. Не бива да ги провокираме.

— Да започна ли радиозаглушаване? — попита зад него Наоми.

— Не, това също може да се прецени като агресия. Но подготви целия пакет от противодействия и дръж пръст на бутона за старт — отвърна Холдън. — Еймъс, в машинното ли си?

— Тъй вярно, капитане. Готов да се гмурна вътре.

— Повиши мощността на реактора до сто процента и прехвърли контрола върху блискообхватните оръдия на пулта при теб. Ако стрелят по нас от тази дистанция, Алекс няма да има време да лети и същевременно да отвръща на огъня. Видиш ли червена точка на тактическия дисплей, откривай огън с всички оръдия. Разбрано?

— Тъй вярно — рапортува Еймъс.

Холдън издиша рязко през стиснати зъби и се свърза с „Рави“.

— Макбрайд, тук Холдън. Не смятаме да се предаваме, няма да допуснем ваши войници на борда и няма да изпълним исканията ви. Какво ще правим нататък?

— Холдън — рече Макбрайд. — Виждам, че загревате реактора. Да не мислите да бягате от нас?

— Не, само се приготвяме да оцелеем, ако е нужно. Защо да се бием?

Нов кратък и нервен смях.

— Холдън. Защо имам чувството, че не говорите сериозно?

— О, аз съм напълно сериозен. Не искам да ни убивате и вярвате или не, нямам никакво желание да ви убивам. Ракетите ще направят малко отклонение, но това не е причина да ни превръщате в нагорещен газ. Не мога да ви осигуря каквото искате и не бих искал да прекарам следващите трийсет години във военен затвор. Нищо няма да спечелите, ако стреляте по нас, а стигне ли се до това, ще отвърна със същото.

Макбрайд прекъсна връзката.

— Капитане — обади се Алекс. — „Рави“ започна да маневрира. Разхвърля отразители. Мисля, че се готви да започне атака.

„По дяволите.“ Холдън бе почти сигурен, че е успял да разубеди Макбрайд.

— Добре, преминаваме в отбранителен режим. Наоми, започни с противодействията. Еймъс? Държиш ли пръст на копчето?

— Готов съм — увери го Еймъс.

— Не го натискай, докато не видиш, че са изстреляли ракета. Не искам да ги принуждавам да го правят.

Внезапното увеличаване на гравитацията притисна Холдън дълбоко в креслото. Алекс бе започнал да маневрира.

— Не мога да ги надбягам при такова късо разстояние. Но ще се опитам да им попреча да се прицелят — докладва пилотът.

— Направи го и отвори апаратите.

— Разбрано — потвърди Алекс с професионално спокойствие, което обаче не успя да скрие напълно възбудата от предстоящата битка.

— Успях да неутрализирам прехващането им — обади се Наоми. — Лазерната им система не може да се мери с тази на „Роси“. Разпръснах сигнала с отразители.

— Ура за раздутия марсиански военен бюджет — извика Холдън. Корабът се запряма в поредица от безумни маневри.

— По дяволите — изруга Алекс с изменен от напрежение глас. — „Рави“ откри огън по нас с блискообхватните оръдия.

Холдън погледна към тактическия дисплей и видя дългите извити линии на приближаващите проектили. Те угасваха далече зад тях. „Роси“ съобщи, че разстоянието между двата кораба е 370 километра — доста голямо, за да може компютърната целеуказваща система да удари хаотично маневриращ кораб с балистичен изстрел от друг маневриращ кораб.

— Ответен огън? — извика Еймъс по интеркома.

— Не! — кресна Холдън. — Ако искаше да ни види сметката, щеше да пусне торпеда. Не й давай причини да го прави.

— Капитане, изпреварваме ги — съобщи Алекс. — „Роси“ е твърде бърз за тях. След по-малко от минута ще бъдем на дистанция за далечна стрелба.

— Прието — отвърна Холдън.

— Да стрелям ли? — попита Алекс и смешният му каубойски акцент избледня под осезаемото вълнение.

— Не.

— Изключиха целеуказващия лазер — извика Наоми.

— Което означава, че са се отказали от опитите да ни открият през отразителния облак — поясни Холдън — и че вероятно ще превключат ракетите си на радарно проследяване.

— Което пък не е толкова точно — обяви с надежда Наоми.

— Корвета от подобен клас носи на борда си поне десетина ракети. Достатъчно е да ни ударят с една, за да приключат с нас. А от

такова разстояние...

Тих мелодичен сигнал от пулта го уведоми, че „Роси“ е готов с изчисленията за стрелба по „Рави“.

— Получих потвърждение! — извика Алекс. — Огън?

— Не! — повтори Холдън. Той знаеше, че на борда на „Рави“ сега звучи алармата за прехващане от вражески огън. „Спрете — помоли ги мислено Холдън. — Моля ви, не ме карайте да ви убивам.“

— Уф — изпъшка тихо Алекс. — Ох.

Почти в същия миг отзад го повика и Наоми.

— Джим?

Преди да се извърне към нея, Алекс се обади по интеркома:

— Ей, капитане, Ерос току-що се появи на екраните.

— Какво? — подскочи Холдън и в главата му се мярна налудничаво анимационно изображение на астероида, промъкващ се потайно към двата кръжащи зловещо кораба.

— Ами да — продължи Алекс. — Ерос. Току-що изскочи на радара. Каквото и да е правил, за да блокира сензорите ни, вече не го прави.

— А какво прави сега? — попита Холдън. — Дай ми курса.

Наоми поиска информацията за движението на астероида, но при обработката Алекс се оказа по-бързият.

— Мисля, че променя курса — обади се той. — Все още лети към Слънцето, но се отклонява от посоката към Земята.

— Ако задържи този курс и скорост — добави Наоми, — бих казала, че се носи право към Венера.

— Брей — възкликна Холдън. — Това беше шега.

— Бива си я тази шега — подхвърли Наоми.

— Някой да каже на Макбрайд, че няма смисъл да стреля по нас.

— Ей — подвикна Алекс. — Това, че накарахме ракетите да престанат да чуват сигнала, не значи, че можем да ги изключим, нали? Питам се къде ли ще ги прати Фред, за да се отърве от тях?

— Проклет да съм, ако знам — обади се Еймъс. — По-лошото е, че обезоръжихме Земята. Голям срам.

— Нищо повече от случайни последици — въздъхна Наоми. — Не че сме имали подобно намерение.

* * *

Сблъскването на Ерос и Венера бе най-широко отразяваното събитие в историята. По времето, когато астероидът доближи втората планета, неколкостотин кораба го очакваха там на орбита. Военни фрегати се опитаха да държат цивилните съдове на разстояние, но безуспешно. Просто бяха твърде малко. Картината на снижаващия се Ерос бе заснета от мощни военни камери, телескопи на цивилни кораби и обсерваториите на две планети и пет луни.

Холдън съжаляваше, че не е там, за да наблюдава случващото се отблизо, но Ерос бе набрал скорост, след като промени курса, сякаш астероидът нямаше търпение да сложи край на пътуването, сега, след като имаше своя цел. Той и екипажът седяха в камбуза на „Росинант“ и гледаха новините. Алекс бе изровил отнякъде още една бутилка фалшива текила и разливаше щедро в чашите за кафе. Беше въвел курс към Тихо при мекото едно *g*. Нямаше закъде да бързат.

Всичко бе приключило — освен фойерверките.

Холдън се пресегна, улови ръката на Наоми и я стисна силно, докато астероидът навлизаше във венерианска орбита и после сякаш увисна неподвижно. Имаше чувството, че цялата човешка раса е затаила дъх. Никой не знаеше какво ще направи сега Ерос — или по-точно Джули. Никой не бе говорил с Милър след последния му разговор с Холдън, и детективът не отговаряше на повикванията на ръчния си терминал. Никой нямаше каквато и да било представа какво се е случило на астероида.

Когато краят дойде, той бе необичайно красив.

В орбита около Венера Ерос се разтвори като кутия, пълна с парченца от мозайка. Огромният астероид се разцепи на десетки отломъци, които се спуснаха над екватора като дълга огърлица. После тези десетки отломъци се раздробиха на други десетки и така нататък, и сияещият облак покри цялата повърхност на планетата, докато изчезна под плътния слой от мъгли, който обикновено скриваше Венера от погледа.

— Брей! — възкликна Еймъс почти с благоговение.

— Невероятно — съгласи се Наоми. — Малко притеснително, но иначе наистина невероятно.

— Те няма да останат там завинаги — посочи Холдън.

Алекс гаврътна остатъка от текилата в чашата си и доля още от бутилката.

— Какво искаш да кажеш с това, капитане? — попита той.

— Ами само предполагам. Но се съмнявам, че онези същества, които са създали протомолекулата, ще са склонни да я консервират там. Тя е само част от далеч по-грандиозен план. Ние спасихме Земята, Марс и Пояса. Въпросът е какво ще стане сега?

Наоми и Алекс се спогледаха. Еймъс прехапа устни. На екрана Венера мъждукаше, озарявана от множество светкавици на повърхността.

— Капитане — рече Еймъс. — Нещо започна да ме плашиш.

ЕПИЛОГ

ФРЕД

Фредерик Лусиъс Джонсън. Бивш полковник от Земните въоръжени сили, Касапина от станция Андерсън. А сега и от станция Тот. Неизбиран премиер на СВП. Изправял се срещу смъртта десетки пъти, губил близки приятели във войни и заради политически интриги. Оцелял в четири опита за покушение, само два от които известни на широката общественост. Убил с кухненски нож въоръжен с пистолет нападател. Издавал заповеди, довели до смъртта на стотици, и отказал да се отрича от действията си.

И въпреки всичко мисълта да говори пред публика винаги го плашеше. Нямахше логика в това, но си беше така.

„Дами и господа, стоим на кръстопътя на...“

— На приема ще бъде генерал Себастиан — говореше личната му секретарка. — Запомнете, не бива да я разпитвате за нейния съпруг.

— Защо? Не съм го убил, нали?

— Не, сър. Но той има открита връзка с друга жена и генералът е малко докачлива на тази тема.

— Тогава може да поиска аз да го убия.

— Бихте могли да й го предложите, сър.

„Зеленият салон“ всъщност бе боядисан в червено и охра, обзаведен с черни кожени дивани и облицован с огледала, в които се отразяваше отрупаната с ястия и минерализирана вода маса. Преди три часа Шаид, мрачната началничка на церерската полиция, го бе ескортирала от дока до отредената му стая с гръмкото название „Зеленият салон“. Оттогава той крачеше напред-назад — три крачки в едната посока, обръщане, три в другата. Като капитан на дървен кораб, сновящ по своя мостик.

На станцията бяха пристигнали представители на всички враждуващи страни и също като него сега бяха в стаите си, заобиколени от секретари и помощници. Повечето от тях мразеха Фред, което не го трогваше особено. Повечето от тях също така се

страхуваха от него. Не заради позицията му в СВП, разбира се. Заради протомолекулата.

Политическият разрыв между Земята и Марс вероятно бе непоправим, верните на „Протоген“ земни сили бяха организирали измяна, твърде болезнена, за да се размине с извинение, а и твърде много хора бяха загинали от двете страни, за да може очертаващият се мир да наподобява предишния. Наивниците в СВП смятаха това за предимство — за възможност да настройват планетите една срещу друга. Фред обаче не мислеше така. Ако трите основни сили — Земята, Марс и Поясът — не успеят да достигнат до реален мир, те неминуемо отново щяха да се върнат към войната.

По-важното обаче бе Земята или Марс да започнат да гледат на Пояса като на нещо повече от досадно насекомо, което трябва да бъде смачкано, след като се разправят с истинския си противник... За съжаление антимарсианските настроения на Земята бяха по-силни сега, отколкото по време на войната, а до изборите на Марс оставаха само четири месеца. Една коренна промяна в марсианската политика би могла да намали напрежението или да влоши още повече нещата. И двете страни трябваше да прогледнат за истински важните неща.

Фред се изправи пред огледалото, нагласи куртката си за стотен път и направи недоволна физиономия.

— Кога се превърнах в жалък брачен съветник? — попита той.

— Сър, нали не говорим още за генерал Себастиан?

— Не. Забрави какво казах. Какво още трябва да знам?

— Съществува опасност организацията „Синият Марс“ да се опита да прекъсне изказването ви. С плакати и викове, без оръжия. Капитан Шаид е задържала няколко сини, но повечето са ѝ се изплъзнали.

— Ясно.

— Имате уговорени интервюта с две лазерни информационни станции за политически предавания и един земен новинарски екип. Журналистът от Европа вероятно ще попита за станция Андерсън.

— Ясно. Някакви новини от Венера?

— Нещо се случва там долу — каза секретарката.

— Значи не е мъртва.

— Очевидно не, сър.

— Страхотно — въздъхна горчиво той.

„Дами и господа, намираме се на кръстопът. От една страна, съществува доста реалната опасност от взаимно изстребление, а от друга...

А от друга, призракът от Венера се готви да изпълзи от кладенеца си и да ни избие, докато спим. Разполагам с жива мостра, която вероятно е единствената ни надежда да разберем какви са неговите намерения и възможности. Държа я на сигурно място, за да не можете да ни нападнете и да ни я отнемете. Всъщност това е единствената причина, поради която изобщо ме слушате. Та какво ще кажете да проявите малко уважение?“

Терминалът на секретарката му изписука и тя го погледна.

— Капитан Холдън, сър.

— Налага ли се?

— Добре ще е, ако се чувства част от тази задача, сър. Той държи рекорд по аматьорски появи в новините.

— Чудесно. Пусни го вътре.

Седмиците, изминали след разпадането на станция Ерос в плътните небеса над Венера, бяха благоприятни за Холдън, но продължителните натоварвания при преследването на Ерос от „Росинант“ бяха оказали своето въздействие. Спуканите кръвоносни съдчета в склерите му бяха заздравели, изчезнали бяха и следите от хематоми под очите и на шията му. Само едва забележимото колебание в походката му подсказваше за болките в ставите, чиито хрущяли все още се възстановяваха. Наричаха го следускорителна походка.

— Здравсти — поздрави Холдън. — Брей, че сме хубавци. Гледа ли последните новини от Венера? Двухкилометрови кристални кули. Какво, според теб, може да е?

— Поредната ти грешка? — подметна Фред с приятелски тон. — Можеше да кажеш на Милър да литнат към Слънцето.

— Да, защото стърчащи от Слънцето двухкилометрови кристални кули нямаше да са нещо зловещо — не му остана дължен Холдън. — Това в купата ягоди ли са?

— Вземи си — покани го Фред. От сутринта не бе хапвал нищичко.

— И така — поде Холдън, докато премляскваше с видимо задоволство, — наистина ли искат да ме съдят за всичко това?

— Че предостави в открита радиовръзка всички права за добив на минерали и по-нататъшно усвояване на цяла планета?

— Аха — потвърди Холдън.

— Тогава вероятно хората, които са държали тези права, ще искат да те съдят — отвърна Фред. — Ако някога се разбере кои са.

— Не можеш ли да ми помогнеш? — попита Холдън.

— Мога да свидетелствам. Но не аз измислям законите.

— Тогава какво правите тук всички вие? Не може ли да се даде някаква амнистия? Ние успяхме да разберем за протомолекулата, проследихме Джули Мао на Ерос, разкрихме „Протоген“ и спасихме Земята.

— Ти си спасил Земята?

— Е, помогнахме — каза мрачно Холдън. Смъртта на Милър все още го измъчваше. Фред знаеше добре как се чувства. — Беше съвместно усилие.

Личната секретарка на Фред се покашля и погледна към вратата. Време беше да върви.

— Ще направя каквото мога — обеща Фред. — Имам доста други неща да обсъждам с тях, но ще се постарая.

— И Марс няма да си получи обратно „Роси“ — добави Холдън. — Корабът е мой, по закона за спасяване на изоставен съд в открития космос.

— Не мисля, че гледат на казуса по същия начин, но ще се опитам да помогна.

— Все това повтаряш.

— Защото до това опира.

— И ще им кажеш за него, нали? — попита Холдън. — За Милър. Той заслужава признание.

— Поясен, който се е върнал по своя воля на Ерос, за да спаси Земята? Виж, това не мога да пропусна.

— Не поясен. Личност. Джоузеф Алоис Милър.

Холдън преглътна сдъвканите ягоди. Фред скръсти ръце.

— Виждам, че си се подготвил — подхвърли той.

— Ами да. Не го познавах достатъчно добре.

— Както и всеки друг — отбеляза Фред и видимо поомекна. — Зная, че звучи грубо, но не ни трябва истински човек с объркан живот. Нужен ни е символ от Пояса. Икона.

— Сър — напомни секретарката. — Наистина вече трябва да вървим.

— Това ни доведе дотук — заяви Холдън. — Икони. Символи. Хора без имена. Онези учени от „Протоген“ са мислели само за биомаса и растеж. Не за някоя обикновена женица на име Мери, която работела в склад за доставки, а през свободното си време отглеждала цветя. Никой от тях не я е убил съзнателно.

— Мислиш ли, че не биха го сторили?

— Ако са смятали да го сторят, дължат ѝ поне това — да знаят името ѝ. Имената на всички. И ти дължиш на Милър правото да носи своето име, а не да го превръщаш в нещо, което не е бил.

Фред се разсмя. Не можа да се сдържи.

— Капитане — поде той, — ако наистина мислиш, че трябва да променя речта си пред мирната конференция и да отрека, че е имало благороден поясен, пожертвал се, за да спаси Земята, — ако искаш да заявя нещо от рода на „По някаква случайност разполагахме с побъркано ченге на мястото“ — значи нямаш никаква представа какво ни предстои. Саможертвата на Милър е инструмент и аз държа да го използвам.

— Дори и ако така го обезличиш — изсумтя сърдито Холдън. — Ако го превърнеш в нещо, което не е бил никога?

— Особено ако го превърна в нещо, което не е бил никога — подчерта Фред. — Помниш ли какъв беше всъщност?

Холдън се намръщи и нещо трепна в погледа му. Учудване. Спомен.

— Беше трън в задника, нали? — попита той.

— Беше му изхвъркнала чивията, ето какъв беше.

— Той беше добър човек — каза тихо Холдън.

— Не, не беше — възрази Фред. — Но свърши своята работа. А сега и аз ще свърша моята.

— Дай им да се разберат — насърчи го Холдън. — И амнистията. Не спирай да говориш за амнистия.

Фред пое по извития коридор, следван на крачка от секретарката. Конгресната зала всъщност бе предназначена за по-малобройни събрания. По-изискани. Хидропонни специалисти, отървали се от съпругите и съпрузите си и от децата, за да си пийнат и побърят за бобени кълнове. Миньори, дошли да обменят опит в извличането на

минерали и намаляването на отпадъците. Надсвирване на училищни банди. А вместо това тези меки килими и стени от шлифован камък щяха да станат свидетели на късче от историята на човечеството. Холдън бе виновен, че сега много неща наоколо щяха да му напомнят за мъртвия детектив. Преди не беше така.

Делегациите се бяха разположили на разстояние една от друга. Генерали, политически представители и генералните секретари на Земята и Марс, двете велики сили, събрали се тук по покана на Пояса. Неутрална територия само защото никой не се отнасяше към нея достатъчно сериозно, за да се съобразява с исканията ѝ.

Историята ги бе довела до това място и до този момент, и сега, след няколко минути, работата на Фред бе да промени тази траектория. Страхът бе изчезнал. Усмивнат, той пристъпи към подиума.

Към амвона.

Вяло, вежливо ръкопляскане. Няколко усмивки, тук-там намръщени лица. Фред се ухили. Вече не беше само човек. Сега бе икона, символ. Разказвач на легенди за себе си и за силите, определящи съдбата на Слънчевата система.

И за момент изпита изкушение. В краткото колебание между поемането на дъх и първата дума той се зачуди какво ли ще стане, ако отхвърли наложения от историята модел и заговори за себе си като за обикновен човек, за Джо Милър, когото бе срещал съвсем за кратко, за отговорността, която те всички споделяха — да свалят маските, зад които се прикриваха, и да покажат истинските, изпълнени с противоречия, неуверени хора, каквито всъщност бяха.

Един наистина благороден начин да се провали.

— Дами и господа — поде той. — Намираме се на кръстопът. От една страна, съществува съвсем реална опасност от взаимно унищожение. От друга...

Той направи ефектна пауза.

— От другата са звездите.

ДАНИЕЛ ЕЙБРАХАМ

ИНТЕРВЮ

„ЛЕВИАТАН СЕ ПРОБУЖДА“

„Левиатан се пробужда“ е първата книга от поредицата „Експанзията“. За какво ще се разказва в тази поредица?

Има доста научнофантастични романи, посветени на близкото бъдеще. Има и много книги за огромни, обхващащи галактиката империи в далечното бъдеще. Но малко произведения се занимават с времето между тях. „Експанзията“ покрива този свързващ период. Каквото и да ни подтиква да напуснем Земята и да се отправим към Слънчевата система или към звездите, ние ще вземем с нас проблемите, които ни измъчват. Искан да напиша хубава старомодна космическа сага, съсредоточена върху човешки истории, но с много подробно описание на заобикалящия свят.

Изглежда, „Левиатан се пробужда“ е научнофантастичен роман, който в голяма степен заимства от други жанрове, като хорор и черен криминален роман. Търсихте ли смесване на жанровете? Каква според вас е тази книга?

Тя определено е научна фантастика от старата школа на космическата опера. Една история, която си струва да бъде разказана. Половината от нея е детективска и веднага щом детектив Милър се появи на страниците, започва да се държи като класически персонаж от криминален роман. Това се усеща в гласа му и се вижда в нещата, които прави, разбирате ли? Колкото до въздействието на жанра хорор, мисля, че се е получило случайно. Никога през живота си не съм писал нещо, наподобяващо история на ужасите. Дори когато пиша празнични картички, гледам да пъхна по някоя шега.

„Левиатан се пробужда“ има двама герои с много различни възгледи за света, които често са в конфликт. Можете ли да

описете тези възгледи и да обясните откъде се поражда конфликтът им?

Нали знаете, казват, че научната фантастика е за бъдещето, което описвате, но също така и за времето, в което пишете? Холдън и Милър имат различни възгледи относно морала в използването на информацията. В много отношения това е и проблем на сегашния свят. Холдън е моят свещен глупак. Той е идеалист, човек, който посреща събитията с безмерен оптимизъм. Той вярва, че ако дадете на хората цялата информация, те ще постъпят правилно с нея, защото по природа са добри. Милър от своя страна е циник и нихилист. Той гледа на разпространението на информация като на игра, в която участва. Не вярва в моралната преценка на останалите играчи. Контролът над информацията е средство да накараш хората да правят онова, което искаш, и той не би желал друг да се възползва от тази възможност. Избрах тези двама герои, защото посвоему всеки от тях е прав, но и двамата грешат. Като ги събрах в романа, аз им дадох възможност да разговарят помежду си. И несъгласието между тях е нещо като фон, на който се случва всичко останало.

„Левиатан се пробужда“ има мрачна, но реалистична атмосфера. Какви проучвания направихте върху бъдещите технологии при написването на книгата и доколко според вас е било важно те да изглеждат реални и точни?

Добре, всъщност ме питате дали това е твърда научна фантастика. Отговорът е емоционален и е не. Лично аз изпитвам дълбоко уважение към добре написаната твърда фантастика и държах всичко в книгата да е максимално достоверно, за да не провали сюжета. Но моят разказ не е за това точно как ще се правят нещата. Това би била научна фантастика за инженери. Той по-скоро черпи вдъхновение от „Пришълецът“, в който екипажът на „Ностромо“ си върши работата в една съвсем работна среда. Тези хора работят на влекач, нали? Защо във филма имаше една сцена, в която от провесени от тавана вериги се стичаше вода? Защото изглежда правдоподобно и създава усещането за стар, дълго използван кораб. Усещане за света. Ридли Скот не обяснява какво е предназначението на това помещение и когато хората гледат филма, не им хрумва да си задават този въпрос. Какъв двигател използва „Ностромо“? Предполагам, че никой не е

излизал от кинозалата, питайки се точно това. Искях да разкажа история за хора, живеещи и работещи в една гъсто заселена Слънчева система. Искях да предам усещането за това бъдеще, да разкажа историята на хората от този свят.

И как всъщност работи ъпстейновият двигател?

Много добре. Ефективно.

Изтъквате приноса на креативна група „Критична маса“ от Ню Мексико. Какво влияние имаше този клуб върху работата ви?

Всъщност „Критична маса“ е много повече от работна или творческа група. По-скоро е като писателска мафия. Каквото и да ви трябва, все някой от групата ще ви го набави. Уолтър Джон Уилямс, авторът на блестящата космическа опера за падането на Страховитата империя, ми даде много полезни съвети за писането в подобен жанр. С. М. Стърлинг и Виктор Милан, автори на едни от най-вълнуващите приключенски научнофантастични романи, помогнаха в сцените с напрегнато действие. Йън Трегилист е астрофизик и с готовност отговори на техническите ми въпроси. Мелина Снодграс се държи като истински Йода, когато иска да ми намекне, че съм се отдалечил прекалено от основния сюжет. И цялата група, включваща Емили Мах, Тери Ингълнд и Джордж Р. Р. Мартин, четеше и критикуваше ранните варианти на книгата. Много промени се дължат на техните съвети.

В миналото често сте работили с Джордж Мартин. Какви съвети ви даде той за този проект?

Вярно е, че двамата с него имаме доста съвместни проекти. В този случай той по-скоро ме окуражаваше. Джордж обича старовремската космическа опера и следеше работата ми върху книгата с голям интерес. Той беше първият, който прочете финалния вариант. Обсипа ме с похвали. Каза, че в някои отношения това е най-хубавата книга за повръщащи зомбита, която е чел. Много мило наистина.

Как според вас ще се развие нататък поредицата „Експанзията“?

Имам договор с „Орбит“ за поне още две книги. Те ще се наричат „Войната на Калибан“ и „Небе от глухарчета“. Надявам се да продължа да изследвам човешката експанзия в Слънчевата система и отвъд нея, като балансирам между реалните опасности, които таи в себе си галактиката срещу човешката диаспора, и опасностите, които самите хора носят със себе си. За информация от първоизточника относно развитието на проекта читателите могат да се обръщат към сайта <http://the-expanse.com/>.

ЗАПОЗНАЙТЕ СЕ С АВТОРА

Джеймс С. А. Кори е псевдоним на писателя на фентъзи Дениъл Ейбрахам и Тай Франк, помощник на Джордж Р. Р. Мартин. И двамата живеят в Албакърки, Ню Мексико. Можете да научите повече за поредицата на адрес <http://the-expanse.com/>.

Издание:

Джеймс С. А. Кори. Левиатан се пробужда

Книга първа от поредицата „Експанзията“

Американска, първо издание

Превод: Юлиан Стойнов

Редактор: Мария Василева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД — Веселина Симеонова

James S. A. Corey

Leviathan Wakes

Copyright © 2011 by James S. A. Corey

Формат: 84/108/32

Печатни коли: 35

ИК „Бард“ ООД, 2012 г.

ISBN: 978-954-655-284-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.